SERIA PENDERGAST

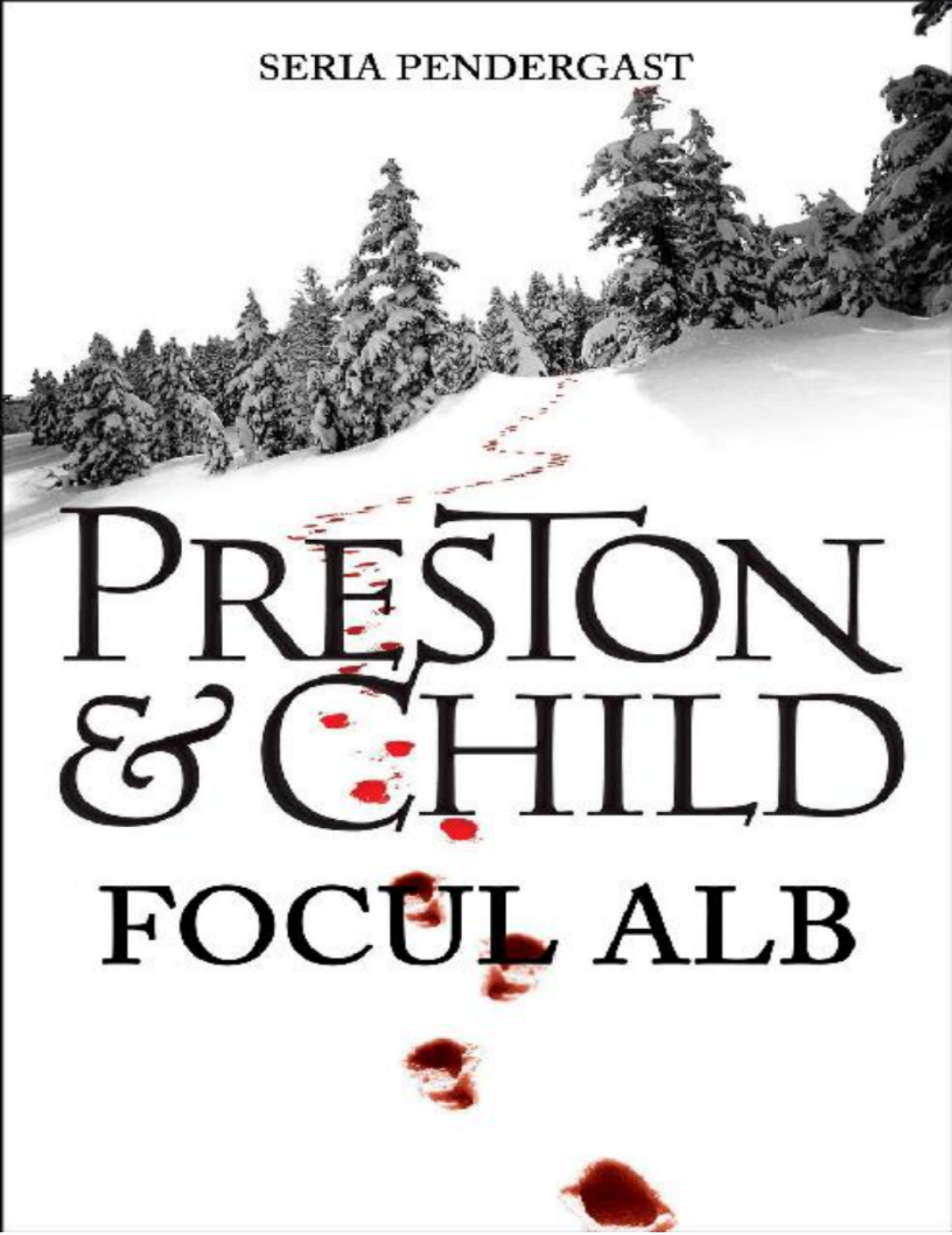

PRESTON & CHILD

FOCUL ALB

Seria Pendergast

Relicva
Relicvariul
Vitrina de curiozităţi
Natură moartă cu ciori
Flăcările iadului
Dansul morţii

DOUGLAS PRESTON
și LINCOLN CHILD

Focul alb

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PRESTON, DOUGLAS
Focul alb / Douglas Preston, Lincoln Child; trad.: Graal Soft. Bucureşti: Editura RAO, 2015
ISBN 978-606-609-990-5
I. Child, Lincoln
II. Graal Soft (Bucureşti) (trad.)
821.111(73)-31 = 135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sector 1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

DOUGLAS PRESTON & LINCOLN CHILD
White Fire
Copyright © 2013 by Splendide Mendax, Inc. and Lincoln Child
Această ediţie a fost publicată prin înţelegere cu
Grand Central Publishing, New York, New York, USA
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
GRAAL SOFT

© Editura RAO, 2014
Pentru versiunea în limba română
2015

ISBN 978-606-609-990-5

Cu mulţumiri pentru Conan Doyle Estate Ltd., pentru permisiunea de a utiliza personaje din *Sherlock Holmes* create de regretatul Sir Arthur Conan Doyle.

Lincoln Child îi dedică această carte
fiicei sale, VERONICA

Douglas Preston îi dedică această carte
lui DAVID MORRELL

PROLOG
O POVESTE ADEVĂRATĂ

30 august 1889

Tânărul doctor îşi luă la revedere de la soţie pe peronul din Southsea, se urcă în expresul de 4.15 pentru Londra şi ajunse după trei ore la Victoria Station. Îşi croi drum prin gălăgie şi agitaţie, ieşi din gară şi făcu semn unei birje.

— La hotelul Langham, te rog, îi zise vizitiului pe când se urca nerăbdător.

Se lăsă pe spate pe bancheta de piele uzată, în timp ce vizitiul porni spre Grosvenor Place.

Era o seară frumoasă, de vară târzie, destul de rară la Londra, cu o lumină din ce în ce mai palidă căzând pe străzile sufocate de trăsuri şi pe clădirile acoperite de funingine, care făcea ca totul să strălucească într-o feerică poleială aurită. Lămpile aveau să fie aprinse abia începând cu şapte şi jumătate.

Doctorul n-avea prea des ocazia să vină la Londra şi se uita cu interes pe geamul birjei. Vizitiul făcu dreapta pe Piccadilly, o luă spre St. James Palace şi Royal Academy, scăldate în lumina amurgului. Mulţimile, gălăgia şi duhoarea oraşului, atât de diferite de zona rurală de unde provenea el, îl umplură de energie. Pe caldarâm răsunau nenumărate potcoave şi trotuarele erau pline de lume din toate categoriile sociale: funcţionari, avocaţi pledanţi şi filfizoni se frecau de coşari, vânzători ambulanţi şi negustori de carne pentru pisici.

La Piccadilly Circus, birja făcu stânga pe Regent Street, trecu de Carnaby şi Oxford Circus, înainte să o ia pe sub porticul de la Langham.

Acesta fusese primul mare hotel ridicat în Londra şi rămânea de departe cel mai elegant.

În timp ce-l plătea pe birjar, doctorul ridică privirea la faţada ornată cu gresie, cu ferestre franţuzeşti şi balcoane din fier forjat, cu frontoane înalte şi balustrade. Avea o oarecare pasiune pentru arhitectură şi presupuse că faţada era un amestec de Beaux-Arts şi stil neorenascentist nord german.

Când intră pe impozanta intrare principală, ajunse la el sunetul muzicii: un cvartet de coarde, ascuns în spatele unei perdele de crini de seră, cânta Schubert. Se opri să absoarbă cu privirea holul magnific, plin de lume aşezată în jilţuri cu spătar înalt, citind exemplare proaspete din *The Times* şi bând porto sau sherry. În aer

plutea fum de trabucuri scumpe, amestecat cu mireasma florilor şi cu parfumul doamnelor.

La intrarea în sala de mese fu întâmpinat de un omuleţ mai degrabă corpolent, într-o redingotă de postav şi pantaloni cenuşii, care îl abordă în paşi vioi.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi Doyle, zise el apucându-i mâna.

Avea un zâmbet luminos şi un accent american inconfundabil.

— Eu sunt Joe Stoddart. Mă bucur că aţi putut veni. Intraţi – tocmai au sosit şi ceilalţi.

Doctorul îl urmă pe Stoddart, în timp ce acesta îşi făcea drum printre mesele acoperite cu olandă spre un colţ îndepărtat al încăperii.

Restaurantul era chiar mai opulent decât holul, cu lambriuri măslinii de stejar, o friză crem şi un plafon ornat cu decoraţii în relief.

Stoddart se opri lângă o masă somptuoasă, la care stăteau deja doi bărbaţi.

— Domnule William Gill, domnule Oscar Wilde, zise Stoddart. Permiteţi-mi să vi-l prezint pe doctorul A. Conan Doyle.

Gill – pe care Doyle îl ştia ca fiind un bine cunoscut membru al parlamentului irlandez – se ridică în picioare şi se plecă cu solemnitate jovială. Pe vesta lui amplă se legăna lanţul greu al ceasului de aur Albert.

Wilde, care tocmai golea un pahar cu vin, îşi tamponă uşor buzele mai degrabă pline cu un şervet de damasc şi-i făcu semn lui Conan Doyle spre scaunul gol de lângă el.

— Domnul Wilde tocmai ne distra povestindu-ne despre o petrecere la care a participat în după-amiaza asta, zise Stoddart în timp ce se aşezau la locurile lor.

— La Lady Featherstone, zise Wilde. Văduvă de curând. Draga de ea – i s-a cam aurit părul de durere!

— Oscar, zise Gill râzând. Eşti rău, serios! Să vorbeşti aşa despre o doamnă!

Wilde flutură din mână cu nepăsare.

— Doamna mea mi-ar mulţumi. Un singur lucru pe lume e mai rău decât să vorbeşti despre cineva şi ăsta e să nu vorbeşti despre acea persoană.

Vorbea repede, cu voce joasă, manierată.

Doyle îl studie discret pe Wilde. Omul era impresionant. Aproape gigant ca statură, avea păr lung, demodat, cu cărare pe mijloc şi aruncat neglijent pe spate, cu trăsături faciale bine definite. Alegerea hainelor era de o excentricitate vecină cu nebunia. Purta un costum de catifea neagră, strâmt pe silueta lui masivă, cu mâneci brodate cu design floral şi umeri bufanţi.

În jurul gâtului avea un volan îngust, cu trei rânduri de pliseuri din acelaşi brocart ca mânecile. Avea îndrăzneala vestimentară a unor

pantaloni scurţi până la genunchi, la fel de strâmţi, cu ciorapi de mătase neagră şi papuci cu funde de rejansă. La butonieră purta o imensă orhidee albă care-i atârna peste vesta cafenie, arătând de parcă nectarul era gata să se scuture în orice moment. Pe degetele mâinilor leneşe străluceau inele grele de aur.

În ciuda manierismului hainelor, expresia de pe faţa lui era blândă, echilibrând severitatea ochilor căprui ageri. Şi toate astea făceau ca omul să afişeze o delicateţe remarcabilă, sensibilitate şi tact. Vorbea cu o precizie curioasă, cu un artificiu unic de gesturi mici, ca să ilustreze ce vrea să spună.

— Eşti tare amabil să ne tratezi aşa, Stoddart, zise Wilde. Nici mai mult, nici mai puţin decât la Langham. Altfel, aş fi rămas la propriile mele planuri. Nu că vreau să mănânc gratis, desigur. Doar că, vezi tu, există oameni care-şi plătesc facturile, deşi nu dispun de bani, iar eu nu mi le-am plătit niciodată pe-ale mele.

— Mă tem că veţi considera că motivele mele sunt complet mercantile, răspunse Stoddart. S-ar putea să ştiţi şi că sunt aici ca să pun bazele unei ediţii britanice a *Mensualului lui Lippincott*.

— Asta înseamnă că Philadelphia nu e îndeajuns de mare pentru tine? întrebă Gill.

Stoddart chicoti, apoi se uită pe rând la Wilde şi Doyle.

— Intenţia mea e ca, înainte să se termine masa asta, să mă asigur că am un roman nou de la fiecare dintre voi.

Auzind astea, Doyle fu străbătut de un fior de emoţie.

Stoddart fusese vag în telegrama lui în legătură cu motivele pentru care-i cerea să vină la Londra pentru cină, dar omul era un editor american bine cunoscut şi asta era exact ce sperase Doyle să audă.

Debutul carierei sale medicale fusese mai lent decât şi-ar fi dorit. Ca să-şi umple timpul, se apucase să scrie romane în timp ce-şi aştepta pacienţii. Ultimele câteva avuseseră parte de un mic succes. Stoddart era exact omul de care avea nevoie ca să-şi continue progresul.

Doyle îl găsea plăcut, chiar fermecător – pentru un american.

Cina se dovedea încântătoare.

Gill era un tip amuzant, dar Oscar Wilde era pur şi simplu remarcabil. Doyle era captivat de mişcările graţioase ale mâinilor acestuia, de expresia abătută care se însufleţea când îşi rostea anecdotele stranii sau *bon mots*[1] [1] Vorbe de duh (n. tr.). Doyle credea că era aproape magic faptul că – datorită tehnologiei moderne – fusese transportat în doar câteva ore dintr-un oraş somnoros de coastă în locul ăsta elegant, înconjurat de un editor eminent, de un membru al parlamentului şi de faimosul reprezentant de frunte al estetismului.

Farfuriile veniră pline şi rapid: pate de creveţi, rasol de pui, măruntaie prăjite în aluat, *bisque de homard*[2] [2] Supă de homar (n. tr.). La începutul serii apăru vin roşu şi alb, şi fluxul generos nu încetă nicio

clipă. Era uimitor câţi bani aveau americanii. Stoddart cheltuia o avere.

Potriveala era excelentă. Doyle numai ce începuse un roman nou, care cu siguranţă avea să-i placă lui Stoddart. Penultima lui povestire, *Micah Clarke,* avusese parte de o recenzie favorabilă, deşi romanul lui cel mai recent, despre un detectiv, care-l avea ca model, în parte, pe fostul lui profesor universitar Joseph Bell, fusese primit mai degrabă dezamăgitor după ce apăruse în *Anuarul de Crăciun al lui Beeton…*

Se sili să se întoarcă la conversaţia curentă.

Gill, parlamentarul irlandez, punea sub semnul întrebării veridicitatea maximei conform căreia norocul unui prieten te nemulţumeşte.

Auzind asta, în ochii lui Wilde apăru o sclipire.

— Odată, dracu' trecea prin deşert, răspunse el. Şi a ajuns într-un loc în care un grup de prieteni chinuiau un pustnic sfânt. Omul le respingea cu uşurinţă sugestiile diabolice. Dracu' s-a uitat la ei cum dădeau greş şi apoi a păşit în faţă ca să le dea o lecţie. „E prea crud ce faceţi, a zis el. Permiteţi-mi o clipă, şi, zicând asta, i-a şoptit sfântului: Fratele tău tocmai a fost făcut episcop al Alexandriei." O încruntare malignă de gelozie a întunecat dintr-odată faţa senină a pustnicului. „Ăsta e genul de abordare pe care aş recomanda-o", le-a zis dracu' discipolilor lui.

Stoddart şi Gill râseră cu poftă, apoi începură o discuţie în contradictoriu pe teme politice. Wilde se întoarse spre Doyle.

— Spune-mi, o să scrii o carte pentru Stoddart? zise el.

— Mă gândeam că mai degrabă da. De fapt, am început deja să lucrez la un nou roman. Mă gândeam să-l numesc *Un ghem încurcat* sau poate *Semnul celor patru.*

Wilde îşi împreună mâinile cu încântare.

— Ce veste minunată, dragă colega! Sper, cu siguranţă, că o să fie o altă povestire cu Holmes.

Doyle îl privi surprins.

— Vrei să spui că ai citit *Un studiu în roşu?*

— N-am citit-o, băiete dragă. Am devorat-o.

Căutându-se în vestă, Wilde scoase un exemplar din ediţia Ward Lock & Co a cărţii, cu literele sale vag orientale atât de în vogă.

— Chiar am răsfoit-o din nou când am auzit că o să iei cina cu noi în seara asta.

— Eşti foarte amabil, zise Conan Doyle, în lipsă de un răspuns mai bun.

Fu surprins şi mulţumit că prinţului decadenţei engleze îi plăcea un umil roman poliţist.

— Simt că ai stofă să faci un personaj mare din Holmes. Dar…

Şi aici Wilde se opri.

— Da? zise Doyle.

— Cea mai remarcabilă mi s-a părut credibilitatea. Detaliile activităţii poliţiei, cercetările lui Holmes au fost edificatoare. Am multe de învăţat de la tine în privinţa asta. Vezi tu, între mine şi viaţă e tot timpul o ceaţă de cuvinte. De dragul unei fraze, am aruncat probabilitatea pe geam, iar şansa unei epigrame m-a făcut să abdic de la adevăr. Tu nu împărtăşeşti slăbiciunea aia. Şi totuşi… Şi totuşi, cred că ai putea să faci mai mult cu Holmes ăsta al tău.

— Ţi-aş fi foarte recunoscător dacă ai explica, zise Doyle.

Wilde luă o înghiţitură de vin.

— Dacă e să fie un detectiv cu adevărat mare, un personaj mare, ar trebui să fie mai excentric. Lumea n-are nevoie de un alt sergent Cuff sau de alt inspector Dupin. Nu – fă-i umanitatea să aspire la măreţia artei sale. Se opri o clipă, gândindu-se, lovind alene orhideea care-i atârna la butonieră. În *Roşu* l-ai numit pe Watson „extrem de leneş“. După părerea mea, ar trebui să permiţi ca virtuţile de risipitor şi leneş să-i fie acordate eroului tău, nu comisionarului său. Şi fă-l pe Holmes mai rezervat. Nu găsi plăcere în a-i face *trăsături strălucitoare* sau *a-l face să izbucnească în râs.*

Doyle roşi, recunoscând formulările nefericite.

— Trebuie să-i conferi un viciu, continuă Wilde. Oamenii virtuoşi sunt atât de banali! Eu pur şi simplu nu pot să-i sufăr. Se opri din nou. Nu doar un viciu, Doyle – dă-i o slăbiciune. Să mă gândesc – a, da! Îmi amintesc.

Deschise exemplarul lui din *Un studiu în roşu,* îl frunzări repede, găsi un pasaj şi începu să-l citeze pe dr. Watson: „S-ar putea să-l fi suspectat că e dependent de niscaiva narcotice, că n-a avut toată viaţa cumpătarea şi curăţenia de a interzice o astfel de noţiune“. Puse cartea la loc, în buzunarul vestei. Uite – ai avut slăbiciunea perfectă în mâinile tale, dar ai lăsat-o să-ţi scape. Scoate-o din nou! Aruncă-l pe Holmes în ghearele unei dependenţe. Opium, să spunem. Ba nu. Opiumul e atât de îngrozitor de comun zilele astea! A năpădit clasele de jos. Dintr-odată, Wilde pocni din degete. Ştiu! Clorhidrat de cocaină. E un viciu inedit şi elegant.

— Cocaină, repetă Doyle un pic nesigur.

Ca doctor, trebuise să prescrie uneori o soluţie de şapte la sută pentru pacienţii care sufereau de epuizare sau depresie, dar ideea de a-l face pe Holmes dependent era, la prima vedere, destul de absurdă.

Deşi îi ceruse părerea lui Wilde, Doyle se trezi uşor deranjat să primească, de fapt, critici din partea acestuia.

Peste masă continua cearta jovială dintre Stoddart şi Gill.

Estetul mai luă o înghiţitură de vin şi-şi aruncă părul pe spate.

— Şi tu? întrebă Doyle. O să scrii o carte pentru Stoddart?

— Ar trebui. Şi am să acţionez sub influenţa ta – sau, mai degrabă,

sub influenţa lui Holmes. Ştii, am crezut întotdeauna că nu există cărţi morale sau imorale. Cărţile sunt scrise bine sau scrise prost – asta-i tot. Dar mă trezesc gândindu-mă să scriu o carte atât despre artă, cât şi despre morală. Am de gând să-i zic *Portretul lui Dorian Gray*. Şi, ştii, cred că o să fie o poveste mai degrabă supranaturală. Nu chiar o poveste cu fantome, ci una în care protagonistul sfârşeşte îngrozitor. Genul de poveste pe care ţi-ai dori s-o citeşti la lumina zilei – nu a lămpii.

— O aşa poveste nu pare să fie genul tău.

Wilde se uită la Doyle cu ceva care părea amuzament.

— Serios?! Te-ai gândit că – întrucât m-aş sacrifica fericit pe rugul estetismului – nu recunosc faţa groazei când mă uit la ea? Să-ţi spun ceva: fiorul de teamă e la fel de senzual ca fiorul de plăcere, dacă nu chiar mai mult.

Sublinie asta cu un alt gest al mâinii.

— În plus, mi s-a spus odată o poveste atât de îngrozitoare, atât de dureroasă în detaliile sale şi în amploarea răului, încât cred că nimic din ce aud nu poate să mă mai sperie vreodată.

— Ce interesant, răspunse Doyle un pic absent, încă preocupat de critica adusă lui Holmes.

Wilde îl privi şi un zâmbet mic îi apăru pe chipul palid.

— Vrei s-o auzi? Nu e pentru cei slabi de inimă.

Felul în care Wilde se exprimase suna ca o provocare.

— Cum să nu?

— Mi-a fost spusă în timpul turneului pe care l-am avut în America acum câţiva ani. Pe drumul spre San Francisco m-am oprit într-o colonie minieră destul de murdară, însă pitorească, cunoscută sub numele de Roaring Fork. Mi-am făcut lectura în mină şi a fost grozav de bine primită de către distinşii domni din colonie. După ce am terminat, m-a abordat unul dintre mineri, un cetăţean mai în vârstă, cumva cel mai rău – sau, poate, cel mai bun – la beţie. M-a luat deoparte, mi-a spus că i-a plăcut atât de mult povestea mea, că vrea să-mi împărtăşească una de-a lui.

Wilde se opri, umezindu-şi buzele groase şi roşii cu o înghiţitură delicată de vin.

— Uite, apleacă-te un pic mai aproape, ca un băiat bun, şi o să ţi-o spun exact aşa cum mi-a fost spusă…

Zece minute mai târziu, cineva care lua cina la restaurantul hotelului Langham era surprins să constate cum – pe fondul susurului unei conversaţii plăcute şi al clinchetului de tacâmuri – un tânăr în ţinută de doctor de ţară s-a ridicat brusc de la masă, foarte palid. Răsturnându-şi scaunul în agitaţie, cu o mână la frunte, omul s-a clătinat prin încăpere, aproape răsturnând tava cu delicatese a unui

chelner. Şi, în timp ce dispărea în direcţia toaletei pentru domni, avea pe faţă o expresie perfectă de repulsie şi groază.

CAPITOLUL 1

În zilele noastre

Corrie Swanson intră în toaleta doamnelor pentru a treia oară, ca să-şi verifice aspectul. Se schimbase foarte mult de când se transferase la Colegiul de Justiţie Penală John Jay, la începutul celui de-al doilea său an de studenţie. John Jay era un loc conservator. Rezistase o vreme, dar în cele din urmă îşi dăduse seama că trebuia să crească şi să joace jocul vieţii, în loc să se poarte tot timpul ca o rebelă. Să lase părul violet, piercingul, jacheta de piele neagră, ochii cu umbre negre şi alte accesorii gotice. Nu mai era nimic de făcut cu banda Möbius tatuată pe ceafă, mai mult decât să-şi pieptene părul pe spate şi să poarte gulere ridicate. Dar într-o zi îşi dăduse seama că ar trebui să-şi găsească locul din nou.

Dacă avea de gând să joace jocul ăsta, avea să-l joace bine.

Din păcate, transformarea ei personală avusese loc prea târziu pentru îndrumătorul ei, un fost poliţist din NYPD, care se întorsese la şcoală şi devenise domnul profesor. Ea avea senzaţia că prima lui impresie despre ea fusese că e o infractoare şi că nimic din ce făcuse în anul de când îl întâlnise prima dată nu ştersese asta. În mod evident, asta îi rămăsese în cap. Deja îi respinsese prima propunere pentru disertaţia Rosewell, care implica o excursie în Chile, pentru a face o analiză peri-mortem[3] [3] Pentru momentul decesului (n. tr.) pe resturile scheletice descoperite într-o groapă cu ţărani comunişti ucişi de regimul Pinochet în anii 1970. Prea departe, zisese el. Prea scump pentru un proiect de cercetare şi, în afară de asta, era istorie veche. Când Corrie răspunsese că asta era ideea – erau morminte vechi, care necesitau tehnici criminalistice de specialitate –, el zisese ceva despre cum ar fi mai bine să nu se implice în controverse politice străine, mai ales comuniste.

Acum avea altă idee pentru disertaţia ei, una chiar mai bună, şi era dispusă să facă aproape orice ca s-o vadă pusă în practică.

Studiindu-se în oglindă, îşi rearanjă câteva fire de păr, îşi refăcu machiajul conservator, îşi ajustă costumul cenuşiu de lână şi îşi pudră rapid nasul. Abia se recunoscu. Doamne, chiar ar fi putut să fie confundată cu o tânără republicană. Cu atât mai bine.

Ieşi din toaleta doamnelor şi merse vioi pe hol, pantofii conservatori ţăcănind profesionist pe linoleumul tare.

Uşa îndrumătorului ei era închisă, ca de obicei, şi ea bătu vioi, plină de încredere în sine.

O voce din interior zise:

— Intră.

Intră.

Biroul era, ca de obicei, lună de curat, cu toate cărţile şi reviste aliniate la acelaşi nivel cu marginile rafturilor, cu mobilier masculin de piele, oferind un aer confortabil.

Profesorul Greg Carbone stătea în spatele biroului său mare, cu suprafaţa lustruită de mahon lipsită de cărţi, documente, fotografii de familie sau bibelouri.

— Bună dimineaţa, Corrie, zise Carbone, ridicându-se şi încheindu-se la costumul de serj albastru. Ia loc, te rog!

— Mulţumesc, domnule profesor.

Ştia că lui îi plăcea să i se zică aşa. Vai de studentul care i se adresa cu „domnule“ sau, şi mai rău, cu „Greg“!

Se aşeză şi el la loc când o făcu ea.

Carbone era un bărbat izbitor de chipeş, cu păr înspicat, dinţi minunaţi, tuns şi în formă, bine îmbrăcat, articulat, cu vorbă blândă, inteligent şi plin de succes. Tot ce făcea, făcea bine şi, drept urmare, chiar era un ticălos desăvârşit.

— Corrie dragă, arăţi bine azi, începu Carbone.

— Mulţumesc, domnule doctor Carbone.

— Sunt încântat să aud noua ta idee.

— Mulţumesc.

Corrie îşi deschise servieta (fără rucsacuri la John Jay) şi scoase un dosar punându-şi-l pe genunchi.

— Sunt sigură că aţi citit despre investigaţia arheologică în desfăşurare în Parcul Primăriei. Lângă locul unde a fost închisoarea veche, cunoscut ca La morminte.

— Spune-mi despre asta.

— Departamentul Parcuri a dezgropat un mic cimitir al criminalilor executaţi, ca să facă loc pentru o nouă intrare la metrou.

— A, da, am citit despre asta, zise Carbone.

— Cimitirul a fost operaţional între 1858 şi 1865. După 1865, toate mormintele celor executaţi au fost mutate pe insula Hart şi au rămas indisponibile.

O aprobare lentă din cap din partea lui Carbone. Părea interesat. Ea se simţi încurajată.

— Cred că ar fi o mare oportunitate de a face un studiu osteologic al acelor schelete – ca să vedem dacă malnutriţia severă din copilărie, care, după cum ştiţi, lasă urme osteologice, s-ar putea corela cu comportamentul infracţional de mai târziu.

Altă aprobare din cap din partea lui Carbone.

— Am evidenţiat totul aici.

Şi-a pus propunerea pe masă.

— Ipoteze, metodologie, grup de control, observaţii şi analize.

Carbone puse o mână pe document, îl trase spre el, îl deschise şi începu să-l studieze.

— Există o serie de motive pentru care asta e o mare oportunitate, continuă ea. În primul rând, oraşul are cazierele celor mai mulţi dintre răufăcătorii executaţi – nume, foi de acuzare şi procese-verbale ale proceselor. Aceia dintre ei care au fost orfani crescuţi în Casa de Industrie Five Points – cam o jumătate de duzină – au şi caziere din copilărie. Toţi au fost executaţi la fel – spânzuraţi –, deci cauza morţii e identică. Iar cimitirul a fost utilizat timp de doar şapte ani, astfel că toate rămăşiţele provin cam din aceeaşi perioadă.

Se opri. Carbone întorcea lent paginile, una după alta, aparent citind. Nu puteai bănui ce era în capul lui. Chipul îi era lipsit de expresie.

— Am făcut câteva cercetări şi se pare că departamentul Parcuri ar fi dispus să primească un student de la John Jay, ca să examineze rămăşiţele.

Întoarcerea lentă a paginilor se opri.

— I-ai contactat deja?

— Da. Doar am sondat terenul.

— Ai sondat terenul… Ai contactat o altă instituţie a oraşului fără să ceri permisiunea prealabilă?

Uf, uf.

— Evident, n-am vrut să vă aduc un proiect care ar putea fi zădărnicit mai târziu de către autorităţile din afară. Mm, a fost o greşeală?

O tăcere lungă, apoi:

— Nu ţi-ai citit manualul de licenţă?

Corrie fu cuprinsă de teamă. Îl citise, de fapt – când fusese admisă. Dar asta se întâmplase cu mai mult de un an în urmă.

— Nu recent.

— Manualul e destul de clar. Studenţii care-şi pregătesc licenţa nu contactează alte departamente ale oraşului decât prin canale oficiale. Asta fiindcă suntem o instituţie a oraşului, după cum ştii, un colegiu senior al City University din New York.

Zise asta cu blândeţe, aproape cu amabilitate.

— Eu… Păi, îmi pare rău, nu mi-am amintit manualul.

Înghiţi, simţind panica în creştere – şi furia. Era aşa un rahat incredibil! Dar se sili să-şi ţină firea.

— N-au fost decât nişte telefoane, nimic oficial.

O aprobare din cap.

— Sunt sigur că n-ai încălcat în mod deliberat regulamentele universitare.

Începu să dea paginile din nou, încet, una după alta, fără să ridice

privirea la ea.

— Dar, oricum, mi se pare că sunt alte probleme cu propunerea asta a ta de disertaţie.

— Da?

Corrie simţi că-i vine rău.

— Ideea asta că malnutriţia conduce la o viaţă infracţională… E veche – şi neconvingătoare.

— Păi, mi se pare că merită testată.

— Pe-atunci aproape toată lumea era subnutrită. Dar nu toată lumea a devenit infractoare. Iar ideea aminteşte de… cum să spun?… de o anumită filosofie că infracţionalitatea în general poate fi urmarea unei experienţe nefericite din copilăria cuiva.

— Dar malnutriţia – malnutriţia severă – poate să ducă la modificări neurologice, o vătămare reală. Asta nu e filozofie. E ştiinţă.

Carbone îi cântări propunerea.

— Pot să prezic deja rezultatul: o să descoperi că răufăcătorii ăştia executaţi au fost subnutriţi în copilărie. Adevărata întrebare e de ce, din toţi copiii înfometaţi, doar un procent mic continuă să comită crime capitale. Şi planul tău de cercetare nu se referă la asta. Îmi pare rău, asta nu se susţine. Deloc.

Şi, deschizând degetele, lăsă documentul să cadă uşor pe birou.

CAPITOLUL 2

Faimosul – unii ar putea să spună infamul – „Muzeu Roşu“ de la Colegiul de Justiţie Penală John Jay începuse ca o simplă colecţie de dosare vechi de investigaţie, probe fizice, bunuri de-ale prizonierilor şi suvenire care, în urmă cu aproape o sută de ani, fuseseră puse într-o vitrină dintr-o sală a vechii clădiri a Academiei de Poliţie. De-atunci, aceasta crescuse, devenind una dintre cele mai mari şi mai bune colecţii de suvenire penale din ţară.

Creme de la creme a colecţiei era o vitrină din noua şi eleganta sală de expoziţie din clădirea colegiului Skidmore, Owings & Merrill de pe Tenth Avenue. Restul colecţiei – numeroasele arhive putrezite şi probe mucegăite ale infracţiunilor comise cu mult timp în urmă – rămăsese ascuns în subsolul hidos al vechii clădiri a Academiei de Poliţie de pe Twentieth Street East.

Încă de la început, de când venise la John Jay, Corrie descoperise această arhivă. Era aur pur – de îndată ce se împrietenise cu arhivarul şi se imaginase umblând prin sertare dezorganizate şi rafturi pline.

Fusese de multe ori la arhivele Muzeului Roşu, în căutare de subiecte pentru lucrări şi proiecte, cel mai recent în căutarea unui subiect pentru disertaţia Rosewell. Îşi petrecuse o mare parte din timp cu dosare nerezolvate – toate cutiile alea reci erau atât de vechi, că toţi cei implicaţi (inclusiv posibilii răufăcători) erau, cu absolută siguranţă, morţi.

La o zi după întâlnirea cu îndrumătorul ei, Corrie Swanson se afla într-un lift scârţâitor, coborând la subsol. Era într-o misiune disperată de a găsi un nou subiect de disertaţie, înainte să fie prea târziu pentru finalizarea procesului de aprobare. Era deja mijlocul lui noiembrie şi spera să-şi petreacă vacanţa de iarnă făcând documentarea şi scriind disertaţia. Avea o bursă parţială, dar agentul Pendergast plătise diferenţa pentru taxa de şcolarizare şi ea era absolut hotărâtă să nu ia de la el un ban mai mult decât era necesar. Dacă disertaţia ei câştiga Premiul Rosewell, n-ar fi fost nevoie, cu cei douăzeci de mii de dolari acordaţi.

Uşile liftului se deschiseră spre un miros familiar: un amestec de praf şi hârtie oxidată, având la bază un iz de urină de rozătoare.

Traversă sala spre o pereche de uşi metalice zimţate, înfrumuseţate cu un semn care spunea ARHIVELE MUZEULUI ROŞU, şi apăsă pe sonerie. Dintr-un difuzor învechit ieşi un zăngănit de neînţeles. Îşi dădu numele şi o sonerie sună, lăsând-o să intre.

— Corrie Swanson? Ce bine-mi pare să te revăd! se auzi vocea

răguşită a arhivarului, Willard Bloom, în timp ce se ridica de la un birou scăldat în lumină, păzind cotloanele din spaţiul de depozitare care se întindea în întunericul din spatele lui.

Avea o siluetă aproape cadaverică, era slab ca un ţâr, cu păr cenuşiu destul de lung, însă altminteri era fermecător şi cu atitudine de bunic. N-o deranja că ochii lui rătăceau de multe ori pe diferite părţi ale anatomiei sale, când credea că nu era atentă.

Bloom ocoli biroul cu o mână plină de vene întinsă, pe care ea i-o luă. Mâna era surprinzător de caldă şi o făcu să tresară puţin.

— Vino, stai jos. Ia un ceai.

În faţa biroului fuseseră aşezate în cerc nişte scaune, cu o măsuţă de cafea şi, într-o parte, un dulap ponosit, cu un reşou, un fierbător şi un ceainic, o zonă de relaxare neconvenţională în mijlocul prafului şi întunericului.

Corrie se prăbuşi într-un scaun, aşezându-şi servieta jos, lângă ea, cu o bufnitură.

— Uf, zise ea.

Bloom ridică din sprâncene cu o întrebare mută.

— Carbone. Mi-a respins iar ideea de disertaţie. Acum trebuie s-o iau din nou de la capăt.

— Toată lumea ştie ce nemernic e Carbone, zise Bloom cu glasul lui strident.

Asta îi stârni ei interesul.

— Îl cunoşti?

— Ştiu pe toată lumea care vine aici. Carbone! Tot timpul nemulţumit că i se pune praful pe costumele Ralph Lauren, aşteptându-se să-l slugăresc. Prin urmare, nu găsesc niciodată nimic pentru el, bietul om… Ştii care e adevăratul motiv pentru care îţi tot respinge ideile de disertaţie, nu?

— M-am gândit că din cauză că sunt studentă într-un an începător.

Bloom îşi puse un deget la nas şi dădu din cap cunoscător.

— Exact. Şi Carbone e de şcoală veche, un sclifosit.

Corrie se temuse de asta. Premiul Rosewell pentru disertaţia anului era extrem de râvnit la John Jay. Câştigătorii erau de multe ori şefii de promoţie din anii terminali, care ajungeau să aibă cariere de mare succes în aplicarea legii. Din câte ştia ea, nu fusese câştigat niciodată de cineva din anii începători – de fapt, cei din anii începători erau descurajaţi discret să-şi depună disertaţiile. Dar nu era nicio regulă care să-i împiedice şi Corrie refuza să se lase descurajată de un astfel de detaliu birocratic.

Bloom ridică vasul şi zâmbi dezvelindu-şi dinţii galbeni.

— Ceai?

Ea se uită la ceainicul dezgustător, care nu părea să fi fost spălat de un deceniu.

— Ăsta e un ceainic? Am crezut că e o armă a crimei. Ştii, încărcată cu arsenic şi gata de ducă.

— Tot timpul pregătită cu o ripostă. Dar ştii, cu siguranţă, că femeile folosesc cel mai des otrava pentru a ucide. Dacă aş fi un criminal, aş vrea să văd sângele victimei mele.

Turnă ceaiul.

— Deci, Carbone ţi-a respins ideea. Surpriză, surpriză! Care e planul B?

— Ăsta era planul meu B. Speram că poate îmi dai tu nişte idei proaspete.

Bloom se lăsă pe spate în scaun şi sorbi zgomotos din ceaşcă.

— Hai să vedem. Din câte îmi amintesc, eşti la specializarea osteologie medico-legală, nu? Ce cauţi mai exact?

— Trebuie să examinez nişte schelete umane care prezintă vătămări ante-mortem sau peri-mortem. Ai primit vreun dosar care ar putea să arate ceva de genul acesta?

— Hmm.

Faţa ponosită i se înăspri de concentrare.

— Problema e că e greu de găsit rămăşiţe umane accesibile. Dacă nu mă duc în preistoric. Dar asta deschide altă cutie a Pandorei datorită sensibilităţilor nativilor americani. Şi vreau rămăşiţe pentru care există înregistrări scrise bune. Rămăşiţe *istorice*.

Bloom sorbi din nou din ceai, cu o expresie gânditoare.

— Oase. Vătămări ante sau peri-mortem. Istorice. Înregistrări bune. Accesibile.

Închise ochii, cu pleoapele atât de întunecate şi pline de nervuri, că părea că fusese pocnit. Corrie aşteptă, ascultând sunetele ticăitoare din arhivă, sunetul slab al aerotermei şi un zgomot ritmic ce se temea că era făcut, probabil, de şobolani.

Ochii se redeschiseră brusc.

— Tocmai m-am gândit la ceva. Ai auzit vreodată de Ştrengarii de pe Baker Street?

— Nu.

— E un club foarte exclusivist de devotaţi de-ai lui Sherlock Holmes. În fiecare an iau cina la New York şi publică tot felul de chestii holmesiene, toate pretinzând că Holmes a fost o persoană reală. Ei bine, unul dintre tipii ăştia a murit cu câţiva ani în urmă, şi văduva lui, neştiind ce altceva să facă, ne-a expediat nouă întreaga colecţie sherlockiană. Poate nu ştia că Holmes a fost un detectiv fictiv şi că noi aici avem de-a face doar cu nonficţiune. În orice caz, mă cufund în ea din când în când. O grămadă de gunoi, în cea mai mare parte. Dar am găsit acolo un exemplar din jurnalul lui Doyle – doar o fotocopie, din păcate –, şi a fost o lectură distractivă pentru un bătrân blocat într-un loc de muncă ingrat, dintr-o arhivă prăfuită.

— Şi ce-ai descoperit, mai exact?

— Era acolo ceva despre un urs mâncător de oameni.

Corrie se încruntă.

— Un urs mâncător de oameni? Nu sunt sigură…

— Hai cu mine.

Bloom se duse la bancul cu întrerupătoare şi-l lovi cu latul palmei, transformând arhivele într-o mare pâlpâitoare de lumină fluorescentă. Când tuburile clipiră să se aprindă, culoar după culoar, Corrie îşi închipui că aude şobolanii agitându-se şi chiţăind în timp ce se îndepărtau.

Îl urmă pe arhivar, care trecea printre rândurile lungi de rafturi prăfuite şi dulapuri de lemn cu etichete îngălbenite, scrise de mână, ajungând în cele din urmă într-o zonă din spate, unde mesele bibliotecii erau pline de cutii din carton. Trei cutii mari erau aşezate laolaltă, etichetate ŞBS. Bloom se duse la una dintre ele, scotoci prin ea, trase afară un dosar expandabil, suflă praful şi începu să sorteze hârtiile.

— Uite.

Ridică o fotocopie veche.

— Jurnalul lui Doyle.

În mod corespunzător, desigur, omul ar fi trebuit să-l denumească „Conan Doyle“, dar asta e atât de greu de pronunţat, nu?

Frunzări paginile în lumina slabă, apoi începu să citească cu voce tare:

… Am fost la Londra cu afaceri literare. Stoddart, americanul, s-a dovedit un tip excelent şi au mai fost alte două persoane la cină. Gill, un foarte simpatic membru al parlamentului irlandez, şi Oscar Wilde…

Se opri, cu vocea stingându-i-se într-un mormăit în timp ce trecu peste nişte materiale, apoi crescând din nou când ajunse la un pasaj pe care îl considera important.

… Punctul culminant al serii, dacă pot spune aşa, a fost istorisirea turneului pe care Wilde l-a făcut în America. Greu de crezut, poate, dar renumitul campion al estetismului s-a bucurat de un succes foarte mare în America, mai ales în Vest, unde, într-un loc, un grup de mineri necivilizaţi l-au ovaţionat în picioare…

Corrie începu să se foiască. Avea atât de puţin timp de pierdut! Îşi drese vocea.

— Nu sunt sigură că Oscar Wilde şi Sherlock Holmes sunt chiar ce caut eu, zise ea politicos.

Dar Bloom continuă să citească, ridicând degetul pentru atenţie, vocea lui subţire acoperindu-i obiecţiile.

… Spre sfârşitul serii, Wilde, care băuse considerabil din excelentul bordo al lui Stoddart,

mi-a spus, sotto voce, o poveste de groază atât de singulară, de un grotesc atât de hidos, că a trebuit să mă scuz şi să mă ridic de la masă. Povestea era despre uciderea şi mâncarea a unsprezece mineri, cu câţiva ani înainte, pretins de către un monstruos „urs cărunt“4 4 Grizzled bear în original (n. tr.) – într-o colonie minieră numită Roaring Fork. Detaliile în sine sunt atât de respingătoare, că nu pot să mă apuc să le aştern pe hârtie în clipa asta, deşi impresia lăsată în mintea mea a fost de neşters şi, din păcate, are să mă urmărească până intru în mormânt.

Se opri, respirând o dată.

— Şi uite ce ai. Unsprezece cadavre devorate de un urs grizzly. Pur şi simplu în Roaring Fork.

— Roaring Fork? Adică staţiunea de schi opulentă din Colorado?

— Fix aia. Şi-a început viaţa ca oraş înfloritor de pe urma argintului exploatat.

— Când s-a întâmplat asta?

— Wilde a fost acolo în 1881. Deci, chestia asta cu ursul mâncător de oameni a avut loc, probabil, prin anii 1870.

Ea clătină din cap.

— Şi cum aş putea să fac o disertaţie din asta?

— Aproape o duzină de schelete mâncate de un urs? Cu siguranţă prezintă vătămări peri-mortem superbe – urme de dinţi şi gheare, roadere, ronţăire, muşcare, fărâmare, belele.

Bloom rosti aceste cuvinte cu un fel de plăcere.

— Eu studiez criminologia medico-legală, nu ursologia medico-legală.

— A, dar ştii din ce-ai studiat că multe, dacă nu majoritatea rămăşiţelor scheletice de pe urma crimelor, prezintă vătămări din partea animalelor. Ar trebui să vezi dosarele pe care le avem. Poate fi foarte dificil să spui care e diferenţa dintre urmele de animale şi cele lăsate de ucigaş. Din ce-mi amintesc, nimeni n-a făcut un studiu exhaustiv peri-mortem cu vătămare de genul ăsta. Ar fi o contribuţie originală la ştiinţă.

„Foarte adevărat, se gândi Corrie, surprinsă de înţelegerea lui Bloom. Şi dacă mă gândesc mai bine, ce subiect fabulos şi original pentru o disertaţie!“

— Mă îndoiesc, continuă Bloom, că măcar unii dintre bieţii mineri nu sunt îngropaţi în cimitirul istoric de la Roaring Fork.

— Vezi, asta-i o problemă. Nu pot să mă duc să sap în vreun cimitir istoric după victimele unui urs.

Pe faţa lui Bloom apăru un zâmbet galben.

— Draga mea Corrie, singurul motiv pentru care am amintit de asta e articolaşul fascinant din *The Times* de azi-dimineaţă! L-ai văzut? 5 Dealul Bocancului sau Boothill este numele dat unor cimitire, mai ales în Vestul american. În secolul al XIX-lea era un nume comun pentru locul înmormântării pistolarilor sau acelora care „mureau cu bocancii în picioare“, adică violent. (n. tr.)

— Nu.

— Boot Hill[5] cel original de la Roaring Fork e acum o stivă de sicrie într-un depozit de echipamente de schi. Vezi tu, au relocat cimitirul din cauza dezvoltării imobiliare.

Se uită la ea şi-i făcu cu ochiul, zâmbind larg.

CAPITOLUL 3

Pe Coasta de Azur, în sudul Franţei, pe o faleză de deasupra Capului Ferrat, un bărbat într-un costum negru, înconjurat de bougainvillea, se odihnea pe un balcon de piatră în soarele după-amiezii. Era cald pentru acea perioadă din an, iar lumina aurea lămâii care se înghesuiau în balcon şi cobora dealul abrupt spre Marea Mediterană, încheindu-şi drumul pe o fâşie de plajă albă pustie. Dincolo de aceasta se vedea o zonă cu iahturi ancorate, punctul terminus stâncos al Capului având în vârf un castel vechi, în spatele căruia se întindea orizontul albastru.

Omul stătea într-un şezlong acoperit cu damasc de mătase, lângă o măsuţă pe care era o tavă. Ochii argintii îi erau pe jumătate închişi.

Pe tavă erau patru obiecte: un exemplar din *Faerie Queene* de Spenser, un păhărel de pastis, un pahar de apă şi o singură scrisoare, nedeschisă. Tipsia fusese adusă cu două ore în urmă de un servitor, care acum aştepta ordine în umbra porticului. Omul care închiriase vila primea rareori corespondenţă. Câteva scrisori aveau la expeditor adresa unei domnişoare Constance Greene, din New York. Celelalte veneau de la ceea ce părea a fi o şcoală-internat exclusivistă din Elveţia.

Pe măsură ce timpul trecea, servitorul începu să se întrebe dacă nu cumva domnul bolnăvicios care-l angajase cu salariu excesiv de mare suferise un atac de cord – aşa de nemişcat stătuse în acele ultime câteva ore. Dar nu – o mână languroasă se mişcă acum, întinzându-se după paharul de apă. Turnă o cantitate mică în sticla de pastis, transformând lichidul din galben-verzui într-un gălbui tulbure. Omul ridică apoi paharul şi sorbi îndelung, lent, înainte să-l lase la loc pe tavă. Liniştea se întoarse şi umbrele după-amiezii se alungiră.

Trecu mai mult timp. Mâna i se mişcă din nou, ca în reluare, ridicând din nou la buzele palide paharul de cristal, luând o altă înghiţitură prelungă de alcool. Apoi luă cartea de poezie. Mai multă linişte, în timp ce omul părea că citeşte, dând paginile una după alta la intervale lungi de timp.

Lumina după-amiezii îşi trimise ultimul nimb pe faţada vilei. De dedesubt, se filtrau în sus sunetele vieţii: o ciocnire îndepărtată de voci ridicate certându-se, trepidarea unui iaht în timp ce intra în golf, gâlceava păsărilor printre copaci, sunetul slab al unui pian cântând Hanon.

Şi apoi bărbatul în costum negru închise cartea de poezie, o puse pe tavă şi-şi îndreptă atenţia spre scrisoare. Încă mişcându-se ca sub apă,

o apucă şi o deschise cu o unghie lungă, lustruită, o despături şi începu să citească.

27 noiembrie

Dragă Aloysius,

Îţi scriu asta pe adresa lui Proctor, în speranţa că el o să ţi-o dea. Ştiu că încă eşti în călătorie şi, probabil, nu vrei să fii deranjat, dar ai fost plecat aproape un an şi m-am gândit că poate te pregăteşti să vii acasă. N-ai vrea să-ţi închei concediul de la FBI şi să reîncepi să rezolvi crime? Şi, oricum, trebuie să-ţi povestesc despre proiectul meu de disertaţie. Crezi sau nu, mă duc la Roaring Fork, în Colorado! Am făcut rost de cea mai uimitoare idee pentru o disertaţie. Am să încerc să fiu scurtă, fiindcă ştiu cât eşti de nerăbdător, dar, ca să explic, trebuie să fac puţină istorie. În 1873, în munţii de peste Cumpăna Apelor de la Leadville, Colorado, a fost descoperit argint. În valea numită Roaring Fork după râul care curge prin ea, a apărut o colonie minieră, iar munţii din jur s-au umplut de puncte de lucru. În mai 1876, un urs grizzly solitar a omorât şi a mâncat un miner într-un punct de lucru îndepărtat din munţi – şi tot restul verii ursul a terorizat zona. Oraşul a trimis o serie de echipe de vânătoare ca să-l urmărească şi să-l omoare, fără niciun rezultat, căci munţii erau extrem de accidentaţi şi necunoscuţi. Când furia s-a potolit, unsprezece mineri fuseseră sfârtecaţi şi mâncaţi oribil. A fost o mare chestie la momentul respectiv, cu o mulţime de articole în ziarul local (aşa am aflat detaliile astea), rapoarte ale şerifului şi altele asemenea. Dar Roaring Fork era departe şi povestea s-a stins destul de repede, odată ce omorurile au încetat.

Minerii au fost îngropaţi în cimitirul de la Roaring Fork, iar soarta lor a cam fost uitată. Minele s-au închis, Roaring Fork aproape s-a depopulat şi, în timp, a devenit un oraş-fantomă. Apoi, în 1946, a fost cumpărat de către investitori şi transformat într-o staţiune de schi – şi acum, desigur, e una dintre cele mai luxoase staţiuni din lume – preţul mediu pentru case e de peste patru milioane!

Deci, asta e povestea. În toamna asta, cimitirul original de la Roaring Fork a fost dezgropat, ca să facă loc dezvoltării. Toate rămăşiţele sunt acum stivuite într-un vechi şopron cu echipament, sus, pe pârtia de schi, şi toată lumea se ceartă neştiind ce să facă cu ele. O sută treizeci de sicrie – dintre care opt sunt rămăşiţele minerilor ucişi de grizzly. (Alte trei au fost fie pierdute, fie niciodată recuperate.)

Ceea ce mă aduce la subiectul disertaţiei mele:

O analiză cuprinzătoare a traumatismului peri-mortem asupra scheletelor a opt mineri omorâţi de un urs grizzly, din cimitirul istoric din Colorado

Nu s-a făcut niciodată pe scară largă un studiu al traumatismului peri-mortem provocat de un carnivor mare pe oase umane. Niciodată! Vezi tu, nu se întâmplă prea des ca oamenii să fie mâncaţi de animale. Al meu o să fie primul!

Îndrumătorul meu de disertaţie, prof. Greg Carbone, mi-a respins două teme mai devreme şi mă bucur că ticălosul a făcut-o, scuză-mi limbajul. Ar fi respins-o şi pe asta, din motive cu care nu vreau să te plictisesc, dar am decis să mă folosesc de o pagină din cartea ta. Mi-am pus mâinile transpirate pe dosarul personal al lui Carbone. Ştiam că omul era prea perfect ca să fie adevărat. Cu câţiva ani în urmă, i-a tras-o unei studente de-a lui – şi apoi, când ea a rupt-o cu el, a fost suficient de prost s-o pice. Deci, ea s-a plâns, nu în legătură cu sexul, ci cu nota proastă. Nu încălcase nicio lege (fata avea douăzeci de ani), dar nemernicul i-a dat un F când ea merita un A. Totul a fost muşamalizat, fata a primit un A şi şi-a primit înapoi taxa de şcolarizare pentru anul în curs – o modalitate de-a o răsplăti, fără să numească asta ca atare, fără îndoială.

Zilele astea poţi să găseşti pe oricine, aşa că i-am dat de urmă şi am sunat-o. O cheamă Molly Denton şi acum e poliţistă în Worchester, Massachusetts – nici mai mult, nici mai puţin decât locotenent decorat în departamentul Omucideri. Frate, mi-a dat informaţii preţioase despre îndrumătorul meu! Aşa că m-am dus la întâlnirea cu Carbone înarmată cu o pereche de bombe nucleare, pentru orice eventualitate.

Mi-ar fi plăcut să fi fost tu acolo! A fost frumos. Chiar înainte să încep să vorbesc despre noua mea idee de disertaţie, am menţionat cât se poate de drăguţ şi politicos că avem o

cunoştinţă comună: Molly Denton. Şi i-am rânjit larg şi slinos, doar ca să mă asigur că a recepţionat mesajul. S-a albit. Abia aştepta să schimbe subiectul înapoi la disertaţia mea. A vrut să audă despre asta, a ascultat cu atenţie, a fost imediat de acord că propunerea mea de disertaţie e cea mai minunată pe care a auzit-o de ani de zile şi a promis s-o treacă personal prin comisia facultăţii. Şi apoi – asta e partea cea mai bună – a sugerat să plec „cât mai curând posibil“ la Roaring Fork. Tipul era numai lapte şi miere.

Abia a început vacanţa de iarnă, aşa că în două zile plec la Roaring Fork! Urează-mi de bine. Şi, dacă ai chef, scrie-mi pe adresa amicului tău, Proctor, care o să aibă adresa mea de îndată ce o aflu.

Cu drag,
Corrie

P.S. Aproape uitam să-ţi spun una dintre cele mai bune chestii în legătură cu ideea mea de disertaţie. Crezi sau nu, prima dată am aflat despre omorurile ursului grizzly din jurnalul lui Arthur Conan Doyle! Doyle a aflat el însuşi de la nimeni altul decât Oscar Wilde, la un dineu de la Londra, în 1889. Se pare că Wilde colecţiona poveşti oribile şi o aflase pe asta într-un turneu de prelegeri în Vestul american.

Servitorul, în picioare în umbră, îşi urmărea neobişnuitul angajator citind scrisoarea.

Degetele lungi şi albe părură să se ofilească, şi scrisoarea alunecă pe masă ca şi cum fusese aruncată. Când mâna se mişcă să ridice sticla de pastis, briza de seară ridică uşor hârtiile şi le zbură peste balustrada balconului, peste vârfurile lămâilor. Apoi planară în spaţiul albastru, fluturând şi răsucindu-se fără ţintă, până când dispărură din vedere, nevăzute, neobservate şi complet ignorate de omul palid în costum negru dintr-un balcon singuratic de deasupra mării.

CAPITOLUL 4

Departamentul de Poliţie de la Roaring Fork funcţiona într-o clădire clasică de cărămidă roşie, în vechiul stil victorian vestic, foarte pitorească, aflată într-un parc verde, având pe fundal magnifice piscuri înzăpezite.

În faţa acesteia era o statuie de trei metri jumătate a Doamnei Justiţie, acoperită cu zăpadă, şi – mai degrabă ciudat – fără să fie legată la ochi în mod tradiţional.

Corrie Swanson îşi încărcase bagajul cu cărţi despre Roaring Fork şi citise totul despre acest tribunal, remarcabil pentru numărul de inculpaţi celebri care-i trecuseră pragul, de la Hunter S. Thompson la criminalul în serie Ted Bundy. Roaring Fork, ştia ea, era mai degrabă o staţiune. Cu cele mai scumpe imobiliare din ţară. Asta se dovedi extrem de enervant, silită să stea cum era într-un oraş numit Basalt, la vreo treizeci de kilometri sinuoşi de Route 82, într-un motel Cloud Nine de rahat, cu pereţi de carton şi un pat care-ţi dădea mâncărimi, la uimitorul preţ de 109 dolari pe noapte. Era prima zi a lunii decembrie, iar sezonul de schi era în plin avânt. Din slujba ei part time de la John Jay – şi din banii rămaşi din teancul pe care agentul Pendergast i-l dăduse cu un an în urmă, când o trimisese să stea cu tatăl ei într-o perioadă proastă – economisise aproape patru mii de dolari. Dar cu o sută nouă dolari pe noapte, plus masa, plus cei treizeci şi nouă de dolari ridicoli pe care-i dădea zilnic pentru rabla închiriată, avea să-i ardă destul de repede.

Pe scurt, n-avea timp de pierdut.

Problema era că, din dorinţa de a-şi vedea disertaţia aprobată, spusese o mică minciună. Mă rog, poate nu atât de mică. Le zisese lui Carbone şi comisiei de la colegiu că primise permisiunea să examineze rămăşiţele. *Carte blanche* de acces. Adevărul era că mai multe e-mailuri trimise şefului Departamentului de Poliţie din Roaring Fork, cel care, aflase ea, avea autoritatea să-i permită accesul, rămăseseră fără răspuns. Nu că fusese cineva nepoliticos cu ea – fusese doar un fel de neglijare benignă.

Mergând în secţia de poliţie cu o zi înainte, obţinuse în cele din urmă o întâlnire cu şeful Stanley Morris.

Acum intră în clădire şi se apropie de recepţie. Spre surprinderea ei, dădu nu de un poliţist voinic, ci de o fată care părea chiar mai tânără decât Corrie. Era destul de drăguţă, cu un ten alb, ochi negri şi păr blond lung până la umăr.

Corrie se duse spre ea şi fata zâmbi.

— Eşti, mm, poliţistă? întrebă Corrie.

Fata râse şi clătină din cap.

— Nu încă.

— Cum, atunci… la recepţie?

Fata clătină din nou din cap.

— Sunt intern la staţie în timpul vacanţei de iarnă. Azi doar se întâmplă să fie ziua mea de serviciu la recepţie. Se opri. Mi-ar plăcea ca într-o zi să ajung la aplicarea legii.

— Suntem două atunci. Eu sunt studentă la John Jay.

Fata făcu ochii mari.

— Pe bune!

Corrie întinse mâna.

— Corrie Swanson.

Fata i-o scuturã.

— Jenny Baker.

— Am o întâlnire cu şeful Morris.

— O, da.

Jenny consultă un registru de întâlniri.

— Te aşteaptă. Intră numaidecât.

— Mulţumesc.

Era un început bun. Corrie încercă să-şi ţină nervozitatea sub control şi să nu se gândească deloc ce s-ar întâmpla dacă şeful i-ar refuza accesul la rămăşiţe. În cel mai bun caz, disertaţia ei depindea de asta. Şi deja cheltuise o avere ca să ajungă aici, pe bilete de avion nerambursabile şi altele asemenea.

Uşa de la cabinetul şefului poliţiei era deschisă şi, când intră, omul se ridică din spatele biroului şi-l ocoli să-i întindă o mână.

Fu surprinsă de aspectul lui: un bărbat mic, plinuţ, cu un aer jovial, cu o faţă strălucitoare, creştetul chel şi uniforma boţită. Cabinetul reflecta impresia de neconvenţional, cu mobilierul vechi şi confortabil din piele şi cu un birou plăcut răvăşit cu hârtii, cărţi şi poze de familie.

Şeful o conduse într-o mică zonă de relaxare dintr-un colţ, unde o secretară mai în vârstă aduse o tavă cu pahare de hârtie cu cafea, zahăr şi frişcă. Corrie, care sosise cu două zile înainte şi încă resimţea un pic schimbarea de fus orar, se servi, abţinându-se să pună în cafea obişnuitele patru linguriţe de zahăr, dar îl văzu pe şeful Morris adăugând într-a lui nu mai puţin de cinci.

— Ei bine, zise Morris, sprijinindu-se cu spatele. Se pare că ai venit aici pentru un proiect foarte interesant.

— Mulţumesc, zise Corrie. Şi mulţumesc pentru întâlnirea atât de din scurt.

— Am fost întotdeauna fascinat de trecutul localităţii Roaring Fork.

Urşii grizzly ucigaşi fac parte din folclorul local, cel puţin pentru aceia dintre noi care cunosc istoria. Atât de puţini zilele astea.

— Proiectul ăsta de cercetare reprezintă o oportunitate aproape perfectă, zise Corrie, lansându-se în punctele de discuţie memorate cu grijă. E o şansă reală de-a face progrese în ştiinţa criminologiei medico-legale.

Deveni entuziastă, în timp ce şeful Morris asculta cu atenţie, cu bărbia odihnindu-i-se gânditoare pe o mână durdulie. Corrie atinse toate punctele importante: cum proiectul o să atragă, cu siguranţă, atenţia presei naţionale şi asta o să se reflecte pozitiv asupra poliţiei din Roaring Fork, cât de mult o să aprecieze cooperarea lui John Jay – principalul colegiu naţional de aplicare a legii, cum ea o să lucreze, desigur, îndeaproape cu el şi o să urmeze orice reguli se vor stabili. Continuă cu o versiune revizuită a poveştii vieţii ei: cum îşi dorise toată viaţa să fie poliţistă, cum câştigase o bursă la John Jay, cât de mult muncea – şi apoi încheie vorbind cu entuziasm despre cât de mult îi admiră lui poziţia, cât de ideal ar fi fost să aibă posibilitatea să lucreze într-o astfel de comunitate interesantă şi frumoasă. Îngroşă cât îndrăzni şi văzu, cu satisfacţie, că i se răspunde cu dat din cap, zâmbete şi diverse zgomote aprobatoare.

Când încheie, râse cât mai natural posibil şi zise că a vorbit prea mult şi că i-ar plăcea să audă ce crede el.

La asta, şeful Morris mai luă o gură de cafea, îşi drese glasul, o lăudă pentru munca ei grea şi întreprinzătoare, îi spuse cât de mult aprecia că venise şi – din nou – cât de interesant părea proiectul ei. Da, într-adevăr. Ar trebui să se gândească la asta, desigur, şi să se consulte cu cei de la morgă, precum şi cu societatea istorică şi cu alte câteva, ca să le obţină punctele lor de vedere, iar apoi ar trebui, probabil, implicat juristul oraşului… Şi îşi termină cafeaua şi-şi puse mâna pe braţul fotoliului, arătând ca şi cum era gata să se ridice şi să încheie întrevederea.

Un dezastru. Corrie inspiră adânc.

— Pot să fiu complet sinceră cu dumneavoastră?

— Da, sigur.

Se lăsă înapoi în scaun.

— Mi-a luat o grămadă de timp să strâng bani pentru proiectul ăsta. A trebuit să-mi iau două joburi pe lângă bursă. Roaring Fork e unul din cele mai scumpe locuri din ţară şi doar să fiu aici mă costă o avere. O să ajung lefteră aşteptând permisiunea. Se opri şi respiră. Sincer, domnule Morris, dacă vă consultaţi cu toţi oamenii ăia, o să dureze mult. Poate săptămâni. Toată lumea o să aibă o opinie diferită. Şi apoi, indiferent ce decizie o să luaţi, cineva se va simţi ignorat. Ar putea să devină controversat.

— Controversat, zise şeful ca un ecou, cu alarmă şi dezgust în glas.

— Pot să fac o sugestie alternativă?

Şeful păru un pic surprins, dar nu cu totul deranjat de asta.

— Desigur.

— Din câte am înţeles, aveţi autoritate deplină să-mi daţi permisiunea. Deci… Se opri şi apoi decise s-o spună pur şi simplu, complet neprefăcut: V-aş fi incredibil de recunoscătoare dacă aţi vrea doar să-mi daţi permisiunea acum, ca să pot să fac cercetarea cât mai repede posibil. N-am nevoie decât de câteva zile cu rămăşiţele, plus posibilitatea să iau câteva oase pentru analize suplimentare. Asta-i tot. Cu cât mai repede se întâmplă, cu atât mai bine pentru toată lumea. Oasele doar stau acolo. Aş putea să-mi fac treaba fără ca măcar să observe cineva. Nu le daţi oamenilor timp să obiecteze. Vă rog, domnule Morris – e atât de important pentru mine!

Finalul avu o notă mai disperată decât intenţionase, dar ea văzu că, încă o dată, făcuse impresie.

— Ei, ei, zise şeful, cu mai multe dregeri ale glasului şi hm-uri şi bolboroseli. Te înţeleg. Hmmm. Nu vrem controverse.

Se aplecă peste marginea scaunului şi îşi întinse gâtul spre uşă.

— Shirley? Mai adu cafea!

Secretara se întoarse cu încă două pahare de hârtie. Şeful îşi puse din nou în pahar o cantitate uimitoare de zahăr, agitând cu lingura, frişcă, amestecând în pahar la nesfârşit, în timp ce fruntea îi rămase încruntată. În cele din urmă lăsă jos linguriţa de plastic şi luă o înghiţitură mare şi lungă.

— Înclin foarte mult să-ţi accept propunerea, zise el. Foarte mult. Să-ţi spun cum facem. E doar amiază. Dacă vrei, te duc acum şi-ţi arăt sicriele. Desigur, nu poţi să atingi, de fapt, rămăşiţele, dar ai să-ţi faci o idee ce e acolo. Şi mâine-dimineaţă o să am un răspuns pentru tine. Cum ţi se pare?

— Ar fi grozav! Mulţumesc!

Şeful Morris radie.

— Şi rămâne între noi, dar cred că poţi să contezi că răspunsul o să fie pozitiv.

Şi, oricât ar părea de ciudat, când se ridicară, Corrie trebui să se abţină să-l îmbrăţişeze.

CAPITOLUL 5

Corrie se aşeză pe scaunul pasagerului din dreapta maşinii de poliţie, alături de şef, care aparent evita să ia un şofer şi conduse el însuşi.

În loc de obişnuitul Crown Vic, vehiculul era un Jeep Cherokee, în tradiţionalul stil al maşinii de poliţie în două culori, cu simbolul oraşului Roaring Fork – o frunză de plop – pictat pe o parte şi înconjurat de o stea în şase colţuri a şerifului.

Corrie îşi dădu seama că avusese noroc, mare noroc. Şeful părea un om decent şi bine intenţionat, şi, deşi părea că-i lipseşte coloana vertebrală, era rezonabil şi inteligent.

— Ai mai fost vreodată la Roaring Fork? întrebă Morris întorcând cheia şi făcând vehiculul să huruie revenind la viaţă.

— Niciodată. Nici măcar nu schiez.

— Vai de mine! Trebuie să înveţi. Suntem în sezon de vârf acum – se apropie Crăciunul şi toate –, aşa că o să vezi totul în cel mai bun moment.

Jeepul coborî East Main Street şi şeful începu să indice câteva dintre atracţiile istorice – Primăria, hotelul istoric Sebastian, diverse conace victoriene faimoase. Totul era împodobit cu lumini festive şi ghirlande de brad, zăpada stătea pe acoperişuri, glazura ferestrele şi se agăţa de ramurile copacilor. Părea o gravură Currier & Ives.

Trecură printr-un cartier comercial, cu străzile chiar mai înţesate cu buticuri de lux decât mila de aur de pe Fifth Avenue. Trotuarele, pe care se îmbulzeau cumpărătorii gătiţi cu blănuri şi diamante sau cu ţinute şic de schi, cu pungi de cumpărături, erau uimitoare.

Traficul se desfăşura într-un ritm infernal şi se treziră pe stradă făcuţi sandvici între şiruri de Hummere, Mercedesuri Geländewagenere, Range Rover-uri, Porsche-uri Cayenne şi snowmobile.

— Îmi pare rău pentru trafic, zise şeful.

— Glumeşti? E uimitor, zise Corrie aproape atârnată pe geam ca să privească parada de magazine pe lângă care treceau: Ralph Lauren, Tiffany, Dior, Louis Vuitton, Prada, Gucci, Rolex, Fendi, Bulgari, Burberry, Brioni, cu vitrinele pline de marfă scumpă.

Păreau să nu se sfârşească.

— Volumul de bani care circulă în oraşul ăsta e în topuri, zise şeful. Şi, sincer, din punct de vedere al aplicării legii, asta poate să fie o problemă. O grămadă de oameni cred că regulile astea nu li se aplică şi lor. Dar la Departamentul de Poliţie din Roaring Fork, noi tratăm la fel pe toată lumea – şi vreau să spun chiar pe toată lumea.

— Bună politică.

— E singura politică într-un oraş ca ăsta, unde aproape toată lumea e celebritate, miliardar sau ambele, zise el nu fără o notă pompoasă.

— Trebuie să fie un magnet pentru hoţi, zise Corrie încă uitându-se la magazinele scumpe.

— O, nu. Rata criminalităţii aici e aproape zero. Vezi tu, suntem atât de izolaţi! Există un singur drum – Route 82, care poate să fie un obstacol în timpul iernii şi e închis frecvent din cauza zăpezii – şi aeroportul nostru e doar pentru avioane private. Apoi mai e costul efectiv ca să stai aici – bine peste posibilităţile oricărui hoţ mărunt. Suntem prea scumpi pentru hoţi!

Râse vesel.

„Mie-mi spui?“ se gândi Corrie.

Treceau acum pe lângă ceea ce părea a fi o recreare a unui oraş vestic înfloritor: baruri cu uşi batante, birouri de analiză[6] [6] Pentru determinarea conţinutului de metal al unei probe de minereu (n. tr.), magazine generale, chiar şi câteva bordeluri cu ferestre pictate ţipător. Totul era îngrijit şi impecabil de curat, de la scuipători strălucitoare pe trotuarele din lemn, la frontoanele înalte şi false ale clădirilor.

— Ce-i asta? întrebă Corrie, arătând spre o familie care-şi făcea o poză în faţă la Ideal Saloon.

— E Oraşul Vechi, răspunse şeful. Ce-a rămas din cea mai veche parte a oraşului Roaring Fork. De ani întregi clădirile au stat aici, dărăpănându-se. Apoi, când a pornit afacerea cu staţiunea, a existat o intenţie de-a le demola pe toate. Dar cineva a avut ideea să restaureze vechiul oraş-fantomă, să-l facă un fel de muzeu al trecutului localităţii.

„Disneyland altoit cu staţiune de schi“, se gândi Corrie, minunându-se de anacronismul acestei întinderi de relicve vechi, pe fondul unui astfel de focar vizibil de consumism.

În timp ce se uita la structurile bine întreţinute, pe lângă ei trecură urlând o pereche de snowmobile, ridicând în urmă valuri de praf.

— Ce-i cu toate snowmobilele? întrebă ea.

— Roaring Fork are o avidă cultură a snowmobilului, zise şeful. Oraşul e faimos nu numai pentru pistele lui de schi, ci şi pentru traseele de snowmobil. Sunt kilometri şi kilometri din acestea – utilizând mai ales labirintul de vechi drumuri miniere care încă există în munţii de deasupra oraşului.

Părăsiră în cele din urmă cartierul comercial şi, după câteva cotituri, trecură pe lângă un mic parc plin de bolovani acoperiţi de zăpadă.

— Centennial State Park, explică şeful. Rocile sunt parte din Sanctuarul John Denver.

— John Denver? se cutremură Corrie.

— Fanii se adună în fiecare an la aniversarea morţii lui. E o

experienţă chiar emoţionantă. Ce geniu a fost – şi ce pierdere!

— Da, categoric, zise Corrie repede. Îmi place muzica lui. *Rocky Mountain High* e cântecul meu preferat din toate timpurile.

— Încă îmi umple ochii de lacrimi.

— Da. Şi mie.

Lăsară în spate reţeaua compactă de străzi din centru şi continuară să urce până la un desiş superb de brazi uriaşi grei de zăpadă.

— De ce a fost dezgropat cimitirul? întrebă Corrie.

Ştia răspunsul, desigur, dar voia să vadă în ce lumină proaspătă ar fi putut să pună şeful lucrurile.

— În faţă se află un proiect foarte exclusivist, numit Vârfurile – case de zece milioane de dolari, terenuri mari, acces privat la munte, club exclusivist. E cel mai luxos proiect din oraş şi poartă multe semne distinctive. Bani vechi şi toate astea. Pe la sfârşitul anilor 1970, în timpul etapei iniţiale de dezvoltare, Vârfurile au achiziţionat Boot Hill – dealul cu cimitirul original al oraşului – şi a obţinut permis să-l mute. Asta a fost pe vremea când încă mai puteai să faci aşa ceva. Oricum, cu câţiva ani în urmă şi-au exercitat dreptul ăsta, ca să poată să construiască un centru spa privat şi un nou club pe dealul ăla. A fost o rumoare, desigur, şi oraşul i-a dat în judecată. Dar au avut nişte avocaţi destul de abili şi, în plus, acordul din 1978, semnat şi autorizat, care conţine prevederi beton pe vecie. Aşa că au câştigat, în cele din urmă cimitirul a fost dezgropat, şi asta e. Pentru moment, rămăşiţele sunt stocate într-un depozit sus, pe munte. N-a mai rămas nimic în afară de nasturi, bocanci şi oase.

— Şi unde o să fie mutate?

— Conform planului de dezvoltare, o să fie reînhumate într-un loc din apropiere, de îndată ce vine primăvara.

— Încă există controverse?

Şeful flutură din mână.

— Odată dezgropate, furia s-a stins. Oricum, nu era legată de rămăşiţe – era despre conservarea cimitirului istoric. Odată acesta dispărut, lumea şi-a pierdut interesul.

Brazii lăsară loc unei văi largi, atractive, strălucitoare în lumina amiezii. În capătul apropiat se afla un semn simplu, sculptat manual, de dimensiuni surprinzător de modeste, pe care se putea citi:

VÂRFURILE
Numai pentru membri
Vă rugăm să vă înregistraţi la postul de pază

În spate era un zid masiv din piatră de râu cu porţi din fier forjat, lângă care se afla un post de pază de basm, cu acoperiş ascuţit acoperit cu şindrilă de cedru şi având jgheaburi laterale. Fundul văii

era presărat cu conace gigantice, ascunse printre copaci şi cu pereţii văii ridicându-se în spate, cu contururile acoperişurilor înălţându-se deasupra brazilor – multe cu hornuri de piatră pe care ieşea fum. Dincolo de asta se înălţa zona de schi, o panglică de trasee şerpuind spre vârfurile mai multor munţi, şi o creastă înaltă etalând şi mai multe conace, toate conturate pe cerul de un albastru strălucitor presărat cu nori al Munţilor Stâncoşi.

— Intrăm? întrebă Corrie.

— Depozitul e într-o latură a proiectului, pe marginea pantei.

Un agent de pază îi făcu cu mâna şefului şi se îndreptară spre un drum şerpuit, pietruit, frumos curăţat. Nu, nu curăţat. Drumul era ciudat de lipsit de gheaţă şi extrem de uscat, în timp ce zonele de pe margine nu prezentau semne de mormane de zăpadă sau de deszăpezire.

— Drum încălzit? întrebă Corrie când trecură pe lângă ceva ce părea a fi clubul.

— Nu e atât de neobişnuit pe-aici. Ultima modă în curăţarea zăpezii – fulgii se evaporă de îndată ce ating pământul.

Urcând acum, drumul traversă un pod de piatră peste un flux îngheţat de apă – pe care şeful îl etichetă drept pârâul Silver Queen –, apoi trecură printr-o poartă de serviciu. Dincolo de aceasta, ascunse de un gard înalt, drept în sus, pe o pârtie de schi, erau mai multe şoproane cu echipamente construite din Pro-Panel pe o suprafaţă de teren nivelat. În părţi atârnau ţurţuri lungi de trei metri, strălucind în lumină.

Şeful trase spre o zonă curăţată de zăpada din faţa şopronului celui mai mare, parcă şi coborî din maşină. Corrie îl urmă.

Era o zi friguroasă, dar nu teribil, minus şase, cel mult minus patru grade Celsius şi fără vânt.

Uşa cea mare spre şopron avea una mai mică într-o parte, pe care şeful Morris o descuie. Corrie îl urmă în spaţiul întunecat şi o lovi imediat mirosul. Şi totuşi, nu era un miros neplăcut, nu era miros de putregai. Doar de pământ bogat.

Şeful atinse cu palma bancul de întrerupătoare şi se aprinseră lămpile cu sodiu din tavan, aruncând o strălucire galbenă peste toate.

În orice caz, era mai rece înăuntru decât afară şi ea îşi strânse mai mult haina în jurul ei, tremurând.

În secţiunea din faţă a şopronului, practic în umbra uşii mari, era un şir de şase snowmobile, având aproape toate aceeaşi formă.

Pe partea cealaltă, un şir de snowcat[7] 7 Vehicule pe şenile cu cabină, care pot să transporte mai multe persoane în zone acoperite cu zăpadă sau gheaţă, fără să aibă nevoie de existenţa unui drum. (n. tr.)-uri vechi, unele arătând aproape a antichităţi, cu şenile uriaşe şi cabine rotunde, le bloca vederea spre partea din spate.

Îşi croiră drum printre snowcat-uri şi ajunseră într-o zonă deschisă. Aici era cimitirul improvizat, întins pe prelate: rânduri ordonate de sicrie din plastic bleu, de tipul celor utilizate de medicii legişti ca să mute rămăşiţele de la locul crimei.

Se îndreptară spre cel mai apropiat rând şi Corrie se uită la prima cutie. Pe capac era lipit cu scotch un buletin mare, cu informaţii tipărite. Corrie îngenunche să-l citească. Buletinul indica unde fuseseră găsite rămăşiţele în cimitir, cu o poză a mormântului in situ. Era spaţiu de înregistrat dacă existase sau nu o piatră funerară şi, dacă da, exista spaţiu pentru informaţiile imprimate pe aceasta, împreună cu o altă poză. Totul fusese numerotat, catalogat şi aranjat. Corrie simţi uşurare: n-aveau să existe probleme cu documentaţia aici.

— Pietrele funerare sunt acolo, zise şeful Morris.

Arătă spre un zid îndepărtat, de care era sprijinită o colecţie pestriţă de pietre funerare – câteva luxoase, din ardezie sau marmură, dar cea mai mare parte bolovani sau plăci cu litere sculptate în ele. Şi acestea fuseseră catalogate şi înregistrate pe buletine.

— Avem cam o sută treizeci de rămăşiţe umane, zise şeful. Şi aproape o sută de pietre funerare. Restul… nu ştim cine sunt. Poate că au avut borne de lemn sau poate unele pietre funerare au fost pierdute sau furate.

— A fost identificată pe vreuna vreo victimă de-a ursului?

— Pe niciuna. Sunt tradiţionale – nume, date şi uneori o frază din Biblie sau un epitaf religios standard. Cauza decesului nu e trecută în mod normal pe pietrele funerare. Şi să fii mâncat de un grizzly n-ar fi ceva ce ai vrea să comemorezi.

Corrie încuviinţă din cap. Nu prea conta – pregătise deja o listă a victimelor studiind articole vechi din ziarul local.

— Ar fi posibil să deschidem unul dintre capacele astea? întrebă ea.

— Nu văd de ce nu.

Şeful apucă de mânerul celei mai apropiate cutii.

— Stai, am o listă.

Corrie scotoci în servietă şi trase afară dosarul.

— Hai să căutăm una dintre victime.

— Bine.

Petrecură câteva minute rătăcind printre sicrie, până când Corrie găsi unul care corespundea unui nume de pe lista ei: Emmett Bowdree.

— Ăsta, te rog, zise ea.

Morris apucă de mâner şi deschise capacul.

Înăuntru erau rămăşiţele unui sicriu putred de pin, în care se afla un schelet.

Capacul era dezintegrat şi fusese culcat pe bucăţi în jurul scheletului şi peste acesta. Corrie se uită la el cu nerăbdare. Oasele ambelor braţe

şi un picior zăceau într-o parte, ţeasta era zdrobită, cutia toracică era deschisă şi ambele femururi erau rupte în bucăţi, zdrobite, fără îndoială, de fălcile puternice, ca să ajungă la măduvă.

În studiile ei de la John Jay, Corrie examinase mai multe schelete care prezentau violenţă peri-mortem, dar nimic – nimic – de genul ăsta.

— Isuse, ursul chiar şi-a făcut numărul cu el! murmură Morris.

— Nu glumeşti.

În timp ce examina oasele, Corrie observă ceva: nişte urme uşoare pe coastele rupte. Îngenunche, uitându-se mai aproape, încercând să-şi dea seama. Cristoase, ar fi avut nevoie de o lupă. Ochii îi ţâşniră şi observă – pe femurul zdrobit – un alt semn, similar. Întinse mâna să ridice osul.

— Ooo, nu, nu atinge!

— Trebuie să examinez asta doar un pic mai aproape.

— Nu, zise şeful. Serios, e de-ajuns.

— Doar o clipă, te rog, pledă Corrie.

— Îmi pare rău.

Lăsă capacul la loc.

— O să ai o grămadă de timp mai târziu.

Corrie se ridică perplexă, deloc sigură de ce văzuse. Era posibil să fi fost imaginaţia ei. Oricum, urmele, cu siguranţă, trebuie să fi fost ante-mortem: niciun mister aici. Roaring Fork era un loc dur la vremea aia. Poate că tipul supravieţuise unei bătăi cu cuţitul.

Clătină din cap.

— Mai bine să plecăm, zise şeful.

Se îndreptară spre lumina strălucitoare, sclipirea păturii scânteietoare de zăpadă aproape orbindu-i.

Corrie nu putea, fir-ar să fie, să scape de cea mai ciudată senzaţie de nelinişte.

CAPITOLUL 6

Apelul veni în dimineaţa următoare. Corrie stătea în biblioteca din Roaring Fork, citind istoria oraşului. Era o bibliotecă excelentă, găzduită într-o clădire modernă, proiectată într-un stil victorian actualizat. Interiorul era superb, cu hectare de stejar lustruit, ferestre arcuite, covoare groase şi un sistem de iluminat indirect care scălda totul într-o strălucire caldă.

Secţia de istorie a bibliotecii era de ultimă oră. Bibliotecarul secţiunii, Ted Roman, fusese de mare ajutor. Se dovedise un tip drăguţ, în jur de treizeci şi cinci de ani, suplu şi în formă, care absolvise recent Universitatea din Utah şi îşi luase liber câţiva ani ca să locuiască într-o staţiune de schi. Ea îi spusese despre proiectul ei de cercetare şi întâlnirea cu şeful Morris. Ted ascultase cu atenţie, pusese întrebări deştepte şi-i arătase cum să folosească arhivele de istorie. Ca să-i pună capac, o invitase la o bere în seara următoare. Şi ea acceptase.

Albumele de ziare vechi, foi volante şi anunţuri publice ale bibliotecii, din zilele boomului argintului erau frumos digitalizate în format PDF de căutare. Într-o chestiune de ore, reuşise să scoată zeci de articole despre istoria oraşului Roaring Fork şi omorurile ursului grizzly, necrologuri şi tot felul de suvenire legate de asta – mult mai multe decât ar fi obţinut în New York.

Oraşul avea o istorie fascinantă.

În vara anului 1873, o bandă îndrăzneaţă de prospectori din Leadville înfruntase pericolul reprezentat de indienii Ute şi traversase Cumpăna Apelor, penetrând teritoriul vestic neexplorat. Acolo, ei şi alţii care urmaseră descoperiseră unul dintre cele mai mari zăcăminte de argint din istoria Statelor Unite. Urmase o afluenţă de căutători de argint, cu hoarde de prospectori îngrădind terenurile revendicate pretutindeni prin munţii aflaţi de-a lungul râului Roaring Fork. Răsărise un oraş, împreună cu instalaţii de şteampuri pentru zdrobirea minereului şi o topitorie construită în grabă, pentru separarea argintului şi aurului din minereu. Dealurile se umpluseră curând de prospectori, fuseseră presărate cu mine şi colonii izolate, în timp ce oraşul în sine era plin de ingineri minieri, analişti de probe, fochişti, muncitori la gater, fierari, proprietari de saloane, negustori, căruţaşi, curve, muncitori, pianişti, cartofori, escroci şi hoţi.

Primul omor avusese loc în primăvara anului 1876. Într-un post de lucru izolat de la înălţime, din Smuggler Mountain[8] [8] Muntele Contrabandistului (n. tr.), un miner singuratic fusese omorât şi mâncat. Dura

săptămâni până să se observe că lipsea cineva, prin urmare, trupul nu-i fusese descoperit imediat, însă aerul tare de munte îl conservase suficient de bine ca să spună înspăimântătoarea poveste.

Trupul fusese sfâşiat, în mod evident, de un urs, apoi eviscerat, i se rupseseră membrele. Se părea că ursul se întorsese pe durata unei săptămâni ca să-şi continue ospăţul, cele mai multe dintre oase fiind dezgolite de carne, limba şi ficatul mâncate, măruntaiele şi organele împrăştiate şi mai mult sau mai puţin consumate.

Incidentul avea să se mai repete de încă zece ori în cursul verii.

De la început, Roaring Fork – şi chiar o mare parte din Colorado – fusese atacat de urşi grizzly agresivi, atraşi de la altitudini mai mari de aşezările din văile mai joase. Ursul grizzly – se constata cu plăcere în aproape fiecare articol de ziar – era unul dintre puţinele animale cunoscute că vâna şi omora un om ca să-l mănânce.

În cursul acelei veri lungi, unsprezece mineri şi prospectori fuseseră omorâţi şi mâncaţi de un grizzly solitar într-o varietate de locuri izolate. Animalul avea un teritoriu vast, care, din păcate, cuprindea o mare parte din sfera superioară a zonei cu argint. Uciderile provocaseră panică pe scară largă. Dar legea federală cerea ca minerii să „lucreze într-un punct de lucru“, ca să-şi menţină dreptul asupra acestuia, şi astfel chiar şi în toiul terorii cei mai mulţi dintre mineri refuzaseră să-şi abandoneze posturile.

Se formaseră de mai multe ori detaşamente, ca să vâneze ursul grizzly, dar în absenţa zăpezii fusese dificil să ia urma animalului. Totuşi, lui Corrie i se părea că adevărata problemă fusese că în detaşamentele de vânătoare nu fusese nimeni prea dornic să găsească ursul. Păreau să-şi petreacă mai mult timp organizându-se în saloane şi ţinând discursuri, decât efectiv pe teren, urmărind ursul.

Omorurile încetaseră în toamna lui 1876, chiar înainte de prima zăpadă.

În timp, oamenii începuseră să creadă că ursul se mutase, murise sau poate intrase în hibernare. În primăvara următoare existaseră ceva temeri, dar nu a mai fost nimeni ucis…

Corrie îşi simţi telefonul vibrând, îl smulse din geantă şi văzu că era un apel de la secţia de poliţie. Aruncând o privire în jur şi observând că biblioteca era goală – cu excepţia bibliotecarului, care stătea la biroul lui, citind Jack Kerouac –, consideră că putea să răspundă.

Dar nu era şeful. Era secretara lui. Înainte să poată Corrie să treacă prin politeţurile obişnuite, doamna zise repede şi pe nerăsuflate:

— Şefului îi pare atât, atât de rău, dar se pare că nu poate să-ţi dea permisiunea să examinezi rămăşiţele.

Lui Corrie i se uscă gura.

— Ce? murmură ea. Stai o clipă…

— Are toată ziua întâlniri după întâlniri, aşa că mi-a cerut să te sun

eu. Vezi tu…

— Dar a zis…

— Pur şi simplu n-o să fie posibil. Îi pare foarte rău că nu poate să te ajute.

— Dar de ce? reuşi ea să zică.

— Nu ştiu motivul, îmi pare rău…

— Nu pot să vorbesc cu el?

— E prins toată ziua în întâlniri şi, mm, pentru tot restul săptămânii.

— Tot restul săptămânii? Dar ieri zicea…

— Îmi pare rău, ţi-am spus că nu-i cunosc motivele.

— Uite, zise Corrie încercând să-şi controleze vocea, fără prea mare succes. Cu doar o zi în urmă mi-a spus că n-o să fie nicio problemă. Că o să aprobe. Şi acum se răzgândeşte, refuză să spună de ce şi… şi apoi îţi pune ţie în spinare misiunea de a-mi face vânt! Nu-i corect!

Corrie primi un final îngheţat.

— Mi-aş dori să pot să te ajut, dar decizia e definitivă. Se auzi un clic decisiv.

Legătura se întrerupse.

Corrie se aşeză şi, lovind cu palma de masă, strigă:

— La naiba, la naiba, la naiba!

Apoi ridică privirea. Ted se uita la ea cu ochii mari.

— O, nu, zise Corrie acoperindu-şi gura. Am deranjat toată biblioteca.

El ridică mâna cu un zâmbet.

— După cum vezi, nu e nimeni aici în clipa asta.

Ezită, apoi ocoli biroul şi începu să se plimbe. Vorbi din nou, cu vocea redusă la o şoaptă:

— Cred că înţeleg ce se întâmplă aici.

— Serios? Atunci aş vrea să-mi explici şi mie.

Chiar dacă nu era nimeni în jur, el coborî vocea şi mai mult:

— *Doamna Kermode.*

— Cine?

— Doamna Betty Brown Kermode a ajuns la şeful poliţiei.

— Cine e Betty Brown Kermode?

El îşi dădu ochii peste cap şi se uită în jur pe furiş.

— De unde să încep? În primul rând, deţine Imobiliare Oraş & Munte, care e agenţia imobiliară din oraş. E şefa Asociaţiei Vecinătăţilor Vârfurile şi a fost forţa din spatele aprobării mutării cimitirului. E, practic, una dintre ipocriţii care conduc totul şi pe toată lumea şi nu suferă niciun disident. Altfel spus, ea e adevărata putere în oraşul ăsta.

— O femeie ca asta are influenţă asupra şefului poliţiei?

Ted râse.

— L-ai întâlnit pe Morris, nu? Drăguţ tip. Toată lumea are influenţă

asupra lui. Dar mai ales ea. Îţi spun, e de temut… chiar mai mult decât cumnatul ăla al ei, Montebello. Sunt sigur că Morris a avut intenţia să-ţi dea permisiunea – până l-a sunat Kermode.

— Dar de ce ar vrea ea să mă împiedice? Ce rău aş face?

— Asta o să trebuiască să afli, zise Ted.

CAPITOLUL 7

În dimineaţa următoare, la nouă, Corrie îşi trase rabla închiriată la porţile Vârfurilor. Paznicul – nu la fel de prietenos ca ultima dată când trecuse pe-acolo cu şeful poliţiei – petrecu o grămadă de timp verificându-i cu obrăznicie ID-ul şi sunând ca să-i controleze programarea, aruncând în acelaşi timp priviri dispreţuitoare la maşina ei.

Corrie avu grijă să rămână politicoasă şi, într-un final, conduse de-a lungul drumului spre birourile clubului şi proiectului.

Curând apăru la vedere un grup de clădiri de pe fundul văii: pitoreşti, acoperite de zăpadă şi ţurţuri, cu hornurile de piatră fumegând.

În depărtare, răsărind pe partea cealaltă a văii acoperite de zăpadă, Corrie văzu cicatricea masivă şi murdară a unei construcţii în curs – fără îndoială noul club şi spa. Privi excavatoarele şi încărcătoarele ocupate să sape fundaţiile. Nu putu să se abţină să nu se întrebe de ce aveau nevoie de un nou club dacă cel vechi arăta atât de uimitor.

Parcă în zona rezervată vizitatorilor şi intră în club, unde secretara îi indică drumul spre birourile Imobiliare Oraş & Munte.

Zona de recepţie de la Oraş & Munte era somptuoasă – toată numai lemn şi piatră, cu carpete Navajo pe pereţi, un candelabru spectaculos din coarne de cerb, mobilier din piele şi lemn în stil cowboy, precum şi un şemineu de piatră, în care ardea un foc.

Corrie alese un scaun şi se aşeză să aştepte.

O oră mai târziu, fu în cele din urmă poftită în biroul doamnei Kermode, preşedinta Oraş & Munte şi directoarea Asociaţiei Vârfurile.

Corrie purta cea mai corporatistă ţinută a ei, un costum cenuşiu, cu bluză albă şi pantofi joşi. Era absolut hotărâtă să nu se piardă cu firea şi s-o câştige pe doamna Kermode prin linguşire, farmec şi putere de convingere.

În după-amiaza anterioară, făcuse pe dracu-n patru să afle chestii compromiţătoare despre Kermode, conform dictonului lui Pendergast că, dacă vrei ceva de la cineva, trebuie să ai mereu ceva „urât“ să dai la schimb. Dar Kermode părea o femeie mai presus de reproş: donatoare generoasă la acţiunile caritabile locale, membră de seamă a bisericii prezbiteriene, voluntară la cantina săracilor locală (Corrie chiar fu surprinsă că un oraş ca Roaring Fork avea o cantină a săracilor) şi femeie de afaceri de o integritate recunoscută. Deşi nu tocmai iubită, de fapt, detestată din toată inima de mulţi, era respectată – şi temută – de toţi.

Doamna Kermode o surprinse pe Corrie. Departe de-a fi neîngrijita evocată de numele Betty Brown Kermode[9] [9] Kermode – subspecie rară de urs negru, cunoscut şi ca ursul spirit (n. tr.), era o femeie în jur de şaizeci de ani, extrem de armonioasă, subţire şi în formă, cu păr platinat frumos coafat şi machiaj minimalist.

Era îmbrăcată complet în stil cowboy, cu o vestă indiană de mărgele, cămaşă albă, blugi strâmţi şi cizme de cowboy. Un colier Navajo floare de dovlecel desăvârşea ansamblul.

Pereţii biroului ei erau acoperiţi cu fotografii înfăţişând-o călare pe un cal uimitor, pe munte şi concurând într-o arenă, mânând o turmă de vaci.

Într-un colţ era un răcitor de apă. Alt colţ al biroului era dominat de o magnifică şa vestică, prelucrată din toate punctele de vedere şi bătută în argint.

Într-un mod relaxat şi prietenos, doamna Kermode înaintă şi-i strânse mâna lui Corrie, invitând-o să se aşeze. Iritarea lui Corrie că aşteptase o oră începu să se disipeze la vederea primirii călduroase.

— O, Corrie, începu ea, vorbind cu un pronunţat accent de Texas. Vreau să-ţi mulţumesc că ai venit. Aşa am şansa să-ţi explic personal de ce şeful Morris şi cu mine n-am putut, din păcate, să-ţi onorăm cererea.

— Păi, am sperat să explic…

Dar Kermode era grăbită şi anulă încercarea lui Corrie de a-şi prezenta propriile puncte de vedere.

— Corrie, am să fiu sinceră. Examinarea ştiinţifică a acelor rămăşiţe pentru o… disertaţie la colegiu e, în opinia noastră, lipsă de respect faţă de morţi.

Corrie nu se aşteptase la asta.

— În ce fel?

Kermode râse uşor, înveninat.

— Draga mea domnişoară Swanson, cum poţi să pui o aşa întrebare? Tu ai vrea ca un student să scotocească prin rămăşiţele bunicului tău?

— Mm, n-aş avea nicio problemă cu asta.

— Haide, zău. Sigur că ai avea. Cel puţin acolo de unde vin eu, ne tratăm morţii cu respect. Astea sunt rămăşiţe umane *sacre*.

Corrie făcea eforturi disperate să se întoarcă la argumentele ei.

— Dar asta e o ocazie unică pentru ştiinţa criminalistică. Asta are să ajute aplicarea legii…

— O disertaţie de colegiu? Contribuie la ştiinţa criminalistică? Nu exagerezi acum un picuţ importanţa acestui proiect, domnişoară Swanson?

Corrie inspiră adânc.

— Deloc. Ar putea să fie un studiu şi o colectare de date foarte importante despre traumatismele peri-mortem provocate de

carnivorele mari. Când e găsit scheletul victimei unei crime, medicii legişti trebuie să facă distincţie între urmele de dinţi de animal şi alte vătămări post-mortem, după urmele de pe oase lăsate de făptaş. E o problemă gravă şi studiul ăsta…

— Prea multă greacă pentru mine!

Doamna Kermode râse şi făcu un semn cu mâna, ca şi cum nu înţelesese nimic.

Corrie decise să schimbe cursul.

— E important pentru mine personal, doamnă Kermode… dar ar putea fi important şi pentru Roaring Fork. Se face ceva constructiv, ceva pozitiv cu rămăşiţele astea umane. Asta s-ar reflecta bine asupra comunităţii şi a şefului…

— E pur şi simplu lipsă de respect, zise Kermode cu fermitate. Nu e *creştineşte*. Mulţi din oraşul ăsta ar considera profund ofensator. Noi suntem gardienii acestor vestigii şi ne luăm în serios responsabilitatea. În condiţiile astea, pur şi simplu nu pot să permit.

— Dar…

Corrie îşi simţi furia crescând, în ciuda eforturilor sale de-a o ţine în frâu.

— Dar… le-aţi dezgropat, ca să nu spun mai mult.

O tăcere, iar apoi Kermode vorbi încet:

— Decizia a fost luată cu mult timp în urmă. În 1978, practic. Oraşul a fost de acord cu asta. Aici, la Vârfurile, planificăm clubul şi spa-ul de aproape un deceniu.

— La ce vă trebuie când aveţi deja un club frumos?

— Ne trebuie unul mai mare pentru Faza a treia, fiindcă deschidem West Mountain pentru un număr select de loturi pentru case personalizate. Din nou, aşa cum ţi-am spus în mod repetat, asta a fost planificat de ani. Noi suntem responsabili în faţa proprietarilor şi investitorilor noştri.

„Proprietarii şi investitorii noştri.“

— Nu vreau decât să examinez oasele – cu cel mai mare respect –, în scopuri ştiinţifice justificate şi importante. Nu e nici urmă de lipsă de respect în asta, cu siguranţă.

Doamna Kermode roşi, cu un zâmbet strălucitor şi fals zugrăvit pe faţă.

— Domnişoară Swanson, decizia a fost luată, e definitivă şi eu sunt foarte ocupată. E timpul să pleci acum.

Corrie se ridică. Simţea în ea senzaţia veche, oribilă, de sânge fierbând.

— Aţi dezgropat un întreg cimitir ca să faceţi bani dintr-un proiect imobiliar, aţi aruncat cadavrele în cutii de plastic şi le păstraţi într-un depozit de schi – şi apoi îmi spuneţi mie că aş fi lipsită de respect cu cei morţi dacă le studiez oasele? Sunteţi o ipocrită – pur şi simplu!

Kermode păli. Corrie văzu o venă zvâcnindu-i pe gâtul pudrat. Vocea îi deveni foarte joasă, aproape masculină.

— Ticăloaso zise ea. Îţi dau cinci minute să părăseşti sediul. Dacă vreodată – *vreodată* – te întorci, o să fii arestată pentru încălcarea proprietăţii. Acum ieşi afară.

Corrie se simţi brusc foarte calmă. Ăsta era sfârşitul. Se încheiase. Dar n-avea de gând să lase pe nimeni s-o facă ticăloasă. Îi întoarse privirea doamnei Kermode, cu ochii mijiţi.

— Vă numiţi reprezentantă de frunte a bisericii? Nu sunteţi creştină! Sunteţi o prefăcută nenorocită! O *prefăcută* falsă, hrăpăreaţă, vicleană!

Pe drumul înapoi spre Basalt începu să ningă. În timp ce se târa cu cincisprezece kilometri pe oră în maşină, cu ştergătoarele de parbriz mişcându-se ineficient dintr-o parte în alta, îi veni o idee. Semnele anormale pe care le observase pe oase… Cu o sclipire de înţelegere, îşi dădu seama că era posibil un alt mod de-a jupui pisica asta anume.

CAPITOLUL 8

Întinsă pe patul din camera ei de la motelul Cloud Nine din Basalt, Colorado, Corrie se decise. Dacă semnele de pe oase erau ce credea ea că ar putea să fie, problemele ei ar fi fost rezolvate. N-ar fi existat alternativă: rămăşiţele ar fi trebuit examinate. Nici chiar Kermode n-ar fi putut să împiedice asta. Ar fi fost atuul. Dar numai dacă ar fi putut să dovedească. Iar ca s-o facă, avea nevoie încă o dată de acces la oase. Cinci minute, cel mult – doar cât să le fotografieze cu puternicul obiectiv macro al aparatului ei. Dar cum?

Chiar înainte să-şi răspundă la întrebare, ştiu răspunsul: trebuia să intre prin efracţie.

I se aliniară în faţă toate argumentele împotriva unei astfel de acţiuni: că intrarea prin efracţie era o infracţiune, că era o greşeală din punct de vedere etic, că, dacă era prinsă, toată cariera ei în aplicarea legii ar fi fost aruncată la hazna.

Pe de altă parte, n-ar fi fost atât de dificil. În timpul vizitei lor de cu două zile înainte, şeful nu oprise niciun sistem de alarmă sau alt dispozitiv de securitate. Pur şi simplu descuiase un lacăt de pe uşă şi intrase. Şopronul era izolat de restul proprietăţii, înconjurat de un gard înalt de lemn şi ascuns de copaci. Era parţial deschis spre una dintre pârtiile de schi, dar n-ar fi schiat nimeni pe timp de noapte. Şopronul era marcat pe hărţile traseului din zonă şi acestea arătau un drum de serviciu care ducea către acesta dinspre depozitul de echipament al zonei de schi în sine, ocolind complet Vârfurile.

În timp ce cântărea argumentele pro şi contra, se trezi punându-şi întrebarea: ce-ar face Pendergast? El nu lăsa niciodată subtilităţile juridice să stea în calea adevărului şi dreptăţii. Cu siguranţă el ar intra şi ar obţine informaţiile de care avea nevoie.

Deşi era prea târziu ca să obţină dreptate pentru Emmett Bowdree, nu era niciodată prea târziu pentru adevăr.

Ninsoarea încetă la miezul nopţii, lăsând loc unui cer senin şi strălucitor, cu o lună în al treilea pătrar. Era extrem de frig – conform aplicaţiei WeatherBug de pe iPad-ul ei, minus cincisprezece grade Celsius. Afară se simţea mult mai frig de-atât.

Drumul de serviciu se dovedi a fi numai pentru snowmobil, acoperit cu zăpadă întărită, dar pe care încă se putea merge pe jos.

Lăsându-şi maşina chiar la baza drumului, într-un desiş înalt de copaci şi cât se poate de discret, Corrie urcă cu greutate, cu rucsacul îngreunat de echipamente: Canonul cu trepied şi obiectiv macro, o

sursă portabilă de lumină şi acumulator, lupe, lanternă, cleşte gură de lup, pungi şi iPad-ul încărcat cu manuale şi monografii pe tema analizei traumelor osteologice. Aerul rarefiat de munte o făcu să gâfâie, aburul respiraţiei sale condensate înflorind în lumina lunii în timp ce urca, cu picioarele scârţâindu-i în stratul de zăpadă întărită pufos la suprafaţă. Mai jos, luminile oraşului se întindeau într-un covor magic. Mai sus, vedea depozitul, iluminat de becurile de pe stâlpi şi aruncând o strălucire galbenă printre brazi. Era ora două dimineaţa şi totul era tăcut. Singura activitate era a unor faruri mari pe munte, unde se pregătea echipamentul de deszăpezire.

Îşi coregrafie în minte din nou şi din nou seria exactă de paşi pe care trebuia să-i facă, rearanjându-i şi perfecţionându-i, ca să se asigure că avea să petreacă în şopron cât mai puţin timp posibil. Cinci minute, cel mult zece – şi avea să fie gata.

Apropiindu-se de şopron, făcu o recunoaştere atentă, ca să se asigure că era singură. Apoi se urcă pe poarta gardului şi se uită peste. În stânga era uşa laterală pe care ea şi şeful o folosiseră, scăldată într-o baltă de lumină, cu zăpadă bătătorită în faţă.

Uşa era bine încuiată. Avea cu ea, din obişnuinţă, un set de spărgător. În liceu, memorase practic manualul clandestin cunoscut sub numele de *Ghidul MIT*[10] *al spărgătorului* şi se mândrea tare cu abilităţile sale. Lacătul era unul de zece dolari, genul care se găsea în magazinele de bricolaj – nicio problemă cu asta. Dar ca să ajungă la uşă, trebuia să traverseze zona luminată. Şi apoi ar fi trebuit să stea în lumină cât timp se ocupa de încuietoare. Ăsta era unul din cele două elemente de pericol inevitabil din planul ei.

Aşteptă ascultând, dar totul era tăcut. Maşinile de deszăpezit erau sus, pe munte, şi nu părea că aveau să treacă prea curând pe-acolo.

Respirând o dată adânc, sări gardul şi ţâşni de-a lungul zonei luminate. Îşi pregătise setul de spărgător.

Încuietoarea era îngheţată şi degetele îi îngheţară prosteşte. Cu toate astea, avu nevoie de doar douăzeci de secunde ca să deschidă lacătul. Întredeschise uşa, se strecură înăuntru şi o închise uşor în urma ei.

În şopron era foarte frig. Dibui un LED din rucsac, îl atinse să-l aprindă şi se mişcă repede trecând de şirurile de snowmobile şi snowcat-uri vechi, spre partea din spate a structurii. Sicriele, aşezate în rânduri ordonate, sclipeau slab în lumina ei.

Avu nevoie doar de o clipă ca să găsească sicriul lui Emmett Bowdree. Îndepărtă capacul cu grijă, încercând să menţină zgomotul la un nivel minim, apoi îngenunche, trecând lumina peste oase. Inima îi bătea cu putere în piept şi mâinile îi tremurau. Încă o dată, o voce interioară sublinie că asta era una dintre cele mai proaste idei pe care

10 *Massachusetts Institute of Technology* (n. tr.)

le avusese vreodată şi, din nou, o altă voce răspunse că n-avusese deales.

„Vino-ţi în fire, şopti pentru sine. Concentrează-te.“

Urmându-şi scenariul, Corrie îşi scoase mănuşile din nou, îşi puse rucsacul pe jos şi-i deschise fermoarul. Îşi duse rapid o lupă la ochi, îşi trase mănuşile la loc, scoase femurul rupt pe care-l observase înainte şi se uită la el în lumină. Osul prezenta la suprafaţa corticală mai multe zgârieturi lungi, paralele. Le examină cu atenţie, uitându-se după orice semn de vindecare, remodelare a osului sau ridicătură periostală, dar nu era niciuna. Urmele longitudinale erau curate, proaspete şi nu arătau niciun semn de reacţie osoasă. Asta însemna că decopertarea avusese loc peri-mortem: în momentul decesului.

Niciun urs n-ar fi putut să facă un semn ca ăsta. Fusese făcut cu un instrument brut, probabil lama unui cuţit bont, şi – în mod clar – fusese urmarea curăţării cărnii de pe oase.

Dar putea să fie sigură? Experienţa ei în domeniu era atât de limitată!

Scoţându-şi din nou mănuşile, scotoci după iPad, îl scoase şi căută unul dintre manualele electronice, *Analiza traumatismelor*. Se uită prin ilustraţiile pentru leziunile ante-mortem, peri-mortem şi post-mortem, inclusiv unele cu zgârieturi similare cu astea, şi compară ilustraţiile cu osul din mâna ei. Îi confirmară impresia iniţială. Încercă să-şi încălzească degetele îngheţate suflând în ele, dar nu funcţionă, aşa că-şi trase mănuşile la loc şi-şi bătu mâinile una de alta cât de în linişte putu. Asta făcu să simtă din nou ceva.

Acum trebuia să fotografieze osul vătămat. Trebui să-şi scoată din nou mănuşile.

Scoase din rucsac lumina portabilă, acumulatorul ambalat şi micul trepied. Apoi camera digitală care o costase o avere, cu masivul obiectiv macro ataşat. Înşurubă camera pe suport şi o. potrivi. Plasă osul pe podea, aranjă totul cât de bine putu în întuneric, apoi aprinse lumina.

Ăsta era cel de-al doilea punct de pericol – ca lumina să fie vizibilă din exterior. Dar era absolut indispensabil. Aranjase lucrurile în aşa fel încât să încheie în cel mai scurt timp posibil, fără ca steagul roşu să apară şi să dispară – şi în aşa fel încât exact după aceea să poată să-şi strângă bagajele şi să plece.

Doamne, era strălucitor, o sclipire aruncată pretutindeni.

Poziţionă rapid camera şi focaliză. Făcu o duzină de fotografii cât de repede putu, mutând osul un pic de fiecare dată şi adaptând lumina pentru un efect înclinat. În timp ce făcea asta, sub strălucirea puternică observă altceva pe os: aparente semne de dinţi. Se opri doar o clipă să le examineze cu lupa. Chiar erau semne de dinţi, dar nu ai unui grizzly. Erau mult prea slabe, prea apropiate şi cu o coroană prea

plată.

Le fotografie din mai multe unghiuri.

Puse grăbită osul înapoi în sicriu şi se mută la următorul semn anormal observat de ea la prima vizită – ţeasta spartă. Craniul prezenta traumatisme masive, ţeasta şi faţa erau literalmente zdrobite. Cea mai mare şi, se pare, prima lovitură se produsese asupra părţii drepte a osului parietal, spărgând ţeasta în formă de stea şi despicând-o de-a lungul suturilor. Şi astea erau, clar, leziuni peri-mortem, pentru simplul motiv că supravieţuirea era imposibilă după o aşa lovitură violentă. Înverzirea fracturii osului semnala că aceasta avusese loc atunci când osul era încă viu.

Anomalia aici era un semn din punctul loviturii. Examină punctul fracturii. Un urs ar fi putut, cu siguranţă, să distrugă o ţeastă cu o lovitură de labă sau s-o zdrobească cu fălcile şi dinţii. Dar semnul ăsta nu arăta a fi de dinţi sau gheare. Era neregulat, cu mai multe crestături.

Sub lupă, suspiciunile îi fură confirmate. Fusese făcut de un obiect dur, greu – aproape sigur o piatră.

Lucrând chiar mai repede acum, făcu fragmentelor de craniu o serie de fotografii. Asta era o dovadă suficientă. Oare era? Oscilă o clipă, apoi, la un impuls, luă câteva pungi cu ziplock şi puse în ele fragmentul de femur şi unul dintre cele mai afectate fragmente de ţeastă. *Asta* era dovada.

Gata. Stinse lumina. Acum avea dovezi incontestabile că Emmett Bowdree nu fusese omorât şi mâncat de un urs. Ci fusese omorât şi mâncat de un om. De fapt, judecând după natura extinsă a leziunilor, era posibil să fi fost doi sau trei, poate mai mulţi participanţi la ucidere. Mai întâi îl schilodiseră cu o lovitură în cap, îi sfărâmaseră ţeasta, îi zdrobiseră oasele şi îl sfâşiaseră literalmente cu mâinile goale. Apoi îi curăţaseră carnea de pe oase cu un cuţit bont sau cu o bucată de metal. În cele din urmă, îl mâncaseră crud – fapt atestat de urmele de dinţi şi de lipsa vreunui os ars şi a altor dovezi de gătit. Oribil. Incredibil. Descoperise o crimă veche de o sută cincizeci de ani. Care implora după următoarea întrebare: „La fel fuseseră omorâţi de către oameni şi ceilalţi zece mineri?“

Se uită la ceas: unsprezece minute. Simţi un fior brusc de frică: era timpul să plece naibii de-acolo. Începu să-şi strângă rapid lucrurile, pregătindu-se să iasă din şopron.

Deodată i se păru că aude un zgomot. Stinse LED-ul şi ascultă. Linişte. Apoi auzi din nou: un foarte uşor sunet de ronţăit în zăpada din faţa uşii. Isuse, venea cineva. Paralizată de frică, cu inima bătându-i tare, continuă să asculte. Un *ronţ, ronţ, ronţ* clar. Şi apoi – de-a lungul depozitului, într-o fereastră de sus, de la streaşină – văzu un fascicul de lumină trecând repede peste geam. Şi mai multă tăcere.

Şi apoi sunet înfundat de voci şi şuieratul unui radio cu două canale. Afară erau oameni. Cu un radio. Paza de la Vârfurile? Poliţişti?

Îşi închise rucsacul cu grijă infinită. Capacul sicriului era încă deschis. Ar fi trebuit să-l închidă la loc? Începu să-l pună înapoi, dar scoase un zgomot aşa de puternic, încât se opri. Trebuia să-l închidă, totuşi, aşa că o făcu dintr-o singură mişcare pripită.

Auzea afară mai multă activitate: ronţăit, şoapte. Erau mai multe persoane afară şi încercau, fără prea mare succes, să păstreze liniştea.

Îşi puse rucsacul peste umăr şi se îndepărtă de sicrie. Exista oare o uşă de ieşire prin spate? Nu putea să spună acum – era prea întuneric –, dar nu-şi amintea să fi văzut vreuna. Trebuia să găsească o ascunzătoare sigură şi să aştepte să se termine.

Mergând tiptil, se duse în partea din spate a încăperii, unde erau depozitate piesele gigantice ale unui vechi teleschi – piloni, scaune şi roţi. Chiar când se puse în mişcare, auzi uşa deschizându-se şi pe ultimii metri fugi. Acum vocile şoptite puteau să fie auzite în şopron. Şi mai mult zgomot făcut de radio.

Ajungând la stivele de echipamente vechi, se adăposti între ele, lăsându-se pe palme şi genunchi şi târându-se cât de în spate putu, răsucindu-se şi cotind printre piesele gigantice din metal.

Un zgomot brusc, de ţăcănit, şi apoi tuburile fluorescente se aprinseră bubuind şi zornăind, scăldând depozitul în lumină strălucitoare. Corrie se târî mai repede, se aruncă în spatele unei bobine mari de cablu de oţel şi se ghemui, strângându-şi rucsacul la piept. Aşteptă, abia îndrăznind să respire.

Poate se gândiseră că lacătul fusese lăsat deschis accidental. Poate că nu-i reperaseră maşina. Poate că n-aveau s-o găsească…

Paşii traversară pardoseala de ciment. Şi apoi Corrie auzi o explozie de şoapte. Putea să distingă acum voci individuale şi să prindă frânturi de fraze. Cu un fior de groază absolută, îşi auzi rostit propriul nume – în tărăgănarea texană a lui Kermode: nemulţumită, instigatoare.

Îşi îngropă capul în mâinile înmănuşate, ameţită de coşmar. Îşi simţi inima aproape plesnindu-i de spaimă. De ce făcuse asta? *De ce?*

Auzi un glas vorbind, tare şi clar: vocea nazală aspră a lui Kermode:

— Corrie Swanson?

Răsună cu un ecou îngrozitor în încăperea cavernoasă.

— Corrie Swanson, ştim că eşti aici. Ştim. Ai dat de necaz. Ar fi o treabă deşteaptă să ieşi şi să te arăţi acum. Dacă-i sileşti pe poliţişti să te găsească, nu-i a bună. Înţelegi?

Corrie se sufocă de frică. Mai multe sunete: mai veneau şi alţii. Nu putea să se mişte.

— Bun, auzi ea vocea nefericită a şefului. Tu, Joe, începi din spate. Fred, stai lângă uşă. Sterling, tu scotoceşte în jurul snowcat-urilor şi snowmobilelor ălora.

Totuşi, Corrie nu putu să se mişte. Jocul începuse. Ar fi trebuit să se arate. Dar o speranţă nebunească, disperată, o ţinea ascunsă.

Îngropându-şi capul adânc în mănuşi, ca un copil care se ascunde sub aşternuturi, aşteptă. Auzi ţăcănitul paşilor, scârţâitul şi zăngănitul echipamentului mutat, şuieratul şi hârâitul radioului. Trecură câteva minute. Şi apoi, aproape direct deasupra ei, auzi tare:

— E aici!

Şi apoi, către ea:

— Poliţia. Ridică-te încet şi ţine-ţi mâinile la vedere.

Ea pur şi simplu nu putea să se mişte.

— Ridică-te încet, cu mâinile la vedere. Acum.

Reuşi să ridice capul şi văzu un poliţist stând la doar câţiva metri distanţă, cu revolverul de serviciu aţintit asupra ei. Tocmai soseau alţi doi poliţişti.

Corrie se ridică înţepenită, cu mâinile la vedere. Poliţistul veni, o prinse de încheietura mâinii, îi răsuci braţul la spate şi-i puse o pereche de cătuşe.

— Ai dreptul să nu spui nimic, îl auzi ea spunând, ca şi cum era la o distanţă mare. Tot ce spui poate fi folosit împotriva ta în instanţă…

Lui Corrie nu-i venea să creadă că i se întâmplă aşa ceva.

— … Ai dreptul să consulţi un avocat şi să fii asistată de un avocat în timpul interogatoriului. Dacă n-ai posibilităţi materiale, îţi va fi furnizat un avocat din oficiu. Înţelegi?

Nu putea să vorbească.

— Înţelegi? Te rog să vorbeşti sau să încuviinţezi din cap drept răspuns.

Corrie reuşi să dea din cap.

Poliţistul zise cu voce tare:

— Iau notă de faptul că prizoniera a recunoscut că-şi înţelege drepturile.

Ţinând-o de braţ, poliţistul o conduse afară din stivele de echipamente şi în spaţiu liber. Ea clipi în lumina strălucitoare. Un alt poliţist îi deschise rucsacul şi se uită prin acesta. Extrase curând cele două pungi cu ziplock care conţineau oase.

Şeful Morris îl privea, arătând extrem de nefericit. Doamna Kermode stătea lângă el, înconjurată de câţiva agenţi de pază de la Vârfurile, îmbrăcată într-o ţinută din blană subţire, cu dungi de zebră, de iarnă – cu o privire de răutate triumfătoare pe chip.

— Ei, ei, zise ea scoţând abur ca un balaur. Fata care studiază aplicarea legii e, de fapt, o infractoare. Te-am citit din clipa în care te-am văzut. Ştiam că ai să încerci ceva de genul ăsta – şi iată-te, previzibilă precum ceasul. Încălcarea proprietăţii, vandalism, furt, rezistenţă la arestare.

Întinse mâna, luă de la poliţist o pungă cu ziplock şi o flutură în faţa

lui Corrie.

— Şi *profanare de morminte.*

— Ajunge, îi zise şeful lui Kermode. Te rog să-i dai poliţistului proba înapoi şi să mergem.

O luă pe Corrie uşor de braţ.

— Şi tu, domnişoară, mă tem că eşti arestată.

CAPITOLUL 9

Cinci zile mai târziu, Corrie era tot în închisoarea districtului Roaring Fork. Cauţiunea fusese stabilită la cincizeci de mii de dolari, pe care nu-i avea – nici măcar garanţia de cinci mii de dolari –, şi garantul local pentru cauţiune refuzase s-o ia de clientă, căci era din afara statului, fără active pentru gaj şi fără rude care să garanteze pentru ea. Îi fusese prea ruşine să-şi sune tatăl şi oricum el sigur n-avea bani. Nu mai era nimeni în viaţa ei – cu excepţia lui Pendergast. Şi chiar dacă ar fi putut să dea de el, ar fi murit înainte să-i mai ceară vreun ban – mai ales pentru cauţiune.

Cu toate astea, ar fi trebuit să-i scrie o scrisoare. N-avea nicio idee unde se afla sau ce făcea. Nu mai avea veşti de la el de aproape un an. Dar el sau cineva care acţiona în numele lui continua să-i plătească şcolarizarea.

Însă a doua zi după arestarea sa, cu povestea înşirată pe toată prima pagină a ziarului *Roaring Fork Times,* îşi dădu seama că trebuia să-i scrie. Pentru că, dacă n-o făcea şi el auzea de arestarea ei de la altcineva, dacă vedea titlurile alea… Îi datora să-i spună ea mai întâi. Aşa că scrise o scrisoare pe adresa lui din Dakota, via Proctor. În aceasta, îi spuse simplu toată povestea. Nu eludă decât partea cu cauţiunea. Când scrise totul, rămase cu impresia că făcuse ceva lipsit de creier, prea încrezător şi autodistructiv. Încheie prin a-i spune că obligaţia lui faţă de ea se încheiase şi că nu aştepta şi nu dorea niciun răspuns. Nu trebuia ca el să se mai preocupe de ea. Urma să-şi poarte singură de grijă de-acum încolo. Doar că într-o zi, de îndată ce avea să poată, avea să-i restituie banii de şcolarizare pe care-i pierduse trimiţând-o la John Jay.

Compunerea scrisorii fusese cel mai dificil gest făcut vreodată. Pendergast îi salvase viaţa, o smulsese din Medicine Creek, Kansas, o scăpase de o mamă beţivă, abuzivă, îi plătise şcoala cu internat – şi apoi îi finanţase studiile la John Jay. Şi… pentru ce?

Însă asta se sfârşise de-acum. Faptul că închisoarea era relativ luxoasă o făcea doar să se simtă mai rău. Celulele aveau ferestre mari, luminoase, cu vedere spre munţi, covoare pe jos şi mobilier frumos. I se permitea să iasă din celulă de la opt dimineaţa până la închiderea de la 10.30 seara. În timpul liber, prizonierii erau lăsaţi să stea în încăperi comune şi să citească, să se uite la televizor şi să stea de vorbă cu ceilalţi deţinuţi. Exista chiar şi o cameră de antrenament adiacentă, cu o bicicletă eliptică, greutăţi şi benzi de alergare.

În acel moment, Corrie stătea în încăperea comună, uitându-se la

covorul în carouri albe şi negre. Nu făcea nimic. În ultimele cinci zile fusese atât de deprimată, că nu reuşise să facă nimic – nu citise, nu mâncase şi nici măcar nu dormise. Doar stătea acolo toată ziua uitându-se în gol, iar apoi îşi petrecea fiecare noapte în celulă, culcată pe spate în pat, privind în întuneric.

— Corrine Swanson?

Se trezi şi ridică privirea. Un gardian stătea în uşa camerei, ţinând în mână un clipboard.

— Aici, zise ea.

— Ţi-a venit avocatul pentru întâlnire.

Uitase. Se ridică în picioare şi îl urmă pe gardian într-o cameră separată. Se simţea ca şi cum aerul din jurul ei era gros, granulat. Ochii nu încetaseră să-i curgă. Dar nu plângea, mai exact. Părea o reacţie fiziologică.

Intră într-o cameră mică de conferinţe, unde îl găsi pe apărătorul din oficiu aşteptând la masă, cu servieta deschisă, cu filele din dosarul din carton Manila răspândite într-un evantai ordonat.

Îl chema George Smith şi deja se întâlnise cu el de câteva ori. Era un bărbat de vârstă mijlocie, fragil, cu un început de chelie în părul de culoarea nisipului, tot timpul cu o privire de scuză pe chip. Era suficient de drăguţ şi bine intenţionat, dar nu era chiar Perry Mason.

— Bună, Corrie, zise el.

Ea se aşeză pe un scaun, fără să spună nimic.

— Am avut mai multe întâlniri cu procurorul, începu Smith. Şi, ei bine, am făcut nişte progrese cu privire la înţelegerea pentru pledoarie.

Corrie dădu din cap apatică.

— Uite cum stăm. Pledezi vinovată de intrare prin efracţie, încălcarea proprietăţii şi profanarea unui cadavru uman, şi ei renunţă la acuzaţia de furt. Iei maximum zece ani.

— Zece *ani!*

— Ştiu. Nu asta am sperat. Există o mare presiune să fii acuzată de cât mai multe posibil. Nu prea înţeleg asta, dar s-ar putea să aibă de-a face cu toată publicitatea generată de cazul ăsta şi cu controversa în desfăşurare cu privire la cimitir. Vor să te dea de exemplu.

— Zece ani? repetă Corrie.

— Cu bună purtare, ai putea să ieşi în opt.

— Şi dacă ajungem la proces?

Faţa avocatului se întunecă.

— Nici nu se pune problema. Dovezile împotriva ta sunt copleşitoare. Există o serie de delicte aici, începând cu intrarea prin efracţie şi încheind cu profanarea unui cadavru uman. Şi numai această din urmă infracţiune implică o sentinţă de până la treizeci de ani de închisoare.

— Glumeşti – treizeci ani?

— E o lege aspră aici, în Colorado, din cauza unei lungi istorii cu jefuirea mormintelor.

Se opri.

— Uite, dacă nu pledezi vinovată, procurorul o să se enerveze şi s-ar putea să ceară foarte bine pedeapsa maximă. M-a ameninţat deja.

Corrie se uită la masa zgâriată.

— *Trebuie* să pledezi vinovată, Corrie. E singura variantă pe care o ai.

— Dar… nu pot să cred. Zece ani doar pentru ce-am făcut? Asta e mai mult decât iau unii criminali.

O tăcere lungă.

— Eu pot să mă întorc oricând la procuror. Problema e că te-au prins asupra faptului. N-ai nimic de negociat.

— Dar *n-am* profanat un cadavru uman.

— Păi, conform acestor statute, ai făcut-o. Ai deschis sicriul, ai umblat cu oasele, le-ai fotografiat şi ai luat două dintre ele. Aşa o să argumenteze şi o să fie foarte greu să-i contracarez. Nu merită riscul. Membrii juriului de-aici provin din întreg districtul, nu doar din Roaring Fork şi există acolo o mulţime de crescători de vite şi fermieri conservatori, oameni religioşi, care n-ar privi cu amabilitate ce-ai făcut.

— Dar am încercat doar să demonstrez că urmele de pe oase…

Nu putu să încheie.

Avocatul îşi întinse în lături mâinile subţiri, cu o privire îndurerată pe faţa îngustă.

— Asta e tot ce pot să fac.

— Cât timp am să mă gândesc la asta?

— Nu prea mult. Pot să-şi retragă oferta în orice moment. Cel mai bine ar fi să decizi chiar acum.

— Am să mă gândesc la asta.

— Ai numărul meu.

Corrie se ridică, scutură mâna moale şi transpirată, şi ieşi. Paznicul, care aştepta în faţa uşii, o conduse înapoi în încăperea comună. Se aşeză şi se uită la covorul negru cu alb, şi se gândi la cum avea să arate viaţa ei peste zece ani, după ce avea să iasă. Ochii începură să-i curgă din nou şi şi-i şterse cu furie, fără niciun rezultat.

CAPITOLUL 10

Jenny Baker ajunse la Primăria Roaring Fork târând cu ambele mâini cea de-a doua servietă a şefului Stanley Morris. Şeful căra, se pare, două serviete umflate la fiecare întâlnire la care participa, astfel încât să fie pregătit să răspundă la orice întrebare putea să apară. Jenny încercase să-l convingă să-şi ia o tabletă, dar el era un ludit[11] [11] Membru al uneia dintre bandele de lucrători englezi care, în perioada 1811-1816, au distrus maşini, în special mori de bumbac şi lână, considerând că le pun în pericol locurile de muncă. (n. tr.) confirmat şi refuza chiar să utilizeze computerul de la birou.

Lui Jenny mai degrabă îi plăcea asta, în ciuda inconvenientului de-a fi nevoită să târască de cele două serviete. Până atunci şeful se dovedise un om plăcut, care rareori cerea ceva şi era tot timpul agreabil. În cele două săptămâni în care lucrase ca internă la secţia de poliţie, îl văzuse ameţit şi îngrijorat, dar niciodată supărat.

Mergea alături de ea, vorbind despre treburile oraşului, apoi intrară în sala de şedinţe.

Marile reuniuni ale oraşului se ţineau uneori în Casa Operei, dar asta – de pe treisprezece decembrie, cu mai puţin de două săptămâni înainte de Crăciun – nu era de aşteptat să aibă mulţi participaţi.

Luă loc chiar în spatele şefului, în zona rezervată oficialităţilor oraşului. Ajunseseră mai devreme – şeful venea întotdeauna devreme –, şi ea îl văzu venind pe primar, urmat de cei din consiliul de planificare, de juristul oraşului, precum şi de alte oficialităţi ale căror nume nu le ştia. Pe urmele lor venea ferm un contingent de la Vârfurile, condus de doamna Kermode, cu casca ei de păr blond perfect coafată. Era urmată de cumnatul ei, Henry Montebello, şi de mai mulţi bărbaţi obscuri în costume.

Chestiunea principală a întâlnirii – ordinea de zi era publicată în mod obişnuit în ziar – implica o propunere din partea Vârfurilor în ceea ce privea locul în care să fie reînhumate rămăşiţele de pe Boot Hill.

Când reuniunea se deschise cu obişnuitul jurământ de credinţă şi cu citirea dării de seamă, gândurile lui Jenny se îndreptară spre femeia pe care o întâlnise – Corrie – şi spre ce i se întâmplase. O cam speriase. Păruse atât de drăguţă, atât de profesionistă – şi apoi să fie prinsă intrând prin efracţie într-un depozit, profanând un sicriu şi furând oase. Nu poţi să spui niciodată de ce sunt capabili unii. Şi era şi studentă la John Jay. Nimic de genul ăsta nu se întâmplase vreodată la Vârfurile, iar oamenii încă protestau cu furie împotriva a aşa ceva. Părinţii ei vorbeau numai despre asta în fiecare dimineaţă la micul

dejun, chiar şi acum, la zece zile de la eveniment.

În timp ce partea introductivă continua, Jenny fu surprinsă să vadă câtă lumea umplea zona pentru public. Era deja plină până la refuz, iar acum se umplea zona de stat în picioare din spate. Poate că discuţia despre cimitir avea să se transforme din nou într-o controversă.

Ea spera ca asta să nu facă reuniunea să se întindă până târziu – avea o întâlnire târzie la cină în seara aia.

Reuniunea trecu la primul punct de pe ordinea de zi. Avocatul Vârfurilor se ridică şi-şi făcu prezentarea într-un bâiguit nazal. Vârfurile, zicea el, propunea reînhumarea rămăşiţelor dezgropate pe un teren cumpărat fix cu acest scop, pe coasta unui deal aflat la opt kilometri de Route 82.

Asta o surprinse pe Jenny. Ea presupusese întotdeauna că rămăşiţele aveau să fie reînhumate în limitele oraşului. Acum înţelese de ce era acolo atâta lume.

Avocatul continuă într-un limbaj pretenţios de specialitate despre cum asta era perfect legal, rezonabil, bun, de preferat şi chiar inevitabil din diferite motive pe care ea nu le înţelese. În timp ce el vorbea, Jenny auzi ridicându-se lent sunete dezaprobatoare, cârtiri – chiar şi câteva fluierături – din zona pentru public. Se uită în direcţia zgomotului. Se părea că propunerea nu era salutată cu bunăvoinţă.

Chiar când era gata să-şi îndrepte atenţia înapoi spre scenă, remarcă o figură izbitoare într-un costum negru făcându-şi apariţia chiar în partea din spate a zonei pentru public. Era ceva la bărbatul acela care o punea pe gânduri. Să fi fost chipul lui sculptat, de alabastru? Sau părul atât de blond, că era aproape alb? Sau ochii de un astfel de gri-bleu încât, chiar din celălalt capăt a încăperii, păreau aproape de extraterestru. Era o celebritate? Dacă nu, ar fi trebuit să fie, decise Jenny.

Acum era în picioare un designer peisagist şi îşi ţinea discursul, completat cu o prezentare de folii, imaginile de pe ecranul portabil afişând o hartă a zonei de înhumare propuse, urmată de imagini tridimensionale ale viitorului cimitir, cu ziduri de piatră, o arcadă ciudată din fier forjat conducând înăuntru, poteci pietruite printre morminte. Urmară diapozitive cu locul actual: o minunată pajişte verde pe partea unui munte. Era frumos – dar nu era Roaring Fork.

În timp ce el vorbea, murmurele dezaprobatoare şi neliniştea publicului adunat creşteau în intensitate reprimată.

Jenny recunoscu un reporter de la ziarul *Roaring Fork Times* stând în primul rând în zona pentru public, iar privirea de bucurie anticipativă de pe faţa lui semnala că se aştepta la focuri de artificii.

Şi acum, în sfârşit, se ridică să vorbească doamna Betty Brown Kermode. În acel moment, se aşternu liniştea. Ea era o prezenţă

dominantă în oraş – chiar şi tatăl lui Jenny părea intimidat de ea –, şi cei care se adunaseră ca să-şi exprime opiniile amuţiră temporar.

Ea începu prin a menţiona extrem de nefericita intrare prin efracţie care avusese loc cu zece zile în urmă, profanarea şocantă a unui cadavru şi cum asta demonstra necesitatea de a pune cât mai curând posibil acele rămăşiţe umane înapoi în pământ. Menţionă în trecere gravitatea infracţiunii – atât de gravă, că autoarea acceptase să pledeze vinovată, ceea ce avea să-i aducă o încarcerare pe zece ani.

Cei de la Vârfurile, continuă ea, avuseseră grijă de aceste vestigii cu cea mai mare atenţie, profund conştienţi de datoria lor sacră de a vedea că aceşti mineri aspri, aceşti pionieri ai oraşului Roaring Fork, au un loc de înmormântare adecvat sacrificiului lor, spiritului lor şi contribuţiei lor la deschiderea Vestului american. Îşi găsiseră, zicea ea, locul de odihnă perfect: pe pantele Catamountului, cu emoţionantă vedere spre Cumpăna Apelor. Cumpăraseră în jurul cimitirului peste patruzeci de hectare de spaţiu deschis, care avea să rămână pentru totdeauna pustiu. Asta meritau aceşti pionieri din Colorado – să nu fie blocaţi în vreun oraş, înconjuraţi de agitaţia comerţului, traficului, cumpărăturilor şi sportului.

Fu o prezentare eficace. Chiar şi Jenny se pomeni că e de acord cu doamna Kermode.

Când aceasta se întoarse la locul ei, nu se mai auzeau murmure nemulţumite.

Urmă Henry Montebello, care se căsătorise în familia lui Kermode şi, ca urmare, câştigase instantaneu putere şi respectabilitate în oraş. Era un bărbat mai în vârstă, slab, rezervat şi arătând degradat. Jenny nu-l plăcea şi-i era, de fapt, frică de el. Avea un accent laconic de pe coasta Atlanticului, care făcea cumva ca fiecare observaţie rostită de el să sune cinic. Deşi fusese arhitect-şef pentru Vârfurile, spre deosebire de Kermode, el nu trăia pe proprietate, ci îşi avea casa şi biroul într-un conac mare din cealaltă parte a oraşului.

Bărbatul îşi drese glasul. Nu fusese cruţată nicio cheltuială, zise el mulţimii adunate, pentru dezvoltarea Vârfurilor – şi nu numai asta, ci totul se făcuse nu doar în conformitate cu spiritul şi estetica oraşului Roaring Fork, dar şi cu ecosistemul local şi mediul înconjurător. El putea să spună asta, continuă Montebello, pentru că supraveghease personal pregătirea locului, proiectarea conacelor şi clubului, precum şi construirea complexului. Avea să supravegheze, zicea el, crearea noului cimitir cu aceeaşi atenţie participativă pe care o oferise Vârfurilor. Pentru implicare părea că morţii de pe Boot Hill trebuiau să-i fie recunoscători lui Montebello, pentru că lucrase în interesul lor. Montebello vorbi cu demnitate liniştită şi cu solemnitate aristocratică – şi totuşi în vorbele sale era o nuanţă de oţel, subtilă, dar inconfundabilă, care părea să provoace pe cineva să conteste o singură

silabă din ce rostea el. Nimeni n-o făcu şi el se aşeză la loc pe scaun.

Şi acum se ridică primarul, le mulţumi doamnei Kermode şi domnului Montebello, şi solicită comentarii publice. Se ridicară mai multe mâini, iar primarul arătă spre cineva. Dar când acea persoană se ridică să vorbească, bărbatul în costum negru – care se strecurase cumva în faţă – ridică mâna să se facă linişte.

— Nu e rândul dumitale, domnule, zise primarul cu asprime, bătând din ciocănel.

— Asta rămâne de văzut, veni răspunsul.

Vocea era dulce ca mierea, cu un neobişnuit accent sudist pe care Jenny nu putu să-l plaseze, dar ceva din asta îl făcu pe primar să se oprească doar suficient cât să-i permită omului să continue.

— Doamnă Kermode, zise bărbatul întorcându-se spre ea. După cum bine ştiţi, e nevoie de permisiunea unui descendent oficial recunoscut pentru a exhuma rămăşiţe umane. În cazul mormintelor istorice, atât Colorado, cât şi legea federală arată că trebuie să se facă „efort de bunăcredinţă“ pentru a localiza astfel de descendenţi înainte de-a putea exhuma osemintele. Să presupun că Vârfurile a făcut un astfel de efort?

Primarul bătu din ciocănel.

— Repet, nu e rândul dumitale, domnule!

— Îi răspund cu plăcere la întrebare, zise încet doamna Kermode. Chiar am făcut căutări sârguincioase ca să dăm de urma descendenţilor. N-a putut fi găsit niciunul. Aceşti mineri au fost în mare parte oameni în tranzit, fără familii, care au murit cu un secol şi jumătate în urmă, fără moştenitori. Totul e în documentaţia publică.

— Foarte bine, zise primarul. Îţi mulţumesc, domnule, pentru opinia dumitale. Mai avem mulţi alţii care doresc să vorbească. Jackson?

Dar bărbatul continuă.

— Asta e ciudat, zise el. Fiindcă în doar cincisprezece minute de trândăvit, ah, *navigat* pe internet, am fost capabil să localizez un descendent direct al unuia dintre mineri.

O tăcere, iar apoi vorbi primarul:

— Dar cine eşti, domnule?

— O să ajung la asta imediat.

Omul ridică o bucată de hârtie.

— Am aici o scrisoare de la doamna căpitan Stacy Bowdree, din USAF[12] [12] *United States Air Forces* – Forţele Aeriene ale SUA (n. tr.), abia întoarsă dintr-o misiune în Afganistan. Când doamna căpitan Bowdree a auzit că l-aţi dezgropat pe stră-străbunicul Emmett Bowdree, i-aţi aruncat rămăşiţele într-o cutie şi le-aţi depozitat într-un şopron murdar de echipament, pe o pârtie de schi, a fost extrem de supărată. De fapt, intenţionează să vă dea în judecată.

Asta fu întâmpinată cu tăcere.

Omul ridică o altă bucată de hârtie.

— Legile statului Colorado sunt foarte stricte în ceea ce priveşte profanarea cimitirelor şi a rămăşiţelor umane.

Permiteţi-mi să citesc din Secţiunea nouăzeci şi şapte a Codurilor Penale şi Statutelor din Colorado: *Profanarea unui cimitir.*

Şi începu să citeze cu voce tare:

> (2) (a) Oricine va exhuma cu bună-ştiinţă şi în mod voit, cu excepţia cazurilor prevăzute de lege, cu permisiunea unui descendent recunoscut legal, orice cadavru sau rămăşiţele oricărei fiinţe umane sau va face prin vorbă, manifestare sau acţiune ca asta să se întâmple, se face vinovat de crimă de categoria A şi închis pentru nu mai mult de treizeci (30) de ani sau amendat la nu mai mult de cincizeci de mii de dolari (50 000 $), sau ambele, la discreţia instanţei.

Acum, primarul se ridică cuprins de furie, bătând din ciocănel.

— Asta nu e o instanţă de judecată!

Bang!

— N-am să adopt aceste proceduri. Dacă dumneata, domnule, ai chestiuni juridice, reglează-le cu juristul oraşului, în loc să ne consumi timpul într-o şedinţă publică!

Dar bărbatul în costum negru nu fu redus la tăcere.

— Domnule primar, pot să-ţi atrag atenţia asupra formulării? *Sau va face prin vorbă, manifestare sau acţiune ca asta să se întâmple.* Asta pare să vi se aplice destul de clar, la fel ca şi doamnei Kermode şi şefului poliţiei. Tustrei aţi fost responsabili *prin vorbă, manifestare sau acţiune* de exhumarea ilegală a lui Emmett Bowdree – este?

— Ajunge! Paza, scoateţi-l pe omul ăsta din incintă!

Chiar când doi poliţişti se luptau să-şi facă drum spre el, bărbatul vorbi din nou, cu voce tăioasă ca un brici:

— Şi nu sunteţi gata să condamnaţi pe cineva la zece ani de închisoare exact pentru încălcarea acestui statut pe care Domniile Voastre, Domniile Voastre, l-aţi încălcat deja atât de clar?

În clipa aceea publicul se trezi, atât pro, cât şi contra. Existară nişte murmure şi strigăte împrăştiate: „E adevărat?“ şi „Ce se întâmplă?“, împreună cu „Scăpaţi de el!“ şi „Cine naiba e tipul ăsta?“

Cei doi poliţişti, împingând să-şi facă loc prin mulţimea care acum stătea în picioare, ajunseră la bărbat. Unul îl luă de braţ.

— Nu ne face probleme, domnule.

Omul se eliberă din strânsoarea poliţistului.

— Te-aş sfătui să nu mă atingi.

— Arestaţi-l pentru tulburarea liniştii! ţipă primarul.

— *Lăsaţi-l să vorbească!* strigă cineva.

— Domnule, dacă nu cooperezi, va trebui să te arestez, îl auzi Jenny spunând pe poliţist.

Răspunsul bărbatului fu acoperit de gălăgie. Primarul bătu din ciocănel în mod repetat, cerând ordine.

— Eşti arestat, zise poliţistul. Pune-ţi mâinile la spate.

Jenny văzu că, în loc să se supună, omul îşi scoate portofelul cu o singură mişcare lină şi-l deschide rapid. Ceva sclipi auriu şi cei doi poliţişti îngheţară. Gălăgia începu să se stingă.

— Ca răspuns la întrebarea dumitale de mai devreme, sunt agentul special Pendergast, de la FBI, îi zise bărbatul primarului cu vocea lui dulce de sudist.

Acum, întreaga încăpere se scufundă în linişte mormântală. Jenny nu mai văzuse până atunci privirea care apăruse acum pe chipul doamnei Kermode: şoc şi furie.

Faţa lui Henry Montebello nu trăda nimic. Cât despre şeful Morris, el părea paralizat. *Paralizat* nu era cuvântul potrivit – părea ofilit. Prăbuşit. Ca şi cum ar fi vrut să se topească în scaun şi să dispară. Primarul arăta pur şi simplu anulat.

— Emmett Bowdree e doar unul dintr-o sută şi treizeci de rămăşiţe umane de profanarea cărora sunteţi responsabili toţi patru – doamna Kermode, primarul, domnul Montebello şi şeful poliţiei, care au semnat ordinul în sine –, conform statutului statului Colorado, continuă cel numit Pendergast. Răspunderea penală şi civilă se distribuie.

Doamna Kermode îşi reveni prima.

— Aşa operează FBI-ul? Vii aici, ne întrerupi şedinţa publică şi ne ameninţi? Chiar eşti agent adevărat? Vino aici şi prezintă-i primarului cum se cuvine acreditările!

— Bucuros.

Bărbatul palid se strecură printre poarta care separa zona pentru public de cea oficială şi străbătu culoarul cu un fel de nepăsare insolentă. Sosi în faţa primarului şi puse insigna jos, pe podium. Omul o examină, faţa lui reflectând consternare în creştere.

Cu o mişcare bruscă, suplă, agentul Pendergast smulse microfonul primarului de pe stativ. Numai atunci Jenny îşi dădu seama că invitarea străinului în faţă nu fusese, probabil, cea mai bună idee. Îl vedea pe reporterul de la ziarul *Roaring Fork Times* scriind nebuneşte, cu o bucurie pură pe faţă.

Acum, primarul vorbi, ridicând vocea întrucât îşi pierduse amplificarea:

— Agent Pendergast, eşti aici într-o misiune oficială?

— Nu încă, veni răspunsul.

— Atunci am să suspend această întâlnire, astfel încât să poţi aborda problemele astea în privat, împreună cu juriştii noştri şi avocaţii de la Vârfurile.

O lovitură de ciocan pecetlui această declaraţie.

Braţul învеşmântat în negru al agentului Pendergast şerpui, luă ciocanul şi-l trase deoparte, să nu mai fie la îndemâna primarului.

— Gata cu bubuiala necivilizată.

Asta stârni hohote de râs din zona pentru public.

— N-am terminat încă.

Vocea lui Pendergast, acum amplificată de sistemul de sunet, umplu sala.

— Doamna căpitan Bowdree mi-a scris că, din moment ce rămăşiţele stră-străbunicului ei au fost atât de grosolan deshumate şi nimic nu mai poate remedia insultarea memoriei lui, ea consideră că acestea ar trebui ca măcar să fie examinate ca să se afle cauza decesului – în scopuri istorice, desigur. Prin urmare, şi-a dat acordul ca o anumită doamnă Corrine Swanson să examineze aceste rămăşiţe înainte de-a fi reînhumate. În locul lor original de odihnă, apropo.

— Ce? se înfurie Kermode. Te-a trimis fata aia? *Ea* e în spatele a toate astea?

— Ea nici măcar nu are habar că sunt aici, zise omul calm. Cu toate astea, s-ar părea că totuşi cea mai serioasă acuzaţie împotriva ei e controversată acum –, dar se răsfrânge, în schimb, asupra Domniilor Voastre, a celor patru. Domniile Voastre se confruntă acum cu treizeci de ani de închisoare – nu în contul unei persoane, ci a o sută treizeci. Se opri. Imaginaţi-vă că sentinţele v-ar fi servite secvenţial.

— Acuzaţiile astea sunt scandaloase! ţipă primarul. Suspend astfel această întâlnire. Paza să elibereze imediat încăperea!

Se instaură haosul. Dar Pendergast nu făcu nimic să-l preîntâmpine şi sala de şedinţă fu eliberată în cele din urmă, lăsându-l singur cu oficialităţile oraşului, cu avocaţii de la Vârfurile, cu Kermode, Montebello, şeful Morris şi alţi câţiva oficiali.

Jenny aşteptă pe locul de lângă şef, fără să respire. Ce avea să se întâmple acum? Pentru prima dată, Kermode părea învinsă – trasă la faţă, cu părul platinat desfăcut. Şeful era scăldat în sudoare, primarul palid.

— Se pare că are să fie o adevărată bombă mâine în *Roaring Fork Times,* zise Pendergast.

Toată lumea păru să se clatine la gândul ăsta. Primarul îşi şterse fruntea.

— În plus faţă de asta, aş vrea să văd alta apărând, adăugă Pendergast.

Urmă o tăcere lungă.

Montebello vorbi primul:

— Şi care ar putea să fie asta?

— O poveste care să ateste că dumneata – agentul Pendergast se întoarse spre şeful Morris – ţi-ai retras toate acuzaţiile împotriva lui Corrine Swanson şi ai eliberat-o din închisoare.

Lăsă ca vorbele lui să-şi facă efectul.

— Aşa cum am spus mai înainte, acuzaţia cea mai gravă e

controversată acum. Doamna Swanson are permisiunea de-a examina rămăşiţele lui Emmett Bowdree. Celelalte acuzaţii – încălcarea proprietăţii şi intrare prin efracţie – sunt mai puţin grave şi ar putea să fie respinse cu relativă uşurinţă. Totul poate să fie, de fapt, considerat o neînţelegere nefericită dintre şeful Morris aici de faţă şi doamna Swanson.

— Ăsta e şantaj, zise Kermode.

Pendergast se întoarse spre ea.

— S-ar putea să arăt că n-a fost, de fapt, o neînţelegere. Eu am înţeles că şeful Morris i-a indicat că ar avea acces la rămăşiţe. Apoi şi-a retras asigurarea, din cauza interferenţei dumitale brutale. A fost nedrept. Eu doar îndrept un rău.

Urmă altă pauză, pe când ceilalţi reflectară.

— Şi ce-ai să faci pentru noi în schimb? întrebă Kermode. În caz că şeful îţi eliberează prietena.

— Am s-o conving pe doamna căpitan Bowdree să nu depună plângere oficială la FBI, zise Pendergast calm.

— Înţeleg, zise Kermode. Totul depinde de doamna căpitan Bowdree. Cu condiţia, desigur, ca această persoană chiar să existe.

— Ce regretabil pentru dumneata că Bowdree e un nume neobişnuit! Mi-a uşurat atât de mult sarcina! Un apel telefonic a stabilit că era conştientă de rădăcinile ei în Colorado şi era, de fapt, destul de mândră de acestea. Doamnă Kermode, ai pretins că Vârfurile a făcut un efort de bună-credinţă ca să localizeze descendenţi. Asta e, în mod clar, o minciună. Desigur, FBI-ul ar trebui să arunce o privire la asta.

Jenny observă că, sub machiaj, faţa doamnei Kermode era foarte palidă.

— Hai să fim cinstiţi. Fata asta, Swanson, ce ţi-e? Iubită? Rudă?

— N-are nicio legătură cu mine.

Agentul Pendergast îşi miji ochii argintii şi se uită la Kermode într-un mod mai tulburător.

— Am să rămân însă la Roaring Fork de Crăciun – şi ca să mă asigur că nu interferezi din nou cu ea.

Sub privirea lui Jenny, Pendergast se întoarse spre şef.

— Vă sugerez să sunaţi imediat la ziar – îmi imaginez că termenul-limită se profilează la orizont. Am rezervat deja o cameră pentru doamna Swanson la hotelul Sebastian şi sper că – pentru binele dumitale – n-are să-şi mai petreacă încă o noapte în închisoare.

CAPITOLUL 11

Cu câteva minute înainte de miezul nopţii, Porsche-ul argintiu 911 Turbo S Cabriolet ajunse în faţa elegantei uşi de la Quaking Aspen Drive, nr. 3. Totuşi, nu opri acolo, ci continuă în umbra garajului pentru patru maşini din cealaltă parte. Tânărul de la volan parcă.

— Acasă, zise el. După cum ai solicitat.

Se aplecă peste schimbătorul de viteze ca să se apropie de fata de pe scaunul pasagerului din dreapta.

— Încetează, zise ea împingându-l deoparte.

Tânărul se prefăcu jignit.

— Îţi sunt prieten, nu?

— Da.

— Asta aduce beneficii.

O altă încercare de apropiere.

„Ce dobitoc!“

Fata coborî din maşină râzând.

— Mulţumesc pentru cină.

— *Şi* pentru film.

— Şi pentru film.

Jenny Baker trânti uşa, apoi privi maşina coborând pe şoseaua lungă şi şerpuită, până când ajunse pe drumul care ducea la ghereta de la Vârfurile, jos, în vale, la mai puţin de un kilometru distanţă.

Pentru o mulţime dintre prietenele ei de la Hollywood High, pierderea virginităţii cuiva părea o medalie de onoare: cu cât mai devreme, cu atât mai bine. Dar Jenny nu era de acord. Nu la o primă întâlnire şi, cu siguranţă, nu cu un tâmpit precum Kevin Traherne. La fel ca mulţi dintre tinerii din Roaring Fork, el părea să creadă că banii tatălui său erau singura scuză de care avea nevoie ca să ajungă să umble în chiloţii unei fete.

Urcă spre uşa celui mai apropiat garaj, formă un cod pe panou şi aşteptă ca uşa să se ridice. Apoi trecu pe lângă şirul de maşini strălucitoare şi scumpe, apăsă butonul ca să închidă garajul şi deschise uşa casei. Alarma de securitate era, ca de obicei, oprită – erau puţine spargeri în Roaring Fork şi niciuna în Vârfurile… dacă nu puneai la socoteală intrarea prin efracţie a lui Corrie Swanson în depozit, desigur.

Gândurile i se întoarseră la întâlnirea de mai devreme din acea zi şi la intimidantul agent FBI în costum negru, care coborâse printre ei ca un înger răzbunător. Îi păru rău pentru şef: era un tip decent, dar chiar avea o problemă cu a-i lăsa pe alţii – cum ar fi vrăjitoarea

Kermode – să-l calce pe bătături.

Cu toate astea, se bucura că agentul – îl chema Pendergast, îşi aminti ea – o scosese pe Corrie din închisoare. Spera s-o întâlnească din nou, s-o întrebe despre John Jay, poate… când şeful nu era în jur.

Jenny trecu prin antreu, prin oficiu şi în bucătăria vastă a casei de vacanţă. Văzu prin uşile de sticlă bradul de Crăciun împodobit şi sclipind. Părinţii şi sora ei mai mică, Sarah, probabil că dormeau la etaj.

Apăsă un întrerupător. Ilumină blaturile lungi de granit, cuptorul Wolf şi combina Sub-Zero frigider şi congelator, cele trei uşi care duceau în spălătorie, bucătărie şi sufragerie.

Îşi dădu brusc seama că nu se auzise niciun răpăit de unghii pe podea, că niciun câine flocos şi prietenos nu dădea din coada diformă în semn de salut.

— Rex? strigă ea.

Nimic.

Cu o ridicare din umeri, luă un pahar dintr-unul din dulapuri şi se duse la frigider – decorat, ca de obicei, cu pozele stupide cu Nicki Minaj ale lui Sarah – să-şi toarne un pahar de lapte, apoi se aşeză la masa din colţul pentru micul dejun. Pe locul de lângă fereastră era un teanc de cărţi şi reviste, împinse câteva deoparte – remarcând, în timp ce-o făcea, că Sarah îi ascultase până la urmă sfatul şi începuse să citească *Watership Down* – şi-şi scoase exemplarul din *Justiţia penală azi* de Schmalleger.

În timp ce făcea asta, observă că unul dintre scaunele de la masa din bucătărie era răsturnat.

Neglijenţi.

Îşi găsi pagina în carte şi începu să citească, în timp ce sorbea din lapte.

Pe tatăl ei – un mare avocat de la Hollywood – îl scotea din minţi faptul că ea voia să lucreze în poliţie. El avea tendinţa să se uite de sus la poliţişti şi procurori, ca la nişte forme inferioare de viaţă.

Dar, de fapt, el era parţial responsabil pentru interesul ei. Toate premierele filmelor poliţiste de acţiune la care participase – produse sau regizate de clienţii tatălui ei – o făcuseră să fie fascinată de meseria asta de la o vârstă fragedă. Şi începând cu toamna viitoare, avea să studieze subiectul full-time, ca studentă în anul întâi la Universitatea Northeastern.

Terminându-şi laptele, închise cartea la loc, puse paharul în chiuvetă şi ieşi din bucătărie, îndreptându-se pe scări, spre camera ei.

Tatăl ei avea conexiunile necesare ca s-o împiedice să obţină o slujbă de vară la poliţia din California, dar nu putea să facă nimic pentru a preveni un stagiu aici, în Roaring Fork, în vacanţa de iarnă. Ideea în sine îl înnebunea. Ceea ce, desigur, făcea parte din distracţie.

Casa enormă şi întortocheată era foarte tăcută.

Urcă scara în spirală la etajul doi, cu palierul de sus întunecat şi tăcut. În timp ce urca, se gândi încă o dată la misteriosul agent FBI. „FBI, se gândi ea. Poate că vara viitoare ar trebui să caut un stagiu la Quantico…“

Se opri în capătul scărilor. Ceva era în neregulă. Pentru o clipă, nu fu sigură ce. Şi apoi îşi dădu seama: uşa lui Sarah era larg deschisă, lumina slabă revărsându-se pe holul întunecat.

La şaisprezece ani, Sarah ajunsese la vârsta la care intimitatea adolescentină era extrem de importantă. În perioada asta uşa ei era tot timpul închisă.

Jenny adulmecă aerul, dar nu simţi niciun miros de iarbă. Zâmbi. Pesemne, sora ei adormise cu vreo revistă sau ceva în mână. Avea posibilitatea să se strecoare şi să rearanjeze lucrurile surorii ei. Asta sigur avea s-o scoată din sărite.

Se strecură în linişte pe hol, apropiindu-se de camera surorii ei în vârful picioarelor. Veni până în pragul uşii, puse o mână pe toc, apoi îşi aplecă încet capul înăuntru.

La început, nu prea reuşi să înţeleagă ce vede. Sarah era întinsă pe pat, legată temeinic cu sârmă, avea o cârpă murdară îndesată în gură, cu o minge de biliard în mijloc – Jenny observă un număr, şapte, gravat pe suprafaţa galbenă cu alb –, şi înnodată la ceafă cu o coardă de bungee. În lumina albăstruie slabă, Jenny văzu că genunchii surorii ei erau plini de sânge, colorând în negru aşternutul patului. Icnind de groază şi şoc, Jenny văzu ochii lui Sarah privind-o: larg deschişi, îngroziţi, implorând.

Apoi Jenny înregistră ceva cu viziunea periferică. Se întoarse în mijlocul suspinului şi văzu o apariţie înspăimântătoare pe hol, lângă ea: purta blugi negri şi o jachetă etanş din piele de culoare închisă. Silueta era tăcută şi complet nemişcată. Avea mâinile înmănuşate şi ţinea o bâtă de baseball. Cea mai rea dintre toate era masca de clovn – albă, cu buze roşii uriaşe zâmbind maniacal, cu cercuri roşii strălucitoare pe fiecare obraz. Jenny se trase înapoi şi i se înmuiară picioarele. Prin găurile pentru ochi de pe fiecare parte a nasului lung, cu vârf, vedea uitându-se la ea doi ochi negri, îngrozitori prin lipsa lor de expresie, în contrapunct groaznic cu expresia răutăcioasă a măştii.

Jenny deschise gura să ţipe, dar silueta – ţâşnind într-o mişcare bruscă, violentă – înaintă şi-i puse rapid o cârpă cu miros îngrozitor peste gură şi nas. Când simţurile i se întunecară şi se lăsă să cadă pe podea, auzi doar – în timp ce o cuprindea întunericul – un bocet slab, ascuţit, venind prin căluşul lui Sarah…

Încet-încet, îşi recăpătă cunoştinţa. Totul era neclar şi vag. Pentru o clipă, nu ştiu unde era. Era culcată pe ceva tare şi neted, şi care părea

s-o înconjoare. Apoi, privind în jur în întuneric, înţelese: era în cada din baia ei privată. Ce făcea aici? Părea că dormise ore. Dar nu – ceasul de pe peretele de deasupra chiuvetei arăta unu fără zece. Fusese inconştientă doar câteva minute. Încercă să se mişte – şi îşi dădu seama că era legată de mână şi picior. Atunci amintirea a ce se întâmplase reveni vijelios, căzând peste ea ca o greutate moartă.

Instantaneu, inima îi acceleră, bătându-i greu în piept. Încă avea pânza în gură. Încercă s-o scuipe şi constată că nu poate. Frânghia strânsă îi rodea încheieturile şi gleznele. Îi veniră în minte fotografiile de la locul crimei pe care le văzuse, trecându-i rapid prin faţa ochilor într-o paradă cumplită. „O să fiu violată“, se gândi ea cutremurându-se la amintirea acelei măşti răutăcioase de clovn. *Dar nu* – dacă ar fi vrut s-o violeze, n-ar fi legat-o aşa. Asta era o violare de domiciliu – şi ea picase chiar în toiul ei. O violare de domiciliu.

„Poate că nu vrea decât bani, se gândi ea. Poate că nu vrea decât bijuterii. O să ia ce poate, apoi o să plece şi apoi…“

Dar totul era atât de groaznic de tainic – atât de diabolic de calculat. Mai întâi Sarah, acum ea…

„… Şi mama şi tata?“

La gândul ăsta, panica totală erupse la suprafaţă. Se zbătu violent, mişcând din maxilar şi împingând cu limba cârpa din gură. Încercă să se ridice şi o durere chinuitoare care aproape o făcu să leşine îi ţâşni prin picioare. Văzu că rotulele îi fuseseră sfărâmate ca şi surorii ei, margini albe de os spart ieşind proeminente prin carnea ruptă, însângerată. Îşi aminti bâta de baseball strânsă într-o mână cu mănuşă neagră şi gemu într-o nouă panică, zvârcolindu-se pe fundul căzii, în ciuda durerii îngrozitoare din genunchi.

Dintr-odată, în capătul holului izbucniră sunete de luptă: tatăl ei ţipând, mama ei plângând de frică. Jenny ascultă cu groază de nedescris. Mobila era răsturnată. Se auzi sunet de sticlă spartă. Ţipetele mamei atinseră volumul maxim. O bufnitură grea. Brusc, strigătele tatălui ei de furie şi alarmă se transformară în strigăte de durere. Se auzi o fisură urâtă de ceea ce suna ca lemn pe os şi vocea lui fu curmată brusc. Jenny ascultă liniştea îngrozitoare, scâncind în căluş, cu inima bătându-i mai repede. Şi apoi, o clipă mai târziu, se auzi un alt sunet: suspine, paşi alergând. Era mama ei, alegând pe hol, încercând să scape. Jenny o auzi pe mama ei intrând în camera lui Sarah. O auzi ţipând. Şi acum paşi mai grei veniră pe hol. Nu erau ai tatălui ei. Un alt ţipăt de frică al mamei. Sunetul de paşi coborî pe scări.

„O să evadeze acum“, se gândi Jenny, speranţa crescând brusc în ea ca o lumină albă. „O să dea alarma, o să fugă afară, o să cheme vecinii, o să cheme poliţia…“

Paşii nefamiliari, mai rapizi acum, coborâră apăsat treptele.

Cu inima în gât, Jenny ascultă, în timp ce sunetele se estompară. Auzi paşii mamei ei alergând spre bucătărie şi spre panoul de alarmă. Se auzi un strigăt, în timp ce era aparent împiedicată. Căderea unui scaun răsturnat. Sunet de sticlărie şi vase sparte pe podea.

Jenny, zbătându-se în legături, auzea totul, putea să urmărească vânătoarea cu precizie îngrozitoare. Auzi paşii mamei sale alergând prin camera de lucru, camera de zi, bibliotecă. O clipă de linişte. Şi apoi se auzi un sunet mic, o glisare precaută: era mama ei, deschizând încet uşa de la piscina interioară.

„Iese prin spate, se gândi Jenny. Prin spate, ca să poată să ajungă la casa familiei Mac Arthur…“

Dintr-odată se auziră o serie de zgomote brutale – mama ei scoase un singur ţipăt, ascuţit – şi apoi linişte. Nu… nu chiar linişte. În timp ce Jenny asculta, cu ochii larg deschişi, scâncind, îi năvăli sângele în urechi, nu mai putu să identifice paşii nefamiliari. Se mişcau încet acum, în mod deliberat. Şi se apropiau. Traversau holul din faţă. Acum veneau înapoi la scări: auzi scârţâitul paşilor tatălui ei, continuând să-şi spună că el are să rezolve.

Mai aproape. Mai aproape. Paşii veneau pe hol. Erau în dormitorul ei. Şi acum o siluetă întunecată apăru în uşa băii. Era linişte, cu excepţia respiraţiei greoaie. Masca răutăcioasă de clovn se uită în jos la ea. Nu mai ţinea în mână o bâtă de baseball. Fusese înlocuită cu o sticlă de plastic stoarsă, strălucind auriu şters în lumina slabă. Silueta intră în baie. Când se apropie, Jenny se zvârcoli în cadă, nepăsătoare la durerea din genunchi. Acum invadatorul se mişcă deasupra ei. Mâna care ţinea sticla stoarsă se îndreptă spre ea. Când silueta începu să stoarcă în tăcere lichidul peste ea, în jeturi lungi, arcuite, se ridică un puternic miros: benzină.

Zbaterile lui Jenny deveniră frenetice.

Masca de clovn trimise, cu migală, jeturi cu boltă de benzină peste ea şi în jurul ei, neratând nimic, stropindu-i hainele, părul, porţelanul din jur. Apoi – când zbaterile ei se înteţiră tot mai violent – invadatorul puse sticla jos şi făcu un pas înapoi. Vârî o mână în buzunarul gecii de piele şi scoase un chibrit. Ţinând chibritul cu grijă de capăt, silueta îl lovi de suprafaţa aspră a peretelui băii. Capătul băţului se aprinse galben la viaţă. Pluti deasupra ei, suspendat, pentru o secundă fără sfârşit, agonizantă. Şi apoi, când degetul lui mare se despărţi de arătător, căzu.

… Şi lumea lui Jenny se dizolvă într-un vuiet de flăcări.

CAPITOLUL 12

Corrie Swanson intră în sala de mese a hotelului Sebastian şi se pomeni orbită de eleganţa acesteia. Era în stilul Gay Nineties, cu tapet de catifea roşie, accesorii de alamă lustruită şi sticlă crestată, un plafon de cositor presat şi mese şi scaune de mahon din epoca victoriană, împodobite cu mătase şi aur. Un perete de geamuri dădea, dincolo de strălucitoarele lumini de Crăciun de pe High Street, spre poalele îmbrăcate în molizi, pârtiile de schi şi vârfurile de munte din depărtare.

Chiar dacă era aproape de miezul nopţii, sala de mese era aglomerată, murmurul vesel de voci amestecându-se cu clinchetul sticlăriei şi agitaţia chelnerilor.

Lumina era slabă şi-i luă o clipă să descopere silueta solitară a lui Pendergast, aşezată la o masă discretă de la una dintre ferestre.

Ignoră interogarea critică a şefului de sală, care voia să ştie cu ce putea s-o ajute – încă purta îmbrăcămintea din închisoare – şi-şi făcu drum spre masa lui Pendergast. Acesta se ridică, întinzând mâna. Ea fu surprinsă de cum arăta: părea chiar mai palid, mai slab, mai ascetic – cuvântul *purificat* părea oarecum să i se aplice.

— Corrie, mă bucur să te văd.

Îi luă mâna într-a lui, rece ca marmura, şi-i ţinu scaunul. Ea se aşeză.

Îşi repetase ce avea să-i spună, dar acum totul îi venea într-o grabă confuză.

— Nu pot să cred că sunt liberă – cum aş putea să-ţi mulţumesc vreodată? Eram terminată. Vreau să spun, eram în mare rahat. Ştii că deja mă obligau să accept zece ani – am crezut că viaţa mi s-a sfârşit – îţi mulţumesc, *îţi mulţumesc* pentru tot, că mi-ai salvat fundul, că m-ai salvat de la incredibila mea prostie, de necrezut, şi-mi pare atât de rău, atât de rău…!

O mână ridicată opri fluxul de cuvinte.

— Vrei să bei ceva? Vin, poate?

— Mm, am doar douăzeci de ani.

— A, desigur. Am să comand o sticlă pentru mine, atunci.

Luă o listă de vinuri legată în piele, care era atât de masivă, că ar fi putut să fie o armă a crimei.

— Asta bate sigur închisoarea, zise Corrie privind în jur, savurând ambianţa, aroma de mâncare.

Era greu de crezut că, doar cu câteva ore în urmă, fusese în spatele gratiilor, cu viaţa complet ruinată. Dar, o dată în plus, agentul

Pendergast se năpustise ca un înger păzitor şi schimbase totul.

— Le-a luat mai mult decât aş fi sperat ca să completeze actele, zise Pendergast răsfoind lista. Din fericire, sala de mese de la Sebastian e deschisă până târziu. Cred că Château Pichon-Longueville 2000 e de succes – nu crezi?

— Nu ştiu nimic despre vinuri, îmi pare rău.

— Ar trebui să înveţi. E una dintre plăcerile adevărate şi vechi, care fac tolerabilă existenţa umană.

— Mm, ştiu că s-ar putea să nu fie momentul… Dar chiar trebuie să te întreb… Se trezi roşind. *De ce* m-ai salvat aşa? Şi de ce te bagi în toate problemele astea pentru mine? Adică m-ai scos din Medicine Creek, ai plătit pentru şcoala mea, mă ajuţi să-mi plătesc taxa la John Jay – de ce? Sunt doar o ratată.

Se uită la ea cu o privirea de nepătruns.

— Grătar de miel de Colorado pentru două persoane ar merge bine cu vinul. Înţeleg că e excelent.

Ea se uită la meniu. Trebuia să recunoască, era moartă de foame.

— Sună bine pentru mine.

Pendergast îi făcu semn chelnerului şi plasă comanda.

— Oricum, revenind la subiect… Aş vrea să ştiu, o dată pentru totdeauna, de ce m-ai ajutat în toţi anii ăştia. Mai ales atunci când am continuat, ştii, s-o dau în bară.

Din nou, acea privire impenetrabilă o întâlni pe-a ei.

— *S-o dai în bară?* Văd că înclinaţia ta pentru eufemisme fermecătoare nu s-a potolit.

— Ştii ce vreau să spun.

Privirea părea să o ţină aşa la nesfârşit, iar apoi Pendergast zise:

— Într-o zi s-ar putea să ajungi un bun ofiţer de poliţie sau criminalist. De-asta. Nu există niciun alt motiv.

Simţi că roşeşte din nou. Nu era prea sigură că-i plăcea răspunsul. Acum îşi dorea să nu fi pus întrebarea.

Pendergast luă lista de vinuri din nou.

— E remarcabil câte sticle de vin franţuzesc excelent, din recolte rare, şi-au făcut drum spre orăşelul ăsta din creierii munţilor. Eu sper, cu siguranţă, că o să se îmbete curând. Altitudinea de-aici e cea mai nesănătoasă pentru Bordeaux. Lăsă lista jos. Şi acum, Corrie, te rog să-mi spui în detaliu ce-ai observat la oasele domnului Emmett Bowdree.

Ea înghiţi. Pendergast era atât de al naibii de… *ermetic!*

— Am avut doar câteva minute ca să examinez oasele. Dar sunt sigură că tipul n-a fost omorât de un urs grizzly.

— Ce dovezi ai?

— Am făcut nişte fotografii, dar mi-au confiscat cipul de memorie. Pot să-ţi spun ce am văzut – sau cel puţin *ce cred* că am văzut.

— Excelent.

— În primul rând, craniul prezenta semne că ar fi fost lovit cu o piatră. Iar femurul drept avea urme de răzuire făcute de un instrument bont, fără niciun semn că era posibil să văd o reacţie osoasă sau un răspuns infecţios.

O aprobare lentă din cap.

Ea continuă cu încredere sporită.

— Mi s-a părut că erau urme slabe făcute de dinţii umani în unele oase spongioase. Erau destul de slabe şi tocite, nu ascuţite, ca de urs. Cred că trupul a fost canibalizat.

În zelul ei, ridică vocea, iar acum îşi dădu seama că ajunsese mai departe decât avusese de gând. Cei mai apropiaţi dintre meseni se holbară la ea.

— Ups, zise ea privind în jos la tacâm.

— Ai spus cuiva de asta? întrebă Pendergast.

— Nu încă.

— Foarte bine. Ţine secret. O să aducă numai necazuri.

— Dar am nevoie de acces la mai multe rămăşiţe.

— Lucrez la asta. Pentru ceilalţi mineri în cauză, sper că putem să găsim urmaşii în cel puţin câteva cazuri. Şi apoi, bineînţeles, o să trebuiască să obţinem permisiunea.

— O, mulţumesc, dar, ştii, chiar aş fi putut să fac toate astea singură.

Se opri.

— Mm, cât timp ai de gând să stai? Câteva zile?

— Un aşa orăşel minunat, indulgent cu sine, bogat. Nu cred că am mai văzut ceva asemănător. Şi atât de fermecător de Crăciun.

— Deci, ai de gând să rămâi… mult?

— A, iată vinul.

Acesta sosi împreună cu două pahare mari.

Corrie îl privi pe Pendergast trecând prin toată rutina de rotire a vinului în pahar, mirosire, degustare şi din nou degustare.

— Cu miros de dop, din păcate, îi zise el chelnerului. Te rog să aduci altă sticlă. Să fie un ’01, pentru mai multă siguranţă.

Cu scuze abundente, chelnerul se grăbi să plece cu sticla şi paharele.

— Cu miros de dop? întrebă Corrie. Ce-i asta?

— E un contaminant al vinului, care-i dă un gust, spun unii, de câine ud.

Veni noua sticlă şi Pendergast trecu prin rutină din nou, de data asta dând din cap aprobator. Chelnerul umplu paharul, mutând sticla spre Corrie. Ea ridică din umeri şi bărbatul îi umplu şi ei paharul.

Corrie sorbi. Pentru ea avea gust de vin – nici mai mult, nici mai puţin.

— E aproape la fel de bun ca Mateus-ul pe care-l beam cu toţii la Medicine Creek, zise ea.

— Văd că încă îţi place să mă provoci.

Ea luă altă înghiţitură. Era uimitor cât de repede se stingea amintirea închisorii.

— Revenind la eliberarea mea, zise ea. Cum ai făcut-o?

— Întâmplarea face să fi fost deja în drum spre New York, când am primit două scrisori.

— Te-ai plictisit până la urmă să călătoreşti prin lume?

— În parte, prima ta scrisoare mi-a determinat întoarcerea.

— O, cum aşa?

În loc de răspuns, Pendergast privi în rubinul întunecat al paharului său de vin.

— Am fost norocos s-o localizez pe doamna căpitan Bowdree atât de repede. I-am explicat totul cinstit – cum strămoşul ei a fost exhumat grosolan de la locul lui de odihnă istoric, pentru a face loc unei staţiuni. I-am explicat cine eşti, i-am spus contextul, cum şeful ţi-a promis accesul şi apoi şi-a retras permisiunea. I-am spus despre intrarea ta prostească prin efracţie, cum ai fost prinsă. Şi apoi am menţionat că te aşteaptă o sentinţă de zece ani de închisoare. Sorbi din vin. Doamna căpitan a înţeles imediat situaţia. N-a vrut să te lase să fii, cum s-a exprimat ea, *regulată aşa.* A repetat expresia asta de mai multe ori, cu expresivitate remarcabilă, şi m-a făcut să cred că ar fi avut şi ea o anumită experienţă de genul ăsta – poate în armată. În orice caz, am compus împreună o scrisoare destul de eficientă, în care, pe de o parte, ameninţă să se plângă la FBI şi, pe de altă parte, îţi dă permisiunea să studiezi rămăşiţele strămoşului ei.

— O, zise Corrie. Şi aşa m-ai scos?

— A fost o întâlnire orăşenească destul de zgomotoasă în după-amiaza asta, la care am discutat scrisoarea doamnei căpitan.

Pendergast îşi permise un zâmbet vag.

— Prezentarea mea a fost deosebit de eficace. O să citeşti totul despre asta în ziarul de mâine.

— Păi, mi-ai salvat fundul. Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns. Şi te rog să-i mulţumeşti doamnei căpitan Bowdree din partea mea.

— Aşa am să fac.

În sala de mese se iscă zarvă. Agitaţie. Mai mulţi clienţi începură să privească spre peretele de sticlă, iar unii se ridicară în picioare de la mesele lor şi arătau cu mâna. Corrie le urmări privirea şi văzu o luminiţă pâlpâitoare, galbenă pe coasta unei creste din apropiere. În timp ce privea, acesta crescu rapid în luminozitate şi mărime. Acum, mai mulţi clienţi din restaurant erau în picioare, iar unii se îndreptau spre ferestre. Gălăgia crescu.

— Of, Doamne, e o casă în flăcări! zise Corrie, ridicându-se şi ea ca să vadă mai bine.

— Aşa s-ar părea.

Focul se înteţi cu rapiditate şocantă. Părea să fie o casă mare şi flăcările o înghiţeau cu violenţă sporită, săltând în aerul nopţii, trimiţând coloane de scântei şi fum. Undeva, în oraş, porni o sirenă de incendiu, urmată de alta.

Şi acum întreaga sală de mese era în picioare, cu ochii lipiţi de munte. Un sentiment de groază puse stăpânire pe meseni, o tăcere – şi apoi o voce răsună:

— Asta e casa Baker, de sus, de la Vârfurile!

CAPITOLUL 13

Larry Chivers văzuse multe scene de distrugere în cariera lui de investigator de incendii, dar niciodată aşa ceva. Casa fusese gigantică – mai mult de o mie patru sute de metri pătraţi – şi construită din cherestea masivă, grinzi, pereţi de bârne şi, deasupra, acoperişuri din şindrilă de cedru. Arsese cu o ferocitate care lăsase bălţi de sticlă în locul în care fuseseră ferestrele şi chiar deformase grinzile longitudinale de profil de oţel. Zăpada dispăruse complet pe un perimetru de aproape cinci sute de metri în curtea casei şi ruina încă radia căldură şi dâre de abur urât mirositor.

Chivers, care avea o firmă de consultanţă pentru investigarea incendiilor, în Grand Junction, fusese chemat în acea dimineaţă la şapte. Cea mai mare parte a activităţii sale era pentru companiile de asigurări care doreau să dovedească incendierea, astfel încât să nu trebuiască să plătească poliţele. Dar, din când în când, era chemat de poliţie ca să determine dacă un incendiu fusese un accident sau o crimă. Asta era una din acele dăţi.

Erau două ore de condus de la Grand Junction, dar el făcuse drumul în nouăzeci de minute, conducându-şi nebuneşte furgoneta Dodge. Lui Chivers îi plăcea să conducă cu luminile şi sirena la maximum, accelerând în timp ce trecea pe lângă bieţii blegi care trebuiau să meargă pe autostradă cu limita de viteză. O altă atracţie în cazul de faţă era că departamentul de poliţie de la Roaring Fork plătea bine, şi nu mărunţiş, ca unele dintre celelalte departamente de poliţie pentru care lucrase. Dar bucuria îi fusese temperată de scena asta de groază.

Chiar şi Morris, şeful poliţiei, părea distrus de asta: bâlbâit, incoerent, în imposibilitatea de-a se ocupa. Chivers făcu tot posibilul să scape de senzaţie. De fapt, ăştia care foloseau casa asta colosală ca o a doua casă – a doua casă! –, timp de doar câteva săptămâni pe an, erau bogaţii de la Hollywood. Era greu să aibă prea multă simpatie pentru cei de genul ăsta. Fără îndoială că proprietarul putea să mai construiască cinci la fel ca asta, şi abia să simtă în portofel.

Nu se ştia nimic de cel care deţinuse casa asta, un tip pe nume Jordan Baker, şi nimeni nu fusese în stare să-l găsească să-l informeze despre incendiu. El şi familia lui erau, probabil, în vreo staţiune luxoasă. Sau poate avea *o a treia* casă. Chivers n-ar fi fost surprins.

Începu să se pregătească, verificându-şi şi organizându-şi echipamentul, testându-şi reportofonul digital, punându-şi mănuşi de latex.

O chestie bună legată de aparenta paralizie a şefului era că locul

incendiului nu era călcat în picioare şi dat peste cap de către toţi specialiştii criminalişti care încă se mai adunau în jur, aşteptând să-şi facă treaba. Morris îi cam ţinuse departe, aşteptându-l pe el, şi pentru asta îi era recunoscător. Deşi, ca de obicei, existau perturbări considerabile în urma intervenţiei pompierilor – pardoseală şi pereţi tocaţi, moloz scos cu lopata şi întors, totul îmbibat cu apă.

Departamentul de pompieri făcuse o examinare sumară a integrităţii structurale şi identificase zonele instabile, înregistrându-le.

Chivers îţi puse geanta pe umăr şi dădu din cap către şeful Morris.

— Gata.

— Bine, zise şeful absent. Bine. Te conduce Rudy.

Pompierul numit Rudy ridică banda şi el îl urmă pe om pe pasarela de cărămidă şi prin locul în care fusese uşa din faţă. Locul incendiului mirosea puternic a plastic ars şi ud, a lemn şi a poliuretan. Încă se mai simţea ceva căldură reziduală – în ciuda temperaturii scăzute, casa în sine încă trimitea dâre de abur spre cerul albastru şi îngheţat.

Deşi era obligat să poarte o cască de protecţie, nu purta un aparat de respirat: Chivers se considera un investigator de incendii demodat, dur, fără prosteli, care se bazează mai mult pe intuiţie şi lasă ştiinţa şoarecilor de laborator. Era obişnuit cu duhoarea – şi avea nevoie de nas ca să adulmece orice acceleratori reziduali.

Se opri în uşă, în ceea ce fusese calea de intrare. Etajul doi se prăbuşise peste primul, creând o mizerie de nedescris. O scară se încheia în cer. Bălţi de sticlă şi metal zăceau în locurile joase, alături de grămezi de porţelan spulberat de foc.

Plecă de la calea de intrare, ajungând în ceea ce fusese, în mod evident, bucătăria, observând modelele arsurilor. Prima sarcină de serviciu era să determine dacă fusese incendiere – dacă se comisese o infracţiune. Şi Chivers era deja sigur că avusese loc una. Numai acceleratorii ar fi putut să facă să ardă atât de violent şi de repede. Asta i se confirmă când se uită prin bucătărie, unde văzu modele slabe formate pe rămăşiţele podelei de ardezie. Îngenunche, scoţând din geantă un sniffer[13] [13] Aparat care detectează prezenţa anumitor substanţe chimice în aer. (n. tr.) de hidrocarburi portabil, şi luă ceva probe din aer, plimbându-l în jur. Moderat.

Încă în genunchi, vârî un cuţit în podeaua arsă, exfoliată şi scoase câteva fragmente, plasându-le în pungi de nailon pentru probe.

Bucătăria era un dezastru, totul condensat, ars, topit. Baia de la etajul doi era căzută în mijlocul ei, cu rămăşiţele unei căzi cu picioare de fier acoperite cu porţelan şi bucăţi de chiuvetă, toaletă, pardoseală de gresie şi pereţi, toate una peste alta şi împrăştiate în jur.

Folosind sniffer-ul, primi un răspuns mare şi pozitiv de la resturile din baia de la etajul doi. Înaintând pe palme şi genunchi, ţinând sniffer-ul jos, la sol, Chivers îl mişcă în jur, în căutarea unei surse.

Urma de hidrocarbură părea să crească în timp ce se apropie de cada în sine. Se ridică, privind înăuntru. Nu erau prea multe în cadă – şi pe fund, un strat de gros de noroi negru, în care era încorporat moloz.

Luă un eşantion de noroi, amestecându-l un pic cu un deget înmănuşat. Sniffer-ul atinse limita maximă. Şi atunci Chivers îngheţă. Printre noroi şi resturi, văzu ieşind fragmente de oase – şi în zona în care scormonise, nişte dinţi. Dinţi umani.

Cercetă cu atenţie cu degetul înmănuşat, expunând o bucăţică de craniu, un fragment de maxilar şi rama unei orbite.

Chivers se calmă, lăsând sniffer-ul jos. Acul ţâşni în sus din nou. Scoase reportofonul digital şi începu să murmure în el. Casa nu fusese goală, la urma urmelor. În mod evident, în cadă fusese plasat un corp şi ars cu accelerator.

Lăsând deoparte reportofonul, scoase o altă pungă de nailon pentru probe şi luă mostre de moloz şi noroi, inclusiv câteva fragmente de oase mici. În timp ce scormonea prin pasta neagră, văzu strălucind ceva – o bucată de aur, fără îndoială o bijuterie. Lăsă asta, dar luă probe din nisipul şi noroiul din jurul ei, inclusiv o falangă carbonizată.

Se ridică, respirând greu, cu senzaţia unui val slab de greaţă. Asta era un pic mai mult decât era el obişnuit. Dar apoi, din nou, ăsta avea să fie, clar, un caz important. Un caz foarte mare.

„Concentrează-te pe asta“, îşi zise respirând încă o dată adânc.

Chivers dădu din cap spre Rudy şi continuă să-l urmeze pe pompier prin restul casei, lucrând cu sniffer-ul, prelevând probe şi spunându-şi observaţiile în reportofonul digital portabil. Cadavrul carbonizat a ceea ce fusese odată un câine era condensat pe pardoseala de piatră, la uşa din spate a casei. Lângă acesta, două mormane lungi, dezordonate de cenuşă granuloasă, pe care Chivers o recunoscu drept rămăşiţele arse bine a încă două victime, ambii adulţi, judecând după lungimea grămezilor, zăcând unul lângă altul. Mai multe bălţi de aur şi argint.

Isuse. Făcu o citire cu sniffer-ul, dar nu obţinu nimic semnificativ. Cristoase, nimeni nu-i spusese – şi acum îşi dădu seama că, probabil, nu ştiau – că incendiul făcuse victime umane.

Chivers trase de câteva ori aer în piept şi trecu mai departe.

Şi apoi, în ceea ce fusese camera de zi, dădu peste altceva. Resturile de la etajul căzut zăceau în grămezi ude, iar în mijloc era un set de arcuri de pat parţial topite. În timp ce se îndrepta spre arcurile răsucite, observă buclele de sârmă aplicate pe ele, ca şi cum ceva ar fi fost legat de pat. Patru bucle – cam unde fuseseră gleznele şi mâinile. Şi într-una din acele bucle văzu un fragment de tibie mică, juvenilă.

O, Isuse şi Marie.

Chivers mută sniffer-ul la asta şi din nou acul rămase neclintit.

Totul era foarte clar ce se întâmplase. Un copil fusese legat de pat, udat cu accelerator şi i se dăduse foc.

— Am nevoie de aer, zise el brusc, ridicându-se şi clătinându-se. Aer.

Pompierul îl apucă de braţ.

— Lasă-mă să te ajut, domnule.

Când Chivers ieşi de la locul incendiului şi merse pe pasarelă, văzu – cu coada ochiului – un bărbat palid, îmbrăcat în negru, fără îndoială anchetatorul local, stând dincolo de marginea mulţimii, privindu-l. Făcu un efort imens să se adune.

— Sunt bine, mulţumesc, îi zise pompierului, scuturându-se de braţul stânjenitor.

Se uită în jur, localizându-l pe şeful Morris la centrul de comandă improvizat, înconjurat de echipele de colectare a datelor criminalistice – fotografi, colectori de păr şi fibre, probe ascunse, balistice, ADN. Se organizau, pregătindu-se să intre.

„Ia-o uşor“, îşi zise el. Dar nu putea s-o ia uşor. Îşi simţea picioarele ca de cauciuc şi-i era greu să meargă drept.

Se apropie de şef. Morris transpira, în ciuda frigului.

— Ce-ai găsit? întrebă el cu vocea liniştită.

— E locul unor crime, zise Chivers, încercând să-şi controleze tremurul din voce.

În faţa ochilor îi dansau acum lumini slabe.

— Patru victime. Cel puţin patru, până acum.

— Patru? Of, Doamne. Deci, erau acolo. Toată familia…

Şeful îşi şterse fruntea cu o mână tremurândă.

Chivers înghiţi.

— Una dintre rămăşiţe e a unui… minor care a fost… legat de un pat, udat cu accelerator… şi i s-a dat foc. Un altul a fost ars în… în…

În timp ce Chivers încerca să scoată cuvintele, şefului îi căzu faţa. Dar Chivers abia observă. Propria lume se întunecă din ce în ce mai rău. Şi apoi, când încă mai încerca să-şi termine propoziţia, Chivers căzu la pământ, leşinat.

CAPITOLUL 14

Corrie se sculase înainte de ivirea zorilor, îşi adunase echipamentele şi se îndreptase spre Roaring Fork. Acum, că se apropia prânzul, era aranjată în depozitul de la Vârfurile şi cufundată în muncă. Rămăşiţele lui Emmett Bowdree fuseseră atent aranjate pe o masă pliantă de plastic pe care Corrie o cumpărase de la Walmart, sub un set de lumini puternice de studio. Îşi avea zoom-ul stereo la locul lui, cuplat la laptop, ecranul afişând ce se vedea la microscop. Nikonul ei stătea pe trepied. Era ca un mic colţ de rai, fiind capabilă să lucreze cu grijă şi amănunţit, fără să-i fie teamă şi fără să-şi facă griji că o să fie detectată în orice moment.

Singura problema era că-i îngheţase fundul. Fuseseră minus optsprezece grade Celsius când îşi începuse lungul drum de la Basalt – refuzând camera gratuită la hotelul Sebastian oferită de Pendergast.

Sărise peste micul dejun, ca să economisească banii, iar acum îi era foame şi îi era şi frig. Îşi pusese un reşou electric ieftin la picioare, dar zăngănea şi bâzâia, iar fluxul de aer cald părea să se disipeze la centimetri de masca lui. Făcea o treabă bună încălzindu-i gambele, dar asta era tot. Totuşi, nici măcar frigul şi foamea nu puteau să-i stingă încântarea în creştere pentru ce găsea. Aproape toate oasele prezentau traumatisme sub formă de urme de răzuire, tăieturi boante şi scobituri. Niciuna dintre urme nu prezenta semne de reacţie osoasă, inflamaţie sau granulare – ceea ce însemna că vătămarea se produsese chiar în momentul decesului. Ţesutul osos moale sau spongios prezenta semne inconfundabile de dinţi – nu de urs, ci de om, judecând după raza muşcăturii şi profilul dintelui. De fapt, nu era nicio urmă de colţ sau gheară de urs, deloc. În interiorul femurului rupt şi în interiorul ţestei, descoperi şi alte decopertări şi scobituri, care indicau faptul că măduva şi creierul fuseseră scoase cu o unealtă metalică. Conform zoom-ului stereo, semnele astea de descărnare dezvăluiau câteva linii paralele foarte slabe, apropiate strâns şi ceea ce păreau a fi depozite de oxid de fier – fapt care sugera să unealta fusese de fier, foarte posibil o pilă uzată.

Lovitura iniţială în ţeastă fusese, cu siguranţă, provocată de o piatră. Fu în măsură să extragă sub microscop câteva mici fragmente din aceasta, care la o examinare sumară arăta a fi cuarţ. Cutia toracică fusese deschisă – tot cu o piatră – şi desfăcută, ca să se ajungă la inimă. Oasele prezentau puţine dovezi de traumatisme provocate de o muchie ascuţită – cum ar fi un topor sau un cuţit –, şi nici nu erau acolo vreun fel de leziuni compatibile cu o plagă împuşcată. Asta o

nedumeri, căci majoritatea minerilor din vremea aceea ar fi fost, fără îndoială, înarmaţi fie cu un cuţit, fie cu un pistol. Relatarea ziarului din acea vreme despre descoperirea corpului lui Emmett Bowdree indica faptul că oasele îi fuseseră găsite împrăştiate pe jos la vreo sută de metri de uşa unei barăci. El fusese „mâncat aproape în întregime“ de aşa-zisul urs. Articolul din ziar, probabil din motive de delicateţe, nu intra în prea multe detalii cu privire la ce anume fusese mâncat sau cum îi erau dezarticulate oasele, cu excepţia faptului că spunea că „bucăţi de inimă şi alte măruntaie au fost descoperite la distanţă de corp, parţial mâncate“. Articolul nu făcea nicio menţiune la foc sau gătit şi nici examinarea rămăşiţelor de către ea nu adusese nicio dovadă de căldură. Emmett Bowdree fusese mâncat de crud.

În timp ce lucra, începu să vadă cu ochii minţii succesiunea leziunilor provocate corpului lui Bowdree. Fusese imobilizat de către un grup – nimeni n-ar fi putut să sfâşie singur un corp uman cu o aşa violenţă extremă. Îl loviseră în spatele capului cu o piatră, provocându-i o fractură adâncă severă. Deşi era posibil să nu-l fi ucis pe loc, aproape sigur îl lăsaseră inconştient. Îl bătuseră cu sălbăticie până-i rupseseră aproape toate oasele şi începuseră să taie şi să-i zdrobească articulaţiile importante ale corpului – existau dovezi de tăiere dezorganizată, haotică, cu pietre sparte, urmată de separarea printr-o forţare laterală puternică. După ruperea articulaţiilor, smulseseră braţele şi picioarele de trunchi, tranşaseră picioarele de la genunchi, rupseseră şi deschiseseră ţeasta şi scoseseră creierul, dezbrăcaseră carnea de pe oase, rupseseră oasele mai mari şi scoseseră măduva, şi scoseseră majoritatea organelor. Ucigaşii păreau să aibă doar un instrument, o pilă uzată, alături de care foloseau bucăţi ascuţite de piatră de cuarţ, propriile mâini şi propriii dinţi.

Corrie presupuse că omorul începuse ca rezultat al furiei şi mâniei, apoi evoluase – în esenţă – într-un festin canibal. Se trase înapoi pentru o clipă de lângă rămăşiţe, gândindu-se.

Ce bandă făcuse asta? De ce? Din nou, i se păru extrem de ciudat ca o bandă de ucigaşi să cutreiere munţii în 1870 fără arme sau cuţite. Şi de ce nu gătiseră carnea? Erau aproape ca un trib de criminali din Epoca de Piatră, nemiloşi şi sălbatici.

Nemiloşi şi sălbatici.

În timp ce se încălzea în faţa reşoului, frecându-şi mâinile una de alta, mintea lui Corrie rătăci din nou la incendiul cumplit care avusese loc cu o seară înainte – şi la moartea fetei, Jenny Baker. Era mai mult decât oribil ca întreaga familie să piară într-un foc ca ăsta. Un muncitor de la întreţinere se oprise la depozit cu o oră în urmă şi-i dăduse veştile. Nu era de mirare că reuşise să treacă de paza de la Vârfuri la zece în acea dimineaţă, abia dând din cap, cu dispozitivele ei, fără ca vreun paznic să se ia de ea. Oroarea a aşa ceva şi faţa lui

Jenny Baker – aşa de serioasă şi de drăguţă – o bântuiau.

„Concentrează-te la treaba ta“, îşi spuse, îndreptându-se şi pregătindu-se să plaseze alt os pe platforma de examinare. Avea cu adevărat nevoie să pună mâna pe mai multe seturi de rămăşiţe, pentru comparaţie. Pendergast zisese că avea s-o ajute să dea de urma a mai mulţi descendenţi. Se opri o clipă din treabă, încercând să-şi dea seama ce o deranja. Forţa personalităţii lui era de aşa natură că domina orice situaţie în care se afla. Dar ăsta era proiectul *ei* – şi voia să-l facă pe cont propriu. Nu voia ca profesorii de la John Jay, mai ales îndrumătorul ei, să-i respingă munca din cauza ajutorului primit de la un mare agent FBI.

Şi cea mai mică asistenţă din partea lui s-ar fi putut să-i contamineze realizarea, oferindu-le o posibilitate s-o respingă cu totul. Apoi Corrie îndepărtă şi gândul ăsta. Tipul tocmai îi salvase cariera şi poate chiar viaţa. Era o aroganţă să devină aşa de posesivă, cu aşa un simţ al proprietăţii. În plus, Pendergast evitase mereu publicitatea sau să-şi aroge meritele altcuiva.

Îşi scoase mănuşile ca să poziţioneze o tibie pe platforma zoom-ului stereo, mişcând-o până când lumina căzu peste ea în unghi perfect drept. Apăreau aceleaşi semne ca şi pe celelalte oase: fracturi cu răspuns clar, nicio dovadă de vindecare, urme de răzuire şi încă cel mai clar set de urme de dinţi. Oamenii care făcuseră asta fuseseră nebuni. Sau doar furioşi rău, rău de tot?

Avea mâinile aproape îngheţate, dar reuşi să obţină un set de fotografii înainte să trebuiască să se oprească şi să se încălzească din nou la reşou.

Desigur, era posibil ca ăsta să fi fost un caz izolat. Celelalte victime chiar ar fi putut să fi fost omorâte de un grizzly solitar. Ştirile citau martori care văzuseră animalul, iar într-un caz un miner fusese descoperit în timp ce era mâncat – sau, cel puţin, îi erau roase oasele.

Corrie era tentată să verifice unul dintre celelalte sicrie, dar rezistă impulsului. De-acum, avea de gând să facă absolut totul ca la carte.

Simţindu-şi mâinile din nou, se îndreptă. Dacă celelalte rămăşiţe se dovedeau opera unei bande de criminali, disertaţia ei ar fi trebuit să se schimbe. Ar fi avut de-a face cu o crimă în serie veche de o sută cincizeci de ani. Şi ar fi foarte super – şi un impuls imens pentru cariera ei în curs de formare – dacă ar fi reuşit, de fapt, s-o rezolve.

CAPITOLUL 15

Larry Chivers stătea lângă furgoneta lui, sigilând pungile de nailon pentru probe cu un etanşator cu încălzire şi încheindu-şi notele şi observaţiile. Îşi revenise din scurtul leşin, dar nu şi din senzaţia de jenă furioasă. Nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva – niciodată! Îşi imagina că toată lumea se uita la el, şuşotea despre el. Cu o grimasă, termină de lucrat la ultima pungă de probe, atent s-o închidă complet. Îşi povestise deja restul observaţiilor în reportofonul digital, cât încă erau proaspete. Trebuia să fie absolut sigur că făcuse totul cât se poate de corect. Ăsta avea să fie un caz foarte mare, probabil chiar naţional.

Auzi un sunet în spatele lui, se întoarse şi-l văzu pe şeful Morris apropiindu-se. Omul arăta complet distrus.

— Îmi pare rău pentru reacţia mea de mai devreme, murmură Chivers.

— Cunoşteam familia, zise şeful. Una din fete a lucrat ca internă la biroul meu.

Chivers clătină din cap.

— Îmi pare rău.

— Aş vrea să-ţi aud sinteza despre incendiu.

— Pot să-ţi spun primele impresii. Rezultatele de laborator s-ar putea să dureze câteva zile.

— Zi.

Chivers inspiră adânc.

— Punctul de origine al focului, în opinia mea, ar fi ori baia de la etajul doi, ori dormitorul de deasupra camerei de zi. Ambele zone au fost udate puternic cu accelerator – atât de mult, încât răufăcătorul trebuie să fi ieşit destul de repede din casă. Ambele zone conţin rămăşiţe umane.

— Vrei să spui, familia Baker… victimele… au fost arse cu accelerator?

— Două dintre ei, da.

— De vii?

„Ce întrebare!“

— Pentru asta va trebui să aştepţi medicina legală. Dar mă îndoiesc.

— Slavă Domnului.

— Alte două victime au fost găsite lângă uşa din spate – probabil pe unde a ieşit răufăcătorul. Mai era acolo şi corpul unui câine.

— Rex, zise şeful către sine, ştergându-şi fruntea cu o mână tremurândă.

Chivers îl remarcă pe acelaşi bărbat în costum negru pe care-l văzuse înainte mişcându-se pe fundal, cu ochii la ei. Se încruntă. De ce era lăsat un antreprenor de pompe funebre în interiorul cordonului?

— Motive? întrebă şeful.

— Doar bănuieli, continuă Chivers. Dar după treizeci de ani de experienţă aş spune destul de clar că avem de-a face cu spargere de locuinţă şi jaf, combinate cu posibile infracţiuni sexuale. Faptul că întreaga familie a fost supusă şi controlată îmi sugerează că s-ar putea să fi fost mai mult de un răufăcător.

— Ăsta n-a fost niciun jaf, se auzi o voce moale, tărăgănată.

Chivers smuci capul în jur şi descoperi că omul în costum negru reuşise cumva să se apropie fără să fie observat şi acum stătea în spatele lor. Încruntarea lui Chivers se adânci.

— Vorbesc cu şeful. Te superi?

— Deloc. Dar dacă-mi permiteţi, aş dori să ofer câteva observaţii în beneficiul investigaţiei. Un simplu jefuitor nu şi-ar fi pus problema să-şi lege victimele şi apoi să le ardă de vii.

— De vii? zise şeful. De unde ştii?

— Sadismul şi furia evidente din crimele astea sunt palpabile. Un sadic vrea să-şi vadă victimele suferind. Din asta îşi obţine satisfacţia. Să lege pe cineva de pat, să stropească acea persoană cu benzină şi să-i dea foc – unde e satisfacţia în asta dacă persoana e deja moartă?

Faţa şefului deveni cenuşie precum chitul. Gura i se mişcă, dar nu ieşi niciun sunet.

— Prostii, zise Chivers cu înverşunare. A fost spargere şi jaf. Am mai văzut înainte. Răufăcătorii intră prin efracţie, găsesc o pereche de fete frumoase, îşi fac mendrele cu ele, iau bijuteriile, iar apoi dau foc, gândindu-se că au să distrugă dovezile – în special ADN-ul din interiorul fetelor.

— Totuşi, n-a luat bijuterii, cum singur ai consemnat în observaţiile înregistrate acum câteva minute, cu privire la nişte bucăţi de aur pe care le-ai descoperit.

— Stai aşa. *Tragi cu urechea?* Cine dracu' eşti? Chivers se întoarse spre şef. E vreun oficial?

Şeful îşi trecu o batistă leoarcă pe frunte. Părea indecis şi speriat.

— Vă rog. Ajunge.

Bărbatul în costum negru îl privi o clipă cu ochii lui argintii, apoi ridică din umeri cu nonşalanţă.

— N-am niciun rol oficial aici. Sunt doar un spectator care-şi spune impresiile. Vă las să vă faceţi treaba, domnilor.

Cu asta se întoarse şi dădu să plece. Apoi se opri să vorbească peste umăr:

— Ar trebui să menţionez, totuşi: s-ar putea să fie… mai multe.

Şi cu asta plecă, strecurându-se pe sub bandă şi dispărând în

mulţimea de spectatori.

CAPITOLUL 16

Horace P. Fine III se opri, se răsuci pe călcâie şi se uită la Corrie din cap până-n picioare, ca şi cum tocmai se gândise la ceva.

— Ai vreun fel experienţă în ceea ce priveşte îngrijirea locuinţelor? întrebă el.

— Da, sigur, răspunse Corrie imediat.

Era destul de adevărat. Avusese grijă de mai multe ori peste noapte de casa lor mobilă, când mama ei se dusese la vreun chef care dura toată noaptea. Şi apoi fusese o vreme când locuise în apartamentul tatălui ei, cu şase luni înainte, când acesta se dusese la târgul ăla de joburi în Pittsburgh.

— Dar nu cu ceva atât de mare, adăugă ea privind în jur.

Fine o privi cu suspiciune – sau, mă rog, poate că aşa era faţa lui. Părea că fiecare silabă rostită de ea era întâmpinată cu neîncredere.

— Păi, n-am timp să-ţi verific referinţele, răspunse el. Persoana pe care aş fi angajat-o pe postul ăsta a renunţat în ultimul moment şi deja ar fi trebuit să mă întorc la New York.

Miji uşor ochii.

— Dar am să fiu cu ochii pe tine. Hai să-ţi arăt camerele tale.

Urmându-l pe holul lung, care făcea ecou, de la primul etaj, Corrie se întrebă cum avea de gând Horace P. Fine să fie cu ochii pe ea de la trei mii de kilometri distanţă.

La început păruse aproape un miracol. Aflase din întâmplare de oportunitate: o conversaţie auzită la o cafenea din hotel, despre o casă care avea nevoie de cineva care să-i poarte de grijă. Câteva telefoane o conduseră la proprietarul conacului. Ar fi fost situaţia ideală – nici mai mult, nici mai puţin decât în Roaring Fork. Nu mai era nevoie să conducă treizeci de kilometri spre camera ei ieftină de motel. Şi putea să se mute chiar în acea zi. Aşa, avea să câştige bani, în loc să cheltuiască – şi asta cu stil.

Dar când ajunse la conac să-l întâlnească pe proprietar, entuziasmul i se diminuă. Deşi casa era în Roaring Fork, se afla departe de poalele dealului, complet izolată, la capătul unui drum privat îngust, şerpuit, lung de kilometri. Era imensă, cu siguranţă, dar cu un design postmodernist jalnic, din sticlă, oţel şi ardezie, care amintea mai mult de un cabinet luxos al unui dentist decât de o locuinţă. Spre deosebire de cele mai multe case mari pe care le văzuse ea, cocoţate pe dealuri ca să beneficieze de privelişti fantastice, casa asta era construită pe un povârniş, practic o scobitură în munţi, înconjurată pe trei laturi de brazi înalţi, care păreau să arunce locul în beznă perpetuă. Pe cea de-a

patra latură era o prăpastie adâncă de gheaţă, ce se încheia într-o cădere de bolovani acoperiţi de zăpadă. În mod ironic, cele mai multe dintre ferestrele cu ochiuri vaste ale casei dădeau spre această „vedere“. Decorul era atât de agresiv contemporan, că era aproape la fel de auster ca într-o închisoare, totul numai crom, sticlă şi marmură – nicio muchie dreaptă, nicăieri, cu excepţia uşilor –, iar zidurile erau acoperite cu măşti rânjind, ţesături păroase şi alte obiecte de artă africană cu aspect înfiorător. Şi locul era şi friguros – aproape la fel de îngheţat ca depozitul de schi unde lucra. Corrie îşi păstră haina pe ea pe toată durata plimbării.

— Asta duce spre al doilea subsol, zise Fine oprindu-se să arate spre o uşă închisă. Acolo jos e cazanul vechi. Ăsta încălzeşte sfertul estic al casei.

„Încălzeşte. Da, cum să nu.“

— Al doilea subsol? întrebă Corrie cu voce tare.

— E singura parte a casei originale care încă mai există. Când au demolat cabana, dezvoltatorul a păstrat subsolul pentru retehnologizarea casei celei noi.

— A fost o cabană aici?

Fine zise în râs:

— Era numită Cabana Râpa Corbilor, dar era doar o colibă veche de bârne. O folosea un fotograf ca bază când pleca în munţi să facă poze. Adams, aşa îl chema. Mi s-a spus că era celebru.

„Adams. Ansel Adams?“ Corrie putea doar să-şi imagineze. Aici fusese odată, probabil, o colibă mică, rustică, confortabilă, amplasată printre pini – până când fusese distrusă ca să se facă monstruozitatea asta. Nu era surprinsă că Fine nu era familiarizat cu Adams – el era doar un filistin sau cea care avea să-i fie în curând fostă soţie cumpărase toată arta asta ciudată.

Horace Fine însuşi era aproape la fel de rece precum casa. Administra un fond speculativ în Manhattan. Sau poate că era ramura americană a vreunei bănci străine de investiţii. Corrie nu ascultase prea bine când îi zisese. Fond speculativ, sucursală – totul era atât de complicat pentru ea. Din fericire, el nu părea să fi auzit de ea sau de recenta ei şedere în închisoarea locală. Spusese destul de clar că detesta Roaring Fork, ura casa şi o ura pe femeia care-l obligase s-o cumpere şi care acum făcea debarasarea de aceasta cât de dificilă putea. „Huidumă“ o poreclise el în faţa lui Corrie în ultimele douăzeci de minute. El nu voia decât să lase pe cineva în casă şi să se întoarcă la New York, cu cât mai repede, cu atât mai bine. O conduse pe coridor. Casa era la fel de ciudat împărţită pe cât era de urâtă. Părea alcătuită dintr-un singur hol fără sfârşit, care vira din când în când într-un unghi, ca să se conformeze topografiei. Toate camerele importante erau pe stânga, cu faţa la râpă. Orice altceva – băile,

debaralele, camerele de utilităţi – erau pe dreapta, ca abcesele pe un membru. Din ce putea ea să spună, etajul doi arăta la fel.

— Ce-i aici? întrebă ea, oprindu-se în faţa unei uşi crăpate de pe dreapta.

Înăuntru nu existau lumini de plafon, dar camera era luminată totuşi de o rază fantomatică formată din zeci de puncte verzi, roşii şi chihlimbarii.

Fine se opri din nou.

— Asta e zona tehnică. Poţi să te uiţi.

Deschise uşa larg şi aprinse lumina. Corrie se uită în jur la o gamă ameţitoare de panouri, ecrane şi instrumente.

— Asta e o casă „inteligentă“, desigur, zise Fine. Totul e automatizat şi poţi să monitorizezi totul de-aici: starea generatorului, reţeaua electrică, securitatea, sistemul de supraveghere. Costă o avere, dar în cele din urmă m-a scutit de o grămadă de cheltuieli cu asigurarea. Şi totul e în reţea şi cu acces la internet. Pot să administrez tot sistemul de pe computerele mele din New York.

„Deci, asta voia să spună prin a sta cu ochii pe mine“, se gândi Corrie.

— Cum funcţionează sistemul de supraveghere?

Fine arătă spre un panou mare şi plat, cu un mic calculator all-in-one într-o parte şi un dispozitiv dedesubt care semăna cu un DVD player pe steroizi.

— În total, sunt douăzeci şi patru de camere.

Apăsă un buton şi ecranul plat prinse viaţă, arătând o imagine din camera de zi. În colţul din stânga-sus al imaginii era un număr, iar în partea de jos se scurgeau încontinuu ora şi data.

— Cele douăzeci şi patru de butoane de aici sunt dedicate câte unul fiecărei camere.

Apăsă butonul marcat alee şi imaginea se schimbă, arătând o imagine de – ce altceva – alee, cu rabla ei de închiriat în faţă şi în mijloc.

— Poţi să mişti camerele? întrebă Corrie.

— Nu. Dar orice mişcare preluată de senzori activează aparatul de fotografiat şi e înregistrată pe un hard disk. Uite – aruncă o privire.

Fine arătă spre ecran, unde un cerb traversa acum aleea.

În timp ce se mişca, fu înconjurat de un mic nor de pătrate negre – aproape la fel ca ferestrele de încadrare de la un aparat foto digital –, care urmări animalul. În acelaşi timp, apăru pe ecran un M mare şi roşu într-un cerc.

— M de la „mişcare“, zise Fine.

Cerbul dispăruse de pe ecran, dar litera roşie rămăsese.

— De ce încă arată M? întrebă Corrie.

— Pentru că atunci când una dintre camere detectează mişcare, o

înregistrare a acelei imagini video se salvează pe hard disk, cu un minut înainte de începerea mişcării şi terminând cu unul după încetarea acesteia. Apoi – dacă nu mai există nicio mişcare – M-ul dispare.

„Mişcare.“

— Şi poţi să monitorizezi toate astea pe internet? întrebă Corrie.

Nu-i plăcea ideea de a fi obiectul unui voyeur la mare distanţă.

— Nu. Partea asta a sistemului inteligent nu e conectată niciodată la internet. Când am decis să vindem casa, am oprit lucrările la sistemul de securitate. Să-l lăsăm pe noul proprietar să cheltuiască. Dar funcţionează foarte bine până aici.

Fine arătă spre un alt buton.

— Şi poţi să împarţi ecranul apăsând butonul ăsta în mod repetat.

Fine părea pasionat pentru prima dată. Demonstra şi imaginea se împărţi în două: jumătatea stângă a monitorului arătând imaginea originală a aleii, cea din dreapta arătând o vedere excelentă asupra râpei. Repetarea apăsării butonului împărţi ecranul în patru, apoi în opt, apoi în şaisprezece imagini din ce în ce mai mici, fiecare de la o altă cameră de filmat.

Curiozitatea lui Corrie se diminuă rapid.

— Şi cum operez alarma de securitate? întrebă.

— Nici ea n-a fost instalată. De-asta am nevoie de cineva care să ţină un ochi pe loc.

Stinse lumina şi o conduse afară din cameră, pe hol şi printr-o uşă din capătul acestuia. Dintr-odată casa se schimbă. Dispărură arta costisitoare, mobilierul ultramodern, strălucitoarele aparate profesionale de calitate. În faţă se întindea un hol scurt şi îngust, cu câte două uşi pe fiecare parte, încheindu-se printr-o altă uşă, care dădea într-o baie mică cu accesorii ieftine. Pardoseala era de linoleum, iar pereţii de carton erau lipsiţi de tablouri. Toate suprafeţele erau vopsite într-un alb mort.

— Apartamentul servitoarei, zise Fine cu mândrie. Aici o să stai tu.

Corrie făcu un pas în faţă, uitându-se din pragul uşilor deschise. Cele două de pe stânga dădeau în dormitoare de dimensiuni şi de un ascetism aproape monahale.

Una din uşile de pe partea dreaptă dădea într-o bucătărie cu un minifrigider şi un aragaz ieftin. Cealaltă încăpere părea să fie o vizuină minusculă. Doar un pic mai presus de camera ei de motel din Basalt.

— Aşa cum am spus, eu plec aproape imediat, zise Fine. Vino înapoi în casă şi-ţi dau cheia. Întrebări?

— Unde e termostatul? întrebă Corrie, îmbrăţişându-se ca să se oprească din tremurat.

— Aici.

Fine ieşi din apartamentul servitoarei şi se întoarse pe hol, cotind spre camera de zi. Era un termostat pe perete, da – acoperit de o cutie de plastic transparent, cu lacăt pe ea.

— Zece grade, zise Fine.

Corrie se uită la el.

— Poftim?

— Zece grade. Acolo am setat casa şi acolo o să rămână. N-am de gând să mai cheltuiesc niciun ban în plus cu blestemata asta de casă. Să plătească Huiduma utilităţile, dacă vrea. Şi încă ceva – să păstrezi consumul de electricitate la minimum. Doar câteva lumini, când e absolut necesar.

Omul păru să fie lovit de un gând.

— Şi, apropo, setările termostatului şi utilizarea kilowaţilor au fost conectate pe internet. O să pot să monitorizez de pe iPhone.

Corrie se uită cu inima grea la termostatul încuiat.

„Grozav. Deci, acum o să-mi îngheţe spatele şi noaptea, nu numai ziua.“

Începu să înţeleagă de ce solicitantul iniţial nu acceptase jobul.

Fine se uită la ea cu o privire care însemna că interviul se sfârşise. Mai rămânea o singură întrebare.

— Cu cât e plătit îngrijitorul casei? întrebă ea.

Fine făcu ochii mari de uimire.

— Plată? Ajungi să stai gratuit într-o casă mare şi frumoasă, chiar aici, în Roaring Fork, şi te aştepţi la vreun salariu? Ai noroc că nu te pun să plăteşti chirie.

Şi o conduse înapoi spre casă.

CAPITOLUL 17

Arnaz Johnson, hairdresser-ul vedetelor, văzuse o grămadă de oameni neobişnuiţi la vremea lui, petrecându-şi timpul la celebra cabană Marele Pin, chiar de pe vârful muntelui Roaring Fork – starlete de film împodobite ca pentru Oscar, miliardari în compania unora dintre prietenele lor trofeu, îmbrăcate în nurcă şi samur, indieni aspiranţi îmbrăcaţi în piele de căprioară de designer, de zece mii de dolari, pseudo-cowboy cu pălării Stetson, cizme şi pinteni. Arnaz o numea Parada Narcisiştilor. Foarte puţini dintre ei chiar ştiau să schieze.

Parada era motivul pentru care Arnaz cumpărase un permis de sezon şi lua gondola spre cabană o dată sau de două ori pe săptămână. Asta şi atmosfera acestei cele mai renumite cabane de schi din Vest, cu pereţii ei de lemn pe care atârnau covoare antice Navajo, cu candelabre masive din fier forjat, cu şemineul zgomotos atât de mare, că puteai să faci în el un taur la proţap. Ca să nu mai menţionăm pereţii de sticlă, care ofereau o privelişte de trei sute şaizeci de grade asupra unui ocean de munţi, în prezent cenuşii şi deprimanţi sub cerul întunecat.

Dar Arnaz nu mai văzuse niciodată pe nimeni asemenea domnului care stătea singur la o măsuţă în faţa ferestrei mari, cu un flacon de argint cu ceva necunoscut de băut în faţă, privind în direcţia troienitului Cerc al Contrabandistului, cu complexul lui de vechi structuri miniere abandonate de mult, ghemuite ca sateliţii în jurul marii clădiri şubrede din lemn, care găzduia celebrul Motor de Pompă Irlanda: un exemplu magnific de inginerie din secolul al XIX-lea, odinioară cea mai mare pompă din lume, acum doar un morman ruginit.

Arnaz îl observase pe bărbatul fantomatic cu o fascinaţie în creştere în treizeci de minute, timp în care omul nu mişcase niciun deget. Arnaz era fashionist şi îşi ştia hainele. Omul purta un palton negru din lână de vigonie de cea mai bună calitate, croială şi stil, dar creat de cineva pe care Arnaz nu-l recunoscu. Haina era descheiată, dezvăluind un costum negru pe corp, făcut pe comandă, cu o croială englezească, o cravată Zegna şi o superbă eşarfă crem de mătase, drapată lejer. Ca să pună vârf ansamblului – literalmente –, bărbatul purta o pălărie moale de fetru, de culoarea nisipului, de pe la 1960, pe capul spălăcit. Chiar dacă în marea sală a cabanei era cald, omul părea rece ca gheaţa.

Nu era actor. Arnaz, mare amator de filme, nu-l văzuse niciodată pe

ecranul argintiu, nici măcar într-un rol mic. Cu siguranţă nu era bancher, manager de fond de investiţii, CEO, avocat sau ceva de genul acesta. Acea ţinută ar fi fost cu totul inacceptabilă într-o astfel de societate. Nu era nici poseur. Omul îşi purta hainele firesc, nonşalant, ca şi cum s-ar fi născut în ele. Şi era mult prea elegant ca să fie genul care făcea afaceri online. Deci, ce naiba era? Gangster.

Acum, asta ar fi avut sens. Era criminal. Un criminal de mare, mare succes. Rus, poate – arăta un pic a străin, cu ochii ăia deschişi la culoare şi cu pomeţii înalţi. Un oligarh rus. Dar nu… unde-i erau femeile? Miliardarii ruşi care veneau la Roaring Fork – şi veniseră destui – umblau mereu cu un grup mare de curve planturoase şi împopoţonate.

Arnaz era încurcat.

Pendergast se auzi strigat, se întoarse încet şi-l văzu pe Stanley Morris traversând marea încăpere şi apropiindu-se de el.

— Se poate?

Pendergast îşi deschise palma invitându-l să se aşeze.

— Mulţumesc. Am auzit că eşti aici.

— Şi cum ai auzit asta?

— Păi… Nu eşti chiar greu de remarcat, agent Pendergast.

O tăcere. Şi apoi Pendergast scoase un mic recipient de argint din palton şi-l puse pe masă.

— Lichior? E un Amontillado destul de mediocru, dar, cu toate astea, gustos.

— A, nu, mulţumesc.

Şeful părea agitat, foindu-şi trupul moale în scaun o dată, de două ori.

— Uite, îmi dau seama că am dat-o-n bară cu, mm, protejata ta, domnişoara Swanson, şi îmi pare rău. Ca să zic aşa, mi-am dat seama de asta acolo, la reuniunea oraşului… Nu ştii cum e să fii şeful poliţiei într-un oraş ca ăsta, unde se trage mereu de tine în cinci direcţii diferite în acelaşi timp.

— Chiar îmi pare rău să spun asta, dar mă tem că problemele tale microscopice nu mă interesează.

Pendergast îşi turnă o mică duşcă de lichior şi o dădu peste cap dintr-o singură mişcare furtunoasă.

— Ascultă, zise şeful foindu-se din nou. Am venit să-ţi cer ajutorul. Avem crima asta cvadruplă oribilă, un perimetru al crimei de o jumătate de hectar, de o complexitate incredibilă. Toţi oamenii mei de la criminalistică se ceartă între ei şi cu expertul ăla în incendii, sunt paralizaţi, n-au mai văzut niciodată aşa ceva… Vocea i se frânse, apoi se stinse. Uite, fata – Jenny, fata cea mare – a fost interna mea. Era un copil bun… Reuşi să se adune. Am nevoie de ajutor. Neoficial. Sfaturi,

asta e tot ce cer. Nimic oficial. M-am uitat la palmaresul tău – foarte impresionant.

Mâna palidă şerpui din nou, turnând altă duşcă. Fu dată peste cap la rândul ei.

Se lăsă tăcerea. În cele din urmă, Pendergast vorbi:

— Am venit aici ca să-mi salvez protejata – tu ai zis aşa, nu eu – de incompetenţa ta. Scopul meu – singurul meu scop – e s-o văd pe domnişoara Swanson încheindu-şi treaba fără altă implicare din partea doamnei Kermode sau a oricui altcuiva. Şi atunci am să părăsesc oraşul ăsta pervers şi am să zbor acasă, la New York, cu toată promptitudinea posibilă.

— Cu toate astea, erai la locul incendiului în dimineaţa asta. Ţi-ai arătat insigna ca să treci de bandă.

Pendergast respinse aceste cuvinte ca şi cum ar fi alungat o muscă.

— Ai fost acolo. De ce?

— Am văzut focul. Am fost uşor intrigat.

— Ai spus că o să mai fie şi altele. De ce ai spus asta?

Alt fluturat uşor din mână.

— Dă-o dracului! *Ce te-a făcut să spui asta?*

Niciun răspuns.

Şeful se ridică.

— Ai spus că o să mai fie crime. M-am uitat la palmaresul tău şi mi-am dat seama că, dintre toţi oamenii, tu ai şti. Îţi spun, dacă sunt mai multe – şi refuzi să ajuţi – atunci o să ai pe conştiinţă crimele astea. Jur pe Dumnezeu!

Răspunsul la asta fu un ridicat din umeri.

— Nu ridica din umeri, ticălosule! strigă şeful, pierzându-şi, în sfârşit, cumpătul. Ai văzut ce i-au făcut familiei ăleia. Cum poţi să stai acolo, bându-ţi lichiorul?

Se prinse cu mâinile de marginea mesei şi se aplecă în faţă.

— Doar o singură chestie am să-ţi mai spun, Pendergast – du-te dracului şi mulţumesc pentru nimic.

La asta, cel mai mic indiciu al unui zâmbet traversă buzele subţiri.

— Aha, aşa mai vii de-acasă.

— Cum adică? urlă Morris.

— Un vechi prieten de-al meu din NYPD are o expresie plină de culoare, care se potriveşte acestei situaţii. Cum era? A, da. Pendergast ridică privirea la şef. Te ajut, dar numai cu condiţia ca – bănuiesc că aşa ar zice el – *să-ţi mai crească o pereche de ouă.*

CAPITOLUL 18

Stanley Morris se uita la casa ruinată. Căldura reziduală a focului din ziua precedentă dispăruse acum şi cu o noapte înainte căzuse o ninsoare uşoară, care acoperea scena de groază cu o pătură albă şi moale.

Peste principalele zone cu probe fuseseră întinse prelate de plastic, iar acum oamenii lui le îndepărtau atent şi le scuturau de zăpadă, pregătind terenul pentru inspecţie. Era ora opt dimineaţa, soare şi minus zece grade. Cel puţin nu bătea deloc vântul.

Lui Morris nu i se mai întâmplase niciodată nimic de genul ăsta, nici pe plan personal, nici profesional, şi se oţeli pentru calvarul care-l aştepta. Abia dacă dormise cu o noapte înainte şi, când o făcuse în cele din urmă, imediat îl trezise la loc un coşmar îngrozitor. Se simţea ca naiba şi încă nu reuşea să proceseze pe deplin perversiunea şi oroarea crimelor.

Inspiră adânc şi privi în jur. În stânga lui se afla Chivers, specialistul în incendii. În dreapta, silueta lui Pendergast, în paltonul lui din lână de vigonie, nepotrivit tras peste o jachetă de un albastru electric. Mănuşi groase cu un deget şi o căciulă hidoasă de lână completau imaginea.

Omul era atât de palid, că arăta ca şi cum fusese deja lovit de hipotermie. Şi totuşi, avea ochi cât se poate de vii, mişcându-se neîncetat asupra scenei.

Morris îşi drese glasul şi făcu un efort să proiecteze imaginea unui şef de poliţie ferm şi pe deplin stăpân pe situaţie.

— Gata, domnilor?

— Sigur, zise Chivers cu o lipsă clară de entuziasm.

Era limpede că prezenţa agentului FBI îl nemulţumea.

„Rahat“, se gândi Morris.

Era sătul de dezacorduri, bătălii pentru teritoriu şi de luptele departamentale pe care le genera cazul ăsta.

Pendergast înclină din cap.

Şeful trecu pe sub bandă, cu ceilalţi pe urmele lui.

Zăpada proaspătă acoperea totul, cu excepţia locurilor unde fuseseră prelatele, iar acele zone erau acum pătrate mari închise la culoare într-un peisaj altfel alb. Cei de la medicină legală nu luaseră încă de-acolo rămăşiţele umane. Steaguri criminalistice de diferite culori punctau ruinele, oferind scenei un aer festiv deplasat. Încă se simţea, greu şi respingător, mirosul de fum, de instalaţii electrice arse, de cauciuc şi plastic.

Acum Pendergast preluă conducerea, deplasându-se uşor, în ciuda îmbrăcămintei voluminoase. Se repezi înainte, îngenunche şi îndepărtă cu o periuţă un petic de zăpadă, examinând pardoseala de ardezie arsă. Făcu asta în mai multe puncte aparent la întâmplare, pe măsură ce continuau să înainteze.

La un moment dat, de sub haina lui îşi făcu apariţia o eprubetă de sticlă, în care puse, cu ajutorul unei pensete, o probă microscopică.

Chivers stătea în spate, fără să spună nimic, încruntându-se de supărare.

Ajunseră în cele din urmă la cada înspăimântătoare. Morris abia putu să se uite la ea. Dar Pendergast o examină şi îngenunche lângă aceasta, aplecându-se peste ea aproape ca şi cum s-ar fi rugat. Scoţând o mănuşă, pipăi cu degetele albe şi cu o pereche de pensete lungi, punând mai multe probe în eprubete. În cele din urmă se ridică şi-şi continuară drumul prin casa ruinată.

Ajunseră la salteaua arsă, cu arcurile sale de sârmă şi fragmente osoase. Aici Pendergast se opri din nou, privind îndelung. Morris începu să tremure, copleşit de inactivitate, de frig şi greaţă.

Agentul scoase un document din haină şi-l deschise, dezvăluind un plan detaliat al casei – de unde îl luase? –, pe care-l consultă îndelung înainte să-l plieze şi să-l pună deoparte. Apoi, îngenunche şi examină cu o lupă rămăşiţele carbonizate ale scheletului legat de saltea, într-adevăr doar fragmente osoase, precum şi diverse alte lucruri.

Morris simţea frigul furişându-i-se în oase. Chivers devenea agitat, se mişca înainte şi-napoi, plesnindu-şi uneori mănuşile una de alta, într-un efort de-a se încălzi – transmitea prin limbaj corporal că el considera asta o pierdere de timp.

În cele din urmă, Pendergast se îndreptă.

— Continuăm?

— Bună idee, zise Chivers.

Continuară prin peisajul ars: scândurile fantomatice acoperite de brumă, pereţii arşi, grămezile de cenuşă îngheţată, bălţile strălucitoare de sticlă şi metal. Acum putea fi văzut într-o parte cadavrul câinelui, împreună cu cele două grămezi paralele, năruite, de cenuşă şi oase, care erau mama şi tatăl lui Jenny Baker. Morris se uită în altă parte. Era prea mult.

Pendergast îngenunche şi examină totul cu cea mai mare grijă, luând mai multe probe, păstrând tăcerea. Părea interesat mai ales de fragmentele carbonizate ale câinelui, ridicând probele cu grijă, cu penseta lui cu tije lungi şi un instrument cu vârful ascuţit asemănător cu cel folosit de un dentist.

Se mutară în ruinele garajului, unde erau carcasele arse şi topite a trei maşini. Agentul FBI le aruncă o privire sumară. Şi apoi terminară.

Dincolo de banda împrejmuitoare, Pendergast se întoarse. Ochii lui

îl speriară pe Morris – scăpărară atât de tăios în soarele strălucitor de iarnă.

— E cum m-am temut, zise el.

Morris aşteptă să-i spună mai multe, dar fu tratat doar cu tăcere.

— Păi, asta doar întăreşte ce am raportat eu mai devreme, Stanley, zise Chivers cu voce tare. Toate dovezile arată spre un jaf eşuat cu cel puţin doi răufăcători, poate mai mulţi. Cu o posibilă componentă sex-crimă.

— Agent Pendergast? zise Morris în cele din urmă.

— Îmi pare rău să spun că o reconstrucţie corectă a infracţiunii ar putea fi imposibilă. Atât de mult informaţii au fost şterse de foc! Dar sunt în măsură să ofer câteva detalii importante, dacă vrei să le auzi.

— Vreau. Te rog.

— A fost un singur autor. A intrat printr-o uşă descuiată din spate. Erau acasă trei membri ai familiei, toţi la etaj şi, probabil, dormeau. Făptaşul a ucis imediat câinele, care venise să vadă ce se întâmplă. Apoi, el – sau ea – a urcat pe scara din faţă la etajul doi, a surprins o adolescentă în dormitorul ei, a imobilizat-o şi i-a pus căluş înainte să poată să facă prea mult zgomot, şi a legat-o de pat cât încă era în viaţă. Se poate să fi fost pe drumul spre camera părinţilor, când a ajuns acasă a doua tânără.

Se întoarse spre Morris.

— Asta ar putea să fie stagiara ta, Jenny. Ea a venit prin garaj şi s-a dus la etaj. Acolo a fost atacată de către făptaş, imobilizată, i s-a pus căluş şi a fost plasată în cada de baie. Asta s-a făcut cu cea mai mare eficienţă. Totuşi, acest al doilea atac pare să-i fi trezit pe părinţi. A avut loc o luptă scurtă, care a început la etaj şi s-a încheiat la parter. Bănuiesc că unul din părinţi a fost ucis acolo, pe loc, pe când celălalt a fost târât mai târziu. Se poate să fi fost bătut.

— De unde ştii toate astea? zise Chivers. Asta e speculaţie pură!

Pendergast continuă, ignorând această izbucnire:

— Făptaşul s-a întors la etaj, a udat ambele victime tinere cu benzină şi le-a dat foc. A plecat apoi – de nevoie – rapid de la faţa locului, trăgându-l pe celălalt părinte în jos pe scări şi împrăştiind accelerator suplimentar pe drumul spre ieşire. A plecat pe jos – nu cu maşina. Păcat că pădurile înzăpezite din jurul casei au fost călcate în picioare de către vecini şi pompieri!

— În niciun caz, zise Chivers clătinând din cap. În niciun caz nu poţi să tragi toate concluziile astea din informaţiile pe care le avem – şi concluziile pe care le-ai tras, mă rog, cu tot respectul, cele mai multe sunt greşite.

— Trebuie să spun că împărtăşesc, of, scepticismul domnului Chivers cu privire la modul în care poţi să afli toate astea de la o simplă trecere în revistă, zise Morris.

Pendergast răspunse pe tonul cu care cineva îi explică unui copil:

— E singura secvenţă logică potrivită cu faptele. Şi faptele sunt astea: Când Jenny Baker s-a întors acasă, făptaşul era deja în casă. A intrat prin garaj – prietenul confirmă asta – şi, dacă părinţii ar fi fost deja ucişi, le-ar fi văzut trupurile la uşa din spate. N-a văzut trupul câinelui, fiindcă era în spatele unui bufet care era cândva aici.

Scoase planul.

— Dar cum se face că ştii că era deja sus când a ajuns Jenny acasă?

— Pentru că Jenny a fost atacată la etaj.

— Ar fi putut să fie atacată în garaj şi dusă cu forţa la etaj.

— Dacă ar fi fost prima victimă şi ar fi fost atacată în garaj, câinele ar fi fost în viaţă şi ar fi lătrat, trezind părinţii. Nu – prima victima a fost câinele, omorât la uşa din spate, probabil cu o lovitură în cap cu ceva gen bâtă de baseball.

— O *bâtă?* zise Chivers cu neîncredere. De unde ştii că n-a folosit un cuţit? Sau pistol?

— Vecinii n-au auzit nicio împuşcătură. Ai încercat vreodată să omori un ciobănesc german cu un cuţit? Şi, în sfârşit, ţeasta arsă a câinelui prezintă modele de fractură verde de os. Se opri. Nu trebuie să fii Sherlock Holmes ca să analizezi câteva detalii simple, cum ar fi astea, domnule Chivers!

Chivers tăcu.

— Prin urmare, când Jenny a ajuns acasă, făptaşul era la etaj şi-i imobilizase deja sora, fiindcă n-ar fi putut să imobilizeze două persoane în acelaşi timp.

— Dacă nu erau doi răufăcători, zise Chivers.

— Zi mai departe, îl îndemnă Morris pe Pendergast.

— Folosind bâta sau o altă metodă, a supus-o imediat pe Jenny.

— Motiv pentru care trebuie să fi fost doi răufăcători! insistă Chivers. A fost un jaf care a mers prost. Au intrat în casă, dar lucrurile au scăpat de sub control înainte să înceapă jaful. Se întâmplă tot timpul.

— Nu. Secvenţa a fost bine planificată şi făptaşul a avut totul sub control în fiecare moment. Semnele psihologice distinctive ale infracţiunii – sălbăticia acesteia – sugerează un autor singuratic, care a avut alt motiv decât jaful.

Chivers îşi dădu ochii peste cap către Morris.

— Cât despre teoria ta că un jaf a mers prost, făptaşul era conştient că în casă se aflau cel puţin trei persoane. Un hoţ organizat nu sparge o casă ocupată.

— Dacă nu e vorba de câteva fete pe care s-ar putea să fi vrut să…

Chivers înghiţi şi se uită la şef.

— Fetele n-au fost molestate. Dacă intenţiona să violeze fetele, ar fi eliminat mai întâi ameninţarea părinţilor, omorându-i pe ei mai întâi.

Şi un viol nu se potriveşte nici cu cronologia, nici cu secvenţa. Aş putea să indic faptul că timpul scurs între momentul în care prietenul a lăsat-o pe Jenny şi apariţia focului pe munte a fost de zece minute sau mai puţin.

— Şi de unde ştii că unul din părinţi a fost ucis la parter şi celălalt a fost târât pe scări mai târziu?

— Asta e, desigur, o presupunere. Dar e singura care se potriveşte cu probele. Avem de-a face cu un criminal singuratic şi pare puţin probabil ca el să se fi luptat la parter cu ambii părinţi în acelaşi timp. Aranjarea asta a părinţilor e un alt element pus în scenă de atacator. Un detaliu hidos, destinat să semene teamă şi nelinişte suplimentare.

Chivers clătină din cap cu dezgust şi neîncredere.

— Aşa.

Şeful nu se îndura să pună întrebarea pe care ştia că trebuia s-o pună.

— Ce te face să crezi că ar putea să fie mai multe crime de felul acesta?

— Asta a fost o crimă din ură, sadism şi brutalitate, comisă de către o persoană care, probabil nebună, era încă în posesia facultăţilor sale. Focul e adesea o armă aleasă de nebuni.

— O crimă din răzbunare?

— Mă îndoiesc. Familia Baker nu era bine cunoscută în Roaring Fork. Mi-ai spus chiar tu că nu păreau să aibă duşmani în oraş şi că petreceau aici doar câteva săptămâni pe an. Deci, dacă nu răzbunarea, care e motivul? Greu de spus definitiv, dar s-ar putea să nu fie îndreptat spre familia asta anume – ci mai degrabă spre *ce reprezintă familia asta.*

O tăcere.

— Şi ce reprezintă familia asta? întrebă Morris.

— Poate ce reprezintă tot oraşul ăsta.

— Ce?

Pendergast făcu o pauză, apoi zise:

— Bani.

CAPITOLUL 19

Corrie intră în secţiunea de istorie a bibliotecii din Roaring Fork. Spaţiul frumos, cu lambriuri din lemn era din nou gol, cu excepţia lui Ted Roman, care citea o carte la birou. Acesta ridică privirea când intră Corrie, iar faţa slabă i se lumină.

— Ei, ei! zise el ridicându-se. Fata cu cea mai proastă reputaţie din Roaring Fork se întoarce în triumf!

— Doamne, ce fel de primire e asta?

— Una sinceră. Vorbesc serios. Tu şi agentul FBI chiar aţi pus-o la punct pe Kermode. Doamne, a fost una dintre cele mai bune chestii pe care le-am văzut vreodată în oraşul ăsta.

— Ai fost la întâlnirea oraşului?

— Să dea naiba dacă nu. Era şi timpul să o pună cineva la locul ei pe… Mă rog, sper că n-o să te superi că folosesc cuvântul, dar aici se potriveşte: pe *căţeaua* aia.

— Nicio supărare.

— Şi nu numai că omul în negru a făcut să-i tremure genunchii lui Kermode, dar i-a prins în micul triumvirat confortabil pe ea, pe şeful poliţiei şi pe primar. Prietenul tău a fost cât pe ce să-i vadă pe tustrei murdărindu-şi chiloţii – şi pe Montebello la fel!

Aproape chicoti cu bucurie şi râsul îi era atât de contagios, încât Corrie se văzu nevoită să i se alăture.

— Trebuie să admit că m-a umplut de satisfacţie să aud povestea, zise Corrie.

— Mai ales după ce ai petrecut zece zile în închisoare din cauza lor. Am ştiut că era un rahat de îndată ce am citit că ai fost arestată…

Ted încercă să-şi netezească vârtejul de păr din frunte.

— Deci. La ce lucrezi pe ziua de azi?

— Vreau să aflu tot ce se poate despre viaţa lui Emmett Bowdree – şi despre moartea lui.

— Minerul pe care l-ai examinat? Să vedem ce putem să găsim.

— Aşa goală e biblioteca mereu? întrebă ea în timp ce se îndreptau spre zona calculatoarelor.

— Da. O nebunie, nu? Cea mai frumoasă bibliotecă din Vest şi nu vine nimeni. Oamenii din oraşul ăsta sunt prea ocupaţi să facă paradă pe High Street, în nurcile şi cu diamantele lor.

Imită un star de cinema, mişcându-se ca pe un podium de modă, strâmbându-se. Corrie râse. Ted avea un fel amuzant de a fi.

Se aşeză la un terminal de calculator şi se conectă. Începu diverse căutări, explicând ce făcea, în timp ce ea i se uita peste umăr.

— OK, zise el. Am nişte informaţii bune despre domnul Bowdree al tău.

Ea auzi o imprimantă pornind în spatele ei.

— Aruncă o privire pe listă şi spune-mi ce vrei să vezi.

Aduse foile imprimate şi ea le aruncă rapid o privire, mulţumită – de fapt, aproape intimidată – de numărul de referinţe. Se părea că existau destul de multe despre Emmett Bowdree: menţionări în articole de ziar, înregistrări de la ocuparea forţei de muncă şi teste, documente miniere şi cereri, precum şi diverse altele.

— Spune… începu Ted, apoi se opri.

— Ce?

— Mm, ştii, având în vedere că n-ai venit la bere data trecută…

— Îmi pare rău. Am fost ocupată cu arestarea.

El râse.

— Mă rog, tot îmi datorezi una. Diseară?

Corrie se uită la el, roşind dintr-odată, simţindu-se stingherită şi plină de speranţă.

— Cu plăcere, se auzi ea spunând.

CAPITOLUL 20

Şeful mai ţinuse conferinţe de presă, de obicei atunci când intrau în bucluc unii dintre băieţii răi celebri. Dar asta era altceva – şi era mai rău. Observând publicul de pe margine, se simţi tot mai speriat.

Lumea era într-o continuă agitaţie, cerând răspunsuri. Întrucât vechea clădire a poliţiei avea doar o mică sală de conferinţe, se întorseseră la sala de şedinţe a primăriei – locul umilinţei sale recente –, şi rememorarea nu era una plăcută.

Pe de altă parte, îl avea pe Pendergast de partea lui. Omul care începuse prin a-i fi rival era acum – trebuia să recunoască asta – sprijinul lui. Chivers era furios şi jumătate din propriul departament, răsculat, dar lui Morris nu-i păsa. Omul era genial, chiar dacă un pic ciudat, iar el era al naibii de bucuros să-l aibă de partea sa. Dar Pendergast n-avea să poată să-l ajute cu mulţimea asta. Asta trebuia s-o facă pe cont propriu. Trebuia să se ducă acolo arătând a Bărbat Responsabil.

Se uită la ceas. Două fără cinci – tumultul vocilor era ca un mârâit ameninţător.

„Să-ţi mai crească o pereche de ouă.“ Corect: avea să încerce din răsputeri.

Revizuindu-şi notiţele pentru ultima dată, ieşi pe scenă, mergând vioi pe podium. În timp ce sunetul vocilor scăzu, el mai aşteptă o clipă, ca să observe audienţa.

Sala era plină până la refuz, inclusiv locurile în picioare, şi părea că afară erau şi mai mulţi. Şi locul pentru presă era ticsit. Ochiul lui distinse uşor pata neagră reprezentată de Pendergast, stând anonim în zona publică din faţă. Iar în secţiunea rezervată, văzu rândurile de funcţionari, pe primar, pe şeful pompierilor, membri de rang înalt ai departamentului său, pe cei de la medicină legală, pe Chivers şi pe juristul oraşului. Slavă Domnului, doamna Kermode lipsea.

Se aplecă, bătând în microfon.

— Doamnelor şi domnilor.

Se făcu linişte.

— Pentru aceia care nu mă cunosc, sunt Stanley Morris, şeful departamentului de poliţie din Roaring Fork, zise el. Am de gând să citesc o declaraţie, iar apoi o să răspund la întrebări din partea presei şi a publicului.

Îşi aranjă hârtiile şi începu să citească, păstrându-şi vocea gravă şi neutră. Făcu o scurtă declaraţie, care se limita la faptele incontestabile: momentul incendiului, numărul şi identitatea

victimelor, descoperirea că a fost o crimă, starea anchetei. Nicio speculaţie. Încheie cu un apel către toţi cei prezenţi să vină cu orice informaţii ar avea, indiferent cât de banale. Nu menţionă, desigur, sugestia lui Pendergast că ar putea să apară mai multe astfel de evenimente. Asta ar fi fost mult prea incendiar. În plus, nu existau dovezi pentru aşa ceva – cum zisese Chivers, erau doar speculaţii.

Ridică privirea.

— Întrebări?

Un tumult spontan dinspre locurile pentru presă. Morris decisese deja pe cine avea de gând să invite şi în ce ordine, iar acum indică spre jurnalistul lui numărul unu, un prieten vechi de la ziarul *Roaring Fork Times*.

— Domnule Morris, mulţumim pentru declaraţie. Aveţi vreun suspect?

— Urmărim nişte piste importante, răspunse Morris. Nu pot să spun mai mult de-atât.

„Fiindcă n-avem nimic“, se gândi el mohorât.

— Vreo idee dacă răufăcătorul e localnic?

— Nu ştim, zise Morris. Am primit liste de clienţi de la toate hotelurile şi locurile care închiriază, avem vânzările de cocaină şi am apelat la ajutorul Centrului Naţional pentru Analiza Crimelor Violente, care caută acum în bazele lor de date condamnări pentru incendieri anterioare.

— Vreun motiv posibil?

— Nimic concret. Luăm în calcul diferite posibilităţi.

— Cum ar fi?

— Spargere de locuinţă, răzbunare, deviaţii perverse.

— Nu-i aşa că una dintre victime a lucrat la biroul tău?

Doamne, sperase să evite subiectul ăsta.

— Jenny Baker a fost stagiară la biroul meu pe timpul vacanţei de iarnă. Înghiţi, încercând să continue, în pofida bruştei moliciuni vagi din glas. Era o fată minunată, care aspira la o carieră în aplicarea legii. A fost… o pierdere devastatoare.

— Se zvoneşte că una dintre victime a fost legată de un pat şi udată cu benzină, interveni un alt reporter.

„Pui de lele. A lăsat Chivers asta să se scurgă?“

— E adevărat, zise şeful după o ezitare.

Asta provocă senzaţie.

— Şi o altă victimă a fost găsită arsă într-o cadă de baie?

— Da, zise şeful fără să elaboreze.

Mai mult vacarm. Devenea urât.

— Fetele au fost molestate?

Presa ar fi întrebat orice. Ei n-aveau nicio ruşine.

— Legistul nu şi-a încheiat examinarea. Dar s-ar putea să nu fie

posibil să afle, având în vedere starea rămăşiţelor.

— S-a furat ceva?

— Nu ştim.

— Au fost arşi de vii?

Rumoare în creştere.

— Va dura cel puţin o săptămână înainte ca probele să fie analizate. Bine – vă rog – suficiente întrebări din partea presei – trecem la public.

Şeful poliţiei spera din suflet că asta avea să fie mai uşor. Tot sectorul se ridică în picioare, cu mâinile fluturând. Nu era semn bun. Arătă spre o persoană pe care nu o cunoştea, o femeie mai în vârstă, blândă la înfăţişare, dar cineva din faţa ei înţelese greşit – în mod deliberat sau nu – şi răspunse imediat cu o voce plină de ardoare. Cristoase, era Sonja Marie Dutoit, actriţa semiretrasă, cunoscută în Roaring Fork pentru comportamentul ei neplăcut în magazine şi restaurante şi pentru faţa ei, care trecuse prin atât de multe liftinguri şi injecţii cu botox, că părea să zâmbească tot timpul.

— Mulţumesc fiindcă m-ai ales, zise ea cu o voce îmbătrânită de fumat. Sunt sigură că vorbesc în numele tuturor când spun cât de şocată şi îngrozită sunt de crima asta.

— Da, într-adevăr, zise Morris. Întrebarea, vă rog?

— Au trecut treizeci şi şase de ore de la incendiul ăsta teribil, oribil, înfricoşător. Am văzut totul. Şi, judecând după ce tocmai aţi spus, n-aţi făcut mari progrese – asta dacă aţi făcut vreunul.

Morris zise calm:

— Aveţi vreo întrebare, doamnă Dutoit?

— Cu siguranţă că am. De ce n-aţi prins criminalul încă? Aici nu e New York City: avem doar două mii de persoane în oraşul ăsta. E un singur drum de intrare şi de ieşire. Deci, care e problema?

— Aşa cum am spus, am mobilizat resurse uriaşe să ne susţină, aducând specialişti de nici mai mult, nici mai puţin decât de la Grand Junction, şi am implicat şi NCAVC[14] [14] Acronim pentru *National Center for the Analysis of Violent Crime* – Centrul Naţional pentru Analiza Crimelor Violente (din cadrul FBI) (n. tr.). Acum, sunt sigur că mai au şi alţii întrebări.

— N-am terminat, continuă Dutoit. Când are să fie incendiată următoarea casă?

Asta aduse un susur de mormăieli. Unii îşi dădură ochii peste cap, ca reacţie la întrebările lui Dutoit. Alţii începură să fie uşor nervoşi.

— Nu există nicio urmă de dovadă că avem de-a face cu un piroman în serie, zise şeful, dornic să taie această cale de speculaţii.

Dar se părea că Dutoit nu terminase încă.

— Care dintre noi o să se trezească în flăcări în propriul pat în seara asta? Şi *ce faceţi voi, pentru numele lui Dumnezeu, în legătură cu asta?*

CAPITOLUL 21

Era greu de crezut că taverna Mineshaft se afla în Roaring Fork, cu rumeguşul pe podea, cu pereţii de piatră ai subsolului pe care spânzurau unelte miniere vechi şi ruginite, cu mirosul de bere şi grătar texan, cu clientela modestă din clasa muncitoare – şi, mai presus de toate, cu drogatul lipsit de talent de la microfon care făcea să vibreze nişte măsuri din propria compoziţie, cu faţa schimonosită de patos excesiv.

Când intră, Corrie fu plăcut surprinsă. Ăsta era genul ei de loc mai mult decât restaurantul hotelului Sebastian. Îl găsi pe Ted la masa „lui" din spate, chiar unde zisese că o să fie, cu o halbă imperială în faţă. Se ridică – ei îi plăcu asta – şi o ajută să se aşeze pe locul ei, înainte să stea jos din nou.

— Ce ţi-ar plăcea?

— Tu ce bei?

— Maroon Bells Stout, făcut ca la mama lui. O chestie fantastică.

Veni chelnerul şi ea comandă o halbă, sperând că n-o să i se ceară buletinul. Ar fi fost stânjenitor. Dar nu apărură probleme.

— Nu ştiam că în Roaring Fork ar putea să existe un local ca ăsta, zise Corrie.

— Încă mai sunt o grămadă de oameni adevăraţi în oraşul ăsta – operatorii de la teleschi, chelnerii, spălătorii de vase, meseriaşii şi… *bibliotecarii.* Îi făcu cu ochiul. Avem nevoie de locurile noastre ieftine, meschine de divertisment.

Sosi berea ei şi ciocniră paharele. Corrie luă o înghiţitură.

— Uau! Bună.

— Mai bună ca Guinness. Şi mai ieftină.

— Şi tipul de pe scenă cine e?

Corrie îşi păstră vocea neutră, în caz că era vreun prieten de-ai lui Ted.

Ted chicoti.

— Unul de-l chinuie talentul. Nu-l cunosc, bietul de el. Să sperăm că nu şi-a dat azi demisia de la job.

Luă meniul.

— Ţi-e foame?

Ea se gândi o clipă: ar fi putut să-şi cruţe banii? Dar meniul nu era prea scump. Dacă nu mânca, s-ar fi putut să se îmbete şi să facă ceva stupid. Zâmbi şi dădu din cap.

— Deci, zise Ted. Cum merg lucrurile în casa mortuară de pe munte?

— Bine.

Corrie se gândi dacă să-i spună ce descoperise, dar decise să n-o facă. Nu-l cunoştea pe Ted destul de bine.

— Rămăşiţele lui Emmett Bowdree au multe de spus. Sper să obţin permisiunea să mai lucrez în curând pe alte câteva schelete.

— Mă bucur că s-a terminat cu bine pentru tine. Îmi place să mă gândesc că lui Kermode îi tremură chiloţii în timp ce tu îţi faci treaba acolo.

— Nu ştiu, zise Corrie. Are altele mai rele de care să-şi facă griji. Ştii – incendiul.

— Aşa e. Isuse, ce îngrozitor! Se opri. Ştii, eu am crescut acolo. În Vârfurile.

— Serios?

Corrie nu reuşi să-şi ascundă surprinderea.

— N-aş fi ghicit niciodată.

— Mulţumesc, am s-o iau ca pe un compliment. Tatăl meu a fost producător de televiziune – sitcom-uri şi altele asemenea. Era prieten cu o grămadă de lume de la Hollywood. Mama s-a culcat cu cei mai mulţi dintre ei. Clătină din cap, sorbind din bere. Am avut genul de copilărie aiurea.

— Îmi pare rău să aud asta.

Cu toate astea, Corrie nu era în niciun caz gata să vorbească cu Ted despre propria copilărie.

— Nu-i mare lucru. Au divorţat şi pe mine m-a crescut tata. Cu tot ce continua să încaseze pe sitcom-urile în derulare, nu mai trebuia să lucreze. Când m-am întors de la facultate, mi-am mutat fundul din Vârfurile într-un apartament din oraş, jos, pe East Cowper. E mic, dar mă simt mai bine respirându-i aerul.

— El încă locuieşte acolo, în Vârfurile?

— Nu, a vândut casa acum câţiva ani şi a murit de cancer anul trecut – la doar şaizeci de ani.

— Îmi pare foarte rău.

El flutură din mână.

— Ştiu. Dar am fost bucuros să scap de legătura cu Vârfurile. Chiar m-a enervat ce-au făcut cu Boot Hill – au dezgropat unul dintre cimitirele de cea mai mare importanţă istorică din Colorado, ca să construiască o staţiune pentru găozarii bogaţi.

— Da. Destul de urât.

Apoi Ted ridică din umeri şi râse uşor.

— Păi, se mai întâmplă. Tu ce-ai de gând să faci? Dacă eu aş urî locul atât de mult, n-aş mai fi încă aici – corect?

Corrie dădu din cap.

— Şi ce specialitate ai avut la Universitatea din Utah?

— Studii de durabilitate. N-am prea fost student adevărat – am

pierdut prea mult timp cu schiatul şi snowmobilul. Îmi place să mă dau cu snowmobilul aproape la fel de mult cum îmi place să schiez. A, şi la fel să fac alpinism.

— Alpinism?

— Da. Am urcat patruzeci şi unu de patrumiişti.

— Ce e un patrumiist?

Ted chicoti.

— Frate, chiar că eşti o fată din Est. Colorado are cincizeci şi cinci de munţi de peste patru mii de metri – noi îi numim patrumiişti. Să-i escaladezi pe toţi e Sfântul Graal al alpinismului în SUA – cel puţin, în cele patruzeci şi opt de state continentale.

— Impresionant.

Sosi mâncarea: plăcinta ciobanului pentru Corrie, un burger pentru Ted, cu altă halbă pentru el. Corrie refuză s-o umple din nou, gândindu-se la înfricoşătorul drum de munte până la cabinetul-ei-de-dentist-de-pe-deal.

— Şi tu? întrebă Ted. Sunt curios cum de-l cunoşti pe omul în negru.

— Pendergast? E…

„Doamne, cum s-o spun?“

— E un fel de tutore al meu.

— Da? Cum ar fi naşul tău sau ceva?

— Ceva de genul ăsta. L-am ajutat cu un caz acum câţiva ani, iar de-atunci are grijă de mine.

— E un tip tare – nu glumesc. Chiar e agent FBI?

— Unul dintre cei mai buni.

Un nou cântăreţ preluă microfonul – mult mai bun decât cel anterior –, şi ei ascultară o vreme, vorbind şi terminându-şi masa. Ted încercă să plătească, dar Corrie era pregătită şi insistă să împartă nota. Când se ridicară să plece, Ted zise cu o voce scăzută:

— Vrei să-mi vezi micul apartament?

Corrie ezită. Era tentată – foarte tentată. Ted arăta de parcă era numai tendoane şi muşchi, slab şi puternic, totuşi fermecător şi bleg, cu cei mai frumoşi ochi căprui. Dar ea nu fusese niciodată în stare să se simtă bine într-o relaţie dacă se culca de la prima întâlnire cu tipul.

— Nu în seara asta, mulţumesc. Trebuie să ajung acasă, să dorm, zise ea, dar adăugă un zâmbet, ca să-l facă să înţeleagă că nu era definitiv.

— Nicio problemă. Va trebui să repetăm asta – în curând.

— Mi-ar plăcea.

În timp ce se îndepărta de restaurant, îndreptându-se spre pădurea întunecată şi gândindu-se să se strecoare într-un pat îngheţat, Corrie începu să-şi regrete decizia de a nu „vedea“ micul apartament al lui Ted.

CAPITOLUL 22

În apartamentul lui de la ultimul etaj al hotelului Sebastian, agentul Pendergast puse deoparte cartea pe care o citea, goli ceşcuţa de espresso de pe masa de alături, iar apoi se ridică şi se duse la fereastra cu privelişte din cealaltă parte a livingului.

Apartamentul era perfect tăcut. Lui Pendergast îi displăcea zarva vecinilor anonimi şi rezervase camerele de pe ambele părţi ale camerei sale, ca să se asigure că nu va fi deranjat.

Stătea la fereastră, complet nemişcat, privind în jos la East Main Street şi la ninsoarea uşoară care cădea peste trotuare, clădiri şi trecători, domolind scena de seară şi conferind o calitate mută, de vis milioanelor de lumini de Crăciun întinse pe multe străzi. Rămase acolo poate zece minute, uitându-se în noapte. Apoi, întorcându-se din nou, se duse la birou, pe care era un plic FedEx nedesfăcut. Era de la omul lui din New York, Proctor, expediat pe adresa hotelului Sebastian.

Pendergast luă plicul, îl deschise cu o mişcare lină şi lăsă conţinutul să alunece pe birou. Căzură mai multe plicuri sigilate, de diferite dimensiuni, împreună cu un card supradimensionat – în relief şi gravat – şi o scurtă notă cu scrisul de mână al lui Proctor. Nota zicea doar că pupila lui Pendergast, Constance Greene, plecase la Dharamsala, în India, unde intenţiona să stea două săptămâni, vizitându-l pe al nouălea rinpoche[15] [15] În budismul tibetan, reîncarnarea lui lama sau un învăţător religios foarte respectat (folosit adesea ca titlul onorific) (n. tr.). Cardul luxos era o invitaţie la nunta locotenentului Vincent D'Agosta cu căpitanul Laura Hayward, care era programată primăvara următoare, pe douăzeci şi nouă mai.

Privirea lui Pendergast se mută la plicurile sigilate. Le aruncă o privire, fără să atingă vreunul. Apoi luă un plic par avion şi-l răsuci gânditor în mâini. Lăsându-le pe celelalte, se întoarse la scaunul lui din camera de zi, se aşeză şi deschise scrisoarea. În interior era o singură coală de hârtie subţire, o scrisoare cu un scris de mână copilăresc, cu caractere germane demodate, cunoscute sub numele de Sütterlin. Începu să citească.

6 decembrie
École Mère-Église
St. Moritz, Elveţia

Dragă tată,

Pare că a trecut mult de când m-ai vizitat ultima dată. Am numărat zilele. Sunt o sută douăsprezece. Sper că ai să vii din nou în curând. Sunt tratat bine. Mâncarea de aici e foarte

bună. La supeul de sâmbătă avem tort Linzer la desert. Ai mâncat vreodată tort Linzer? E bun. O grămadă de profesori de-aici vorbesc germana, dar eu încerc mereu să-mi folosesc engleza. Ei spun că engleza mea se îmbunătăţeşte. Profesorii sunt foarte drăguţi, cu excepţia lui Madame Montaine, care miroase mereu a apă de trandafiri. Îmi plac Istoria şi Ştiinţele, dar nu şi Matematicile. Nu sunt bun la Matematici. În toamnă m-am plimbat cu plăcere pe deal după ore, dar acum e prea multă zăpadă. Mi-au spus că după sărbătorile de Crăciun am să învăţ să schiez. Cred că are să-mi placă. Mulţumesc pentru scrisoare. Te rog să-mi mai trimiţi şi alta. Sper că o să ne întâlnim din nou în curând.

Cu drag,
fiul tău Tristram

Pendergast reciti scrisoarea. Apoi, foarte încet, o plie la loc şi o puse înapoi în plic. Stingând lampa de citit, rămase în întuneric, pierdut în gânduri, cu cartea uitată, în timp ce minutele treceau. În cele din urmă se mişcă din nou, scoase un telefon mobil din buzunarul costumului şi formă un număr cu un cod din zona Virginiei de Nord.

— Monitorizarea centrală, se auzi vocea clară, fără accent.

— Sunt S.A. Pendergast. Te rog să-mi faci legătura cu Operaţiuni America de Sud, biroul 14-C.

— Foarte bine.

O tăcere scurtă, un clic, iar apoi un alt glas pe linie:

— Agentul Wilkins.

— Pendergast la telefon.

Vocea se încordă uşor.

— Da, domnule.

— Care e starea Wildfire?

— Stabilă, dar negativă. Niciun şoc.

— Eforturile voastre de monitorizare?

— Toate posturile de ascultare sunt active. Monitorizăm, douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână, rapoartele naţionale şi locale ale poliţiei şi ştirile de presă, şi periem electronic zi cu zi transmisia NSA[16] [16] Abreviere pentru *National Security Agency* – Agenţia Naţională de Securitate (n. tr.). În plus, continuăm să interacţionăm cu agenţii de teren ai CIA din Brazilia şi din ţările din jur, în căutare de orice… activitate anormală.

— Ai locaţia mea actualizată?

— În Colorado? Da.

— Foarte bine, agent Wilkins. Ca întotdeauna, vă rog să mă informaţi imediat dacă se schimbă starea Wildfire.

— Aşa o să facem, domnule.

Pendergast încheie apelul. Ridică telefonul fix, comandă alt espresso de la room-service. Apoi îşi folosi telefonul mobil ca să efectueze alt apel: de data asta spre o suburbie din Cleveland, numită River Pointe. I se răspunse la al doilea apel. Nu se auzi niciun glas, doar sunetul formării unei conexiuni.

— Mime? zise Pendergast în linişte.

Pentru o clipă, nimic. Apoi, o voce înaltă, subţire şuieră:

— E omul meu favorit? Agentul meu secret favorit?

— Aş vrea o actualizare, te rog, Mime.

— Nimic nou pe frontul de vest.

— Nimic?

— Niciun piuit.

— O clipă.

Pendergast se opri când un angajat de la room-service îi aduse espresso-ul. Îi dădu un bacşiş, apoi aşteptă până când fu singur din nou.

— Şi eşti sigur că ţi-ai aruncat plasa până departe şi subtil, suficient ca să vezi… ţinta dacă iese la suprafaţă?

— Domnule agent secret, am o serie de algoritmi AI şi modele euristice de căutare online, care ar face de ruşine echipamentele plictisitoare furnizate de guvernul tău. Monitorizez totul oficial şi o grămadă neoficial, traficul web din zona ţintei şi din afara acesteia. Nu-ţi imaginezi lăţimea bandei pe care o străpung. Motiv pentru care a trebuit să sifonez de pe server ferme de la cel puţin o jumătate de duzină…

— Nu-mi imaginez. Nici nu vreau.

— Oricum, obiectivul e complet offline, nicio actualizare pe Facebook pentru tipul ăsta. Dar dacă tipul e aşa bolnav cum spui, atunci, în momentul în care iese la suprafaţă… hoo, băiete! O tăcere bruscă.

— Hm, Ups. Tot uit că Alban e fiul tău.

— Doar continuă operaţiunile de monitorizare, te rog, Mime. Şi să-mi spui când remarci ceva.

— S-a făcut.

Telefonul muri.

Şi Pendergast rămase în camera întunecată, nemişcat, o lungă perioadă de timp.

CAPITOLUL 23

Corrie îşi parcă rabla Ford Focus pe aleea de la adresa de acces de pe Ravens Ravine Road, nr. 1 – adică la conacul Fine – şi coborî.

Era aproape miezul nopţii şi o lună uriaşă şi palidă atârna jos pe cer, făcând pinii să pară albaştri pe patul cremos de zăpadă albă, dungat de umbre. Cădea o ninsoare uşoară şi aici, în valea asta ca un castron de la marginea unei râpe, se simţi ca şi cum era într-un glob răsturnat de zăpadă al unui copil. În faţă, rândul de şase uşi de garaj arăta ca nişte dinţi mari şi cenuşii pe aleea de ciment. Opri motorul – pentru un motiv obscur, Fine nu fusese de acord ca ea să folosească garajul – şi coborî din maşină. Se duse până la cea mai apropiată uşă, îşi smulse mănuşa şi formă codul. Apoi, în timp ce aceasta se ridica pe şinele sale de metal, ea se întoarse brusc, cu o priză rapidă de respiraţie.

Acolo, în umbra de lângă garaj, era o formă. La început, Corrie nu-şi dădu seama ce era. Dar pe măsură ce lumina de la motorul uşii garajului furniză un iluminat slab, descoperi un căţel tremurând în întuneric.

— Ei, zise Corrie îngenunchind lângă el. Ce-i cu tine aici?

Câinele veni scâncind şi-i linse mâna. Era o corcitură, arătând ca o încrucişare între un câine de vânătoare de talie mică şi un spaniel, cu urechi blegi, ochi mari şi trişti cafenii şi blană cu pete maro şi alb. Nu purta zgardă.

— Nu poţi să stai aici, zise ea. Intră.

Câinele o urmă cu nerăbdare în garaj. Ducându-se spre butoane, apăsă pe cel de la deschiderea prin care intrase. Garajul era gol – o întindere ridicolă de beton. Afară, auzea geamătul vântului în timp ce scutura copacii. De ce naiba nu putea să parcheze aici, înăuntru? Se uită în jos, la câine, care se uită la ea şi dădu din coadă, cu o privire disperată plină de speranţă în ochi. Sictir, domnule Fine – căţeluşul rămâne.

Corrie aşteptă până când uşa garajului se închise complet înainte să descuie uşa şi intră în casă. Înăuntru era aproape la fel de frig ca afară. Trecu printr-o spălătorie cu maşini suficient de mari ca să deservească un batalion, trecu pe lângă o cămară mai mare decât tot apartamentul tatălui ei şi apoi pe holul care se întindea pe lungimea conacului. Continuă, cu câinele pe urme, de-a lungul coridorului, care coti o dată, apoi a doua oară, urmând conturul râpei, trecu pe lângă camera de după camera uriaşă plină cu mobilier inconfortabil cu aspect avangardist.

Coridorul era plin cu statui din Africa, toate cu burţi mari, feţe lungi şi furioase şi ochi gravaţi ce păreau s-o urmărească în timp ce trecea. Ferestrele înalte, cu vedere, ale diferitelor camere din stânga ei n-aveau nici perdele, iar lumina strălucitoare a lunii arunca umbre scheletice pe pereţii deschişi la culoare.

Cu o noapte înainte – prima ei noapte în locul ăsta – Corrie verificase atât etajul doi, cât şi subsolul, familiarizându-se cu restul configuraţiei. Etajul consta dintr-un imens dormitor matrimonial, cu băi duble şi dulapuri în care se putea intra, alte şase dormitoare nemobilate şi numeroase băi pentru oaspeţi.

În subsolul principal era o sală de gimnastică, o pistă de bowling cu două benzi, o cameră de jocuri mecanice, un bazin de înot – gol – şi mai multe zone de depozitare. Părea obscen ca o casă să fie atât de mare – sau atât de goală.

Ajunse în cele din urmă la capătul holului şi la uşa care dădea în propriul apartament. Intră, închise uşa după ea şi porni încălzirea pentru spaţiul mic din camera pe care o alesese să fie a ei. Scoase o pereche de boluri din dulap, puse apă şi o cină improvizată din biscuiţi şi cereale pentru câine – a doua zi, dacă nu-i găsea proprietarul, avea să-i aducă niscaiva crănţănele. Se uită la animăluţul maro şi alb cum mânca hulpav. Bietul de el era mort de foame. Deşi o corcitură, era una adorabilă, cu un smoc mare de păr obraznic căzându-i peste ochi. Îi amintea de Jack Corbett, un copil pe care-l ştia din clasa a şaptea de la Medicine Creek. Şi lui îi atârna părul pe faţă exact în acelaşi fel.

— Numele tău e Jack, îi zise ea câinelui, care se uită la ea dând din coadă.

Se gândi o clipă să prepare şi pentru ea o ceaşcă de ceai din plante, dar se simţi prea obosită ca să facă efortul, aşa că se spălă, se schimbă rapid în pijamale, apoi se strecură între cearşafurile reci. Auzi râcâit de gheare, şi câinele veni şi se aşeză jos, la picioarele patului.

Treptat, trupul i se încălzi şi radiatorul – dat la maximum – amorţi ce era mai rău din frig. Decise să nu citească, preferând să folosească energia electrică pentru căldură, în loc de iluminat. Avea să crească treptat cantitatea de curent folosită şi să vadă dacă Fine se plângea.

Gândurile îi plutiră în derivă spre întâlnirea pe care o avusese cu Ted. Era serios, amuzant şi drăguţ, chiar dacă un pic bleg – dar apoi, un tip pasionat de schi ca el se presupunea că trebuie să fie bleg. Chipeş, bleg şi fără griji. Nu era superficial, totuşi – avea principii. Şi era şi idealist. Îi admira independenţa de a lăsa casa mare a părinţilor săi pentru un mic apartament în centru.

Se întoarse în pat, simţind că i se face încet somn.

Era cald şi, mai presus de toate, un tip de treabă, dar voia să-l cunoască doar un pic mai bine înainte să…

… Undeva, din spaţiile îndepărtate de deasupra ale casei, se auzi un bubuit puternic.

Se ridică în capul oaselor, dezmeticindu-se imediat. Ce naiba fusese asta? Rămase nemişcată. Singura lumină din încăpere venea de la bobinele portocalii ale radiatorului. În timp ce stătea acolo, ascultând cu atenţie, auzi, slab, chemarea jalnică a vântului care traversa valea îngustă. Nimic altceva. Pesemne fusese vreo creangă uscată, ruptă de vânt şi aruncată pe acoperiş. Se aşeză încet înapoi în pat. Acum, că era conştientă de vânt, îl ascultă mormăind şi gemând, în timp ce stătea întinsă în întuneric. Pe măsură ce minutele treceau, începu să i se facă din nou somn. Gândurile îi plutiră în derivă spre planurile pe care le avea pentru a doua zi. Analizele scheletului lui Bowdree erau aproape gata şi, dacă voia să facă vreun progres cu teoria ei, trebuia să obţină permisiunea de-a examina unele dintre celelalte rămăşiţe.

Desigur, Pendergast se oferise să facă asta şi ştia destul de bine cât era de băgăcios ca să creadă că avea s-o facă…

Să *se bage*. Oare de ce folosise vorbele astea? Şi ajungând să se gândească la asta, de ce simplul gând la Pendergast – pentru prima dată de când îl cunoştea – făcea să-i crească enervarea? La urma urmelor, omul o salvase de la o sentinţă de zece ani de închisoare. Îi salvase cariera. Plătise pentru educaţia ei. Practic îi pusese viaţa pe făgaş normal. Dacă era cinstită cu ea însăşi, trebuia să recunoască faptul că n-avea nimic de-a face cu Pendergast – şi avea totul de-a face cu ea. Colecţia asta de schelete era un proiect mare şi o oportunitate incredibilă. Era precaută la gândul că cineva avea să vină şi să-i fure o parte din lumina reflectoarelor. Şi Pendergast – involuntar – ar fi putut să facă fix asta. Chiar şi cea mai mică bănuială că el o ajutase îi va face pe toţi să presupună că el făcuse adevărata muncă şi avea să-i ştirbească ei din contribuţie.

Mamei ei îi făcea o mare plăcere să-i arate din nou şi din nou ce ratată era. Colegii ei de la Medicine Creek ziceau că e ciudată, o risipă de spaţiu. Pur şi simplu nu-şi dăduse seama până acum cât de mult însemna pentru ea să realizeze ceva important…

Şi iată: alt sunet. Dar ăsta nu era nici o bubuitură de creangă lovind acoperişul. Era un sunet slab de zgârieturi, provenind dintr-un loc nu departe de dormitorul ei: moale, chiar furişat. Corrie ascultă. Poate că era din nou vântul, frecând de casă o creangă de pin, înainte şi-napoi. Dar dacă era vântul, părea extrem de regulat.

Aruncă deoparte păturile, se dădu jos din pat şi – fără să ia în seamă frigul – rămase în picioare în dormitorul ei întunecat, ascultând.

Hârş. Hârş. Hârş. Hârş. Hârş.

Jack scheună la picioarele ei. Ieşi pe micul hol, aprinse lumina, deschise uşa conacului şi se opri din nou să asculte. Sunetul părea să se fi oprit. Nu: era acolo din nou. Se părea că venea dinspre partea cu

râpa a casei, poate din camera de zi. Corrie se duse repede pe coridorul cu umbre dungate şi ecou şi se strecură în camera de securitate. Diferitele dispozitive erau pornite, bâzâind şi pârâind, dar ecranul plat central era oprit. Îl aprinse. Apăru o imagine la vedere: camera unu, prestabilită, arătând aleea din faţă, goală. Apăsă pe butonul care comuta ecranul într-o tablă de şah cu imagini mici, uitându-se la transmisiile diferitelor camere. Doi, patru, opt, şaisprezece… Şi acolo, în fereastra camerei nouă, văzu: un M roşu, cu un cerc în jur.

M de la „mişcare“.

Apăsă rapid butonul dedicat camerei nouă. Acum imaginea acesteia umplu ecranul: era vederea de la uşa din spate, cea care dădea din bucătărie spre vasta platformă cu vedere la râpă. M-ul era mult mai mare acum. Dar nu era nicio mişcare, nimic vizibil pentru ea. Miji ochii la imaginea pixelată. Nimic. Ce naiba zisese Fine? Când o cameră simte o mişcare, înregistrează transmisia video pe hard disk: un minut înainte de detectarea mişcării şi continuă încă un minut după ce mişcarea a încetat.

Deci, ce mişcare declanşase camera nouă? Nu putea să fie vântul, scuturând crengile copacilor: nu erau copaci la vedere. Chiar în timp ce Corrie privea, M-ul dispăru de pe ecran. Acum văzu doar partea din spate a casei, cu data şi ora imprimate în partea de jos a transmisiei. Comută înapoi la mozaicul de camere şi se uită la calculator, în speranţa de-a obţine o redare a camerei nouă. Aparatul era pornit, dar când ea mută mouse-ul, se deschise o fereastră cerând o parolă. *Rahat.*

Acum se blestemă singură că nu pusese mai multe întrebări. Ceva roşu îi fulgeră în viziunea periferică. Se întoarse rapid spre ecran. Era acolo, în camera opt: ceva mare şi întunecat, târându-se în jurul părţii laterale a casei. În jurul acestuia planară dreptunghiuri negre, urmărindu-i înaintarea. M-ul fulgeră din nou intermitent pe ecran. Poate că ar fi trebuit să sune la 911. Dar îşi lăsase mobilul în maşină, iar nenorocitul zgârcit de Fine deconectase, desigur, telefoanele din casă. Corrie se uită mai aproape, cu inima începând să-i bată tare. Secţiunea aia a platformei din spate era în umbră, lumina lunii era ascunsă de casă şi ea nu-şi dădea seama exact ce vedea. Era un animal? Un coiot, poate? Nu. Era prea mare ca să fie un coiot. Ceva din felul în care se furişa, prevăzător, îi trimise un fior de teamă. Acum era în afara ecranului. Pe celelalte imagini nu apăru nicio alertă. Dar Corrie nu se linişti.

Orice văzuse, venea pe partea laterală a casei. Partea ei de casă.

Se întoarse brusc. Ce fusese zgomotul ăsta? Chiţăitul unui şoarece? Sau – poate, doar poate – scârţâitul moale al unei ferestre care protesta, fiind încercată prudent?

Fugi cu sufletul la gură din camera de securitate şi pe coridor în

întuneric. Ferestrele înalte se căscau întunecate în faţa ei.

— Pleacă dracului de aici! strigă către acestea. Am o armă – şi nu mă tem s-o folosesc! Mai apropie-te tu şi chem poliţia!

Nimic. Tăcere totală. Corrie stătea în întuneric, respirând greu. Tot nimic.

În cele din urmă se întoarse în camera de securitate. Transmisiile video erau normale. Nicio mişcare înregistrată de vreuna dintre ele.

Rămase cincisprezece minute în faţa monitorului, cu ochii lipiţi de diferitele transmisii. Apoi trecu prin toată casa, cu câinele pe urme, verificând toate uşile şi ferestrele, ca să se asigure că erau încuiate. În cele din urmă se întoarse în dormitorul ei, se întinse în întuneric şi adună păturile în jurul ei. Dar nu adormi.

CAPITOLUL 24

În dimineaţa următoare fu, dacă e posibil, chiar mai frig decât cu o zi înainte. Dar pentru moment, cum se agita prin şopronul de schi, Corrie abia dacă observă.

După un mic dejun petrecut convingându-se singură că îşi imaginase chestii cu o noapte înainte, se mobilizase şi ieşise afară – dar descoperise acolo că în zăpada de pretutindeni din jurul casei erau urme foarte reale de paşi de om. Se părea că cineva rătăcise pe-acolo o lungă perioadă, poate ore. Se sperie ca dracu', dar nu putuse să urmărească talmeş-balmeşul de urme sau să-şi dea seama de unde veneau.

Urcându-se în maşină şi verificându-şi telefonul mobil, descoperi un mesaj de la Pendergast, care anunţa că făcuse aranjamentele ca ea să primească aprobarea de a examina încă trei schelete din sicriele din şopron. Se dusese la hotelul Sebastian să ia actele necesare şi să-i mulţumească lui Pendergast – dar află că el plecase, însă îi lăsase totul la recepţie.

Aproape uită de frig în timp ce încercă să dea de urma celui dintâi dintre cele trei schelete – Asa Cobb –, îndepărtă cu grijă resturile din sicriul rudimentar şi le puse pe masa de examinare. Îşi aranjă instrumentele, respiră o dată adânc, apoi începu o analiză metodică a oaselor. Era cum suspectase. Multe dintre oase prezentau vătămări de la un instrument: zgârieturi, scobituri, tăieturi. Din nou, erau semne de dinţi: clar umani, nu de urs. Şi, din nou, nu exista niciun semn de fierbere, ardere sau orice alt fel de gătit – şi omul ăsta fusese mâncat crud. Şi nu existau semne de gloanţe sau răni de cuţit – decesul fusese cauzat de o lovitură puternică în cap cu o piatră, urmată de aceeaşi bătaie brutală şi dezmembrare evidenţiate de oasele lui Bowdree. Oasele vechi şi cafenii spuneau o poveste grăitoare, violentă a unui om care fusese pus jos, sfâşiat în bucăţi şi mâncat.

Se îndreptă de spate. Nu mai era nicio îndoială: minerii ăştia căzuseră victime unei bande de criminali în serie.

— E cum te-ai aştepta? veni tărăgănarea mieroasă în spatele ei.

Corrie se răsuci, cu inima bătându-i brusc nebuneşte în piept.

Era Pendergast, îmbrăcat într-un palton negru, cu o eşarfă de mătase la gât. Faţa şi părul lui erau aproape la fel de albe ca zăpada care i se lipea de încălţări.

Tipul avea cea mai afurisită capacitatea de-a se furişa lângă cineva.

— Văd că ai primit mesajul meu, zise Pendergast. Am încercat şi să te sun azi-noapte, dar n-ai răspuns la telefon.

— Scuze.

În timp ce inima îi revenea la normal, simţi că roşeşte.

— Eram la o întâlnire.

O sprânceană se ridică.

— Serios? Pot să întreb cu cine?

— Cu Ted Roman. Un bibliotecar de-aici, din Roaring Fork. Crescut în oraş. Un tip drăguţ, dependent de snowmobile. Şi bun documentarist. M-a ajutat destul de mult.

Pendergast dădu din cap, apoi se întoarse – semnificativ – spre masa de examinare.

— Am avut şansa să examinez doar unul dintre schelete, zise ea. Dar se pare că toate au aceleaşi semne distinctive ca Bowdree.

— Deci, eşti de părere că avem de-a face cu, cum să-i spunem, un grup implicat în uciderea în serie.

— Exact. Cred că măcar trei sau patru, posibil mai mulţi.

— Interesant.

Pendergast luă unul dintre oase şi-l răsuci în mâini, examinându-l superficial.

— Doi criminali care lucrează împreună e neobişnuit, dar nu nemaiauzit. Trei sau mai mulţi, totuşi, acţionând în mod concertat, chiar reprezintă o *rara avis*.

Puse osul înapoi pe masă.

— Din punct de vedere tehnic, sunt necesare trei omoruri individuale pentru a stabili un criminal în serie.

— Au murit unsprezece mineri. Nu e de-ajuns ca să se califice?

— Aproape sigur. Aştept cu nerăbdare să primesc rapoartele tale detaliate despre ceilalţi doi mineri.

Corrie dădu din cap.

Cu mâinile în buzunare, Pendergast se uită în jur la şopronul cu echipament, înainte să-şi reîntoarcă în cele din urmă privirea palidă la ea.

— Când ai citit ultima oară *Câinele din Baskerville?*

Întrebarea fu atât de neaşteptată, încât Corrie fu sigură că nu auzise bine.

— Ce?

— *Câinele din Baskerville.* Când ai citit-o ultima dată?

— Povestirea cu Sherlock Holmes? În clasa a noua. Poate a opta. De ce?

— Îţi aminteşti prima scrisoare pe care mi-ai scris-o cu privire la disertaţia ta? Într-un post-scriptum, ai făcut referire la o întâlnire între Arthur Conan Doyle şi Oscar Wilde. În cursul acelei reuniuni, Wilde i-a spus lui Conan Doyle o poveste destul de îngrozitoare pe care o auzise în timpul turneului său american de prelegeri.

— Aşa e.

Corrie se uită pe furiş la masă. Era dornică să se întoarcă la treabă.

— Ţi s-ar părea interesant să ştii că una dintre opririle lui Oscar Wilde în turneul de prelegeri a fost chiar aici, în Roaring Fork?

— Ştiu totul despre asta. Am citit în jurnalul lui Doyle. Unul dintre minerii din Roaring Fork i-a spus lui Wilde povestea ursului grizzly mâncător de oameni şi Wilde i-a spus-o mai departe lui Doyle. Asta mi-a dat în primul rând ideea pentru disertaţie.

— Excelent. Întrebarea mea pentru tine e asta: Crezi că povestea lui Wilde ar fi putut să-l inspire pe Doyle să scrie *Câinele din Baskerville?*

Corrie sări de pe un picior îngheţat pe altul.

— E posibil. Chiar probabil. Dar nu sunt sigură că văd relevanţa.

— Doar asta: dacă ar fi să arunci o privire prin *Câinele,* există o şansă să dai peste nişte indicii cu privire la ce s-a întâmplat de fapt.

— Ce s-a întâmplat de fapt? Dar… Sunt sigură că Wilde a auzit povestea falsă şi i-a spus-o lui Doyle. Niciunul n-ar fi putut să ştie adevărul. Că minerii ăştia n-au fost omorâţi de un urs.

— Eşti sigură?

— Doyle a scris despre „ursul cărunt“ în jurnalul lui. N-a menţionat o bandă de canibali.

— Gândeşte-te o clipă: ce-ar fi dacă Wilde ar fi auzit povestea reală şi i-ar fi spus-o lui Doyle? Şi ce-ar fi dacă Doyle ar fi găsit-o prea tulburătoare pentru a o trece în jurnalul lui? Ce-ar fi dacă Doyle ar fi ascuns, în schimb, în *Câinele* unele dintre informaţiile alea?

Corrie trebui să se oprească din zeflemea. Oare era posibil ca Pendergast să vorbească serios?

— Îmi pare rău, dar asta e destul de exagerat. Chiar vrei să sugerezi că o poveste cu Sherlock Holmes ar putea să aducă, eventual, lumină în proiectul meu?

Pendergast nu răspunse. Pur şi simplu stătea acolo, în paltonul lui negru, susţinându-i privirea. Ea se cutremură.

— Uite, sper că nu te superi, dar aş vrea să mă întorc la examinarea mea, dacă n-ai nimic împotrivă.

Pendergast tot nu zise nimic. Doar o privea cu ochii ăia deschişi la culoare ai lui. Dintr-un motiv oarecare, Corrie avu impresia clară că tocmai picase un fel de test. Dar nu putea să facă nimic. Răspunsul nu stătea în povestiri fictive, ci chiar aici, în oase.

După o vreme, Pendergast făcu o plecăciune cât se poate de uşoară.

— Desigur, domnişoară Swanson, zise el cu răceală.

Apoi se întoarse şi ieşi din şopron la fel de tăcut cum intrase.

Corrie îl privi până când auzi sunetul slab al uşii închizându-se. Apoi – cu un amestec de zel şi uşurare – se întoarse la rămăşiţele pământeşti ale lui Asa Cobb.

CAPITOLUL 25

Şeful Stanley Morris închise uşa biroului său şi-i dădu ordine secretarei să nu-l deranjeze cu niciun motiv, cât timp îşi actualiza panoul de plută cu informaţiile structurate. Aşa gestiona şeful cazurile complexe: reducea totul la trei până la cinci carduri cu coduri de culori, fiecare cu un singur fapt, o probă, o poză sau un martor. Le organiza cronologic, le prindea în piuneze pe panoul de plută, iar apoi conecta cardurile – cu fire –, căutând modele, indicii şi relaţii. Era o abordare standard şi funcţionase bine pentru el până atunci.

Dar în timp ce observa haosul din birou, panoul de plută debordând de un curcubeu de carduri, fire mergând în toate direcţiile, începu să se întrebe dacă nu era nevoie de un alt sistem. Cu fiecare minut se simţea tot mai frustrat.

Telefonul bâzâi şi el răspunse.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Shirley, am cerut să nu fiu deranjat!

— Îmi pare rău, şefule, zise vocea, dar e cineva aici cu care trebuie să te vezi…

— Nu-mi pasă nici dacă e papa. Am treabă!

— E doamna căpitan Stacy Bowdree.

Avu nevoie de un minut ca să facă legăturile. Apoi simţi că îngheaţă.

„Asta-mi mai lipsea.“

— Of, Isuse… Bine, trimite-o înăuntru.

Înainte chiar să se pregătească, uşa se deschise şi o femeie uimitoare intră cu paşi mari. Doamna căpitan Bowdree avea păr scurt, castaniu, un chip frumos şi o pereche de ochi căprui minunaţi. Avea un metru optzeci înălţime şi cam treizeci şi cinci de ani.

El se ridică şi întinse mâna.

— Şef Stanley Morris. Asta e o adevărată surpriză.

— Stacy Bowdree.

Ea îi strânse mâna cu fermitate.

Chiar dacă era îmbrăcată casual – blugi, o cămaşă albă şi o vestă de piele –, ţinuta ei era inconfundabil militară.

El îi oferi un scaun şi ea luă loc.

— Mai întâi, vreau să-mi cer scuze pentru problemele cu exhumarea, uf, strămoşului dumitale, zise şeful. Ştiu cât de supărător trebuie să fie. Noi, aici, la secţia de poliţie Roaring Fork, am crezut că dezvoltatorii au făcut o căutare amănunţită şi am fost consternat, *cu adevărat* consternat, când mi-a fost adusă în atenţie scrisoarea

dumitale…

Bowdree îi zâmbi scurt şi cald şefului şi flutură din mână.

— Nu-ţi face griji. Nu sunt supărată. Zău.

— Păi, mulţumesc pentru înţelegere. Eu… o să fac ce trebuie, promit.

Şeful îşi dădu seama că aproape se bâlbâia.

— Nu-i nicio problemă, zise ea. Uite care-i treaba. M-am hotărât să iau rămăşiţele şi să le reînhumez în vechea noastră parcelă de familie din Kentucky, odată ce se încheie cercetarea. De-asta sunt aici. Deci, înţelegi, având în vedere împrejurările, nu mai există niciun motiv să-l reînhumaţi pe Emmett în locul original, cum am cerut iniţial.

— Păi, aş minţi dacă aş spune că nu sunt uşurat. Asta simplifică lucrurile.

— Spuneţi-mi… mirosul e de cafea?

— Vreţi o ceaşcă?

— Mulţumesc. Neagră, fără zahăr.

Şeful o sună pe Shirley şi aranjă, inclusiv o a doua pentru el.

Fu o tăcere scurtă, ciudată.

— Şi… zise el. De când sunteţi în oraş?

— Nu de mult, de câteva zile. Am vrut să studiez terenul, ca să spun aşa, înainte să-mi fac cunoscută prezenţa. Îmi dau seama că scrisoarea mea a stârnit destulă agitaţie şi n-am vrut să sperii pe toată lumea dând buzna în oraş precum Călăreţul Singuratic. De fapt, sunteţi primul căruia m-am prezentat.

— Atunci daţi-mi voie să vă urez cel mai călduros bun venit la Roaring Fork.

Şeful se simţi extrem de uşurat de tot ce spunea ea – precum şi de maniera ei prietenoasă, lejeră.

— Ne bucurăm că aţi venit. Unde staţi?

— Am stat la Woody Creek, dar caut un loc în oraş. Nu e uşor să găsesc ceva ce-mi pot permite.

— Mi-e teamă că suntem în sezonul de vârf. Aş vrea să pot să vă dau nişte sfaturi, dar cred că oraşul e cam plin.

Îşi reaminti tumultuoasa, aprinsa conferinţă de presă şi se întrebă dacă lucrurile stăteau aşa.

Veni cafeaua şi Bowdree o acceptă cu nerăbdare, luând o înghiţitură.

— Trebuie să spun că nu e obişnuita cafea de la secţia de poliţie.

— Sunt un pic pasionat de cafea. Avem un toreficator de cafea în oraş, torefiere franţuzească vreau să spun.

Ea luă o gură mare, apoi alta.

— Nu vreau să vă reţin – văd că sunteţi ocupat. Am vrut doar să vin să mă prezint şi să vă spun despre planurile mele cu rămăşiţele. Lăsă ceaşca jos. Şi m-am întrebat şi dacă aţi putea să mă ajutaţi. Unde

anume sunt rămăşiţele acum şi cum ajung acolo? Vreau să le văd şi să o întâlnesc pe tânăra care le examinează.

Şeful explică, desenându-i o mică hartă a Vârfurilor.

— Am să sun paza de la Vârfurile, zise el. Să le spun că vă duceţi acolo.

— Mulţumesc.

Doamna căpitan Bowdree se ridică, impresionându-l încă o dată pe şef cu statura ei. Era o femeie al naibii de arătoasă, suplă şi puternică.

— Mi-aţi fost de mare folos.

Morris se ridică din nou în grabă şi-i luă mâna.

— Dacă mai pot face ceva, orice, vă rog să-mi spuneţi.

O privi plecând, cu sentimentul că săptămâna de iad ar fi putut să se încheie, în cele din urmă, într-o notă pozitivă. Dar apoi privirea îi fugi la panoul de plută şi la haosul de carduri şi fire de pe birou, şi vechea senzaţie de groază se întoarse. Săptămâna de iad era departe de-a se fi sfârşit, îşi dădu el seama.

CAPITOLUL 26

Corrie auzi zăngănitul uşii şopronului de schi şi se opri din treabă, întrebându-se dacă se întorsese Pendergast. Dar în loc de o silueta în haine întunecate, apăru la vedere, mergând cu paşi mari, o femeie înaltă, purtând un şal călduros de lână şi o pălărie mare, de lână tricotată, cu pompoane atârnate.

— Corrie Swanson? zise ea apropiindu-se.

— Eu sunt.

— Stacy Bowdree. Ţi-aş strânge mâna, dar am adus cafelele astea.

Îi întinse lui Corrie un pahar înalt Starbucks.

— Venti skinny latte cu patru doze, zahăr suplimentar. A trebuit să ghicesc.

— Uau! Ai ghicit bine.

Corrie acceptă paharul cu recunoştinţă.

— Habar n-aveam că ai venit la Roaring Fork. Chiar e o surpriză.

— Păi, iată-mă.

— Doamne, Stacy – pot să-ţi zic asta? – îţi sunt datoare. Mi-ai salvat fundul cu scrisoarea aia. Mă aşteptau zece ani de închisoare. Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns…

— Nu mă face să mă simt prost! râse Bowdree. Scoase capacul de la propria cafea şi luă o înghiţitură zdravănă.

Dacă vrei să-i mulţumeşti cuiva, poţi să-i mulţumeşti prietenului tău Pendergast. El mi-a explicat întreaga situaţie şi ce-ţi fac. Am fost foarte bucuroasă să ajut. Se uită în jur. Ia te uită ce de sicrie! Care e stră-străbunicul Emmett?

— Chiar aici.

Corrie o conduse la rămăşiţele bărbatului, întinse pe o masă adiacentă. Dacă ar fi ştiut că vine femeia, ar fi încercat să le pună într-un pic de ordine. Spera că descendenta lui Emmett avea să înţeleagă.

Corrie sorbi din cafeaua ei un pic nervoasă, în timp ce Bowdree se duse acolo, întinse mâna şi luă delicat o bucată de craniu.

— Doamne, ursul ăla chiar şi-a făcut numărul cu el.

Corrie începu să spună ceva, apoi se opri. Pendergast, cu un motiv excelent, o sfătuise să nu spună nimănui – nimănui – cauza reală a decesului, până când nu-şi termina treaba.

— Cred că munca asta e fascinantă, zise Bowdree punând la loc bucata de craniu. Deci, chiar vrei să ajungi poliţistă?

Corrie râse. O plăcu imediat pe Bowdree.

— Mă rog, cred că mi-ar plăcea să devin agent FBI, de fapt, cu o specialitate în antropologie criminalistică. Nu şoarece de laborator, ci

agent de teren cu aptitudini speciale.

— Grozav. Şi eu m-am cam gândit să lucrez în poliţie… Adică e logic, după o carieră în armată.

— Ai terminat, atunci? Nu mai eşti căpitan?

Ea zâmbi.

— Am să fiu mereu căpitan, dar da, am fost lăsată la vatră. Se opri. Păi, mai bine îmi văd de drum. Trebuie să găsesc un loc mai ieftin să mă cazez, dacă vreau să stau mai mult pe-aici – hotelul în care sunt acum mă bagă-n faliment.

Corrie zâmbi.

— Cunosc sentimentul.

— Am vrut doar să mă prezint şi să-ţi spun că eu cred că e grozav ce faci.

Bowdree dădu să plece.

— Stai o clipă.

Bowdree se întoarse.

— Vrei să bem o cafea la Starbucks mai târziu? Arătă spre paharul ei. Aş vrea să-ţi întorc favoarea – dacă nu te deranjează să stai până târziu. Am de gând să-mi petrec toată ziua aici. Presupunând că n-am să mă congelez mai întâi.

Faţa lui Bowdree se lumină.

— Ar fi grozav. Cum ţi se pare ora nouă?

— Ne vedem atunci.

CAPITOLUL 27

Doamna Betty B. Kermode sorbea o ceaşcă de ceai Earl Grey şi se uita pe fereastra cu vedere din camera ei de zi, spre Silver Queen Valley. Casa ei din vârful crestei – cel mai bun lot din întregul proiect Vârfurile – avea o privelişte spectaculoasă, cu munţii din jur înălţându-se tot mai sus spre Cumpăna Apelor şi vârfurile falnice ale muntelui Elbert şi muntelui Massive, cel mai înalt şi al doilea cel mai înalt vârf din Colorado, care erau simple umbre la ora asta din noapte.

Casa în sine era destul de modestă – în ciuda a ceea ce presupunea lumea, ea nu era de la natură o femeie ostentativă –, una dintre cele mai mici din proiect, de fapt. Era şi mai tradiţională decât celelalte, construită din piatră şi cedru pe o scară relativ intimă: cu nimic din stilul acela ultracontemporan, postmodernist.

Fereastra avea şi o vedere excelentă spre şopronul cu echipamente. De la acea fereastră, cu nici două săptămâni înainte, doamna Kermode văzuse lumina din şopron, foarte târziu în noapte. Ştiuse imediat cine era înăuntru şi luase măsuri.

Ceaşca clincăni când o puse pe farfurioară şi-şi turnă din nou.

Era dificil să prepari o ceaşcă de ceai decentă la două mii şase sute de metri, unde apa fierbea la nouăzeci şi unu de grade, iar ea nu putea să se obişnuiască cu aroma insipidă, indiferent ce apă minerală folosea, cât de mult îl cufunda în aceasta sau câte pliculeţe punea înăuntru.

Îşi ţuguie buzele strâns, adăugă lapte şi un strop de miere, amestecă şi sorbi. Doamna Kermode fusese abstinentă pe tot parcursul vieţii – nu din motive religioase, ci fiindcă tatăl ei fusese alcoolic abuziv şi ea asociase băutul cu urâţenia şi, chiar mai rău, cu lipsa de control. Doamna Kermode făcuse din control centrul vieţii ei. Iar acum era supărată, calmă, dar totuşi supărată din cauza umilitoarei perturbări a controlului din partea acelei fete şi a prietenului ei de la FBI. Nu i se mai întâmplase niciodată nimic de genul ăsta şi n-avea să uite, ca să nu mai vorbim să ierte.

Mai luă o înghiţitură de ceai.

Vârfurile era cea mai căutată enclavă din Roaring Fork. Într-un oraş plin de bani noi şi vulgari, era unul dintre cele mai vechi proiecte. Reprezenta gustul, stabilitatea culturală şi o adiere de superioritate aristocratică. Ea şi partenerii ei nu-l lăsaseră să se ponosească, aşa cum avea tendinţa să se întâmple cu alte staţiuni de schi din anii 1970. Spa-ul şi clubul aveau să fie o parte vitală de menţinere proaspătă a proiectului, iar deschiderea Fazei a Treia – treizeci şi cinci

de loturi pe aproape un hectar, la preţuri pornind de la 7,3 milioane de dolari – promitea să le aducă investitorilor iniţiali un câştig financiar uimitor. Numai de-ar putea să rezolve treaba asta cu cimitirul. Articolul din *New York Times* fusese neplăcut, dar nu reprezentase nimic în comparaţie cu bivolul-în-magazinul-cu-antichităţi-de-porţelan de Corrie Swanson.

Căţeaua aia. Era vina ei. Şi avea să plătească.

Kermode îşi termină ceaşca, o puse jos, inspiră adânc, apoi ridică receptorul. Era târziu în New York City, dar Daniel Stafford era o pasăre de noapte şi acesta era, de obicei, cel mai bun moment ca să dai de el.

Răspunse la al doilea apel şi vocea lui calmă, de patrician, se auzi pe linie.

— Bună, Betty. Cum e la schi?

Un val de iritare. Ştia foarte bine că ea nu schia.

— Mi se spune că excelent, Daniel. Dar n-am sunat să schimbăm politeţuri.

— Păcat.

— Avem o problemă.

— Incendiul? E o problemă doar dacă nu-l prind pe tip – dar o să-l prindă. Crede-mă, când Faza a Treia e pe picioare, el o să se ducă pe scaunul electric.

— Nu în legătură cu incendiul am sunat. Ci cu fata aia. Şi cu băgăciosul de agent FBI. Am auzit că a reuşit să dea de încă trei descendenţi care au dat permisiunea să se uite la oasele strămoşilor lor.

— Şi care-i problema?

— Cum *care-i problema?* E destul şi că doamna asta căpitan Bowdree a apărut în persoană – cel puţin vrea să-i îngroape oasele strămoşului ei în altă parte. Daniel, dacă aceşti alţi descendenţi cer reînhumarea în cimitirul iniţial? Avem cinci milioane de dolari băgaţi în construcţie!

— Zău, zău, Betty, calmează-te. Te rog. Asta n-o să se întâmple. Dacă vreunul dintre aşa-zişii descendenţi intentează acţiuni în justiţie – ceea ce n-au făcut încă –, avocaţii noştri o să-i lege cu noduri ani de-a rândul. Avem banii şi puterea legală să tărăgănăm pe vecie un astfel de caz.

— Nu e numai asta. Îmi fac griji la ce-ar putea să ducă – dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Fata doar se uită la oase şi, când termină, se încheie. N-o să se ajungă unde te temi tu. Cum ar putea? Şi dacă se ajunge, crede-mă, o să avem grijă de asta. Problema ta, Betty, e că semeni cu mama ta: îţi faci prea multe griji şi îţi alimentezi furia. Prepară-ţi un martini şi las-o baltă.

— Eşti dezgustător.

— Mulţumesc.

Un chicotit.

— Hai să-ţi spun ceva. Ca să te linişteşti, am să-mi pun oamenii să caute în trecutul lor, să găsească vreo mizerie. Fata, agentul FBI… altcineva?

— Doamna căpitan Bowdree. Pentru orice eventualitate.

— Bine. Adu-ţi aminte, fac asta doar ca să fim pregătiţi. Probabil n-o să fie nevoie să folosim nimic.

— Mulţumesc, Daniel.

— Orice pentru tine, draga mea verişoară Betty.

CAPITOLUL 28

Stăteau pe scaune confortabile în Starbucksul complet gol. Corrie îşi puse jos paharul, recunoscătoare pentru căldură. Peste măsuţă, Stacy Bowdree privi în propria cafea. Părea mai tăcută, mai puţin exuberantă decât fusese în acea dimineaţă.

— Şi, de ce ai plecat din Air Force? întrebă Corrie.

— La început am vrut să fac o carieră în asta. După 11 septembrie. Eram în colegiu, ambii mei părinţi muriseră, iar eu îmi căutam direcţia, aşa că m-am transferat la academie. Eram foarte gung-ho[17] [17] Entuziastă (n. tr.), total idealistă. Dar două campanii în Irak, iar apoi alte două în Afganistan m-au vindecat de asta. Mi-am dat seama că nu eram făcută să fiu condamnată pe viaţă. E totuşi un joc pentru bărbaţi, indiferent ce s-ar spune, mai ales în forţele aeriene.

— Patru campanii? Uau!

Bowdree ridică din umeri.

— Nu e ceva neobişnuit. Au nevoie de o grămadă de oameni acolo, pe teren.

— Ce-ai făcut?

— În ultima campanie am fost ofiţerul comandant al Celui de-al 382-lea fort expediţionar EOD. Eliminarea dispozitivelor explozive. Am fost staţionaţi la FOB Gardez, în provincia Paktia.

— Ai dezamorsat bombe?

— Uneori. De cele mai multe ori, am curăţat zonele bazei sau am dus muniţiile pe câmp şi am scăpat de ele. Practic, de câte ori voiau să bage o lopată în pământ, trebuia să curăţăm zona mai întâi. Din când în când, trebuia să trecem de sârmă şi să curăţăm IED-urile.

— Vrei să spui cu costumele alea mari pentru bombe?

— Da, ca în filmul ăla, *Misiuni periculoase*. Deşi în cea mai mare parte foloseam roboţi. Oricum, totul e trecut. Am fost lăsată la vatră cu câteva luni în urmă. Am fost cam în derivă, întrebându-mă ce să fac cu viaţa mea – şi apoi a venit Pendergast cu veştile.

— Şi aşa ai ajuns aici, în Roaring Fork.

— Da, şi probabil te întrebi de ce.

— Păi, da, un pic.

Corrie râse, încă puţin emoţionată. Se temea să pună întrebarea.

— Când termini cu el, îl iau pe stră-străbunicul înapoi în Kentucky şi am de gând să-l îngrop pe parcela familiei.

Corrie dădu din cap.

— Asta-i super.

— Părinţii mei nu mai sunt, nu am fraţi sau surori. Am devenit

interesată de trecutul familiei mele. Familia Bowdrees e veche. Avem pionieri în Colorado, cum ar fi Emmett, avem ofiţeri militari de pe timpul Revoluţiei, iar apoi preferatul meu, căpitanul Thomas Bowdree Hicks, care a luptat pentru Sud în armata Virginiei de Nord – un adevărat erou de război şi căpitan, la fel ca mine.

Faţa îi strălucea de mândrie.

— Mi se pare minunat.

— Mă bucur că gândeşti aşa. Fiindcă nu sunt aici ca să te grăbesc să-ţi închei treaba. N-am nimic urgent de făcut – vreau doar să mă reconectez cu trecutul meu, cu rădăcinile mele, să fac o călătorie personală, ca să zic aşa, şi în cele din urmă să-mi aduc strămoşul înapoi în Kentucky. Poate până atunci o să-mi vină o idee bună despre ce să fac în continuare.

Corrie dădu pur şi simplu din cap. Bowdree îşi termină cafeaua.

— Ce chestie bizară, să fii mâncat de un urs!

Corrie ezită. Se gândise la asta toată după-amiaza şi decisese că nu putea să ţină secret adevărul cu conştiinţa curată.

— Mm, cred că ar trebui să ştii ceva despre strămoşul tău.

Bowdree ridică privirea.

— Asta trebuie să rămână confidenţial – cel puţin până îmi termin treaba.

— O să rămână.

— Emmett Bowdree n-a fost ucis şi mâncat de un urs grizzly.

— Nu?

— Nici celelalte rămăşiţe – cel puţin cele la care m-am uitat.

Luă o gură de aer.

— Au fost omorâţi. De către o bandă de criminali în serie, se pare. Ucişi şi…

Nu prea putea s-o spună.

— Ucişi şi…?

— Mâncaţi.

— Pesemne că glumeşti.

Corrie clătină din cap.

— Şi nimeni nu ştie asta?

— Numai Pendergast.

— Ce-ai de gând să faci?

Corrie se opri.

— Păi, aş vrea să rămân aici şi să rezolv crima.

Bowdree fluieră.

— Dumnezeule mare. Ai vreo idee de către cine? Sau de ce?

— Nu încă.

Urmă o tăcere lungă.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu. Mă rog, poate. Am o grămadă de ziare vechi de pieptănat –

cred că mi-ar prinde bine o mână de ajutor la asta. Dar trebuie să fac singură toate analizele criminalistice. E prima mea disertaţie adevărată şi… mă rog, vreau să fie munca mea. Pendergast crede că sunt nebună şi vrea să termin şi să mă întorc la New York cu ce am, dar eu nu sunt gata încă.

Bowdree zâmbi larg.

— Înţeleg perfect. Semeni cu mine. Mie îmi place să fac totul pe cont propriu.

Corrie sorbi din băutura ei.

— Norocoasă cu găsirea unui loc de cazare?

— Nada. N-am mai văzut un aşa oraş placat cu aur.

— Ce-ar fi să vii să stai cu mine? Stau într-o casă de care am grijă, un conac gol de pe Ravens Ravine Road, doar eu şi un câine fără stăpân, şi, ca să fiu sinceră, locul mă face să mă înfiorez. Mi-ar plăcea să am pe cineva să-mi ţină companie.

„Mai ales pe cineva care a fost în armată.“

Toată după-amiaza o obsedaseră urmele alea, gândindu-se cât de bine s-ar simţi cu o colegă de cameră.

— Nu trebuie decât să eviţi câteva camere de luat vederi – proprietarul, care nu locuieşte acolo, e un pic genul care-şi bagă nasul. Dar mi-ar plăcea să vii.

— Vorbeşti serios? Pe bune?

Zâmbetul lui Bowdree se lărgi.

— Ar fi fantastic! Mulţumesc foarte mult.

Corrie termină de băut şi se ridică.

— Dacă eşti gata, poţi să vii acum acolo.

— M-am născut pregătită.

Şi cu asta, Bowdree îşi luă hainele şi o urmă pe Corrie în noaptea îngheţată.

CAPITOLUL 29

La patru fără cinci dimineaţa, ora Londrei, Roger Kleefisch păşi în salonul cel mare al casei sale din oraş, de pe Marylebone High Street şi observă cu satisfacţie împrejurimile întunecate. Totul era exact la locul lui: scaunele uşoare căptuşite cu catifea de fiecare parte a şemineului, covorul din blană de urs pe jos, rândul lung de lucrări de referinţă pe poliţa lustruită de deasupra şemineului, o scrisoare înfiptă în lemn direct sub acesta cu un briceag, grafice ştiinţifice pe perete, bancul cu produse chimice puternic brăzdat de acid. Literele *V.R.* tatuate pe peretele îndepărtat cu găuri de gloanţe – găuri de gloanţe simulate, desigur. Era chiar şi o vioară uzată aşezată într-un colţ – Kleefisch încercase să înveţe să cânte, dar, desigur, chiar şi hârşâitul discordant ar fi fost suficient.

În timp ce se uita în jur, un zâmbet îi apăru pe faţă. Perfect – era cât se putea de aproape de descrierile din poveştile propriu-zise.

Nu lipseau decât soluţia de clorhidrat de cocaină şi acul hipodermic.

Apăsă un buton de lângă uşă şi se aprinseră luminile – gaz, desigur, special instalat, cu mare cheltuială. Se duse gânditor la o bibliotecă mare din mahon şi privi prin uşile de sticlă. Tot ce se afla acolo era dedicat unui singur subiect – *subiectului.* Pe primele trei rafturi erau diferite exemplare din Canon – nu fusese, desigur, în măsură să cumpere chiar primele ediţii, nici chiar cu salariul lui de avocat, totuşi avea nişte exemplare extrem de valoroase, mai ales ediţia din 1917 a *Ultimei reverenţe* de George Bell, cu învelitoarea copertei intactă, şi *Memoriile lui Sherlock Holmes,* tipărite de către George Newnes în 1894, cu cotorul încă destul de lucios, doar foarte puţin uzate şi îngălbenite. Rafturile de jos ale bibliotecii erau ocupate cu diverse volume de ştiinţe umanistice şi cu numere vechi din *Jurnalul Baker Street.* Acesta din urmă era un periodic publicat de Ştrengarii de pe Baker Street, un grup dedicat studiului şi perpetuării sherlockianismului. Kleefisch publicase el însuşi mai multe articole în *Jurnal,* dintre care unul – o treabă extrem de detaliată, dedicată studierii de către Holmes a otrăvurilor – îi determinase pe Ştrengari să-i ofere un loc de membru în organizaţie şi să-i dăruiască un „şiling ştrengar“. Calitatea de membru al organizaţiei Ştrengarilor nu se solicita, trebuia să ţi se ofere.

Şi să fie învestit era, fără îndoială, cea mai mândră realizarea a vieţii lui Kleefisch.

Deschizând uşile dulapului, căută pe rafturile mai mici un periodic pe care voia să-l recitească, îl găsi, închise uşile la loc, apoi se

îndreptă spre cel mai apropiat fotoliu şi se aşeză cu un oftat de mulţumire. Lămpile cu gaz aruncau o lumină caldă, blândă peste toate. Chiar şi casa asta din oraş, din zona Lisson Grove, era aleasă pentru apropierea sa de Baker Street. Dacă n-ar fi fost sunetul ocazional al traficului de dincolo de arcul ferestrei, Kleefisch aproape s-ar fi imaginat din nou în Londra anilor 1880.

Sună telefonul, un „Coffin“ antic, datând de la 1879, din lemn şi cauciuc dur, cu un receptor în formă de mâner de sertar supradimensionat. Zâmbetul i se şterse de pe faţă, se uită la ceas şi ridică receptorul.

— Alo.

— Roger Kleefisch?

Vocea era de american – din sud, observă Kleefisch –, venind de la mare distanţă, se părea. O recunoscu vag.

— La telefon.

— Sunt Pendergast. Aloysius Pendergast.

— Pendergast.

Kleefisch repetă numele, ca şi cum îl degusta.

— Îţi aminteşti de mine?

— Da. Da, sigur.

Îl cunoştea pe Pendergast de la Oxford, unde el studiase Dreptul, iar Pendergast Filosofie la Centrul Universitar Balliol College. Pendergast fusese un coleg destul de ciudat – rezervat şi extrem de secretos –, şi totuşi între ei se formase un fel de legătură intelectuală de care Kleefisch încă îşi amintea cu duioşie. Pendergast, îşi aminti el, păruse să aibă o amărăciune secretă, iar încercările pline de tact ale lui Kleefisch de a-l face să vorbească despre asta nu se bucuraseră de niciun succes.

— Îmi cer scuze că sun la ora asta târzie. Dar mi-am amintit că stai, să spunem aşa, până la ore neobişnuite şi speram ca obiceiul să nu te fi părăsit.

Kleefisch râse.

— E adevărat, rareori merg la culcare înainte de cinci dimineaţa. Când nu sunt la tribunal, prefer să dorm cât e gloata în mişcare. Cărui fapt îi datorez apelul ăsta?

— Am înţeles că eşti membru al Ştrengarilor de pe Baker Street.

— Am onoarea asta, da.

— În cazul ăsta, poate mă poţi ajuta.

Kleefisch se aşeză înapoi pe scaun.

— De ce? Lucrezi la vreun proiect academic cu privire la Sherlock Holmes?

— Nu. Sunt agent special FBI şi instrumentez o serie de crime.

Urmară câteva clipe de tăcere, timp în care Kleefisch digeră informaţia.

— În cazul ăsta, nu-mi imaginez ce serviciu aş putea să-ţi fac.

— Permite-mi să rezum cât pot. Un incendiator a ars o casă şi pe locuitorii acesteia din staţiunea de schi Roaring Fork, Colorado. Ai auzit de Roaring Fork?

Kleefisch auzise, desigur, de Roaring Fork.

— În secolul al XIX-lea, Roaring Fork a fost o comunitate minieră. Interesant, e unul dintre locurile în care s-a oprit Oscar Wilde în turneul său de prelegeri în America. În timp ce era acolo, unul dintre mineri i-a spus o poveste destul de colorată. Poveste centrată pe un urs grizzly care mănâncă oameni.

— Continuă, te rog, zise Kleefisch, întrebându-se doar unde avea să ducă povestea asta ciudată.

— La rândul lui, Wilde i-a spus povestea asta lui Conan Doyle, la cina lor din 1889, de la hotelul Langham. Se pare că a avut un efect puternic asupra lui Conan Doyle – puternic, neplăcut şi de durată.

Kleefisch nu zise nimic. Ştia, desigur, despre legendara cină. Ar trebui să mai arunce o privire la subiectul ăsta din jurnalul lui Conan Doyle.

— Eu cred că pe Conan Doyle l-a afectat atât de mult ce-a auzit, că a ţesut asta – transformând-o în mod adecvat în ficţiune, desigur – în munca sa, ca o ademenire a catharsisului. Vorbesc mai ales despre *Câinele din Baskerville.*

— Interesant, zise Kleefisch.

Din câte ştia el, asta era o nouă linie de gândire critică. Dacă se dovedea promiţătoare, putea chiar să ducă la o monografie ştiinţifică pentru Ştrengari. Scrisă de el însuşi, desigur.

În ultima vreme se aflase în căutarea unui nou subiect asupra căruia să se concentreze.

— Dar mărturisesc că încă nu văd cum pot să fiu eu de ajutor. Şi, cu siguranţă, nu înţeleg ce au toate astea de-a face cu cazul de incendiere pe care-l investighezi.

— Acest ultim punct aş prefera să-l ţin pentru mine. Cât priveşte punctul anterior, sunt din ce în ce mai convins că Sir Conan Doyle ştia mai multe decât lăsa să se înţeleagă.

— Vrei să spui, mai multe decât face aluzie în *Câinele din Baskerville?*

— Exact.

Kleefisch se ridică.

Asta era mai mult decât interesant – era de-a dreptul captivant.

Mintea începu să-i alerge.

— Cum adică?

— Doar asta: Sir Conan Doyle s-ar putea să fi scris mai multe în altă parte despre ursul ăsta mâncător de oameni – poate în scrisori sau în opera nepublicată. De-asta te consult.

— Ştii, Pendergast, s-ar putea să fie, de fapt, ceva în speculaţiile tale.

— Explică, te rog.

— Se presupune că, spre sfârşitul vieţii, Conan Doyle a scris o ultimă povestire Holmes. Nimic aşa cum se ştie – nici subiectul, nici măcar numele lui. Povestea spune că Sir Conan Doyle a prezentat-o spre publicare, dar i-a fost returnată, fiindcă subiectul acesteia era prea violent pentru publicul obişnuit. Nu se ştie ce s-a întâmplat cu ea atunci. Mulţi suspectează că a fost distrusă. De atunci, povestirea asta cu Holmes a devenit legendă, speculată la nesfârşit de Ştrengari.

La celălalt capăt al liniei se făcu linişte.

— Ca să-ţi spun drept, Pendergast, eu aş prefera să suspectez că a fost doar alt basm holmesian. Sunt o puzderie, ştii. Sau, poate, o poveste lungă şi absurdă perpetuată de Ellery Queen. Dar având în vedere ce-ai spus tu, mă întreb dacă nu cumva povestea există, de fapt, la urma urmelor. Şi dacă există, asta ar putea…

Vocea i se stinse.

— Asta ar putea să spună restul poveştii care l-a bântuit mereu pe Conan Doyle, încheie Pendergast în locul lui.

— Exact.

— Ai vreo idee cum poate fi găsită o astfel de poveste?

— Nu pe nepregătite. Dar, ca Ştrengar şi discipol al lui Holmes, am diverse resurse la dispoziţie. Asta ar putea să fie un nou şi extraordinar mijloc de cercetare.

Creierul lui Kleefisch lucra chiar mai repede acum. Să descoperi o povestire pierdută cu Sherlock Holmes, după toţi anii ăştia…

— Care e adresa ta din Londra? întrebă Pendergast.

— 572, Marylebone High Street.

— Sper că nu te superi dacă te vizitez în viitorul apropiat.

— Cât de apropiat?

— Două zile, poate. De îndată ce pot să mă desprind de investigarea incendiului. Am să trag la hotelul Connaught.

— Excelent. O să fie o plăcere să te revăd. Între timp, am să fac nişte anchete preliminare şi o să fim în măsură să…

— Da, îl întrerupse Pendergast.

Vocea i se schimbase brusc. Intervenise o urgenţă subită.

— Da, mulţumesc. Am să fac tot posibilul să te văd atunci. Dar acum trebuie să închid, Kleefisch. Te rog să mă scuzi.

— E ceva în neregulă?

— Se pare că a mai luat foc o casă.

Şi cu asta Pendergast închise brusc, şi legătura se întrerupse.

CAPITOLUL 30

Cu tot fluieratul generos al sirenei şi cu toate strigătele repetate prin megafonul exterior al maşinii de poliţie, şeful Morris nu reuşi să înainteze mai mult decât la o stradă de staţie, atât de mare era îmbulzeala de vehicule, presă şi lume. Şi nu era nici măcar opt dimineaţa. Cu această a doua incendiere, povestea devenise naţională – nicio surpriză, având în vedere identitatea victimelor –, şi erau acolo cei care se hrăneau cu crime, alături de reţeaua emisiunilor de ştiri, CNN şi numai Dumnezeu ştie cine altcineva.

Şeful regreta acum că se urcase el însuşi la volan. N-avea pe nimeni să-l ajute şi singura lui opţiune era să coboare din maşină şi să se îmbulzească printre tipii ăştia. Jurnaliştii îi înconjuraseră maşina, cu camerele pornite, cu microfoanele fluturând spre el ca nişte ciomege. Îşi petrecuse toată noaptea la locul incendiului, care începuse la opt seara, şi acum era murdar, împuţit de fum, epuizat, tuşea şi abia putea să gândească. Ce stare ca să faci faţă camerelor!

Maşina şefului fu lovită şi zgâlţâită de mulţimea obraznică de reporteri. Aceştia puneau întrebări, răcnind la el, urcându-se unul pe altul pentru o poziţie mai bună.

Îşi dădu seama că ar fi mai bine să se gândească să le spună ceva. Luă o gură de aer, mobilizându-se, şi se forţă să deschidă uşa. Reacţia fu instantanee, mulţimea împingând înainte, camerele de luat vederi şi microfoanele balansându-se periculos, unul chiar zburându-i pălăria de pe cap. Se ridică în picioare, îşi scutură pălăria de praf, o puse la loc şi ridică mâinile.

— Bine, bine! Vă rog. Nu pot să fac o declaraţie dacă o ţineţi aşa. Lăsaţi-mi ceva spaţiu, vă rog!

Mulţimea se retrase puţin. Şeful se uită în jur, perfect conştient de faptul că imaginea lui avea să fie difuzată la toate ştirile de noapte din ţară.

— Am să fac o scurtă declaraţie. Nu răspund la nicio întrebare după aceea. Luă o gură de aer. Vin chiar acum de la locul crimei. Pot să vă asigur că facem tot ce e omeneşte posibil ca să rezolvăm crimele astea urâte şi să-i aducem pe făptaşi în faţa justiţiei. Avem în cazul ăsta cei mai buni anchetatori criminalişti şi investigatori ai locului crimei din stat. Avem în sprijinul nostru toate resursele proprii şi pe cele ale comunităţilor învecinate. În plus, avem drept consultant pe unul dintre agenţii FBI de top, specializat în crime în serie şi psihologie deviantă, întrucât se pare că avem de-a face cu un piroman în serie. Îşi drese glasul. Acum, infracţiunea în sine. Perimetrul e, desigur, în curs

de examinare. Au fost recuperate două cadavre. Au fost identificate provizoriu ca fiind ale actriţei Sonja Dutoit şi ale copilului ei. Gândurile şi rugăciunile noastre sunt alături de victime, de familiile lor şi de toţi aceia care au fost afectaţi de acest eveniment oribil. Este o mare tragedie pentru oraşul nostru şi, sincer, nu-mi pot găsi cuvintele ca să exprim cât de profund şocat şi îndurerat… Se pomeni temporar în imposibilitatea de-a continua, dar îşi stăpâni repede nodul din gât şi încheie: O să avem mai multe informaţii pentru voi mai târziu, la o conferinţă de presă. Asta-i tot ce am de declarat pentru moment. Mulţumesc.

Se grăbi să înainteze, ignorând întrebările strigate şi pădurea de microfoane, şi în cinci minute reuşi să intre împleticit în biroul lui.

Pendergast stătea în biroul exterior, îmbrăcat în obişnuitul lui stil impecabil, bând ceai. Televizorul era pornit.

Agentul Pendergast se ridică.

— Dă-mi voie să te felicit pentru o apariţie mai eficientă.

— Ce?

Morris se întoarse spre Shirley.

— Am apărut deja la televizor?

— A fost în direct, şefule, zise ea. Şi te-ai descurcat foarte bine. Ai arătat ca un erou, cu voce hotărâtă… şi dungile alea de funingine de pe faţă.

— Funingine? Pe faţa mea?

La naiba, ar fi trebuit s-o spele!

— Nici chiar un make-up artist de la Hollywood n-ar fi putut să facă o treabă mai bună, zise Pendergast. Asta, combinată cu uniforma mototolită, cu părul bătut de vânt şi cu emoţia evidentă, a făcut o impresie unică.

Şeful se aruncă pe un scaun.

— Nu-mi pasă ce cred ei. Doamne, n-am mai văzut aşa ceva! Agent Pendergast, dacă ai auzit ce-am zis la televizor, atunci ştii că te-am ridicat la statutul oficial de consultant.

Pendergast înclină din cap.

— Deci, sper, pentru numele lui Dumnezeu din ceruri, să accepţi. Am nevoie de ajutorul tău mai mult ca niciodată. Ce zici?

Drept răspuns, bărbatul scoase un plic subţire din costum şi îl flutură prin faţa lui Morris.

— Mă tem că te bat la asta. Nu sunt doar consultant – acum sunt oficial.

CAPITOLUL 31

Când Corrie intră în biblioteca goală, i se păru mai puţin veselă decât înainte, mai încărcată de presimţiri rele. Poate din cauză că peste oraş părea să fi coborât o atmosferă apocaliptică – sau poate că era pur şi simplu din cauza norilor negri de viscol, care se adunau peste munţi, promiţând ninsoare.

Stacy Bowdree, urmând-o spre secţia de istorie, fluiera încet.

— Are bani oraşul ăsta sau ce?

— Da, dar nimeni nu vine niciodată aici.

— Prea ocupaţi cu cumpărăturile.

Îl văzu pe Ted la biroul lui din cealaltă parte a încăperii ridicându-se de la cartea lui să le salute. Purta un tricou strâmt şi arăta excepţional, şi Corrie îşi simţi în mod neaşteptat inima bătând neregulat. Luă o gură de aer şi o prezentă pe Stacy.

— Ce program aveţi azi, doamnelor? întrebă Ted, privind-o încă o dată apreciativ pe Stacy. Corrie trebuia să recunoască faptul că Stacy era frapantă şi că oricărui bărbat îi făcea plăcere să se uite la ea, dar privirea lui atentă tot o îngrijoră.

— Crimă şi haos, zise Corrie. Vrem toate articolele pe care le ai despre crime, spânzurări, jafuri, justiţiarism, împuşcături, certuri – pe scurt, tot ce e rău – din perioada omorurilor comise de grizzly.

Ted râse la asta.

— Cam fiecare număr al vechiului *Roaring Fork Courier* avea un articol legat de crimă. Era un oraş încins în zilele alea – un loc adevărat, nu ca acum. Cu ce vreţi să începeţi?

— Prima ucidere atribuită ursului grizzly a fost în mai 1876. Să începem cu, să zicem, 1 aprilie 1876, şi şase luni după asta.

— Foarte bine, răspunse Ted.

Corrie observă că ochii lui încă mai alunecau în mod regulat în direcţia lui Stacy – şi nu doar pe faţa ei. Dar doamna căpitan părea oarbă – sau poate era doar obişnuită din anii petrecuţi în armată.

— Ziarele vechi sunt digitalizate. O să vă configurez nişte terminale şi o să vă arăt ce să faceţi. Se opri. Sigur azi e o nebunie în oraş.

— Da, zise Corrie.

Adevărul era că, în afară de trafic, nu dăduse prea multă atenţie.

— E ca în *Fălci.*

— Ce vrei să spui?

— Cum se chema oraşul ăla – Amity? Ştii, turiştii plecând în masă. Ei bine, asta se întâmplă aici. N-ai observat? Dintr-odată, pârtiile de schi sunt pustii, hotelurile se golesc. Chiar şi cei veniţi la casa lor de

vacanţă se pregătesc să plece. Într-o zi-două, o să rămână aici numai presa. E o nebunie.

Tastă la două terminale alăturate, apoi se îndreptă.

— OK, totul e pregătit.

Le arătă cum să lucreze cu echipamentul.

Făcu o pauză.

— Şi, Stacy, când ai ajuns aici?

— Acum patru zile. Dar nu m-am agitat prea tare, n-am vrut să provoc vreun scandal.

— Patru zile. Cu o zi înainte de primul incendiu?

— Cred. Am auzit despre asta în dimineaţa următoare.

— Sper că îţi place orăşelul nostru. E un loc distractiv – dacă eşti bogat.

Râse, făcu cu ochiul şi, spre uşurarea lui Corrie, se întoarse la biroul lui.

Era geloasă? Nu pusese monopol pe el – chiar îi refuzase oferta de a-i vedea apartamentul.

Îşi împărţiră căutarea după dată, Corrie luând primele trei luni, iar Stacy pe următoarele trei. Se lăsă tăcerea, întreruptă numai de zumzetul tastelor.

Şi apoi Stacy fluieră încet.

— Ascultă la asta.

VOIAU ACEEAŞI FATĂ
Şi s-au duelat pentru ea la lumina felinarului
AMBII BĂRBAŢI, TĂIAŢI LITERALMENTE ÎN FÂŞII

Doi flăcăi din Ohio s-au întâlnit la miezul nopţii şi, cu ajutorul unui felinar, au pornit să se hăcuiască reciproc cu săbii şi cuţite de buzunar, până când ambii au rămas inconştienţi. Unul din rivali, ridicându-se, şi-a trecut adversarul prin sabie, cauzându-i o rană fatală. Doamna în cauză, domnişoara Williams, e doborâtă de durere din cauza încăierării teribile.

— Asta e destul de bizar, zise Corrie, în speranţa că Stacy n-avea de gând să citească cu voce tare fiecare poveste prostească peste care dădea.

Acceptase cu sufletul îndoit oferta de ajutor a lui Stacy.

— Îmi place asta. *Doborâtă de durere.* Pun pariu că doar i s-au udat pantalonaşii bufanţi din cauza *încăierării.*

Cruzimea comentariului o şocă pe Corrie. Dar poate că aşa vorbeau femeile în armată.

În timp ce Corrie răsfoia titlurile, îşi dădu seama că Ted avea dreptate: Roaring Fork, cel puţin în vara lui 1876, fusese un oraş sângeros. Exista, practic, o crimă pe săptămână, alături de înjunghierile şi împuşcăturile de zi de zi. Erau jafuri de diligenţe în Independence Pass, litigii cu privire la posturile de lucru pentru minerit, uciderи frecvente de prostituate, furt de cai şi spânzurări de

justiţiari. Oraşul era invadat de trişori la cărţi, avocaţi fără scrupule, hoţi şi criminali.

Era şi o mare diviziune economică. Puţinii care se îmbogăţeau îşi construiau conace somptuoase pe High Street, pe când cei mai mulţi trăiau în pensiuni pline, câte patru, cinci într-o cameră, iar taberele de corturi erau copleşite de murdărie, şobolani şi ţânţari.

Un rasism nonşalant şi omniprezent infecta totul. Un capăt al oraşului, numit „Tabăra China“, era populat cu aşa-numiţii coolies[18] [18] Termen ofensator sau peiorativ folosit pentru a defini muncitorii necalificaţi din Orientul îndepărtat sau de origine asiatică (n. tr.), care erau discriminaţi oribil. Exista şi un „Oraş al Negrilor“.

Iar ziarul remarca o tabără murdară dintr-un canion din apropiere, care era ocupată de „diverşi beţivi, specimene mizerabile ale Rasei Roşii, rămăşiţele triste ale indienilor Utes de altădată“.

În 1876, legea abia dacă ajunsese la Roaring Fork. Cea mai mare parte a „dreptăţii“ era administrată de justiţiari din umbră. Dacă în noaptea dinainte un beţiv împuşcase sau înjunghiase pe cineva într-un salon, autorul era de multe ori găsit în dimineaţa următoare spânzurat de un plop de la marginea oraşului. Cadavrele erau lăsate acolo cu zilele, să-i întâmpine pe nou-veniţi. Într-o săptămână plină, puteau să fie doi, trei sau chiar patru spânzuraţi de copac, cu „viermii căzând din ei“, cum savuros scrisese un reporter.

Ziarele abundau de poveşti pline de culoare şi scandaloase: despre un conflict între două familii care se încheiase cu exterminarea completă a tuturor, cu excepţia unui singur bărbat, despre un hoţ de cai obez, a cărui greutate făcuse să fie decapitat când îl spânzuraseră, despre unul care înnebunise de la ceea ce ziarul numea „furtună în creier“, crezându-se Isus, se baricadase într-un bordel şi se apucase să omoare mai multe doamne, ca să scape oraşul de păcat.

Munca în mine era îngrozitoare, minerii coborând înainte de ivirea zorilor şi revenind la suprafaţă după apusul soarelui, şase zile pe săptămână, văzând lumina zilei numai duminica. Accidentele, prăbuşirile şi exploziile erau frecvente. Dar era chiar mai rău în instalaţiile de şteampuri şi în topitorie. Acolo, într-o operaţiune industrială mare, minereul de argint era pulverizat de instalaţii metalice gigantice, care cântăreau mai multe tone. Acestea zdrobeau literalmente minereul, lovind zi şi noapte, şi producând un zgomot continuu, care zgâlţâia tot oraşul. Pietrişul rezultat era aruncat în rezervoare imense de fier, cu agitatoare mecanice şi plăci de măcinare, ca să-l mărunţească şi să-l transforme într-o pastă ca terciul. Apoi erau adăugate mercur, sare şi sulfat de cupru. Fiertura vrăjitoarelor rezultată era gătită şi agitată timp de câteva zile, încălzită de cazane enorme pe bază de cărbune, care scoteau fum. Pentru că oraşul era într-o vale înconjurată de munţi, fumul de cărbune sufoca, prin noxele

care aminteau de ceaţa londoneză şi care bloca soarele zile în şir.

Cei care lucrau în fabrică şi la topitorie o duceau mai rău decât minerii, fiind de multe ori omorâţi prin opărire când se spărgeau conductele de abur şi cazanele, sufocaţi de vapori nocivi sau mutilaţi oribil de echipamente grele. Nu existau legi de protecţia muncii, nici vreun regulament al orelor sau plăţii, şi nici sindicate. Dacă cineva era schilodit de maşini, era concediat imediat, fără nicio zi în plus de salariu, izgonit, să-şi poarte singur de grijă. Cele mai rele şi mai periculoase locuri de muncă erau date chinezilor *coolies,* a căror moarte era raportată frecvent pe dosul hârtiei, pe acelaşi ton dezinvolt care putea să fie folosit pentru a descrie moartea unui câine.

Corrie se pomeni din ce în ce mai indignată, în timp ce citea despre nedreptatea, exploatarea şi cruzimea nonşalantă în căutarea profitului comise de companiile miniere. Cel mai mult o surprinsese totuşi să afle că familia Stafford – una dintre cele mai respectate familii filantrope din New York City, faimoasă pentru Muzeul de Artă Stafford şi bogăţiile Fondului Stafford – începuse să facă avere în timpul avântului argintului din Colorado, ca finanţatori din spatele instalaţiilor şi topitoriei din Roaring Fork. Familia Stafford, ştia ea, făcuse mult bine cu banii lor de-a lungul anilor – ceea ce făcea cu atât mai surprinzătoare originea dezgustătoare a averii lor.

— Ce loc, zise Stacy, întrerupând şirul gândurilor lui Corrie. N-aveam nicio idee că Roaring Fork a fost un aşa iad. Şi uită-te acum la el: cel mai bogat oraş din America!

Corrie clătină din cap.

— Ironic, nu?

— Atât de multă violenţă şi mizerie!

— Adevărat, zise Corrie, adăugând cu voce scăzută: Deşi n-am găsit nimic care să indice o bandă de criminali în serie canibali.

— Nici eu.

— Dar indiciile sunt undeva acolo. Trebuie să fie. Am să le găsesc.

Stacy ridică din umeri.

— Crezi că ar putea să fie indieni ăştia Ute din canion? Aveau un motiv bun: le-a fost furat pământul de către mineri.

Corrie se gândi la asta. Cam în acel moment, citise ea, White River şi Uncompahgre Utes se luptau cu albii care-i împingeau spre vest, spre Munţii Stâncoşi. Conflictul culminase cu Războiul White River din 1879, când indienii Ute fuseseră expulzaţi în cele din urmă din Colorado. Era posibil ca unii dintre indienii din conflict să se fi dus spre sud şi să se fi răzbunat pe minerii din Roaring Fork.

— M-am gândit la asta, zise ea în cele din urmă. Dar minerii n-au fost scalpaţi – scalpatul lasă urme distincte. Şi am aflat că pentru indienii Ute canibalismul era un mare tabu.

— Şi pentru albi. Şi poate că nu i-au scalpat ca să-şi ascundă

identitatea.

— Se poate. Dar crimele erau bine executate. Vreau să spun că ei nu erau neglijenţi şi dezorganizaţi, adăugă Corrie în grabă. Nu poate fi uşor să pândeşti un miner viclean, călit din Colorado, care-şi păzeşte postul de lucru. Nu cred că o colonie jalnică de Ute a comis asasinatele astea.

— Şi chinezii? Nu-mi vine să cred cât de cumplit au fost trataţi – erau consideraţi cumva subumani.

— M-am gândit şi la asta. Dar dacă motivul a fost răzbunarea, de ce să-i mănânce?

— Poate că au falsificat treaba cu mâncatul, ca să facă să pară că a fost un urs.

Corrie scutură din cap.

— Analiza mea arată că ei chiar au consumat carnea – crudă. Şi o altă întrebare: de ce s-au oprit brusc? Ce scop au atins, dacă a existat vreunul?

— Asta e o întrebare foarte bună. Dar e ora unu şi nu ştiu tu, dar mie mi-e atât de foame, că aş putea să mănânc şi eu o pereche de mineri.

— Hai să luăm prânzul.

Când se ridicară să plece, veni Ted.

— Spune-mi, Corrie, începu el. Voiam să te întreb. Ce zici de cină în seara asta? N-o să fie nicio problemă cu rezervarea.

Îşi trecu degetele prin părul ondulat castaniu şi se uită la ea zâmbind.

— Mi-ar plăcea, zise ea, mulţumită că Ted, în ciuda atenţia arătate lui Stacy, încă era interesat de ea. Dar ar trebui să iau cina cu Pendergast.

— A, bine. Altă dată, atunci.

Îi zâmbi, dar Corrie observă că nu era îndeajuns de capabil să-şi ascundă complet privirea rănită. Îi amintea de un căţeluş şi ea simţi un junghi de vinovăţie.

Cu toate astea, el se întoarse spre Stacy vitejeşte şi-i făcu cu ochiul.

— Mă bucur că te-am cunoscut.

În timp ce-şi îmbrăcau hainele şi ieşeau în aerul iernii, Corrie se întrebă unde ar putea să ducă o altă întâlnire cu Ted. De fapt, se părea că era o lungă perioadă de când nu mai avusese un iubit, iar patul din conacul de sus, de pe Ravens Ravine, era atât de rece!

CAPITOLUL 32

Era ca un coşmar persistent, care te îngrozeşte o noapte, apoi se întoarce în următoarele într-o formă şi mai cumplită. Cel puţin aşa i se părea şefului Morris, în timp ce umbla prin ce mai rămăsese din casa Dutoit. Ruinele mocnite stăteau pe muchia unui deal, cu vedere la oraşul de mai jos şi la inelul înconjurător de munţi înzăpeziţi. Abia mai putea să suporte să meargă de-a lungul aceloraşi coridoare de banda de plastic, să miroasă aceeaşi duhoare de lemn, plastic şi cauciuc ars, să vadă pereţii carbonizaţi şi bălţile topite de sticlă, paturile arse, toaletele şi chiuvetele spulberate de căldură.

Şi apoi erau mărunţişurile care scăpaseră în mod ciudat: un pahar, o sticlă de parfum, un ursuleţ de pluş îmbibat de apă şi un poster al filmului *Fanfara,* cel mai faimos film al lui Dutoit, încă prins de un perete devastat. Stingerea focului şi transformarea acestuia în mormanul jilav aburind durase cea mai mare parte a nopţii. Specialiştii criminalişti şi cei de la medicină legală plecaseră în zori, şi identificaseră victimele cât de bine putuseră. Nu fuseseră arse la fel de rău ca familia Baker – ceea ce nu făcea decât să sporească oroarea. De data asta cel puţin nu trebuia să aibă de-a face cu Chivers, se gândi şeful. Acesta fusese deja la locul crimei şi acum îşi pregătea raportul – un raport de care şeful Morris se îndoia. Chivers era în mod clar dat peste cap. Se bucura totuşi de prezenţa lui Pendergast. Aceasta era ciudat de liniştitoare pentru şef, în ciuda excentricităţilor omului – şi în ciuda faptului că pe toţi ceilalţi îi deranja prezenţa lui.

Pendergast rătăcea înaintea lui Morris, îmbrăcat nepotrivit în formala lui haină neagră, cu eşarfă de mătase albă şi cu aceeaşi pălărie ciudată pe cap, tăcut ca mormântul.

Soarele era acoperit de norii grei de iarnă, iar temperatura din afara ruinei plutea undeva puţin peste minus zece grade. În interior însă, era căldură reziduală şi fuioarele de abur creau un microclimat umed, rău mirositor.

Ajunseră în cele din urmă la prima victimă, pe care o identificară provizoriu ca fiind însăşi Dutoit. Rămăşiţele arătau mai mult sau mai puţin ca un fetus supradimensionat, înnegrit, amplasat într-o grămadă de arcuri, plăci de metal, şuruburi, cleme de covoare şi pături de vatelină de bumbac arse, cu bucăţi de plastic topit şi sârmă ici-colo. Ţeasta era întreagă, cu fălcile căscate într-un ţipăt îngheţat, cu braţele arse până la os, cu oasele degetelor încleştate, cu trupul încovoiat de căldură.

Pendergast se opri şi-şi petrecu o lungă perioadă uitându-se la

victimă. Nu scoase eprubetele de testare şi pensetele şi nu luă probe. Nu făcu decât să privească. Apoi, încet, dădu ocol hidoşeniei. Scoase o lupă de mână şi o folosi să se uite la urmele de plastic topit şi la alte puncte obscure de interes. În timp ce făcea asta, vântul se schimbă şi şefului i se umplu nasul de miros de carne prăjită, provocându-i instantaneu o senzaţie de vomă. Doamne, ar fi vrut ca Pendergast să se grăbească.

În cele din urmă, agentul FBI se ridică şi-şi continuară deplasarea prin ruina gigantică, îndreptându-se inexorabil spre a doua victimă – fata. Aici era chiar mai rău. Şeful sări în mod deliberat peste micul dejun şi n-avea nimic de eliminat din stomac, cu toate astea îşi simţea voma uscată venind.

Victima, fiica lui Dutoit, Sallie, avusese zece ani. Mergea la şcoală cu fiica şefului. Cele două copile nu fuseseră prietene – Sallie fusese un copil retras şi nu era de mirare, cu o aşa mamă. Acum, apropiindu-se de cadavru, şeful se aventură să arunce o ocheadă. Corpul fetei era în poziţie şezând, ars doar pe-o parte. Era încătuşată de ţevile de sub o chiuvetă.

Simţi primul val de vomă uscată, care veni ca un sughiţ, apoi altul şi se uită repede în altă parte.

Din nou, Pendergast petrecu ceea ce păru o viaţă examinând rămăşiţele. Şeful nici măcar nu începea să înţeleagă cum de putea s-o facă.

Veni un alt val de vomă şi el încercă să se gândească la altceva – la *orice* altceva – ca să se stăpânească.

— E atât de uimitor, zise Morris mai mult ca să-şi distragă atenţia. Pur şi simplu nu înţeleg.

— Cum adică?

— Cum… mă rog, cum îşi selectează criminalul victimele. Adică ce au victimele în comun? Totul pare atât de aleatoriu!

Pendergast se ridică.

— Scena crimei chiar e o provocare. Ai dreptate că victimele sunt alese la întâmplare. Cu toate astea, *atacurile* nu sunt aşa.

— Cum aşa?

— Ucigaşul nu-şi alege victimele. El – sau ea, căci etiologia atacurilor încă nu indică genul – alege case.

Şeful se încruntă.

— Case?

— Da. Ambele case împărtăşesc o trăsătură: sunt spectaculos de vizibile din oraş. Casa următoare o să fie, fără îndoială, la fel de uşor de remarcat.

— Vrei să spui că au fost selectate pentru spectacol? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Ca să trimită un mesaj, poate.

Pendergast se întoarse.

— Acum, înapoi la problema de faţă. Acest loc al crimei e interesant în primul rând pentru lumina pe care o aruncă asupra minţii criminalului.

Pendergast vorbea încet, în timp ce se uita în jur.

— Făptaşul pare să se potrivească definiţiei lui Milion despre personalitatea sadică a subtipului „exploziv“. Caută măsuri extreme de control. Găseşte plăcere – plăcere sexuală poate – în suferinţa intensă a altora. Această tulburare se iveşte violent într-un individ care altfel ar părea normal. Cu alte cuvinte, persoana pe care o căutăm ar putea să pară un membru obişnuit, productiv al comunităţii.

— De unde ştii?

— Mă bazez pe reconstrucţia pe care am făcut-o crimei.

— Care-i aia?

Pendergast se uită din nou peste ruine, apoi îl fixă cu privirea pe şef.

— În primul rând, autorul a intrat printr-o fereastră de sus.

Şeful se abţinu să-l întrebe pe Pendergast cum reuşise să determine asta, mai ales că nu mai exista niciun al doilea etaj.

— Ştim asta fiindcă uşile casei erau masive, iar încuietorile erau toate cuplate. De aşteptat, având în vedere teama recentă generată de primul incendiu şi, poate, de izolarea relativă a structurii. În plus, ferestrele de la primul etaj sunt masive, construite pentru mai multă lumină, cu geamuri cu capacitate mare de izolare, cu trei rânduri de geamuri scumpe, cu placări de aluminiu anodizat pe stejar. Cele pe care le-am examinat erau toate încuiate şi putem să presupunem că şi restul erau închise şi încuiate, având în vedere temperaturile scăzute şi, aşa cum spuneam, teama generată de primul atac. O astfel de fereastră e extrem de greu de spart şi orice încercare ar fi zgomotoasă şi consumatoare de timp. Ar fi alarmat casa. Cineva ar fi sunat la nouă-unu-unu sau ar fi apăsat butonul de panică din casă. Dar cele două victime au fost luate pe neaşteptate – la etaj, probabil în timp ce dormeau. Ferestrele de la etaj erau mai puţin robuste, cu două rânduri de geamuri şi, în plus, nu toate blocate – aşa cum reiese din asta, de-aici.

Pendergast arătă un motiv decorativ de cenuşă şi metal de la picioarele lui.

— Aşa am ajuns la concluzia că ucigaşul a venit şi a plecat pe o fereastră de la etaj. Cele două victime au fost supuse, apoi aduse la parter pentru, hm, *deznodământ*.

Şefului îi era greu să se concentreze la ce spunea Pendergast. Vântul îşi schimbase direcţia din nou şi el respira asiduu pe gură.

— Asta ne arată nu numai starea de spirit a criminalului, ci şi unele dintre caracteristicile sale fizice. El sau ea e, cu siguranţă, o persoană

atletică, poate cu ceva experienţă în alpinism sau alt domeniu care cere mult efort.

— Experienţă în alpinism?

— Dragul meu şef, rezultă direct din faptul că nu există dovezi ale existenţei unei scări sau frânghii.

Şeful Morris înghiţi.

— Şi, hm, sadismul „exploziv“?

— Femeia, Dutoit, era legată cu bandă de canapeaua de jos. Banda a fost înfăşurată cu totul în jurul canapelei – o treabă destul de grea – ca s-o imobilizeze. Pare să fi fost udată cu gazolină şi arsă de vie. Cel mai semnificativ, asta pare să se fi întâmplat fără ca victimei să i se fi pus căluş.

— Ce înseamnă asta?

— Făptaşul a vrut să vorbească cu ea, s-o audă pledând pentru viaţa ei şi apoi, după ce a început incendiul… s-o audă ţipând.

— O, Doamne.

Morris îşi aminti vocea stridentă a lui Dutoit, la conferinţa de presă. Simţi un alt val de vomă uscată.

— Dar sadismul evident aici – Pendergast făcu un gest blând în direcţia rămăşiţelor fetei moarte – e chiar mai extrem.

Morris nu vru să ştie mai multe, dar Pendergast continuă:

— Fata asta n-a fost udată cu benzină. Ar fi fost prea rapid pentru autorul nostru. În schimb, a pus foc în dreapta ei, acolo, şi l-a lăsat să ardă spre ea. Acum, dacă o să examinezi ţevile de care a fost încătuşată victima, ai să observi că sunt îndoite. Ea a tras de ele cu toate puterea, într-un efort de-a scăpa.

— Înţeleg.

Dar şeful nici măcar nu pretinse că se uită.

— Dar reţine *direcţia* în care sunt îndoite.

— Spune-mi, zise şeful Morris acoperindu-şi chipul, incapabil să mai facă faţă.

— Sunt îndoite în direcţia focului.

Se lăsă tăcerea.

— Îmi pare rău, zise şeful. Nu înţeleg.

— De orice ar fi încercat ea să scape… era chiar mai rău decât focul.

CAPITOLUL 33

Ultima dată când Corrie fusese în vechea secţie de poliţie victoriană era încătuşată. Amintirea era destul de proaspătă ca să simtă un junghi când intră. Dar Iris, doamna de la recepţie, era aproape prea drăguţă şi bucuroasă s-o îndrepte spre biroul temporar al lui Pendergast de la subsol. Coborî scara îngustă, trecu pe lângă un cazan întunecat şi zgomotos, şi ajunse pe un coridor îngust. Biroul din capăt n-avea niciun nume pe el, ci doar un număr. Bătu şi vocea lui Pendergast o invită înăuntru. Agentul special stătea în spatele unui birou vechi de metal, acoperit cu stative de eprubete, alături de o configurare de chimie cu funcţie necunoscută care bolborosea. Biroul n-avea ferestre, iar aerul era înăbuşitor.

— Asta ţi-au dat? întrebă Corrie. E o carceră subterană!

— Asta am cerut. N-am vrut să fiu deranjat, iar biroul ăsta e într-un loc unde asta e garantat. Nimeni nu vine să mă deranjeze aici… Nimeni.

— E cald ca în iad aici.

— Nu e mai rău decât o primăvară în New Orleans. După cum ştii, eu mă feresc de frig.

— Mergem la cină?

— Deci, ca să nu ne stricăm pofta vorbind de cadavre şi canibalism, poate am putea să petrecem câteva momente discutând aici despre cercetarea ta. Ia loc, te rog!

— Sigur, dar putem s-o scurtăm? *Eu mă feresc* de moleşeala provocată de căldură.

Se aşeză şi Pendergast făcu la fel.

— Cum mai progresezi?

— Grozav. Am terminat examinarea a patru seturi de rămăşiţe şi spun aceeaşi poveste: toate au fost victimele unei bande de criminali în serie canibali.

Pendergast înclină capul.

— Chiar e de necrezut. Dar nu e nicio îndoială. Am găsit ceva interesant la ultimul schelet la care m-am uitat. Tipul cu nume ciudat, Isham Tyng. El a fost unul dintre primii omorâţi şi oasele lui prezintă semne extinse de vătămare peri-mortem de la un animal mare şi puternic, fără îndoială un urs grizzly – împreună cu semnele obişnuite de bătaie, dezmembrare şi canibalism făcute de fiinţe umane. M-am uitat în articolele de ziare la ucidere şi în cazul ăsta un urs a fost alungat de lângă rămăşiţe de sosirea partenerilor lui Tyng. Fără îndoială că ursul se hrănea cu victima *după* ce fusese ucisă de banda

de canibali. Dar imaginea asta a cimentat în mod clar în mintea tuturor ideea că ucigaşul era un grizzly. O presupunere rezonabilă – dar şi pură coincidenţă.

— Excelent. Povestea e acum completă. Presupun că n-ai nevoie să examinezi mai multe rămăşiţe.

— Nu, patru ajung. Am toate datele necesare.

— Foarte bine, murmură Pendergast. Şi când te întorci la New York?

Corrie inspiră adânc.

— Nu mă întorc încă.

— Cum aşa?

— Am… decis să extind domeniul de aplicare al disertaţiei mele.

Aşteptă, dar Pendergast nu reacţionă.

— Pentru că, îmi pare rău, dar, de fapt, povestea nu e completă. Acum, că ştim că minerii ăştia au fost omorâţi… Ezită. Ei bine, am de gând să fac pe dracu-n patru ca să rezolv crimele.

Altă tăcere mormântală. Ochii argintii ai lui Pendergast se mijiră foarte puţin.

— Uite, e un caz fascinant. De ce să nu-l urmăresc până la capăt? De ce au fost omorâţi minerii ăştia? Cine a făcut-o? Şi de ce s-au oprit crimele aşa de brusc? Există tone de întrebări şi vreau să găsesc răspunsuri. Asta e şansa mea să transform o disertaţie bună într-una de-a dreptul grozavă.

— Dacă scapi cu viaţă, zise Pendergast.

— Nu cred că sunt în pericol. De fapt, de când cu incendiile, am fost ignorată. Şi nimeni nu ştie despre descoperirea mea cea mai importantă – toată lumea încă mai crede că a făcut-o un grizzly.

— Cu toate astea, sunt îngrijorat.

— De ce? Păi, dacă eşti îngrijorat unde stau, să ştii că e la kilometri depărtare de casele care au fost arse. Şi am o nouă colegă de cameră – întâmplător, doamna căpitan Bowdree. Nu poţi să-ţi doreşti o mai bună protecţie decât asta. Să-ţi spun ceva: are un 0.45 şi, crede-mă, ştie să-l folosească.

Nu menţionă urmele pe care le găsise înconjurând conacul.

— N-am nicio îndoială. Dar, de fapt, eu trebuie să plec din Roaring Fork pentru câteva zile şi, prin urmare, o să-mi fie imposibil să-ţi ofer protecţie. Mă tem că ce cauţi tu în cazul ăsta ar putea să trezească proverbialul câine adormit. Şi sunt sigur că există un câine urât adormit în orăşelul ăsta bogat.

— Cu siguranţă, nu crezi că incendiile sunt cumva legate de omorârea minerilor, nu? Asta s-a întâmplat acum o sută cincizeci de ani.

— Nu *cred* nimic… încă. Dar simt apa adâncă şi puternică. Nu sunt în favoarea rămânerii tale în Roaring Fork mai mult decât e necesar. Te sfătuiesc să pleci cu primul avion.

Corrie se uită la el.

— Am douăzeci de ani şi asta e viaţa mea. Nu a ta. Îţi sunt foarte recunoscătoare pentru tot ajutorul, dar… nu eşti tata. Rămân.

— Am să descurajez asta retrăgându-mi sprijinul financiar.

— Bine! îşi înăbuşi Corrie furia care stătea să izbucnească. Ai interferat în disertaţia mea de la început. Nu poţi să te abţii să nu interferezi – aşa eşti tu –, dar mie nu-mi convine. Nu înţelegi cât de important e pentru mine? M-am săturat să-mi tot spui ce să fac.

Ceva apăru pe chipul lui Pendergast – ceva care, dacă n-ar fi fost atât de furioasă, ar fi recunoscut ca periculos.

— Singura mea îngrijorare e legată de siguranţa ta. Şi trebuie să adaug că riscurile cu care te confrunţi sunt mult sporite de tendinţa ta nefericită spre impetuozitate şi imprudenţă.

— Dacă zici tu. Dar am terminat ce aveam de spus. Şi rămân în Roaring Fork, fie că-ţi place, fie că nu.

Când Pendergast începu să vorbească din nou, ea se ridică atât de brusc, încât răsturnă scaunul şi părăsi încăperea fără să aştepte să audă ce avea el de spus.

CAPITOLUL 34

Era unul dintre cele mai importante conace victoriene de pe drumul principal. Ted, care era un izvor de informaţii cu privire la Roaring Fork, îi spusese lui Corrie povestea. Casa fusese construită de către Harold Griswell, cunoscut sub numele de Regele Argintului din Roaring Fork, care făcuse avere şi apoi dăduse faliment în Panica din 1893. Se sinucisese sărind în puţul principal al Minei Neasemuite, lăsând în urmă o văduvă tânără – o fostă dansatoare de salon pe nume Rosie Ann. Aceasta îşi petrecuse următoarele trei decenii angajând şi concediind avocaţi şi pornind nenumărate procese, încercând neobosit să exploateze minele şi proprietăţile recuperate. În cele din urmă, când toate opţiunile ei juridice fuseseră epuizate, bătuse în scânduri ferestrele conacului Griswell şi devenise pustnică, refuzând să cumpere chiar şi provizii de bază şi subzistând datorită bunătăţii vecinilor, care luaseră asupra lor misiunea de a-i lăsa alimente la uşă. În 1955, vecinii se plânseseră de un miros urât care venea din casă. Când poliţia intrase, găsise o scenă incredibilă: toată casa era plină din podea până-n tavan cu stive instabile de documente şi alte mărunţişuri vechi, o mare parte din acestea acumulate în timpul interminabilelor procese ale femeii. Erau acolo pachete de ziare, saci de pânză plini cu probe de minereu, bilete la teatru, foi volante, registre, rapoarte de analiză, certificate de minerit, depoziţii, transcrieri ale proceselor, înregistrări de salarii, extrase de cont, hărţi, studii miniere şi altele asemenea.

Găsiseră corpul uscat al lui Rosie Ann îngropat sub o tonă de hârtie. Un perete întreg de documente, subminat de roaderea şoarecilor, se răsturnase peste ea şi o prinsese dedesubt. Rosie Ann Griswell murise de foame. Murise fără moştenitori şi oraşul dobândise clădirea. Documentele adunate se dovediseră un tezaur istoric de proporţii greu de controlat. O jumătate de secol mai târziu, procesul de sortare şi catalogare era încă în desfăşurare, cu întreruperi, ori de câte ori nevoiaşa Societate de Istorie din Roaring Fork obţinea câte o subvenţie.

Ted o avertiză pe Corrie despre starea colecţiei, care era foarte diferită de eleganta arhivă digitizată a ziarului pe care o administra el. După ce pieptănase ziarele căutând dovezi ale unei bande de criminali canibali şi ieşise cu mâinile goale, Corrie decisese să se uite în arhiva Griswell.

Se părea că arhivarul venea doar două zile pe săptămână. Ted o avertiză pe Corrie că acesta era un nemernic incompetent.

Când Corrie sosi, în acea dimineaţă cenuşie de decembrie, cu câţiva fulgi căzând haotic din cerul de zinc, îl găsi pe arhivar în salonul conacului, stând în spatele unui birou şi jucându-se cu iPad-ul. Cum salonul era gol de hârtii, ea văzu prin uşile deschise ce dădeau în acesta rafturi metalice din podea până-n tavan şi fişiere pline cu diverse materiale.

Arhivarul se ridică şi întinse mâna.

— Wynn Marple, zise el.

Era un bărbat cu chelie prematură şi coadă la spate, spre patruzeci de ani, cu un început de burtă, care-şi păstrase aerul încrezător şi obraznic al unui Lothario[19] bătrân.

[19] Prenume masculin care a ajuns să denote un seducător fără scrupule de femei, în „Curiozitate impertinentă“, o povestire care apare în opera lui Miguel de Cervantes Saavedra, *Don Quijote*. (n. tr.)

Ea se prezentă şi-i explică misiunea ei – că era în căutarea unor informaţii din anul 1876, cu privire la victimele ursului grizzly şi, de asemenea, cu privire la o posibilă activitate a unei bande în Roaring Fork.

Marple răspunse în cele din urmă, angrenându-se rapid în ceea ce era evident subiectul lui preferat: el însuşi. Corrie află că el, Marple, fusese odinioară în echipa olimpică de schi care se antrenase în Roaring Fork, motiv pentru care se îndrăgostise de oraş. Că încă era un schior excelent şi un tip tare şi în afara pârtiei. Şi că nu exista nicio şansă să-i permită accesul la arhive fără documentele şi aprobările corespunzătoare, ca să nu mai vorbim de un domeniu mult mai specific şi mai îngust de activitate.

— Vezi tu, nu sunt permise expediţiile de pescuit, zise el. O grămadă din documentele astea sunt private şi confidenţiale, controversate sau – şi aici îi făcu abuziv cu ochiul – de natură scandaloasă.

Discursul fu însoţit de mai multe gesturi de lingere a buzelor şi plimbări ale ochilor peste trupul lui Corrie. Ea luă o gură de aer şi-şi reaminti ca măcar de data asta să nu fie cel mai mare duşman al ei. O grămadă de tipi pur şi simplu nu puteau să se abţină să fie scârboşi. Şi ea avea nevoie de arhivele astea. Dacă răspunsul omorurilor nu era aici, atunci probabil era pierdut pentru istorie.

— Ai fost schior olimpic? întrebă ea, îndulcindu-şi vocea cu falsă admiraţie.

Asta produse o altă răbufnire de lăudăroşenie, inclusiv informaţia că ar fi câştigat un bronz, dar din cauza condiţiilor cursei, temperaturii, arbitrilor… Corrie încetă să asculte, dar continuă să dea din cap şi să zâmbească.

— E foarte tare, zise ea când îşi dădu seama că el terminase. N-am mai întâlnit până acum un sportiv olimpic.

Wynn Marple avu mult mai multe de spus cu privire la asta. După cinci sau zece minute, Corrie, în disperare, fu de acord să iasă cu

Wynn sâmbătă seara – şi, în schimb, câştigă acces complet şi nelimitat la arhivă.

Wynn o urmă când se duse în elegantele, dar degradatele încăperi ticsite de hârtii.

Ca necazurile ei să fie complete, ziarele erau clasificate doar în mare cronologic, fără niciun efort de-a le aranja pe subiecte. Cu acum săritorul Wynn scoţând arhivele, Corrie se aşeză la o masă lungă acoperită cu postav şi începu să le trieze. Erau toate amestecate şi confuze, pline de materiale străine şi arhivate greşit, şi deveni evident că cine făcuse arhivarea fusese fie neglijent, fie idiot. În timp ce tria pachet după pachet, mirosul de hârtie descompusă şi ceară veche umplu încăperea. Minutele deveniră ore.

Camera era supraîncălzită, lumina era slabă şi începură s-o mănânce ochii. Chiar şi Wynn obosi în cele din urmă să vorbească despre el însuşi. Hârtiile erau uscate şi praful părea să se ridice de fiecare dată când dădea pagina. Erau acolo topuri de documente juridice impenetrabile, înregistrări, depuneri, avize şi interogatorii, transcrieri ale proceselor, audieri, proceduri ale juriului, combinate cu planuri, expertize, rezultate ale testelor, acorduri de parteneriat în minerit, state de plată, stocuri, comenzi de lucru, acţiuni fără valoare, facturi şi afişe şi foi volante complet irelevante. Din când în când valul de documente scotea la iveală un afiş colorat, care anunţa sosirea unei regine a burlescului cu sânii mari sau a unei comedii de prost gust. Corrie descoperea rareori un document de uşor interes – o plângere penală, transcrierea unui proces de crimă, afişe cu persoane căutate, înregistrări ale poliţiei referitoare la indezirabili şi fugari care erau suspectaţi sau acuzaţi de crime. Dar nimic remarcabil, nicio bandă de nebuni, nimeni cu vreun motiv să omoare şi să mănânce unsprezece mineri. Numele Stafford apărea în mod regulat, în special în ceea ce privea înregistrările reducerii şi purificării personalului. Mai ales înregistrările astea erau odioase, cu pagini de registru contabil enumerând muncitorii ucişi la fel ca echipamentele stricate, alături de sumele plătite văduvelor sau orfanilor, niciodată mai mult de cinci dolari, cu majoritatea sumelor enumerate ca 0,00 dolari, împreună cu notaţia „Nicio plată/greşeala muncitorului“. Era o evidenţă a lucrătorilor infirmi, otrăviţi sau răniţi la locul de muncă, concediaţi imediat, fără compensaţii sau vreo posibilitate de recurs.

— Ce adunătură de ticăloşi, murmură Corrie pentru sine, predându-i lui Wynn alt lot de hârtii. La un moment dat apăru o foaie volantă care o făcu pe Corrie să se oprească.

TEORIA ESTETICĂ

O prelegere de

DL OSCAR WILDE DIN LONDRA, ANGLIA

Aplicarea în practică a principiilor teoriei estetice, cu observaţii asupra artelor plastice,

împodobirii personale şi decorării casei
SE ŢINE ÎN MAREA GALERIE A
MINEI SALLY GOODIN
DUMINICĂ DUPĂ-AMIAZĂ, 2 IUNIE
LA ORA 14.30
BILETE ŞAPTEZECI ŞI CINCI DE CENŢI

Lui Corrie aproape îi veni să râdă de pitorescul ciudat al acesteia. Asta trebuie să fi fost prelegerea la care Wilde auzise povestea omorurilor comise de grizzly. Şi de fiţuică era prins un fascicul de ştiri, scrisori şi note despre conferinţă.

Părea ridicol ca minerii aspri din Roaring Fork să fi avut orice fel de interes în teoria estetică, să nu mai vorbim de împodobirea personală sau decorarea casei. Dar conform tuturor articolelor, conferinţa fusese un mare succes, atrăgând ovaţii în picioare. Poate datorită figurii lui Wilde, cu îmbrăcămintea lui outre şi manierele de filfizon, sau a spiritului lui extravagant. Minerii săraci din Roaring Fork aveau parte de puţin divertisment preţios dincolo de destrăbălare şi băut.

Răsfoi repede prin documentele anexate şi dădu peste o notă amuzantă scrisă de mână, aparent o scrisoare a unui miner către soţia lui din Est. Era lipsită în întregime de semne de punctuaţie.

Dragă Mea Soţie dumin Ică a fost o confirinţă de la Domnu Oscor Wild de la Londra După confirinţă care a fost foooarte bine primiită Domnu Wild a vorbit cu bucurie cu Minerii şi Ungătorii a fost foarte gra ţios şi când aşteptam să vorbesc cu el pungaşu ăla bătrân şi beţiv de Swinton la luat de nasture şi la tras doparte şi ia zis o poveste care la făcut pe bietu Om mai Palid ca o nălucă am zis că pică şi leşină…

Wynn, citind peste umărul ei, pufni în râs.

— Analfabet prost.

Bătu uşor fiţuica despre conferinţă.

— Ştii, pun pariu că asta valorează bani.

— Sunt sigură, zise ea ezitând şi punând apoi totul înapoi laolaltă.

Oricât de exotică era scrisoarea minerului, era mult prea departe de temă ca să merite să fie inclusă în disertaţia ei.

Dădu hârtiile deoparte şi trecu la dosarul următor. Observă că atunci când Wynn cărase pachetul înapoi pe raft, trăsese fiţuica afară şi o ascunsese în altă parte. Tipul avea probabil de gând s-o vândă pe eBay sau ceva. Îşi zise că nu era treaba ei ce făcea el.

Sosi următorul pachet mare şi apoi următorul. Cele mai multe dintre hârtii vorbeau despre măcinare şi rafinare, şi de data asta aproape totul se lega de familia Stafford, care, conform tuturor indicaţiilor, devenise mai opresivă, pe măsură ce bogăţia şi puterea îi creştea. Ei păreau că supravieţuiseră frumos panicii argintului din 1893 şi chiar folosiseră ocazia ca să ia mine şi creanţe pe mărunţişul de un dolar. Erau şi o mulţime de hărţi îngălbenite ale sectoarelor miniere, cu fiecare mină, puţ şi tunel marcate şi identificate cu grijă.

Ciudat însă, existau câteva înregistrări preţioase ale operaţiunilor de topire. Şi apoi un document o făcu să îngheţe. Era o carte poştală din 1933, de la un membru al familiei pe nume Howland Stafford, către o femeie pe nume Dora Tiffany Kermode. Începea cu *Dragă verişoară.*

Kermode. Verişoară.

— Isuse! izbucni Corrie. Căţeaua aia de Kermode e rudă cu familia care a stors oraşul ăsta de l-a uscat.

— Despre cine vorbeşti? întrebă Wynn.

Ea lovi documentul cu dosul palmei.

— Betty Kermode. Femeia aia oribilă care administrează Vârfurile. E rudă cu familia Stafford – ştii, cei care deţineau topitoria pe vremea mineritului în Roaring Fork. Incredibil!

Abia atunci Corrie îşi dădu seama ce greşeală făcuse. Wynn Marple se ridică. Vorbi cu un fel de mustrare, pe un ton aproape profesoral:

— Doamna Kermode e una dintre persoanele cele mai bune, cele mai *milostive* din tot oraşul ăsta.

Corrie dădu repede înapoi.

— Îmi pare rău. Doar am… Adică ea e responsabilă că am fost băgată la închisoare… Nu mi-am dat seama că ţi-e prietenă.

Scuzele ei bâlbâite părură să funcţioneze.

— Păi, înţeleg că poţi să fii supărată pe ea pentru asta, dar pot să garantez pentru ea, serios. E un *om bun.*

Îi făcu din nou cu ochiul.

Bravo.

În cinci ore, Corrie nu găsi nimic, iar acum era împovărată de promisiunea de-a ieşi cu bufonul ăsta pentru nimic. Spera că putea s-o scurteze şi să aleagă un loc în care Ted n-avea să-i vadă niciodată, absolut niciodată. Sau poate reuşea să se dea bolnavă în ultimul moment. Asta avea să facă.

Aruncă o privire la ceas. Nici gând să găsească ce avea nevoie în iadul ăsta de hârtii. Începu să simtă pentru prima dată că poate întrecuse măsura. Poate că Pendergast avea dreptate. Deja avea suficient pentru o disertaţie excelentă.

Se ridică.

— Uite, nu merge. Mai bine plec.

Wynn o urmă în salonul din faţă.

— Îmi pare rău că n-ai avut mai mult succes. Dar cel puţin…

Făcu din nou cu ochiul.

— Asta ne-a adus împreună.

Trebuia, cu siguranţă, să se dea bolnavă. Înghiţi.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, Wynn.

Se aplecă spre ea, mult prea aproape.

— Plăcerea e de partea mea.

Ea se opri brusc. Ce simţise pe fund? Mâna lui. Făcu o jumătate de

pas înapoi şi se întoarse, dar mâna o urmă ca o ventuză de caracatiţă, de data asta strângând-o uşor de o bucă.

— Te *superi?* zise ea acru, dându-i mâna deoparte.

— Păi… avem o întâlnire în curând.

— Şi asta e o *justificare* să-mi *pipăi fundul?*

Wynn părea confuz.

— Dar… Am fost doar prietenos. M-am gândit că o să-ţi placă. Adică nu ieşi în fiecare zi cu un schior olimpic şi m-am gândit…

Fu ultima dată când îi făcu pofticios cu ochiul. Corrie se întoarse spre el.

— Schior olimpic? Când te-ai uitat ultima dată în oglindă? Uite ce vezi – un ratat cu chelie, burdihan şi respiraţie mirositoare. N-aş ieşi cu tine nici dacă ai fi ultimul bărbat în viaţă.

Cu asta se întoarse, îşi luă haina şi plecă, aerul rece lovind-o ca un zid când păşi afară.

Wynn Marple se aşeză la birou. Ambele mâini îi tremurau şi respira superficial şi rapid. Nu-i venea să creadă cum îl tratase căţeaua aia, după tot ajutorul pe care i-l dăduse. Unul dintre tipurile alea de feminazi[20] [20] Feministă extremistă sau militantă. Cuvânt format din cuvintele „feminist“ şi „nazist“, în anii 1990, de către realizatorul radio american Rush Limbaugh. (n. tr.), care se opune unei mici atingeri uşoare, nevinovate şi prietenoase. Wynn era atât de furios, atât de revoltat, că-şi simţea sângele bubuindu-i în cap ca o tamburină. Dură câteva minute, dar apoi fu capabil în cele din urmă să ridice telefonul şi să formeze un număr.

CAPITOLUL 35

Betty Brown Stafford Kermode, stând în camera de zi a casei sale din Vârfurile, cu un foc de piñon[21] [21] Pin mic, cu seminţe comestibile, originar din Mexic şi sud-vestul SUA (n. tr.) vuind în vatră, închise telefonul de prinţesă. Rămase foarte liniştită încă vreo câteva minute, cu ochii pe fereastra cu vedere spre munte, analizând problema. Cumnatul ei, Henry Montebello, stătea într-un scaun cu rezemători laterale pentru cap, pe partea opusă a focului. Era îmbrăcat într-un costum din trei piese, cu un papion înnodat manual, cu model, de culoare închisă, peste o cămaşă albă ca zăpada. Îşi examina unghiile cu un aer patrician de plictiseală. Un soare slab, de iarnă, se filtra înăuntru.

Kermode cântări problema pentru un minut. Şi apoi luă telefonul din nou şi-l sună pe Daniel Stafford.

— Bună din nou, draga mea, veni vocea uscată şi sarcastică.

Kermode nu se omora să stea de vorbă cu vărul ei, Daniel, dar „a-i plăcea“ şi „a-i păsa“ nu figura în legăturile care ţinea legată familia Stafford. Aceste legături erau făcute de bani şi toate relaţiile de familie erau definite de asta. Cum Daniel era nu numai capul Trusturilor Familiei Stafford, cu active de două miliarde de dolari, ci şi unul din cei doi parteneri de la conducerea societăţii de investiţii de familie, cu active în gestiune de şaisprezece miliarde de dolari, ea îl considera un apropiat. Foarte apropiat. Nu-şi pusese niciodată problema dacă-l plăcea sau nu.

— Sunt pe difuzor? întrebă Stafford.

— E Henry aici, cu mine, răspunse Kermode.

Se opri.

— Avem o problemă.

— Dacă te referi la noul foc, mulţumesc cerului că n-a avut loc în Vârfurile. E minunat, de fapt – impactul asupra Vârfurilor e acum mult atenuat. N-avem nevoie decât de un al treilea incendiu, chiar mai departe.

Urmă un chicotit uscat.

— Nu e amuzant. În orice caz, nu de asta sun. Sun fiindcă fata – Corrie Swanson – a făcut legătura între familiile Kermode şi Stafford.

— Asta nu e chiar un secret de stat.

— Daniel, a intrat în arhiva Griswell şi a dat peste o comoară de documente referitoare la mine, la instalaţii şi la operaţiunile de topire de odinioară. De la *începuturi*.

O tăcere. Apoi îşi auzi vărul înjurând graţios la celălalt capăt al firului.

— Altceva, uf, *în afară* de asta?

Vocea lui era brusc mai puţin frivolă.

— Nu. Cel puţin, nu încă.

Mai multă tăcere.

— Cât de bună documentaristă e?

— E ca un afurisit de terrier. Îşi înfige dinţişorii ascuţiţi şi nu mai dă drumul. Nu pare să fi făcut legătura încă, dar, dacă o să continue să sape, o s-o facă.

Altă tăcere lungă.

— Am avut impresia că documentele germane au fost eliminate.

— A fost făcut un efort considerabil, dar arhivele sunt un dezastru complet. Se poate să fi scăpat orice.

— Înţeleg. Păi, asta *e* o problemă.

— Ai dezgropat vreo murdărie despre ea şi despre ceilalţi, cum ai promis?

— Da. Tipul ăsta, Pendergast, are o istorie controversată, dar e de neatins. Bowdree şi cum o mai cheamă e erou de război, cu o serie de evidenţieri şi medalii, care o fac o ţintă complicată. Doar că a fost lăsată la vatră din Air Force pe motive medicale.

— A fost rănită? întrebă Kermode. Mi s-a părut suficient de sănătoasă.

— A petrecut câteva luni în spitalul militar american din Landstuhl, Germania. Adevăratele ei înregistrări medicale sunt secrete, iar forţele aeriene protejează fişele astea ca pe dracu'.

— Şi fata, Swanson?

— E un mic drac împieliţat. A crescut într-un parc de rulote într-un orăşel îngrozitor din Kansas. Părinţii erau din clasa muncitoare de jos, *foarte de jos* şi s-au despărţit după ce s-a născut ea. Mama e alcoolică, tatăl e un pierde-vară, acuzat odată de jefuirea unei bănci. Ea însăşi are un cazier cât braţul tău de lung de când era minoră. Singurul motiv pentru care a ajuns atât de departe e că tipul ăsta, Pendergast, a luat-o sub aripa lui şi i-a finanţat şcolarizarea. Fără îndoială că e un qui pro quo acolo. Problema e că atâta timp cât e Pendergast în jur, are să fie greu de ajuns la ea.

— Şeful poliţiei îmi spunea că a plecat la Londra aseară.

— Asta-i o veste norocoasă. Ai face bine să acţionezi repede.

— Şi ce să fac, mai exact?

— Eşti perfect capabilă, draga mea, să ai grijă de problema asta înainte ca agentul FBI să se întoarcă. Aş putea doar să-ţi reamintesc ce e în joc aici. Deci, nu te juca. Dă tare. Şi dacă te hotărăşti să angajezi pe cineva, angajează numai ce-i mai bun. Orice ai face, eu nu vreau să ştiu.

— Ce laş eşti!

— Mulţumesc. Sunt destul de dispus să admit că în familia asta tu

eşti cea cu testosteronul ridicat, dragă verişoară.

Kermode apăsă butonul DIFUZOR cu o împunsătură supărată, încheind apelul telefonic. Montebello rămăsese tăcut pe toată durata conversaţiei, cu atenţia aparent axată pe unghiile bine îngrijite. Acum totuşi se uită în sus.

— Lasă în seama mea, zise el. Ştiu exact persoana potrivită pentru treaba asta.

CAPITOLUL 36

Espelette, braseria de lux din holul hotelului Connaught, era o combinaţie crem cu alb cu ferestre înalte şi feţe de masă albe ca zăpada. Schimbarea climatică faţă de Roaring Fork era mai mult decât bine-venită. Londra fusese binecuvântată până atunci cu o iarnă blândă, iar lumina moale a soarelui de după-amiază inunda spaţiul uşor curbat.

Agentul special Pendergast, aşezat la o masă mare cu vedere spre Mount Street, se ridică în picioare când Roger Kleefisch intră în restaurant. Pendergast remarcă faptul că silueta era a unui grăsan mărunt, cu faţa ciupită şi îngroşată. Kleefisch fusese practic chel chiar ca student la Oxford, astfel că scăfârlia strălucitoare nu era nicio surpriză. Omul încă mergea cu pas sprinten, deplasându-se cu trupul împins în faţă, nasul tăind aerul cu curiozitate nerăbdătoare de copoi care ia urma. Calităţile astea – la fel de mult ca acreditările lui ca Ştrengar de pe Baker Street – îl încredinţaseră pe Pendergast să-l aleagă partener în aventura aceasta aparte.

— Pendergast! zise Kleefisch întinzând mâna cu un zâmbet larg. Arăţi exact la fel. Mă rog, aproape la fel.

— Dragul meu Kleefisch, răspunse Pendergast scuturând mâna întinsă.

Folosiseră amândoi cu uşurinţă convenţia Oxbridge, chemându-se unul pe altul pe numele de familie.

— Uită-te la tine. Când eram la Oxford, presupuneam mereu că eşti în doliu. Dar văd că a fost o neînţelegere. Îţi stă bine în negru.

Kleefisch se aşeză.

— Îţi vine să crezi ce e cu vremea asta? Nu cred că Mayfair a arătat vreodată atât de frumos.

— Într-adevăr, zise Pendergast. Şi eu am observat în dimineaţa asta, nu cu puţină satisfacţie, că temperatura din Roaring Fork a scăzut până la minus optsprezece grade.

— Ce îngrozitor.

Kleefisch se scutură.

Un chelner se apropie de masă, le puse meniuri dinainte şi se retrase.

— Mă bucur că ai reuşit să prinzi zborul de dimineaţă, zise Kleefisch frecându-şi mâinile, în timp ce se uita pe meniu. Ceaiul de după-amiază „şic şi şoc“ de-aici e deosebit de încântător. Şi servesc cel mai bun Kir Royale[22] [22] Cocktail cu şampanie (n. tr.) din Londra.

— E bine să fii din nou în lumea civilizată. Roaring Fork, cu toţi

banii ei – sau poate din cauza asta –, e un oraş straniu, grosolan.

— Ai menţionat ceva despre un incendiu.

Zâmbetul se stinse pe faţa lui Kleefisch.

— Piromanul de care vorbeai a lovit din nou?

Pendergast dădu din cap.

— Aoleu… Partea bună e că eu cred că o să fii mulţumit cu o descoperire pe care am făcut-o. Sunt optimist că nu se va dovedi în întregime în zadar că ai zburat peste ocean.

Chelnerul se întoarse. Pendergast comandă un pahar de şampanie Laurent Perrier şi un biscuit cu ghimbir, iar Kleefisch o varietate de aperitive.

Ştrengarul îl privi pe chelner îndepărtându-se, apoi căută în servieta lui groasă de avocat, scoase o carte subţire şi o împinse peste masă. Pendergast o luă. Era de Ellery Queen şi era intitulată *Cvorumul lui Queen: O poveste a nuvelei poliţiste aşa cum a fost dezvăluită în cele 106 cele mai importante cărţi publicate în acest domeniu începând din 1845*.

— *Cvorumul lui Queen,* murmură Pendergast uitându-se peste copertă.

— Îmi aduc aminte că l-ai menţionat pe Ellery Queen în conversaţia noastră telefonică.

— Ai auzit de el, desigur.

— Da. De ei, ca să fim mai precişi.

— Exact. Doi veri, lucrând sub pseudonim. Poate cei mai proeminenţi autori de antologii de povestiri poliţiste. Ca să nu mai vorbim de scriitori în adevăratul sens al cuvântului.

Kleefisch bătu uşor volumul din mâinile lui Pendergast.

— Şi cartea asta e, probabil, cea mai faimoasă şi importantă treabă în domeniul romanelor poliţiste – colecţie şi studiu al celor mai grozave lucrări de gen. E o primă ediţie, apropo. Dar uite ciudăţenia: în ciuda titlului său, *Cvorumul lui Queen* dispune de 107 înregistrări – nu 106. Aruncă o privire la asta.

Şi luând cartea înapoi, o deschise, dădu la pagina de cuprins, şi indică o înregistrare cu degetul:

74.	Anthony Wynne – *Păcatul ţinut secret* – 1927
75.	Susan Glaspell – *Un juriu format din colegii ei* – 1927
76.	Dorothy L. Sayers – *Lordul Peter vede cadavrul* – 1928
77.	GDH & M. Cole – *Vacanţa inspectorului Wilson* – 1928
78.	W. Somerset Maugham – *Ashenden* – 1928
78A.	Arthur Conan Doyle – *Aventura de la (?)* – 1928 (?)
79.	Percival Wilde – *Sălbaticii din Clover* – 1929

— Vezi asta? zise Kleefisch cu ceva ca un triumf în voce. Numără

şaptezeci şi opt A. din *Cvorumul lui Queen.* Titlu incert. Data compoziţiei incertă. Chiar şi existenţa incertă. Prin urmare, A. Şi nicio înregistrare în textul principal – doar o menţiune la cuprins.

Dar în mod clar, Queen a auzit – cel mai probabil graţie excelenţei sale în domeniu – destule despre caracterul excepţional al acesteia. Apoi, să considere că merită s-o includă în cartea sa. Şi apoi, din nou, poate că nu. Pentru că atunci când cartea a fost revizuită mai târziu, în 1967, aducând lista până undeva la o sută douăzeci şi cinci de cărţi, *şaptezeci şi opt de A au rămas pe dinafară.*

— Şi crezi că asta e povestirea noastră cu Holmes care lipseşte.

Kleefisch dădu din cap.

Sosi ceaiul lor.

— Ciudat, Conan Doyle are o înregistrare prealabilă în carte, zise Kleefisch, luând o muşcătură de somon afumat şi sandvici wasabi cu smântână. *Aventurile lui Sherlock Holmes.* Numărul şaisprezece din *Cvorumul lui Queen.*

— Atunci s-ar părea că pasul evident ar fi determinarea exactă a ce ştia Ellery Queen despre povestirea asta cu Holmes şi de la cine a auzit-o – au auzit-o.

— Din păcate, nu. Crede-mă, Ştrengarii au bătut calea de nenumărate ori. După cum îţi dai seama, povestirea şaptezeci şi opt A din *Cvorumul lui Queen* e una dintre cele mai importante spaime ale organizaţiei noastre. A fost creat un titlu special şi aşteaptă să-i fie conferit membrului care dă de urma povestirii ăsteia. Cei doi veri sunt morţi de zeci de ani şi n-au lăsat nici urmă de dovadă nici în ceea ce priveşte faptul că şaptezeci şi opt A a fost în prima ediţie a *Cvorumului lui Queen,* nici în ceea ce priveşte motivul pentru care a fost eliminată mai târziu.

Pendergast luă o înghiţitură de şampanie.

— Asta e încurajator.

— Într-adevăr.

Kleefisch puse cartea deoparte.

— Cu mult timp în urmă, Ştrengarii adunaseră un număr mare de scrisori din ultima parte a vieţii lui Conan Doyle. La vremea respectivă, nu le-am permis oamenilor de ştiinţă din afară să examineze scrisorile – le doream exploatate pentru propriile publicaţii ştiinţifice în *Jurnal* sau în altă parte. Cu toate astea, scrisorile dinspre sfârşitul vieţii au fost în cea mai mare parte ignorate, căci tratau acel moment al vieţii lui Conan Doyle când era puternic implicat în spiritism, scriind nonficţiuni de genul *Sosirea zânelor* şi *Graniţa necunoscutului,* în timp ce Holmes era lăsat deoparte.

Kleefisch luă un alt aperitiv, de data asta cu pui teriyaki şi vinete la grătar. Muşcă o dată, apoi încă o dată, închizând ochii în timp ce mesteca. Îşi şterse elegant degetele pe un şerveţel de damasc, iar apoi

– cu o sclipire zglobie în ochi – se caută în buzunarul hainei şi scoase două scrisori uzate, decolorate.

— O să te rog să păstrezi secretul, îi zise lui Pendergast. Am, hm, împrumutat temporar astea. N-ai vrea să mă vezi exclus.

— Te asigur că o să-mi ţin gura.

— Prea bine. În cazul ăsta, nu mă deranjează să spun că ambele scrisori au fost scrise de Conan Doyle în 1929 – cu un an înainte de moartea sa. Fiecare se adresează unui domn Robert Creighton, un romancier şi coleg spiritist în care Conan Doyle avea încredere în ultimii ani. Kleefisch desfăşură una. Această primă scrisoare menţionează în treacăt: „Mă aştept ca de la o zi la alta să primesc noutăţi despre treaba cu Aspern Hall, care în ultima vreme îmi stă cumplit pe creier". Plie scrisoarea la loc, o puse din nou în buzunar şi îşi îndreptă atenţia spre cealaltă. Şi a doua scrisoare menţionează în treacăt: „Au primit veşti proaste despre Aspern Hall. Sunt acum într-o dilemă cu privire la modul în care să procedez – sau dacă nu cumva n-ar trebui să nu fac nimic. Şi totuşi, nu pot să dorm liniştit până nu văd problema rezolvată".

Kleefisch puse scrisoarea deoparte.

— Acum, toţi Ştrengarii care au citit scrisorile astea – şi n-au fost mulţi – presupun că Sir Conan Doyle era implicat într-un fel de speculaţii imobiliare. Dar eu mi-am petrecut toată dimineaţa de ieri parcurgând registrele din Anglia şi Scoţia… şi nu e nicio înregistrare cu privire la vreun Aspern Hall. *Nu există aşa ceva.*

— Deci, sugerezi că Aspern Hall nu e un loc – ci un titlu de povestire?

Kleefisch zâmbi.

— Poate – doar poate – e titlul povestirii respinse a lui Conan Doyle: *Aventura de la Aspern Hall.*

— Unde ar putea să fie povestirea?

— Ştim unde nu e. Nu e la el acasă. După ce a fost imobilizat la pat timp de mai multe luni, cu angină pectorală, Conan Doyle a murit în iulie 1930, la Windlesham, locuinţa lui din Crowborough. În anii care au trecut de-atunci, nenumăraţi Ştrengari şi alţi discipoli ai lui Holmes s-au dus în East Sussex şi au explorat fiecare centimetru din casă. Au fost găsite manuscrise parţiale, scrisori, alte documente – dar nicio povestire lipsă despre Holmes. De-asta mă tem că… ezită Kleefisch. Că povestirea a fost distrusă.

Pendergast clătină din cap.

— Adu-ţi aminte ce-a zis Conan Doyle în această a doua scrisoare: că se află într-o dilemă cum să procedeze. Că n-o să poată să doarmă *până nu vede problema rezolvată.* N-ai zice că vorbeşte cineva care ar distruge mai târziu povestea.

Kleefisch ascultă, dând încet din cap.

— Aceeaşi nevoie eliberatoare care l-a făcut pe Conan Doyle să scrie povestea din capul locului s-ar putea să-l fi făcut s-o păstreze. Dacă am avut dubii înainte, acea înregistrare din *Cvorumul lui Queen* le-a redus la tăcere. Povestea e acolo – undeva. Şi s-ar putea să conţină exact informaţiile pe care le caut.

— Care sunt astea? întrebă curios Kleefisch.

— Nu pot să vorbesc încă despre asta. Dar îţi promit că dacă o să găsim povestirea – tu o s-o publici.

— Excelent!

Îşi împreună mâinile.

— Şi aşa jocul e pus pe cale – ca să folosesc o expresie curentă.

Cu asta, Pendergast goli paharul de şampanie şi-i făcu semn chelnerului să aducă altul.

CAPITOLUL 37

Stacy se dovedea o somnoroasă de zile mari, care de multe ori nu se scula din pat până la zece sau unsprezece, credea Corrie în timp ce se ridica şi se târa afară din pat în întuneric şi privea cu invidie prin uşa deschisă forma care dormea în celălalt dormitor. Îşi aminti că ea fusese aşa înainte să-şi dea seama ce vrea să facă cu viaţa ei. În loc să-şi prepare cafeaua în mica ei bucătărie, Corrie decise să se ducă în oraş şi să se răsfeţe cu o Starbucks. Ura casa congelată şi, chiar cu Stacy Bowdree în locuinţă, petrecea acolo cât mai puţin timp putea.

Se uită la termometrul de afară: minus optsprezece grade. Temperatura continua să scadă. Se înfofoli cu căciulă, mănuşi şi haină de puf şi se duse pe aleea unde avea maşina parcată. În timp ce o curăţa – cu o noapte înainte căzuse o ninsoare foarte uşoară –, îşi regretă încă o dată izbucnirea cu Wynn Marple. Fusese o prostie să ardă acel pod. Dar era vechea Corrie, cu temperamentul ei şi cu incapacitatea ei de a suferi scârboşii prea mult timp. Purtarea aia s-ar putea să fi mers în Medicine Creek, când încă era o liceancă rebelă. Dar nu mai avea nicio scuză – nu aici şi nu acum. *Trebuia* pur şi simplu să se oprească să critice oamenii – mai ales când ştia prea bine că era contraproductiv pentru propriile cele mai bune interese.

Porni maşina şi coborî aleea abruptă a Râpei Corbilor. Cerul era cenuşiu şi începuse să cadă din nou ninsoarea. Prognoza meteo zicea că urma să ningă o grămadă – ceea ce într-o staţiune de schi ca Roaring Fork era întâmpinat la fel cum un fermier întâmpină ploaia, cu celebrare şi flecăreală. În ceea ce-o privea pe Corrie, era sătulă de moarte de asta. Poate că era într-adevăr timpul să-şi încaseze jetoanele şi să plece din oraş.

Conducea încet, căci de multe ori erau porţiuni de gheaţă pe drumul în ac de păr care cobora canionul, şi maşina ei de închiriat, cu cauciucurile ei de calitate scăzută avea tracţiune proastă. Deci, ce se întâmpla acum? Mai avea cel mult o zi sau două de muncă la schelete – să traverseze răspântia criminalistică, să spunem aşa. Apoi gata. Chiar dacă i se părea puţin probabil, avea să vadă dacă lui Ted îi mai venise vreo idee unde ar putea să găsească indicii cu privire la identitatea ucigaşilor – cu tact, căci, desigur, el nu ştia adevărul despre cum muriseră minerii. Îi propuse să iasă la cină a doua zi. Îşi notă în minte să vorbească despre asta cu el.

Şase zile până la Crăciun. Tatăl ei o implorase să se ducă în Pennsylvania şi să petreacă sărbătorile cu el. Avea chiar să-i trimită bani pentru biletul de avion. Poate că era un semn. Poate…

Un zgomot puternic, un *BANG!* vibrant, o făcu să apese pe frâne şi să ţipe involuntar. Maşina scrâşni şi alunecă, dar nu ieşi propriu-zis de pe drum, ci se opri pe margine.

— Ce *naiba?*

Corrie se prinse de volan. Ce se întâmplase? Ceva îi spulberase parbrizul, transformându-l într-o reţea opacă de fisuri. Apoi văzu găurica perfect rotundă din centrul acestora. Se feri în jos cu un alt ţipăt, ghemuindu-se sub rama uşii. Totul era tăcut, în timp ce mintea ei alerga cu un kilometru pe minut. Aia era o gaură de glonţ. Cineva încercase s-o împuşte. S-o omoare. *Rahat, rahat, rahat…* Trebuia să iasă de acolo. Respirând o dată adânc şi tensionându-se, se răsuci în spate, lovi în parbrizul căzut cu mâna înmănuşată, făcu o gaură destul de mare ca să vadă prin ea, apoi apucă din nou volanul şi porni motorul. Fordul Focus derapă şi ea reuşi să-l ţină sub control, încordându-se din clipă în clipă la alte împuşcături. În panică, acceleră prea repede. Maşina prinse un petic de gheaţă şi alunecă din nou, îndreptându-se spre parapetul de deasupra râpei. Maşina ricoşă, alunecă înapoi pe drum cu un scrâşnet de cauciuc şi se întoarse încă o sută optzeci de grade. Corrie fu zgâlţâită, dar – după un scurt moment de panică – îşi dădu seama că era nevătămată.

— *Rahat!* ţipă din nou.

Trăgătorul era încă acolo, era posibil chiar să coboare pe drum după ea. Motorul maşinii se oprise, iar partea pasagerului era lovită toată, dar nu părea complet avariată. Întoarse cheia şi motorul reveni la viaţă. Dădu Focusul cu spatele, silindu-se să facă o întoarcere atentă din trei manevre, şi începu să coboare pe drum. Maşina încă mergea, dar făcea un zgomot urât – părea că o aripă se freca încet de unul dintre pneuri. Încet, cu grijă, cu mâinile tremurându-i pe volan, ghidă vehiculul în jos pe munte, spre oraş, îndreptându-se direct spre secţia de poliţie.

După ce Corrie completă un raport de incident, sergentul de la recepţie o introduse prompt la şef. Aparent, acum era o persoană importantă. Îl găsi pe şeful Morris în spatele biroului său, pe care se îngrămădeau carduri trei-pe-cinci, fotografii, fire, ace şi lipici. Pe peretele din spatele lui era un grafic de neînţeles, legat, fără îndoială, de incendieri. Şeful arăta al naibii de încins. Obrajii îi atârnau ca nişte bucăţi de grăsime pe faţă, ochii îi erau cărbuni înfundaţi în cap, părul era nepieptănat. În acelaşi timp, în ochii lui văzu o expresie severă care nu fusese acolo înainte. Asta, cel puţin, era o îmbunătăţire.

El luă raportul şi-i făcu semn să se aşeze. Dură câteva minute să-l citească, apoi să-l recitească. Şi apoi îl puse pe masă.

— Există vreun motiv pentru care crezi că cineva nu te place? întrebă el.

La asta, Corrie, zguduită cum era, trebui să râdă.

— Da. Doar toată lumea din Vârfurile. Primarul. Kermode. Montebello. Ca să nu mai vorbim de tine.

Şeful reuşi să zâmbească slab.

— O să deschidem o anchetă, desigur. Dar… ascultă, sper că n-o să crezi că încerc să ignor asta dacă-ţi spun că de mai multe săptămâni suntem în căutarea unui braconier în zona respectivă. A omorât şi a măcelărit un cerb, vânzând, fără îndoială, carnea. Chiar săptămâna trecută, una dintre împuşcăturile lui nebuneşti a trecut prin fereastra unei case. Deci, ce s-a întâmplat cu tine s-ar putea – *s-ar putea* – să fi fost o împuşcătură rătăcită din activitatea lui de braconaj. Asta se întâmplă dimineaţa devreme, când cerbul – şi braconierul nostru – e activ. Din nou, nu spun că asta s-a întâmplat. Doar menţionez ca o posibilitate… mai mult ca să te fac să te simţi mai bine.

— Mulţumesc, zise Corrie.

Se ridicară şi şeful întinse mâna.

— Mă tem că va trebui să-ţi confisc maşina ca probă – să facem o analiză balistică şi să vedem dacă putem să recuperăm glonţul.

— Foarte bine.

— O să-ţi dau un poliţist să te ducă unde ai nevoie să mergi.

— Nu, mulţumesc. Mă duc doar după colţ, la Starbucks.

În timp ce Corrie stătea şi-şi sorbea cafeaua, se întrebă dacă într-adevăr fusese un braconier.

Era adevărat că deranjase o grămadă de lume în ultima vreme, dar asta trecuse, mai ales odată cu începerea incendierilor. Să tragă în maşina ei – asta ar fi tentativă de omor. Ce fel de ameninţare fusese ca să merite asta? Problema era că şeful era atât de copleşit – cum era toată lumea în departamentul de poliţie –, că avea puţină credinţă că ar fi capabil să facă o investigaţie adevărată.

Dacă împuşcătura fusese menită s-o intimideze, n-avea să funcţioneze. Ar fi putut s-o sperie – dar nu exista nicio şansă s-o facă să plece din oraş. Dacă avea vreun efect, ăsta era că avea s-o facă să vrea să stea mai mult. Apoi, din nou… ar putea să fie braconierul. Sau ar fi putut să fie o altă întâmplare nebunească. Ar fi putut să fie chiar piromanul în serie, schimbându-şi modus operandi.

Gândurile i se îndreptară spre Stacy, de pe râpă, probabil, încă dormind. Avea să vină în cele din urmă în oraş şi ar fi putut să fie şi ea în pericol, împuşcată. Scoase telefonul mobil şi formă numărul lui Stacy. Răspunse o voce somnoroasă. De îndată ce Corrie începu să-şi spună povestea, ea se trezi rapid.

— A tras cineva în maşina ta? Mă duc să-l caut pe ticălos.

— Stai. Nu face asta. E o nebunie. Lasă poliţia să rezolve.

— Urmele o să fie acolo, în zăpadă. Îi iau urma nenorocitului în orice gaură de păianjen se târăşte.

— Nu, te rog.

Corrie avu nevoie de zece minute ca s-o convingă pe Stacy să n-o facă. Atunci când Corrie era pe cale să închidă, Stacy zise:

— Sper să tragă în maşina mea. Am o pereche de gloanţe Black Talon pe care le mănâncă să-i exploreze psihicul interior.

Apoi, sună la Rablă-de închiriat. Agentul zise şi tot repetă despre cum însuşi şeful poliţiei tocmai sunase, despre cât de îngrozitoare probabil că fuseseră împuşcăturile, întrebă dacă era bine, dacă avea nevoie de un doctor… Şi dacă nu cumva o maşină mai bună – un Ford Explorer? – ar fi acceptabilă, fără niciun cost suplimentar, desigur.

Corrie zâmbi în timp ce închise.

Şeful părea să fi dobândit în cele din urmă un pic de coloană vertebrală.

CAPITOLUL 38

Roger Kleefisch se întinse într-unul din cele două fotolii căptuşite cu catifea din camera de zi a casei lui din Londra, cu picioarele pe covorul din blană de urs, cu tot trupul absorbind căldura primitoare de la focul trosnitor din vatră. Agentul Pendergast stătea în celălalt fotoliu, nemişcat, cu ochii la flăcări.

Când Kleefisch îl primise înăuntru, agentul FBI se uitase prin încăpere, ridicând din sprâncene, dar nu făcuse nicio altă remarcă. Şi totuşi, Kleefisch simţise cumva că aprobă. Rareori primea pe cineva în camera lui de zi şi nu putu să se abţină să se simtă şi el un pic ca Sherlock Holmes aici, acasă, partener la descoperiri la rândul lui. Gândul reuşi să-i ridice un pic moralul. Deşi, dacă era să fie sincer cu el însuşi, ar fi trebuit, probabil, să-şi asume rolul de Watson. La urma urmelor, Pendergast, detectivul profesionist, era aici. În cele din urmă, Pendergast se foi şi îşi puse whisky-ul cu sifon pe marginea unei mese.

— Deci, Kleefisch, ce-ai descoperit până acum?

Era întrebarea de care se temea Kleefisch. Acesta înghiţi, respiră o dată adânc şi vorbi:

— Mă tem că nimic.

Ochii deschişi la culoare se uitară la el cu atenţie.

— Serios?

— Am încercat totul în aceste ultime douăzeci şi patru de ore, răspunse. M-am uitat din nou prin corespondenţa veche, am citit şi recitit jurnalul lui Conan Doyle. Am examinat fiecare carte, fiecare tratat pe care l-am găsit din ultimii ani ai omului. Chiar am încercat să culeg – cu băgare de seamă – rodul judecăţii mai multora dintre cei mai străluciţi Investiţi ai noştri. N-am găsit nimic, nici măcar o urmă de dovadă. Şi trebuie să spun, în ciuda entuziasmului meu iniţial, asta nu vine ca o surpriză. Tot terenul ăsta a fost acoperit atât de bine de Ştrengari în trecut. Am fost nebun să cred că ar putea să apară ceva nou.

Pendergast nu vorbi. Cu lumina pâlpâitoare a focului sclipindu-i peste trăsăturile supte, peste capul plecat, cu o expresie gânditoare pe faţă, înconjurat de ornamente victoriene, semăna brusc atât de mult cu Holmes însuşi, încât Kleefisch fu luat prin surprindere.

— Îmi pare sincer rău, Pendergast, zise Kleefisch întorcându-şi privirea spre covorul din blană de urs. Eram atât de plin de speranţă!

Se opri.

— Mă tem că eşti la o vânătoare de gâşte sălbatice – una pe care eu s-ar putea s-o fi încurajat. Îmi cer scuze pentru asta.

După o clipă, Pendergast se agită.

— Dimpotrivă. Ai făcut deja ceva grozav. Mi-ai confirmat suspiciunile cu privire la faptul că povestirea cu Holmes lipseşte. Mi-ai arătat dovada din *Cvorumul lui Queen.* Ai făcut conexiuni, în scrisorile lui Conan Doyle, cu Aspern Hall. Aproape în ciuda ţie însuţi m-ai convins nu numai că „Aventura de la Aspern Hall“ a existat – ci că încă mai există. Trebuie s-o localizez.

— Pentru un Ştrengar ca mine, un discipol Holmes, asta ar fi lovitura vieţii. Dar din nou, trebuie să întreb – de ce e atât de important pentru tine?

Pendergast ezită o clipă.

— Am anumite idei, bănuieli pe care povestea asta ar putea să le confirme – sau nu.

— Bănuieli despre ce?

Un mic zâmbet ondulă buza lui Pendergast.

— Tu – un discipol Holmes – încurajezi un anchetator să se dedea la speculaţii vulgare? Dragul meu Kleefisch!

La asta, Kleefisch roşi.

— Deşi îi dispreţuiesc în mod normal pe cei care susţin că au un al şaselea simţ, în cazul de faţă *simt* că povestirea pierdută e în centrul tuturor misterelor de-aici – trecut şi prezent, zise Pendergast.

— În acest caz, îmi pare rău că am venit cu mâna goală, zise Kleefisch în cele din urmă.

— Nu te teme, răspunse Pendergast. Eu nu.

Kleefisch ridică din sprâncene. Pendergast continuă:

— Am pornit de la premisa că, cu cât aflu mai multe despre ultimii ani ai lui Conan Doyle, cu atât mă apropii de găsirea poveştii pierdute. Mi-am concentrat eforturile pe cercul de spiritism de care a aparţinut în anii dinainte de-a muri. Am aflat că grupul ăsta se întâlnea frecvent la o căbănuţă pe nume Covington Grange, de la marginea Hampstead Heath. Cabana a fost deţinută de o spiritistă pe nume Mary Wilkes. Conan Doyle a avut o cămăruţă la Covington Grange, unde a scris uneori eseuri despre spiritism, pe care le citea seara grupului.

— Fascinant, zise Kleefisch.

— Permite-mi să pun întrebarea asta: nu e probabil ca, în timp ce-şi scria textele cu privire la spiritism, la Covington Grange, să fi scris şi o povestire finală despre Sherlock Holmes, „Aventura de la Aspern Hall“?

Kleefisch simţi o înviorare de entuziasm. Avea sens. Şi asta era o cale care, după cunoştinţele lui, nu fusese explorată niciodată de vreun coleg Ştrengar.

— Având în vedere natura lui incendiară, nu e posibil şi ca autorul s-o fi ascuns undeva în acea cămăruţă pe care o folosea pentru scris sau în altă parte în Grange?

— Ar fi posibil, într-adevăr!

Kleefisch se ridică de pe scaun.

— Doamne. Nu-i de mirare că manuscrisul n-a fost niciodată găsit la Windlesham! Şi ce urmează, atunci?

— Ce urmează? Aş fi crezut că e evident. Covington Grange e aproape.

CAPITOLUL 39

Cu ceaşca de ceai în mână, Dorothea Pembroke se duse înapoi în firida ei confortabilă de la sediul Blackpool al Trustului Naţional pentru Locuri de Interes Istoric sau Frumuseţe Naturală. Era trecut de 10.45 şi domnişoara Pembroke era aproape la fel de serioasă în legătură cu ceaiul ei de la ora unsprezece cât era cu poziţia ei, în legătură cu care era chiar foarte serioasă. Un şerveţel de pânză, plasat elegant pe birou, o ceaşcă de ceai de iasomie Harrisons & Crosfield, un cub de zahăr şi un biscuit de grâu înmuiat de două ori în ceaşcă – nu o dată, nu de trei ori – înainte să fie ronţăit.

Din multe puncte de vedere, doamna Pembroke simţea că ea *era* Trustul Naţional. În asociaţia nonprofit erau, desigur, locuri de muncă mult mai importante decât al ei, dar nimeni nu putea să se laude cu o genealogie mai bună. Bunicul ei, Sir Erskine Pembroke, fusese stăpânul Chiddingham Place, una dintre cele mai impresionante şi mai impunătoare case din Cornwall. Dar compania lui eşuase, iar când familia îşi dăduse seama că nu putea să continue să plătească taxele şi să şi întreţină conacul, intrase în discuţii cu Trustul Naţional. Fundaţiile clădirii şi edificiile generale erau restaurate, grădinile sale extinse, şi Chiddingham Place fusese deschis în cele din urmă vizitatorilor, în timp ce familia locuia în camere modeste de la ultimul etaj. Câţiva ani mai târziu, tatăl ei ocupase o poziţie în Trustul Naţional, ca manager de proiect. De îndată ce terminase şcoala, domnişoara Pembroke se alăturase ea însăşi Trustului, avansând în ultimii treizeci şi doi ani până în funcţia de administrator adjunct. Una peste alta, o creştere foarte satisfăcătoare.

În timp ce punea deoparte ceaşca şi plia şerveţelul, deveni conştientă de faptul că în pragul uşii stătea un bărbat. Era mult prea bine-crescută ca să se arate surprinsă, dar se opri doar o clipă înainte să mai plieze o dată şerveţelul şi să-l pună în birou.

Era un bărbat cu aspect mai degrabă frapant – înalt şi palid, cu părul alb-blond şi ochi de culoarea gheţii, îmbrăcat într-un costum negru bine croit –, dar nu-l recunoscu, şi vizitatorii erau de obicei anunţaţi.

— Iertaţi-mă, zise el cu un accent american – din sud –, însoţit de un zâmbet fermecător. Nu vreau să deranjez, doamnă Pembroke. Dar secretara de la intrare nu era la biroul ei şi, ei bine, *avem* o întâlnire.

Dorothea Pembroke deschise registrul şi se uită la pagina zilei curente. Da, într-adevăr: avea o întâlnire la 11.15 cu un domn Pendergast. Îşi reaminti că acesta ceruse în mod expres s-o vadă pe ea,

şi nu pe administrator – în mod neobişnuit. Totuşi, nu fusese anunţat şi ea nu încuraja o astfel de lipsă de formalism. Dar bărbatul avea un fel de-a fi atrăgător şi era gata să treacă cu vederea această încălcare de proprietate.

— Pot să iau loc? întrebă el cu alt zâmbet.

Domnişoara Pembroke dădu din cap spre un loc liber din faţa biroului ei.

— Pot să întreb despre ce doriţi să vorbiţi cu mine?

— Doresc să vizitez una dintre proprietăţile dumneavoastră.

— Să vizitaţi? zise ea, permiţând ca o foarte mică urmă de dezaprobare să-i coloreze vocea. Avem voluntari în faţă care pot să vă ajute cu asta.

Era chiar prea din cale-afară s-o deranjeze cu o astfel de cerere banală.

— Îmi cer scuze, răspunse omul. Nu vreau să abuzez de timpul dumneavoastră preţios. Am vorbit despre problema asta cu Serviciile pentru vizitatori şi ei m-au trimis la dumneata.

— Înţeleg.

Asta schimba lucrurile. Şi, într-adevăr, omul avea cele mai curtenitoare maniere. Chiar şi accentul lui vorbea despre origine – nu era unul dintre americanii ăia cu vorbire tărăgănată supărătoare, barbară.

— Înainte să începem, avem un mic regulament aici. Avem nevoie de identificarea vizitatorului, dacă nu vă supăraţi.

Bărbatul zâmbi din nou. Avea dinţi albi şi frumoşi. Se căută în costumul negru şi scoase un portofel de piele, pe care-l puse deschis pe masă, expunând o strălucire de aur în partea de sus, cu o fotografie de ID dedesubt.

Domnişoara Pembroke fu surprinsă.

— O, Doamne! Biroul Federal de Investigaţii? E vorba de… o chestiune penală?

Omul zâmbi cât se poate de cuceritor.

— A, nu. Nu e cazul să vă alarmaţi niciun pic. E o chestiune personală, nimic oficial. V-aş fi arătat paşaportul, dar e într-un seif de hotel.

Domnişoara Pembroke îi permise inimii să se liniştească. Nu fusese implicată niciodată într-o chestiune penală şi privea cu oroare o astfel de posibilitate.

— Păi, atunci, domnule Pendergast, m-am liniştit şi sunt la dispoziţia dumneavoastră. Vă rog, spuneţi-mi ce aţi dori să vizitaţi?

— O cabană numită Covington Grange.

— Covington Grange. Covington Grange.

Domnişoara Pembroke nu era familiarizată cu numele. Dar, pe de altă parte, Trustul avea sute de proprietăţi în grijă – inclusiv multe

dintre cele mai mari proprietăţi din Anglia –, şi nu putea să se aştepte să şi le amintească pe toate.

— O clipă.

Se întoarse spre computer, umblă cu mouse-ul prin câteva meniuri şi-şi introduse numele în câmpul de aşteptare. Pe ecran apărură mai multe fotografii şi un text lung. În timp ce citea, îşi dădu seama că îşi amintea vag locul. Nu era de mirare că cei de la Servicii pentru vizitatori îi recomandaseră omului să ia legătura cu un administrator.

Se întoarse.

— Covington Grange, zise ea din nou. Deţinut în trecut de Leticia Wilkes, care a murit în 1980, lăsându-l statului.

Bărbatul numit Pendergast dădu din cap.

— Îmi pare foarte rău să vă spun, domnule Pendergast, că nici nu se pune problema unei vizite la Covington Grange.

La această veste, o expresie dezamăgită apăru pe faţa omului. Se luptă să se stăpânească.

— Vizita nu trebuie să fie una lungă, doamnă Pembroke.

— Îmi pare rău, e de-a dreptul imposibil. Conform fişierului, cabana a fost închisă de zeci de ani, închisă pentru public, până când Trustul decide ce să facă cu ea.

Bietul om – arăta atât de dezolat, încât şi inima severă şi foarte corectă a Dorotheei Pembroke începu să se înmoaie.

— A suferit o vătămare gravă din cauza condiţiilor naturale, zise ea cu titlu de explicaţie. E nesigură şi necesită o conservare extinsă înainte să permitem accesul cuiva înăuntru. Şi în prezent fondurile noastre – cum vă puteţi imagina – sunt limitate. Există numeroase alte proprietăţi, proprietăţi mai importante, care au, de asemenea, nevoie de atenţie. Şi, ca să fiu sinceră, e de interes istoric marginal.

Domnul Pendergast coborî privirea, strângându-şi şi desfăcându-şi mâinile.

În cele din urmă, vorbi:

— Vă mulţumesc că v-aţi făcut timp să-mi explicaţi situaţia. Înţeleg perfect. Doar că…

Şi aici domnul Pendergast ridică din nou privirea, întâlnind-o pe-a ei.

— Doar că eu sunt ultimul descendent rămas al Leticiei Wilkes.

Domnişoara Pembroke îl privi surprinsă.

— A fost bunica mea. Doar eu am mai rămas din familie. Mama a murit de cancer anul trecut, iar tata a fost ucis într-un accident de tren cu un an înainte. Sora… mea a fost ucisă în urmă cu doar trei săptămâni într-un jaf care s-a încheiat prost. Deci, înţelegeţi…

Domnul Pendergast se opri o clipă să se adune.

— Înţelegeţi, Covington Grange e tot ce mi-a mai rămas. E locul unde mi-am petrecut verile când eram mic, înainte ca mama să ne

ducă în America. Conţine toate amintirile fericite pe care le am despre familia mea pierdută.

— O, înţeleg.

Era o poveste de-a dreptul sfâşietoare.

— Voiam doar să văd locul pentru ultima dată, doar o dată, înainte să se distrugă şi să cadă în ruină. Şi… mai ales, există un vechi album foto de familie pe care îmi amintesc că-l răsfoiam când eram mic, pus sus în dulap, pe care aş vrea să-l iau – dacă n-aveţi nimic împotrivă. N-am nimic, *absolut nimic* de familie. Când ne-am dus în America, am lăsat totul în urmă.

Domnişoara Pembroke ascultă această poveste tragică, cu mila izvorându-i din inimă. După o clipă, îşi drese glasul. Mila era una, *datoria* cu totul alta.

— Aşa cum am spus, îmi pare foarte rău, zise ea. Dar din toate motivele pe care vi le-am spus, pur şi simplu e în afara discuţiei. Şi, în orice caz, tot conţinutul îi aparţine Trustului, chiar şi fotografiile, care ar putea să prezinte un interes istoric.

— Dar doar putrezesc! Au trecut peste treizeci de ani şi nu s-a făcut nimic!

Vocea lui Pendergast căpătă un ton linguşitor:

— Doar zece minute înăuntru? Cinci? N-ar trebui să ştie nimeni în afară de dumneavoastră şi de mine.

Insinuarea asta – că ea ar putea să fie implicată într-o schemă fără ştirea Trustului – rupse vraja.

— Nici nu se pune problema. Sunt surprinsă că veniţi cu o aşa propunere.

— Şi ăsta e ultimul cuvânt?

Domnişoara Pembroke dădu scurt din cap.

— Înţeleg.

Aerul omului se schimbă. Expresia oropsită îl părăsi, tremurul slab din voce dispăru. Se lăsă pe spate în scaun şi o privi cu o expresie destul de diferită de cea dinainte. Brusc, în expresia lui apăru ceva uşor alarmant – ceva pe care domnişoara Pembroke nu prea putea să pună degetul.

— Asta are o asemenea importanţă pentru mine, că am să merg până în pânzele albe s-o îndeplinesc, zise bărbatul.

— Nu sunt sigură ce înseamnă asta, dar eu am conştiinţa împăcată, zise ea cu fermitate absolută.

— Mă tem foarte mult că atitudinea dumitale nu-mi dă de ales.

Şi căutând în buzunar, agentul FBI scoase un teanc de hârtii şi le ţinu în sus.

— Ce-i asta? întrebă ea.

— Am aici informaţii care s-ar putea dovedi de interes pentru dumneavoastră.

Se schimbase şi tonul omului.

— Am înţeles că familia dumneavoastră obişnuia să locuiască la Chiddingham Place?

— Nu că v-ar interesa în vreun fel, dar încă mai locuieşte.

— Da. La etajul al patrulea. Materialul, pe care cred că o să-l găsiţi deosebit de interesant, se referă la bunicul dumneavoastră.

Puse hârtiile pe birou cu o mişcare curtenitoare.

— Am aici informaţii – informaţii *incontestabile* – că în ultimele sale luni de activitate, chiar înainte să dea faliment, acesta şi-a însuşit valoarea stocurilor propriilor acţionari, într-o încercare disperată de-a menţine compania în viaţă. Făcând asta, nu numai că a comis fraude financiare grave, dar a şi minţit banca, susţinând că valorile mobiliare sunt ale sale.

Se opri.

— Acţiunile lui infracţionale i-au lăsat săraci lipiţi pe mulţi dintre acţionarii săi, printre care şi o serie de văduve şi pensionari care, ulterior, au murit în penurie abjectă. Mă tem că povestea face lectura extrem de neplăcută.

Se opri.

— Sunt sigur, doamnă Pembroke, că n-aţi vrea ca bunul nume al bunicului dumneavoastră – şi al familiei Pembroke, prin extensie – să fie pătat.

Bărbatul se opri ca să-şi afişeze dinţii albi.

— Deci, n-ar fi în interesul dumitale să-mi daţi acces temporar la Covington Grange? Un fleac. Cred că ar fi în interesul tuturor – nu-i aşa?

Zâmbetul acela final, îngheţat – cu dinţii ăia mici, egali, perfecţi – o făcu pe domnişoara Dorothea Pembroke să se încordeze. Apoi, încet, se ridică de pe scaun. La fel de încet, luă hârtiile pe care omul numit Pendergast i le pusese pe birou. Şi apoi, cu o mişcare dispreţuitoare, i le aruncă la picioare.

— Aveţi neruşinarea să veniţi în biroul meu şi să încercaţi să mă şantajaţi?

Vocea îi rămăsese remarcabil de calmă, surprinzând-o.

— Niciodată în viaţa mea n-am mai fost supusă la un aşa comportament îngrozitor. Domnule, nu eşti ceea ce se numeşte un om de încredere. N-aş fi surprinsă dacă povestea pe care mi-aţi spus-o ar fi la fel de falsă cum bănuiesc că e insigna.

— Adevărată sau falsă, informaţiile pe care le am despre bunicul dumneavoastră sunt solide ca stânca. Daţi-mi ce vreau sau le predau poliţiei. Gândiţi-vă la familia dumneavoastră.

— Datoria mea e pentru biroul meu şi pentru adevăr. Nici mai mult, nici mai puţin. Dacă vrei să distrugi numele familiei mele, dacă vrei să ne tragi în noroi, dacă vrei să ne iei puţina siguranţă financiară pe

care o avem – aşa să fie. Am să trăiesc cu asta. N-am să pot să trăiesc cu o încălcare a responsabilităţii mele. Aşa că îţi spun, domnule Pendergast – întinse o mână, arătând cu degetul constant la ieşire, cu vocea liniştită încă fermă –, părăseşte imediat clădirea, altfel vei fi evacuat cu forţa. Bună ziua.

Stând pe treptele din faţă ale Trustului Naţional pentru Locuri de Interes Istoric sau Frumuseţe Naturală, agentul Pendergast privi o clipă în jur, cu aspectul de exasperare lăsând loc încet unei expresii foarte diferite: admiraţia.

Adevăratul curaj se manifestă uneori în locurile cel mai puţin probabile. Puţini ar fi putut să reziste unui asalt atât de temeinic. Domnişoara Pembroke, care, la urma urmelor, îşi făcea doar treaba, era una dintr-o mie.

Buzele lui subţiri zvâcniră într-un zâmbet. Apoi aruncă hârtiile într-un coş de gunoi din apropiere. Şi – în timp ce cobora treptele, îndreptându-se spre gară şi spre trenul înapoi la Londra – cită în şoaptă: „Pentru Sherlock Holmes e întotdeauna *femeia.* Rareori l-am auzit menţionând-o sub vreun alt nume. În ochii lui, ea eclipsează şi domină tot ce ţine de sexul ei…“

CAPITOLUL 40

Mockey Jones era din nou beat şi bucuros de asta. Jones se gândea adesea la el însuşi la persoana a treia, iar mica voce din capul lui îi spunea că era Mockey Jones, împleticindu-se pe East Main Street, fără nicio senzaţie de durere (sau frig), cu cinci martini scumpe şi o friptură de optzeci de dolari în burdihan, satisfăcut sexual, cu un portofel plin de bani şi carduri de credit, fără loc de muncă, fără treabă şi fără griji.

Mockey Jones era unul dintre acei unu la sută – de fapt unul dintre cei o zecime dintr-o zecime din unu la sută –, şi, deşi nu-şi câştigase, de fapt, un ban din banii pe care-i avea, nu conta, fiindcă banii erau bani, şi era mai bine să-i ai decât să nu-i ai, şi mai bine să ai o grămadă decât doar câţiva. Şi Mockey Jones avea o grămadă.

Mockey Jones avea patruzeci şi nouă de ani şi lăsase în urmă trei soţii şi tot atâţia copii – făcu o mică plecăciune în timp ce cobora pe stradă, în semn de omagiu pentru ei –, dar acum era liber şi complet lipsit de responsabilităţi, cu nimic altceva de făcut decât să schieze, să mănânce, să bea, să şi-o tragă şi să urle la consilierii lui de investiţii.

Mockey Jones era foarte fericit să trăiască în Roaring Fork. Era genul lui de oraş.

Oamenilor nu le pasă cine eşti sau ce-ai făcut, cât timp eşti bogat. Şi nu doar milionar – asta era un rahat. Era plină ţara de milionari banali din clasa de mijloc. Astfel de oameni erau dispreţuiţi în Roaring Fork. Nu – trebuia să fii miliardar sau cel puţin un centimilionar, ca să intri în cercul potrivit de oameni. Jones însuşi era în categoria centi, dar, deşi asta era o ruşine cu care se obişnuise, cele două sute de milioane moştenite de la ticălosul de taică-său – altă plecăciune, amintirii – erau adecvate nevoilor sale.

Se opri, uitându-se în jur. Cristoase, ar fi trebuit să facă pipi la restaurant. Blestematul ăsta de oraş n-avea toalete publice. Şi unde dracu' îşi lăsase maşina? Nu conta – nu era chiar atât de prost să se urce la volan în starea lui. În niciun caz n-avea să apară vreodată în *Roaring Fork Times* titlul: MOCKEY JONES ARESTAT PENTRU CONDUCERE SUB INFLUENŢA ALCOOLULUI. Avea să cheme unul dintre serviciile cu limuzine de noapte pentru petrecăreţi, care erau mai multe şi se ocupau cu transportul acasă a unora ca Mockey, care „cinaseră prea bine".

Scoase telefonul mobil, dar îi alunecă din mâinile înmănuşate şi ateriză într-un morman de zăpadă. Se aplecă, cu o înjurătură extravagantă, îl luă, îl curăţă şi formă apelarea rapidă corespunzătoare. Aranjă plecarea într-o clipă.

Paharele acelea de martini de la Brierly's Steak House avuseseră cu siguranţă gust bun şi abia aştepta să mai bea unul când ajungea acasă.

Stând pe marginea trotuarului, legănându-se uşor, aşteptând limuzina, Mockey Jones deveni vag conştient de ceva interferându-se rapid în dreapta câmpului său vizual. Ceva gălbui – şi sclipind nefiresc. Se întoarse şi văzu o casă mare explodând literalmente în flăcări, în cartierul Mountain Laurel, de pe dealul estic, chiar în capătul oraşului, la nici o jumătate de kilometru depărtare. Chiar în timp ce privea, îi simţi căldura pe obraz, văzu flăcările săltând tot mai sus în aer, scânteile înălţându-se ca nişte stele pe cerul întunecat… Şi – o, Doamne – era cineva la o fereastră de la etaj, cu silueta conturată de foc? Chiar în timp ce privea, fereastra explodă şi corpul se rostogoli afară ca o cometă în flăcări, zvârcolindu-se, cu un ţipăt hidos care tăie ca un cuţit aerul miezului nopţii, răsunând din nou şi din nou pe munte, de parcă nu se mai termina, chiar şi după ce corpul arzând dispăruse sub brazi. Aproape imediat, în câteva secunde se pare, porniră să sune sirenele. Erau maşini de poliţie şi pompieri, şi trecători pe stradă, şi – câteva momente mai târziu – camionete de televiziune cu farfuriile de pe capote înclinându-se. Ultimele veniră elicopterele, inscripţionate cu numerele de apel, rotindu-se jos, pe deasupra copacilor.

Şi apoi, cu ţipătul ăla hidos încă răsunându-i în creierul confuz, Mockey Jones simţi ceva mai întâi cald, apoi rece, între picioare. O clipă mai târziu, îşi dădu seama că făcuse pipi în pantaloni.

CAPITOLUL 41

Corrie Swanson opri Explorerul închiriat pe alee şi se uită în sus, la casa rece şi întunecată. Nu era nicio lumină aprinsă, chiar dacă maşina lui Stacy se afla acolo. Unde era? Dintr-un motiv sau altul, Corrie se pomeni făcându-şi griji pentru Stacy, simţindu-se ciudat de protectivă faţă de ea, când, de fapt, sperase că se va întâmpla contrariul – că Stacy avea s-o facă să se simtă în siguranţă.

Stacy dormea probabil, chiar dacă părea genul de persoană care se culcă târziu şi se trezeşte târziu. Sau poate avea o întâlnire şi tipul o luase cu maşina lui şi încă erau plecaţi. Corrie coborî din maşină, o încuie şi intră în casă. Lumina din bucătărie era stinsă. Asta stabili: Stacy dormea. Pe deasupra capului zbură la joasă înălţime un elicopter, apoi altul. Pe drumul în sus în canion, văzuse activitatea frenetică a elicopterelor, însoţită de sunetul slab al sirenelor venind dinspre oraş. Spera că nu ardea altă casă.

Întâlnirea cu Ted nu prea se încheiase cum sperase ea. Nu ştia sigur de ce, dar în ultimul moment îi respinsese cererea de-a veni la ea să-i încălzească patul rece. Fusese tentată, extrem de tentată şi încă îşi simţea buzele furnicând-o de la săruturile lui lungi. Isuse, de ce îl refuzase?

Fusese o seară minunată. Mâncaseră la un restaurant de lux, într-o clădire veche de piatră frumos renovată, confortabil şi romantic, cu lumânări şi lumină discretă. Mâncarea fusese excelentă. Înfometată, Corrie înfulecase o friptură gigantică de muşchi de calitate, în sânge, însoţită de o halbă de bere, cartofi franţuzeşti (favoriţii ei), o salată de lăptuci şi încheiase cu o delicioasă îngheţată de cacao. Vorbiseră şi vorbiseră, mai ales despre măgarul acela de Marple şi despre Kermode. Ted fusese fascinat – şi şocat – să afle că doamna Kermode se înrudea cu abominabila familie Stafford. Crescând în Vârfurile, o cunoştea de mult pe Kermode şi ajunsese s-o deteste, dar chiar îl şocase să afle că ea făcea parte din familia lipsită de inimă care asuprise şi storsese oraşul pe vremea când era exploatare minieră.

La rândul lui, îi povestise un fapt interesant: familia Stafford deţinuse iniţial terenul pe care fusese construit complexul Vârfurile – şi holdingul lor încă deţinea drepturile de proiect pentru Faza a treia, programată să fie lansată imediat ce erau deschise spa-ul şi clubul cel nou.

Lăsând deoparte gândurile astea, Corrie ieşi din bucătărie în coridorul central. Ceva o făcu să se neliniştească – era o senzaţie străină, pe care nu prea putea s-o indice, un miros ciudat. Străbătu

casa şi se îndreptă spre camerele lor, ca să verifice unde era Stacy.

Patul acesteia era gol.

— Stacy?

Niciun răspuns.

Dintr-odată, îşi aduse aminte de câine.

— Jack?

Nu fusese întâmpinată de niciun lătrat, de nicio ţopăială a micii corcituri nebune.

Acum, începu să se sperie. Se duse pe micul hol, strigând numele câinelui. Tot nimic. Se duse înapoi în partea principală a casei. Poate că se ascundea pe undeva sau se pierduse.

— *Jack?*

Oprindu-se să asculte, auzi un scheunat înăbuşit şi un sunet de zgârieturi. Venea dinspre camera de zi – o încăpere care fusese închisă şi în care i se interzisese strict să intre. Se duse la cel mai apropiat cadru de uşi.

— Jack?

Alt scheunat şi lătrat, însoţit de mai multe zgârieturi.

Îşi simţi inima bătând. Ceva era foarte, foarte rău. Puse mâna pe uşi, descoperi că sunt descuiate şi le trase încet. Imediat, Jack se grăbi să iasă din întunericul de dincolo, gudurându-se, scheunând şi lingând-o, cu coada prinsă între picioare.

— Cine te-a băgat aici, Jack?

Se uită prin camera întunecată. Părea tăcută, goală – şi apoi văzu conturul întunecat al unei siluete pe canapea.

— Hei! strigă ea surprinsă.

Jack se ghemui în spatele ei, scheunând.

Silueta se mişcă un pic, foarte încet.

— Cine eşti şi ce faci aici? întrebă Corrie.

Era o prostie. Trebuia să iasă, acum.

— O, se auzi un glas gros din întuneric. Tu erai.

— Stacy?

Niciun răspuns.

— Dumnezeule mare, eşti bine?

— Bine, nicio problemă, se auzi din nou vocea împleticită.

Corrie aprinse luminile. Şi o văzu pe Stacy, lungită pe canapea, cu o sticlă de Jim Beam pe jumătate goală în faţă. Încă purta hainele de iarnă – fular, căciulă şi tot. La picioarele ei se întindea o mică băltoacă şi urmele apoase duceau la canapea.

— O, nu. Stacy!

Stacy flutură braţul şi apoi îl lăsă să cadă pe canapea.

— Scuze.

— Ce-ai făcut? Ai fost afară?

— Afară pentru o plimbare. Căutându-l pe ticălosul care a tras în

maşina ta.

— Dar ţi-am spus să nu faci asta. Ai fi putut să îngheţi şi să mori pe-acolo!

Corrie observă că Stacy avea la şold tocul cu arma. Isuse, ar fi trebuit să i-o ia.

— Nu-ţi face griji pentru mine.

— Îmi fac griji pentru tine. Îmi fac *foarte multe* griji pentru tine!

— Hai, stai jos, bea ceva. Relaxează-te.

Corrie se aşeză, dar ignoră oferta de băutură.

— Stacy, ce se întâmplă?

Stacy îşi bălăbăni capul.

— Nu ştiu. Nimic. Viaţa mea e de rahat.

Corrie o luă de mână.

Nu era de mirare că şi câinele se speriase.

— Îmi pare rău. Şi eu mă simt aşa uneori. Vrei să vorbim despre asta?

— Cariera mea militară – distrusă. Fără familie. Fără prieteni. Nimic. N-am nimic în viaţa mea în afară de o cutie cu oase vechi de dus înapoi în Kentucky. Şi pentru ce? Ce idee tâmpită!

— Dar cariera ta militară. Eşti căpitan. Toate medaliile şi evidenţierile alea – poţi să faci totul…

— Viaţa mea e terminată. Am fost lăsată la vatră.

— Vrei să spui că… n-ai demisionat?

Stacy clătină din cap.

— Lăsare la vatră pe motive medicale.

— Rănită?

— PTSD.

O tăcere.

— O, Isuse! Îmi pare rău, serios.

Fu o pauză lungă. Apoi Stacy vorbi din nou:

— Nici n-ai idee. M-am ales cu furiile astea – fără niciun motiv. Ţipând ca o afurisită de maniacă. Sau hiperventilaţie: atac total de panică. Cristoase, e groaznic! Şi apare fără avertisment. Mă simt atât de doborâtă uneori, nu pot să mă dau jos din pat, dorm paişpe ore pe zi. Şi apoi încep să fac chestia asta – beau. Nu pot să-mi găsesc un loc de muncă. Lăsare la vatră pe motive medicale… Asta se vede pe cererea de angajare. E gen: O, nu putem s-o angajăm, e al naibii de nebună. Toţi au panglici galbene pe maşini, dar când vine vorba să angajeze un veteran cu tulburare de stres posttraumatic? Fugi de-aici, căţea.

Întinse mâna să ia sticla. Corrie o interceptă şi o apucă uşor în acelaşi timp.

— Nu crezi că ai băut destul?

Stacy îi trase sticla din mână, luă o înghiţitură şi apoi, brusc, o

aruncă prin cameră, spărgând-o de peretele îndepărtat.

— La dracu', da. Ajunge.

— Dă-mi voie să te ajut să ajungi la pat.

Luă braţul lui Stacy. Aceasta se ridică nesigură în picioare, în timp ce Corrie o sprijinea. Doamne, puţea a burbon.

Lui Corrie îi părea atât de rău pentru ea! Se întrebă dacă putea să scoată pe neobservate pistolul din toc, dar decise că s-ar putea să nu fie o idee bună, că s-ar putea s-o întărâte pe Stacy. Doar s-o ducă în pat şi apoi avea să rezolve cu arma.

— L-au prins pe nenorocitul care a tras în maşina ta? articulă nedesluşit Stacy.

— Nu. Ei cred că s-ar putea să fi fost un braconier.

— Braconier, pe dracu'.

Se împiedică şi Corrie o ajută să se îndrepte.

— N-am găsit urmele ticălosului. Prea multă zăpadă proaspătă.

— Hai să nu ne facem griji pentru asta acum.

— Îmi fac griji!

Bătu cu mâna în pistolul de la şold şi-l smulse din toc, fluturându-l.

— Îl afum pe nenorocit!

— Ştii că n-ar trebui să umbli cu o armă de foc atunci când bei, zise Corrie încet şi ferm, ţinându-şi neliniştea sub control.

— Da. Corect. Îmi pare rău.

Stacy scoase încărcătorul, pe care-l mânui cu stângăcie şi-l scăpă pe jos, împrăştiind gloanţele.

— Mai bine îl iei tu.

I-l întinse, cu patul înainte, şi Corrie îl luă.

— Ai grijă, mai e unul în cameră. Lasă-mă să-l scot.

— Îl scot eu.

Corrie se chinui să învârtă camera cartuşului, lăsându-l să cadă pe podea.

— Hei, ştii ce faci, fată!

— Aşa şi trebuie, din moment ce studiez aplicarea legii.

— La dracu', da, o să ajungi o poliţistă bună într-o zi. Serios. Îmi place de tine, Corrie.

— Mulţumesc.

O ajută pe Stacy de-a lungul holului, spre camerele lor.

Corrie auzi mai multe elicoptere deasupra capului şi văzu printr-o fereastră un spot de lumină de la unul dintre acestea dirijat spre pământ, mişcându-se încolo şi-ncoace. Se întâmpla ceva.

În cele din urmă, o băgă pe Stacy sub pătură, punând lângă pat un coş de plastic pentru gunoi, în caz că vomită. Stacy adormi instantaneu.

Corrie se întoarse în camera de zi şi începu să cureţe, cu Jack după ea. Beţia lui Stacy îl speriase pe bietul câine. O speriase şi pe ea.

Când se îndreptă, auzi încă un elicopter zburând deasupra capului. Se duse la ochiurile de sticlă ale ferestrelor şi se uită în întuneric. Peste creastă, în direcţia oraşului, putea să vadă doar o strălucire galbenă intensă.

CAPITOLUL 42

Chiar când credea că lucrurile nu se puteau înrăutăţi, se întâmplă, se gândi şeful Morris în timp ce se uita la cele două maşini distruse care blocau Autostrada 82 şi la traficul furios, disperat şi aglomerat din spate. Elicopterul pentru evacuarea de urgenţă tocmai se înălţa, cu rotorul împrăştiind zăpadă peste tot, ca şi cum nu era deja suficientă din aer, transportând cele două victime la unitatea de primiri urgenţe de la Grand Junction, unde cel puţin una din acestea, împuşcată în cap, avea, probabil, să moară.

Ce-l înfuria cu adevăr pe şef era că nimeni nu fusese rănit în accident, în schimb asta provocase un incident rutier în care şoferul unui BMW X5 scosese un pistol şi-i împuşcase pe cei doi ocupanţi ai Geländewagenului din spatele lui. În timp ce aştepta să vină un snowcat, îl auzea acum, în partea din spate a cruiserului său, pe criminalul încătuşat urlând din toţi bojocii despre „autoapărare“ şi „apărarea mea“. Deci, dacă victima murea – şi cei mai mulţi oameni cu un glonţ de 38 în ţeastă asta făceau –, ar fi însemnat nouă crime în puţin mai mult de-o săptămână. Toate astea într-un oraş care nu mai văzuse o crimă de ani întregi. Ce coşmar – al cărui final nu se întrezărea.

Patru zile înainte de Crăciun şi zăpada cădea întruna, cu o predicţie de şaizeci până la şaptezeci şi cinci de centimetri în alte trei zile, cu vânturi puternice care însoţeau coada viscolului. Autostrada 82 – singura cale de ieşire din oraş – era blocată din cauza accidentului. Plugurile de zăpadă nu puteau să opereze. Viscolul le-o lua repede înainte. Şi într-o oră sau mai puţin, drumul ar fi trebuit închis, şi toţi oamenii ăştia care stăteau furioşi în maşinile lor, strigând, claxonând şi ţipând ca maniacii, ar fi trebuit salvaţi. Pe McMaster Field se zbura non-stop, toate Gulfstreamurile şi alte jeturi private şi avioane părăsind oraşul, dar şi acesta avea să se închidă în curând. Şi când avea să se întâmple, Roaring Fork avea să fie izolată, fără nicio cale de intrare sau de ieşire în afară de snowcat.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare, în spate, în direcţia oraşului.

Al treilea incendiu fusese cel mai cumplit dintre toate. Nu în ceea ce priveşte numărul de decese, ci efectul psihologic pe care îl avusese în Roaring Fork. Casa arsă se afla chiar la marginea oraşului, pe prima ridicătură a dealului: mare, veche, victoriană, aparţinându-i lui Maurice Girault, administratorul fondurilor celebrităţilor şi persoană importantă din New York, numărul cinci pe lista Forbes, un tip mai în

vârstă şi energic, cu un ego mare cât Muntele Everest. Victimele erau el însuşi şi tânăra lui proaspătă soţie, care arăta ca şi cum n-avea o zi peste optsprezece ani – şi care se aruncase de la o fereastră de la etajul superior în timp ce era în flăcări. Tot oraşul văzuse asta… şi fusese traumatizat.

Şi mârâitul traficului, împuşcăturile în mijlocul drumului, exemplul ăsta clasic de situaţie FUBAR[23] [23] Abreviere pentru *Fucked Up Beyond All Recognition* (engl.) – Deteriorat dincolo de orice recunoaştere (n. tr.) erau rezultatul.

Gândurile i se întoarseră fără voie la cuvintele de acum profetice ale lui Pendergast. „Casa următoare va fi, fără îndoială, la fel de vizibilă.“ Şi concluzia lui: *ca să transmită un mesaj.* Dar ce mesaj?

Îşi întoarse privirea spre harababură. Maşina de poliţie mergând la ralanti, cu trăgătorul pe bancheta din spate, avea luminile şi sirenele pornite – totul pentru spectacol. Idioţii care fugeau din oraş blocaseră ambele părţi ale drumului, precum şi benzile de decelerare, şi nămeţii mari de pe fiecare parte împiedicau să întoarcă maşinile – creând un blocaj total. Chiar şi şeful era blocat. În ciuda tuturor eforturilor sale de-a preveni să mai vină maşini din spate şi să-l blocheze, veniseră. Cel puţin reuşiseră să blocheze temporar calea de ieşire din oraş, împiedicând ca orice alte vehicule să se alăture harababurii. Şi, slavă Domnului, departamentul de poliţie din Roaring Fork avea trei snowcat-uri, toate aflate pe drum.

Chiar în timp ce stătea în maşina lui, cu ştergătoarele dând ineficient zăpada înainte şi-napoi, îl auzi pe primul apropiindu-se. Apucă imediat radioul, îndrumându-l pe poliţistul cu utilajul să-l ia de-acolo mai întâi pe criminal.

În jurul maşinii de poliţie începu să se adune o mulţime furioasă, ţipând la trăgător, blestemându-l şi ameninţându-l, oferindu-se să-l lege de cel mai apropiat copac, în timp ce criminalul, la rândul lui, striga şi îi lua în derâdere. Era uimitor, la fel ca în zilele justiţiarilor. Pojghiţa civilizaţiei era, într-adevăr, subţire.

Şi, mai presus de orice altceva, Pendergast dispăruse, se topise, plecase la Londra în cel mai prost moment posibil. Chivers, investigatorul de incendiu, era acum în război deschis cu departamentul de poliţie şi propriii lui anchetatori erau demoralizaţi, supăraţi şi în dezacord unul cu altul.

Apoi sosi şi cel de-al doilea snowcat, aducând o echipă CSI[24] [24] Abreviere de la *Crime Scene Investigation* – Investigare la locul faptei (n. tr.) şi o pereche de detectivi, ca să se documenteze la locul accidentului şi al crimei şi să intervieveze martori.

Începuse să ningă mai tare, fulgi mari şi grei căzând cu repeziciune. Coborând din maşina de poliţie, şeful se duse la utilaj şi se urcă la bord împreună cu unii dintre oamenii lui, care trebuiau să se întoarcă în oraş şi să lucreze la noul caz de incendiere. O serie de şoferi

disperaţi voiau să se întoarcă şi ei în oraş, şi şeful le permise câtorva dintre ei – unui cuplu cu un copil – să urce la bord, provocând un scandal printre cei rămaşi în urmă.

În timp ce vehiculul se îndrepta înapoi spre oraş prin zăpada înaltă, pe marginea autostrăzii, şeful se întoarse la gândurile lui, pentru a mia oară, la misterul central al incendierilor. Care era mesajul? Era complet nebun? Şi dacă era, cum puteau fi crimele atât de atent planificate şi executate? Când intrară în oraş, şeful fu lovit – după haosul de pe autostradă – de strania pustietate de aici. Revenise practic la statutul de oraş-fantomă, iar străzile pe care atârnau decoraţiuni de Crăciun şi vitrinele magazinelor înţesate de marfa strălucitoare scumpă creau o atmosferă de Zonă Crepusculară. Parcă era a doua zi după Armaghedon.

Şeful se întrebă dacă Roaring Fork avea să mai fie vreodată la fel.

CAPITOLUL 43

Mai târziu în acea după-amiază, pe drumul de întoarcere de la depozitul de schi, Corrie decise să se oprească în oraş şi să se încălzească cu o ceaşcă de ciocolată caldă, în timp ce-şi citea e-mailurile. Era întuneric, cădea ninsoarea şi ştia că ar fi trebuit să fie acasă, dar nu voia să dea cu ochii de conacul ăla oribil şi îngheţat, după ce-şi petrecuse cea mai mare parte a zilei congelându-se în depozitul la care începuse să se refere ca la „camera de tortură siberiană“. Ninsoarea se potolise un pic atunci când îşi parcă pe stradă noul Ford Explorer. De când cu incendierea din seara precedentă, erau locuri de parcare peste tot, în condiţiile în care înainte trebuia practic să renunţi la primul tău născut ca să găseşti un loc. În ciuda închiderii autostrăzii şi aeroportului mai devreme în acea zi, o grămadă de lume reuşise să iasă din oraş.

Intră în Ozymandias, una dintre puţinele cafenele obişnuite, modeste din oraş, cu Wi-Fi gratuit şi personal relaxat, care n-o privea de sus. Locul era aproape gol, dar o chelneriţă prietenoasă veni şi adăugă un pic de veselie la starea de spirit a lui Corrie. Aceasta comandă o ciocolată caldă şi-şi scoase iPad-ul. Avea destule e-mailuri, inclusiv unul de la îndrumătorul ei, cerând o altă actualizare a muncii ei, căutând să afle detalii despre ce se întâmpla cu adevărat în Roaring Fork şi plângându-se că nu-l informa suficient. Era adevărat, fusese precaută în rapoartele sale. Nu voia ca el să interfereze sau să încerce s-o oprească şi îşi imagina că, cu cât mai puţine informaţii avea el, cu atât mai bine. Odată ce disertaţia ei era finalizată şi predată, avea să impresioneze comisia. Îndrumătorul ei n-ar fi avut de ales decât să se alăture acordului general. Avea să câştige Premiul Rosewell… sau, cel puţin, spera că aşa avea să se întâmple.

Deci, ca să-l mulţumească pe Carbone, compuse un răspuns vag, ambiguu la e-mailul lui, făcându-l ca pe un raport, dar fără să spună, în esenţă, nimic, sugerând că munca ei începuse lent şi că, deocamdată, avea puţine informaţii reale. Apăsă butonul de trimitere, sperând că asta avea să-l mai ţină încă vreo câteva zile.

Îi fu adusă ciocolata caldă şi ea sorbi în timp ce accesa ultimele e-mailuri.

Nimic de la Pendergast – nu că aştepta. El nu era, se pare, genul care scrie e-mailuri. Terminând cu e-mailul, verifică *New York Times, Huff Post* şi alte câteva site-uri. *The Times* avea pe prima pagină un articol despre incendieri, pe care îl citi cu interes.

Ştirea devenise naţională după al doilea atac, dar acest al treilea o

ridicase la rangul de poveste de groază, cu tentă senzaţională, captând atenţia ţării. Ironic: era o ştire mare acum, chiar când viscolul era pe cale să lovească şi niciun reporter nu putea să ajungă să scrie despre asta.

Odată ciocolata terminată, îşi dădu seama că ar fi fost mai bine să se ducă acasă. Strângându-şi bine fularul, ieşi din cafenea şi fu surprinsă să vadă pe cealaltă parte a străzii, tocmai trecând pe sub un felinar, un cuplu pe care-l recunoscu a fi format din Stacy şi Ted.

Se uită lung. Deşi nu mergeau mână-n mână, păreau destul de prietenoşi, vorbind şi trăncănind împreună. În timp ce ea privea, dispărură într-un restaurant.

Lui Corrie i se făcu rău. Mai devreme, Stacy susţinuse că avea de gând să-şi petreacă ziua în casa lui Fine, din cauza mahmurelii. Dar mahmureala nu părea atât de rea cât să nu poată să iasă la cină cu Ted. O bârfeau cei doi pe la spate? Părea de neconceput – şi totuşi, dintr-odată, destul de posibil. Poate că asta era un fel de răzbunare din partea lui Ted fiindcă refuzase să se culce cu el noaptea trecută. Oare vorbea cu Stacy într-un moment de slăbiciune?

… Şi Stacy? Poate că era dată peste cap suficient ca să facă ceva de genul ăsta. La urma urmelor, ea sigur nu se dovedise căpitanul din forţele aeriene extrem de încrezător care crezuse Corrie iniţial că e, ci mai degrabă o femeie confuză şi singură. Ura ideea că toate astea îi schimbau sentimentele faţă de Stacy, dar nu putea să se abţină să nu se gândească acum la ea ca la o altă persoană. Se întrebă ce însemna PTSD şi cum se putea manifesta. Şi apoi era ciudat că Stacy ajunsese în oraş cu câteva zile înainte să dezvăluie asta cuiva. Ce făcuse în timpul ăsta? Oare chiar doar „obţinuse un sentiment“ al locului?

Corrie urcă în maşină şi porni motorul. Încă mai era ceva căldură reziduală, aşa că se încălzi repede, ceea ce o mulţumi. Conduse afară din oraş şi pe Ravens Ravine Road, luând curbele foarte lent, cu zăpada crescând peste ştergătoarele ei. Cădea atât de densă acum, că oricine ar fi aşteptat cu o armă nu i-ar fi văzut nici maşina pe drum şi nici n-ar fi putut să tragă. Cu atât mai bine.

Se gândi la cina mizerabilă de fasole şi orez care o aştepta – era tot ce putea să-şi permită – şi la încă o seară în care avea să-i îngheţe fundul în casă. La dracu’ cu asta, avea să smulgă lacătul de la termostat, să dea drumul la căldură şi să-l lase pe proprietar să urle. Părea ridicol că un multimilionar era atât de preocupat cu privire la câţiva dolari în plus.

Conacul se ivi din ninsoarea care cădea, întunecat şi sumbru. Maşina lui Stacy lipsea, cum era de aşteptat. Corrie spera că aceasta n-avea să bea în restaurant şi după aceea să încerce să conducă pe vremea asta.

Parcă pe alee. Maşina ei trebuia deszăpezită în dimineaţa

următoare, aşa cum fusese de mai multe ori înainte, fiind nevoie ca ea să iasă cu lopata. Toate astea fiindcă proprietarul n-o lăsa să folosească garajul. Nu era de mirare că era prins într-un divorţ oribil. Când ieşi din maşină, deja îngheţată, îşi dădu seama brusc că Pendergast avea dreptate. Era timpul să plece din Roaring Fork. Cercetarea ei de bază era completă şi era foarte clar că n-avea să rezolve ea o crimă în serie veche de o sută cincizeci de ani. Epuizase toate căile fără să iasă la iveală niciun indiciu. De îndată ce autostrada se va deschide, va pune punct. Decizia era luată.

Vârî cheia în uşa casei şi o deschise, aşteptând rafala obişnuită de lătrături şi scheunături în semn de salut –, dar fu întâmpinată doar cu tăcere. Simţi că i se face teamă din nou. Era ca noaptea trecută.

— Jack? strigă.

Niciun răspuns. Dacă Stacy luase câinele cu ea în oraş, ca să nu se simtă singur? Dar ea nu arătase prea mult interes pentru Jack şi pretindea că preferă pisicile.

— Jack? Aici, Jack!

Nici măcar un scheunat.

Corrie încercă din nou să-şi controleze bătăile inimii. Aprinse toate luminile – la naiba cu factura pentru curent – şi-l strigă din nou şi din nou.

Ducându-se pe hol spre aripa sa de casă, găsi uşa dormitorului ei închisă, dar descuiată. Împinse s-o deschidă.

— Jack?

În cameră era întuneric. La picioarele patului era o formă şi o zonă foarte întunecată în jurul acesteia. Aprinse luminile şi văzu corpul lui Jack – minus capul – întins pe covor, înconjurat de o pată mare purpurie. Nu ţipă. Nu putu să ţipe. Pur şi simplu se uită.

Şi apoi văzu capul, sprijinit de dulap, cu ochii deschişi şi holbându-se, cu o cascadă de sânge coagulat scurgându-se pe faţa de lemn fals. Între fălci ţinea o bucată de hârtie.

Într-o stare aproape de vis, deconectată ca şi cum se întâmpla altcuiva, Corrie reuşi să ridice un deschizător de scrisori, să tragă să deschidă fălcile, să scoată hârtia şi să citească mesajul.

Swanson, pleacă din oraş azi, altfel mori. Un glonţ prin capul ăla dulce al tău.

Corrie se holbă. Părea că un bolnav luase din *Naşul*… Şi ce făcea ca totul să fie ridicol era că, şi dacă ar fi vrut să plece din oraş, n-ar fi putut.

Biletul o scoase din ceaţa în care se afla. În ciuda fricii şi dezgustului, o copleşi un sentiment de furie atât de puternic, încât o sperie. Furie la încercarea brutală de intimidare, furie pentru ce-i făcuse bietului, nevinovatului Jack.

Să plece? În niciun caz. Rămânea aici.

CAPITOLUL 44

Hampstead Heath, remarcă Roger Kleefisch pentru sine, se schimbase, din păcate, faţă de vremea când Keats obişnuia să-l traverseze, în drumul lui de la Clerkenwell la cabana Cowden Clarke, ca să-şi citească poeziile şi să discute despre literatură. Sau de când Walter Hartright, profesor de desen, trecuse pe-acolo noaptea târziu, adâncit în gânduri, şi întâlnise fantomatica Femeie în alb pe un drum lateral îndepărtat. Zilele astea era tivit din toate părţile de Greater London, NW3, cu staţii de autobuz şi de metrou presărate de-a lungul marginilor unde odinioară erau numai pâlcuri de pomi. Acum însă, era aproape de miezul nopţii. Vremea se răcise, iar Heath era relativ pustiu.

Lăsaseră deja în spate Parliament Hill şi panorama sa minunată asupra oraşului, şi Canary Wharf, şi se îndreptau spre nord-vest. Dealuri, iazuri şi pâlcuri de păduri erau vizibile ca simple umbre în lumina palidă a lunii.

— Am adus un felinar camuflat, zise Kleefisch mai mult ca să-şi ţină curajul decât în scop informativ.

Etală dispozitivul pe care-l ţinuse ascuns sub mantaua grea.

— Pare cumva potrivit ocaziei.

Pendergast aruncă o privire spre acesta.

— Anacronic, dar potenţial util.

Mai devreme, în confortul locuinţei sale, planificarea acestei mici escapade îl umpluse pe Kleefisch de emoţie.

După ce lui Pendergast i se refuzase permisiunea de-a intra în Covington Grange, îşi propuse s-o facă oricum, ilegal. Kleefisch se oferise cu entuziasm să-l ajute. Dar acum, că executau propriu-zis planul, acesta simţi mai mult decât o mică emoţie. Una era să scrie eseuri academice despre profesorul Moriarty, „Napoleonul infracţionalităţii“, sau despre colonelul Sebastian Moran, „al doilea cel mai periculos om din Londra“. Cu totul altceva, îşi dădu el seama, să fie efectiv pe teren, cu intrarea prin efracţie pe agenda zilei.

— Acolo e jandarmeria Hampstead Heath, ştii, zise el.

— Da, veni răspunsul. Ce efectiv au?

— Poate o duzină de oameni sau aşa ceva. Unii folosesc câini poliţişti.

La asta nu primi niciun răspuns.

Înconjurară South Meadow şi trecură prin pădurile sumbre ale Dueling Ground. La nord, Kleefisch descoperi luminile de la Highgate.

— Apoi, trebuie să luăm în considerare paznicii Trustului Naţional,

adăugă el. Există întotdeauna posibilitatea ca unul dintre ei să zăbovească pe-acolo.

— În cazul ăsta, aş sugera ascunderea felinarului.

Pe măsură ce obiectivul apărea la vedere, pe buza unui deluşor, încetiniră.

Covington Grange era amplasat chiar la marginea îndepărtată a Dueling Ground, înconjurat pe trei laturi de pădure. În dreapta erau Stone Bridge şi Wood Pond.

Spre nord, un gazon verde ducea în direcţia Kenwood House.

În depărtare, traficul de noapte se potolise pe Hampstead Lane.

Pendergast se uită în jur, apoi dădu din cap spre Kleefisch şi înaintă, continuând să meargă paralel cu liziera pădurii.

Grange însuşi era o enigmă arheologică, de parcă constructorul acesteia nu putuse să se decidă cărei şcoli sau măcar cărei ere dorea să-i aparţină. Faţada joasă era pe jumătate din lemn şi în stil Tudor, dar o mică adăugare într-o parte avea o tentă neoromantică bizară.

Acoperişul de lemn, lung şi înclinat, gemând de streşini expuse prevestea cu o jumătate bună de secol stilul craftsman. În partea cealaltă era o seră cu panouri de sticlă acum sparte şi acoperite cu viţă-de-vie. Întreaga structură era împrejmuită de un gard din plasă de sârmă căzut şi afectat de vreme, care părea să fi fost ridicat ca o măsură de siguranţă cu decenii în urmă şi uitat de mult.

Urmându-l pe Pendergast, Kleefisch se strecură până în partea din faţă a clădirii, unde în gard era o poartă îngustă închisă cu lacăt. Lângă aceasta, pe un semn bătut de vreme se putea citi: PROPRIETATEA GUV. M.S. NU INTRAŢI.

— Intrăm, Roger? întrebă Pendergast calm de parcă îl invita pe Kleefisch la sandviciuri cu castraveţi la Ritz.

Kleefisch se uită neliniştit în jur şi strânse felinarul camuflat mai aproape.

— Dar lacătul… începu.

Chiar în timp ce vorbea, se auzi un clic slab şi lacătul se deschise în mâna lui Pendergast. Intrară repede pe poartă şi agentul o închise în urma lor.

Norii pluteau în derivă prin faţa lunii. Acum era foarte întuneric.

Kleefisch aşteptă în curte, în timp ce Pendergast făcu o recunoaştere rapidă. Era conştient de o varietate de sunete: un râs îndepărtat, un claxon staccato slab pe autostradă şi – sau aşa îşi imagina – bătaia emoţionată a inimii lui.

Pendergast se întoarse, apoi făcu semn spre uşa din faţă. Şi aceasta cedă aproape imediat la atingerea agentului FBI.

Cei doi intrară, Pendergast închise uşa şi Kleefisch se trezi în întuneric total. Acum era conştient de mai multe aspecte: miros de mucegai şi rumeguş, răpăială de picioruşe şi chiţăit de paraziţi

deranjaţi.

Din întuneric se auzi un glas.

— În ajutorul căutării noastre, să recapitulăm din nou ce ştim. De peste un deceniu, de la circa 1917 până la 1929, Conan Doyle a venit aici în mod frecvent, în calitate de invitat al Mariei Wilkes, ca să-şi continue studiile de spiritism şi să-şi citească scrierile pe această temă prietenilor cu aceeaşi preocupare cu a lui. A murit în 1930, legat de – conform propriilor vorbe – „cea mai mare şi mai glorioasă aventură dintre toate“. Maria Wilkes a murit în 1934. Fiica ei, Leticia Wilkes, a trăit aici – în primii ani alături de nepoata şi nepotul ei – până la moartea ei din 1980, moment în care a lăsat proprietatea guvernului. N-a mai fost locuită vreodată de-atunci – pare, într-adevăr, neatinsă.

Kleefisch n-avea prea multe de adăugat la asta, aşa că nu zise nimic.

Apăru o mică strălucire de roşu. Pendergast ţinea o lanternă cu un filtru la capăt. Fasciculul slab mătura ici şi colo, dezvăluind un hol care ducea în ceea ce fusese, în mod evident, o casă mobilată şi, la un moment dat, confortabilă, cam pe la 1980. De-a lungul peretelui erau aşezate teancuri de cărţi, în rânduri dezorganizate, şi pe un suport de pe mesele laterale, pline de praf, erau diverşi gnomi şi figurine de sticlă. Capătul celălalt al holului dădea într-o bucătărie: spre stânga şi spre dreapta erau deschideri care dădeau spre un salon, respectiv spre o sală de mese. Primul etaj părea acoperit cu un covor de păr aspru, de un portocaliu detestabil.

Pendergast adulmecă aerul.

— Mirosul de lemn putregăit şi de degradare e puternic. Prietena mea de la Trustul Naţional avea dreptate: casa asta e într-o stare de decrepitudine periculoasă şi se poate să aibă structura afectată. Trebuie să umblăm cu prudenţă.

Se mutară în salon, oprindu-se în prag, în timp ce Pendergast mătură încăperea cu lanterna lui amortizată. Era o scenă de confuzie. Într-un colţ era o pianină, cu partiturile revărsându-i-se de pe pupitru, şi pe jos erau laviţe răsturnate. Câteva mese de joc, acoperite de mucegai, pe care erau puzzle-uri abandonate şi jocuri de Monopoly şi şah chinezesc încheiate pe jumătate. Pe scaune şi canapele erau răspândite la întâmplare reviste.

— Se pare că Leticia Wilkes şi-a neglijat responsabilităţile, zise Pendergast cu o pufnitură dezaprobatoare.

Restul primului etaj era la fel. Încălţăminte, jucării, mărunţişuri vechi, jachete, costume de baie, toate aruncate – şi pretutindeni acelaşi covor portocaliu odios, care devenea de un purpuriu îngrozitor sub lumina amortizată a lui Pendergast. Nu era de mirare că Trustul Naţional lăsase locul să se transforme în ruină, îşi spuse Kleefisch în sinea lui. Îşi imagină nişte bieţi funcţionari băgând capul pe uşă pentru un minut, aruncând o privire cercetătoare în jur şi apoi

închizând uşa la loc, deznădăjduiţi în privinţa renovării.

Privi pereţii tapetaţi cu un material cu model, mobilierul uzat şi colorat, în căutarea unor mărturii fantomatice despre cabana fermecată în care, odată ca niciodată, Conan Doyle lucrase şi se distrase. Fu incapabil să găsească vreuna.

Subsolul nu oferi nimic mai mult decât spaţii goale de depozitare, un cazan rece şi gândaci morţi. Pendergast se îndreptă primul spre scările periculoase şi scârţâitoare care duceau la etaj.

În holul central dădeau şase uşi. Prima era de la un dulap pentru lenjerie, cu conţinutul devastat de timp şi de molii. A doua era o baie comună. Următoarele trei uşi dădeau în camere. Una, într-o ordine oarecum decentă, fusese aparent a Leticiei înseşi. Celelalte fuseseră în mod evident folosite de nepoata şi nepotul ei, după cum atestau posterele cu Dion şi Frankie Valli din prima cameră şi numeroasele exemplare din *Sun,* toate deschise la pagina trei, din cealaltă. Asta însemna că mai rămânea doar singura uşă închisă, cea din capătul celălalt al holului.

Lui Kleefisch i se strânse inima. Abia acum îşi dădu seama cât de mult îşi permisese să spere că, în sfârşit, povestirea lipsă cu Holmes ar putea să fie găsită în realitate. Dar fusese prost să creadă că avea să reuşească unde atât de mulţi dintre colegii lui eşuaseră deja. Şi mai ales în dezordinea asta, în care i-ar lua o săptămână să caute în mod corespunzător. Pendergast apucă butonul, deschise ultima uşă – şi la fel de repede cum i se strânsese, inima lui Kleefisch tresări din nou. Camera care se întindea dincolo de uşă era la fel de diferită de restul casei ca ziua de noapte. Era ca o capsulă a timpului dintr-o perioadă care dispăruse cu mai bine de o sută de ani în urmă. Încăperea era un birou puţin mobilat, dar cu gust. După dezordinea cumplită din restul casei, era ca o gură de aer proaspăt pentru Kleefisch. El privi, entuziasmul depăşindu-i reţinerea, în timp ce Pendergast plimba lanterna în jur. Erau acolo un birou şi un scaun confortabil. Pe pereţi atârnau în rame simple fotografii sportive şi dagherotipuri. În apropiere se afla o bibliotecă aproape goală. Sus era o fereastră cu un singur ochi. De-a lungul pereţilor erau amplasate draperii ornamentale cu imprimeu auster, dar de bun-gust.

— Cred că am putea să riscăm un pic mai multă lumină, murmură Pendergast. Felinarul tău, te rog.

Kleefisch aduse felinarul în faţă, apucă panoul glisant al acestuia şi-l trase, lăsând o deschizătură. Imediat, încăperea se contură cât se poate de clar. El observă cu admiraţie frumoasa podea de lemn, cu parchet lustruit şi prevăzută cu un model de modă veche. În mijlocul încăperii se întindea un mic covor pătrat, de tipul cunoscut sub numele de drugget[25] [25] Covor din stofă aspră de lână (n. tr.). Pe un perete îndepărtat, între perdele, era un şezlong care părea să fi servit şi drept pat de zi.

— Crezi că…? întrebă Kleefisch întorcându-se spre Pendergast, aproape temându-se să pună întrebarea.

În răspuns, Pendergast arătă spre unul din dagherotipurile de pe peretele de lângă ei.

Kleefisch privi mai atent. Îşi dădu seama, cu oarecare surprindere, că nu era un dagherotip, la urma urmelor, ci o fotografie obişnuită, aparent de la începutul secolului XX. Reprezenta o fată tânără în mijlocul unui tablou idilic, o scenă silvestră, cu bărbia sprijinită într-o mână, uitându-se la aparatul de fotografiat cu o privire de o seriozitate uimită. În prim-plan, înaintea ei, dansau, ţopăiau sau cântau la fluier de stuf patru creaturi mici, cu membre zvelte şi aripi mari de fluture. Nu exista nicio dovadă evidentă de înşelăciune sau de prelucrare a imaginii: spiritele păreau să fie parte integrantă din fotografie.

— Zânele de la Cottingley, şopti Kleefisch.

— Într-adevăr, răspunse Pendergast. După cum bine ştii, Conan Doyle credea cu tărie în existenţa zânelor şi în veridicitatea acestor imagini. Le-a dedicat chiar şi o carte pe tema asta: *Sosirea zânelor*. Două fete din Yorkshire, Elsie Wright şi verişoara ei, Frances Griffiths, pretindeau că văzuseră zâne şi le fotografiaseră. Astea sunt unele dintre fotografiile lor.

Kleefisch făcu un pas înapoi. Îşi simţi inima luând-o la trap. Era posibil să nu existe nicio îndoială: acesta fusese biroul lui Conan Doyle departe de casă. Iar familia Wilkes îl păstrase cu grijă iubitoare, chiar şi când lăsase restul casei să se dărâme şi să se ruineze. Dacă povestea lipsă era undeva, atunci avea să fie în camera asta. Cu energie bruscă, Pendergast păşi înainte, ignorând scârţâitul înfricoşător al podelei, cu lanterna punctând ici-colo. Deschise biroul şi făcu o căutare exhaustivă a conţinutului acestuia, scoţând sertare şi ciocănind părţile laterale şi spatele. Apoi se mută la raft, scoţând câteva volume prăfuite şi uitându-se cu atenţie în fiecare, mergând atât de departe încât să examineze articulaţiile fiecărui cotor. Apoi luă pe rând pozele de pe perete, se uită pe spatele fiecăreia şi pipăi uşor dosul hârtiilor, după orice ar fi putut să fie ascuns în rame. Apoi abordă fiecare dintre perdelele decorative, pe rând, pipăind cu atenţie pe toată lungimea.

Se opri, cu ochii argintii rătăcind prin încăpere. Scoase un briceag dintr-un buzunar, se duse la şezlong, făcu o incizie mică, chirurgicală, unde materialul întâlnea rama de lemn, îşi introduse în aceasta lanterna, iar apoi degetele, făcând o examinare minuţioasă a interiorului – în mod evident, fără niciun rezultat. Apoi, se concentră asupra pereţilor, ţinând o ureche pe tencuială, în timp ce bătea uşor cu degetele. În acest fel, dădu ocol încăperii, cu meticulozitate chinuitoare: o dată, de două ori.

În timp ce privea această căutare executată de un expert, Kleefisch

simţi că i se strânge din nou inima. Ochii îi căzură pe podea – şi la covoraşul din mijlocul acesteia. Ceva era familiar cu privire la acesta. Foarte familiar. Şi apoi, destul de brusc, îşi dădu seama ce era.

— Pendergast, zise el, cu vocea un pic mai tare decât un murmur.

Agentul FBI se întoarse să se uite la el. Kleefisch arătă la covor.

— „Era un drugget mic şi pătrat în mijlocul încăperii, cită el. Înconjurat de o întindere largă de podele de lemn din blocuri pătrate, extrem de lustruite."

— Cunoştinţele mele despre Canon, mă tem, nu sunt aşa de nuanţate ca ale tale. Ce-i asta? „Ritualul Musgrave"? „Pacientul rezident"?

Kleefisch clătină din cap.

— „Cea de-a doua pată".

Pendergast îşi întoarse privirea pentru o clipă. Apoi, brusc, ochii îi străluciră.

— Ar putea să fie atât de simplu?

— De ce să nu reciclezi ceva bun?

Într-o clipă, Pendergast era în genunchi pe podea. Împingând covorul deoparte, începu să-şi pună degetele, precum şi lama cuţitului pe parchet, împingând ici, probând uşor colo. Într-un minut, se auzi scârţâitul unei balamale lungi scoase din uz şi unul dintre pătratele parchetului se ridică uşor, expunând o cavitate mică închisă dedesubt. Pendergast îşi vârî încet mâna în gaură. Kleefisch privi, abia îndrăznind să respire când agentul îşi retrase mâna. Când o făcu, strângea între degete nişte foi făcute sul, friabile, prăfuite şi îngălbenite de vreme, legate cu o panglică. Ridicându-se în picioare, Pendergast desfăcu panglica uşor – care se destramă în mâinile sale – şi derulă topul, periind cu grijă foaia de deasupra. Cei doi bărbaţi se apropiară. Pendergast îşi ridică lanterna până la cuvintele scrijelite cu scris de mână obişnuit în partea de sus a paginii:

Aventura de la Aspern Hall.

Nu mai era nimic de spus.

Pendergast închise iute şi fără să facă zgomot mica trapă şi împinse covorul la locul lui cu piciorul. Apoi ieşiră din încăpere şi se îndreptară spre capul scărilor. Dintr-odată, se produse o bubuitură îngrozitoare. Un talaz monumental de praf se ridică şi-l înconjură pe Kleefisch, estompându-i felinarul şi cufundând holul în întuneric. El scutură praful, tuşind şi bolborosind. Când vederea i se limpezi, îl zări pe Pendergast, capul, umerii şi braţele acestuia, jos, la nivelul picioarelor lui Kleefisch. Podeaua se rupsese sub el şi se salvase de la cădere exact în ultimul minut.

— Manuscrisul, omule! icni Pendergast căznindu-se să se ţină. Ia manuscrisul!

Kleefisch îngenunche şi luă cu grijă manuscrisul din mâna lui Pendergast. Punându-l într-un buzunar de la palton, îl apucă pe Pendergast de guler şi – cu un efort mare – reuşi să-l tragă înapoi în sus. Pendergast îşi recăpătă suflul, se ridică în picioare şi, cu o grimasă, se scutură de praf.

Ocoliră gaura şi începură să se târască în jos pe scări, când de-afară se auzi o voce nedesluşită:

— Hei! Cine-i acolo?

Cei doi îngheţară.

— Paznicul, şopti Kleefisch.

Pendergast îi făcu semn lui Kleefisch să stingă felinarul. Apoi, ridicându-şi lanterna amortizată ca să-şi dezvăluie faţa, duse un deget la buze şi arătă la uşa din faţă.

Înaintară într-un ritm de melc.

— Cine-i acolo? se auzi vocea din nou.

În linişte, Pendergast trase un pistol mare din sacou şi-l întoarse cu capul înainte.

— Ce faci? zise Kleefisch alarmat, prinzându-l pe Pendergast de mână.

— Omul e beat, veni răspunsul şoptit. Ar trebui să pot să, hm, să-l fac inofensiv cu puţin efort.

— Violenţă? zise Kleefisch. Dumnezeule mare, nu pe una dintre proprietăţile Majestăţii Sale!

— Ai o sugestie mai bună?

— Ia-o la fugă.

— La fugă?

— Tu ai zis – omul e beat. Ne grăbim să ieşim pe poarta sudică şi s-o luăm spre pădure.

Pendergast părea sceptic, totuşi puse arma deoparte. O luă înainte, traversând mocheta spre uşa din faţă, o crăpă şi privi afară. Nimic. Nemaiauzind nimic, îi făcu semn lui Kleefisch să-l urmeze pe poteca îngustă spre gardul de plasă.

Chiar când deschise poarta, luna apăru din spatele norilor şi, dinspre o recoltă de cucută din apropiere, se auzi un strigăt triumfător:

— Voi de acolo! Nu mai faceţi un pas!

Pendergast ţâşni prin poartă şi o luă la goană, cu Kleefisch pe urmele lui. Se auzi explozia zguduitoare a unei puşti, dar nu se opriră din alergat.

— Te-a lovit! gâfâi Kleefisch uimit, în timp ce se lupta să ţină pasul.

Vedea picături de lichid roşu negricios acoperind umărul lui Pendergast cu fiecare pas pe care-l făcea acesta.

— Câteva lovituri superficiale de pelete, bănuiesc. Nimic mai mult. Am să le scot cu o pensetă când mă înapoiez la Connaught. Ce e cu

manuscrisul? E intact?

— Da, da. E bine!

Kleefisch nu mai alergase aşa de pe vremea când studia la Oxford. Cu toate astea, gândul la paznicul beat şi la arma acestuia îi aduse vigoarea în membre, şi continuă să-l urmeze pe Pendergast, trecând pe lângă Springett Wood spre Vale of Health, şi de acolo – *Deo Gratias!* – spre East Heath Road, un taxi şi libertate.

CAPITOLUL 45

Când Corrie se trezi în camera ei de la hotelul Sebastian, după o noapte plină de coşmaruri neliniştite, fragmentate, încă ningea. Se ridică şi se uită pe fereastră. Oraşul zăcea sub o pătură albă şi plugurile de zăpadă lucrau peste program, huruind şi răzuind de-a lungul străzilor din centru, împreună cu încărcătoare cu cupă frontală şi basculante de transport, eliminând troienele şi transportându-le afară din oraş.

Aruncă o privire la ceas: ora opt.

Noaptea trecută fusese îngrozitoare. Poliţia venise imediat, spre lauda lor, în frunte cu şeful însuşi. Luaseră cadavrul lui Jack şi biletul, puseseră întrebări, colectaseră probe şi promiseseră să investigheze. Problema era că păreau clar copleşiţi de piromanul în serie. Şeful arăta de parcă era pe punctul să facă o cădere nervoasă, iar oamenii lui erau atât de privaţi de somn, că aduceau cu nişte zombie. Nici gând să fie în măsură să efectueze o investigaţie aprofundată cu privire la asta, la fel cum nu erau nici în privinţa faptului că se trăsese în maşina ei – împuşcătură a cărei ţintă fusese ea, nu mai exista niciun dubiu.

Şi aşa, Corrie condusese înapoi în oraş şi-şi rezervase o cameră la hotelul Sebastian. Incluzând perioada petrecută în închisoare, era în Roaring Fork de trei săptămâni şi-şi topise cei patru mii de dolari cu o viteză deprimantă. Şederea la Sebastian avea să-i consume o bună parte din banii rămaşi, dar era atât de speriată de uciderea câinelui ei, că nu încăpea vorbă să-şi petreacă noaptea în conacul ăla – sau orice altă noapte, vreodată.

O sunase pe Stacy, spunându-i ce se întâmplase şi avertizând-o că era prea periculos să se întoarcă în casa Fine. Stacy zisese că avea să aranjeze să-şi petreacă noaptea în oraş – Corrie avea o senzaţie oribilă că s-ar fi putut să fie acasă la Ted – şi căzură de acord să se întâlnească în acea dimineaţă, la nouă, în sala de mic dejun a hotelului. Peste o oră. Era o conversaţie pe care n-o aştepta cu nerăbdare.

La problemele ei se adăugă şi faptul că poliţia îl contactase pe proprietarul conacului, iar acesta o sunase apoi pe Corrie pe mobil, trezind-o la şase, ţipând şi vociferând, spunând că era numai vina ei, că încălcase toate regulile casei, pornise căldura şi primise intruşi înăuntru. Pe măsură ce se deşteptase din ce în ce mai mult, o făcuse criminală, speculase că ar putea să fie dependentă de droguri şi o ameninţase că avea să le dea în judecată pe ea şi pe prietena ei

lesbiană dacă se mai întorceau în casă. Corrie îl lăsase pe om să se descarce şi apoi îi trăsese ticălosului o chelfăneală de zile mari, spunându-i ce fiinţă umană demnă de dispreţ era, că spera ca soţia lui să-i ia şi ultimul bănuţ şi încheiase cu o speculaţie cu privire la relaţia dintre eşecul căsniciei lui şi dimensiunea necorespunzătoare a organului său sexual. Omul devenise incoerent de furie, ceea ce îi dădu lui Corrie o anumită satisfacţie în timp ce închise la începutul încă unei suite de injurii.

Satisfacţia fu de scurtă durată, de îndată ce evaluă problema locului unde avea să stea. Nici măcar nu putea să se întoarcă la Basalt, din cauza drumului închis, şi încă o noapte la hotelul Sebastian – sau la orice hotel din oraş, de altfel – ar fi băgat-o în faliment. Ce-avea să facă? Era sigură de un singur aspect: că n-avea să plece din Roaring Fork. Îi era frică de ticăloşii care trăseseră în ea, care-i omorâseră câinele? Bineînţeles că-i era. Dar nimeni n-avea s-o alunge din oraş. Cum ar fi putut să trăiască cu ea însăşi dacă permitea să se întâmple asta? Şi ce fel de poliţist va fi dacă dădea înapoi în faţa acestor ameninţări? Nu: într-un fel sau altul, avea să stea aici şi să ajute la prinderea celor responsabili.

Când Corrie intră în sala pentru mic dejun, Stacy Bowdree era deja acolo, cu o cană mare de cafea în faţă. Stacy arăta îngrozitor, cu cearcăne întunecate sub ochi, cu părul castaniu neîngrijit.

Corrie se aşeză şi luă meniul. Trei dolari pentru un suc de portocale, zece pentru omletă cu şuncă, optsprezece pentru ouă Benedict. Puse meniul jos: nu-şi permitea nici măcar o ceaşcă de cafea. Când veni chelneriţa, comandă un pahar de apă de la robinet. Stacy, pe de altă parte, comandă vafe belgiene cu o porţie dublă de şuncă şi un ou prăjit, şi apoi îşi împinse cana de cafea în faţă.

— Ia, zise ea.

Cu un mormăit de mulţumire, Corrie luă o înghiţitură, apoi bău serios. Doamne, avea nevoie de cofeină! Scurse cana, împingând-o înapoi.

Chiar nu ştia de unde să înceapă. Din fericire, începu Stacy pentru ea:

— Trebuie să vorbim, Corrie. Despre nenorocitul ăsta care-ţi ameninţă viaţa.

„OK. Dacă vrei să începi cu asta, bine.“

— Mi se face rău de ce i-au făcut lui Jack.

Stacy puse mâna pe-a ei.

— Nu-i de glumă. Cine a făcut asta e om rău. Oameni răi, dar nu proşti. Te consideră o ameninţare uriaşă. Ai idee de ce?

— Pot doar să presupun că zgândăresc un cuib de viespi undeva în cercetarea mea. M-am apropiat de ceva pe care cineva vrea să-l

păstreze secret. Aş vrea să ştiu de ce anume.

— Poate că e Asociaţia Vârfurile şi căţeaua aia de Kermode, zise Stacy. Ea pare capabilă de orice.

— Nu cred. Totul a fost rezolvat, noul teren pentru cimitir a fost aprobat, se ocupă de identificarea diverşilor descendenţi şi de obţinerea permisiunii – şi, cel mai important, tu nu mai insişti ca strămoşul tău să fie reînhumat în Boot Hill.

— Păi, atunci crezi că ar putea să fie piromanul?

— Nu e deloc acelaşi *modus operandi.* Pentru mine, cheia e să-mi dau seama ce informaţii am sau sunt pe cale să obţin, de i-am speriat atât de rău. Când o să ştiu asta, poate o să fiu în stare să-i identific. Dar nu prea cred că vor să mă omoare – altfel ar fi făcut-o deja.

— Corrie, nu fi naivă! Oricine decapitează un câine e perfect capabil să omoare un om. De-aia, de-acum nu mă mai mişc de lângă tine. Nici eu, nici…

Stacy se bătu peste locul unde îşi purta pistolul.

Corrie îşi mută privirea.

— Ce s-a întâmplat? zise Stacy privind-o cu nelinişte.

Corrie nu văzu niciun motiv să se ascundă.

— Te-am văzut cu Ted noaptea trecută. Cel puţin ai fi putut să-mi spui că ai o întâlnire cu el. Prietenii nu le fac asta prietenilor.

Se lăsă pe spate. Stacy se lăsă şi ea pe spate. Pe faţa ei trecu o expresie imposibil de citit.

— Să mă întâlnesc cu el?

— Păi, da.

— Să mă întâlnesc cu el? Isuse Cristoase, cum naiba ai putut doar să te gândeşti la aşa ceva?! ridică vocea Stacy.

— Păi, ce-ar fi trebuit să cred, văzându-vă intrând în restaurantul ăla?

— Ştii de ce ne-am dus în restaurantul ăla? Pentru că Ted m-a invitat la cină ca să vorbim despre *tine.*

Corrie se uită la ea uimită.

— Despre mine?

— Da, despre tine! E mort după tine, zice că s-ar putea să fie îndrăgostit de tine şi e îngrijorat că face ceva rău, crezând că ţi-a greşit cu ceva. A vrut să mă întrebe despre asta – ne-am petrecut toată afurisita de seară vorbind despre tine şi nimic altceva. Crezi că mi-a făcut plăcere să mă dau jos din pat şi să conduc spre oraş cu capul greu, ca să-mi petrec noaptea ascultând un bărbat vorbind despre altă *femeie?*

— Îmi pare rău, Stacy. Cred că m-am grăbit să trag concluzii.

— Ai al naibii de multă dreptate!

Dintr-odată, Stacy fu în picioare, având pe faţa un amestec de reproş şi dezamăgire.

— Acelaşi rahat vechi! Mă împrietenesc cu tine, te protejez, am grijă de tine cu cele mai bune intenţii în detrimentul propriu – şi care e răsplata mea? Blestemate de acuzaţii că umblu cu iubitul tău!

Criza bruscă de furie a lui Stacy o sperie pe Corrie. Cei câţiva meseni din sală întoarseră capetele.

— Uite, Stacy, zise Corrie cu o voce liniştitoare. Îmi pare foarte, foarte rău. Cred că sunt cumva nesigură cu privire la relaţiile mele cu băieţii şi tu eşti atât de atractivă şi tot, şi eu doar…

Dar Stacy n-o lăsă să încheie. Cu o ultimă privire aprinsă, se întoarse pe călcâie şi ieşi din restaurant… lăsând-şi micul dejun neterminat şi neplătit.

CAPITOLUL 46

Vocea familiară, catifelată o invită înăuntru. Corrie inspiră adânc.

Fusese de acord s-o vadă. Ăsta era un prim pas bun. Îşi spusese că n-o contactase de la plecarea din Roaring Fork doar pentru că fusese prea ocupat. Spera cu ardoare că aşa era. Ultimul lucru pe voia să-l facă, îşi dădea seama acum, era să lase ca relaţia ei cu Pendergast să fie afectată de propria impetuozitate şi miopie.

Iar acum el se întorsese la fel de brusc cum plecase.

În după-amiaza aia, subsolul era, dacă era posibil, chiar mai înăbuşitor decât ultima dată când Corrie vizitase biroul temporar al lui Pendergast.

El stătea în spatele biroului vechi din metal, care acum era curăţat de aparatura de chimie care-l aglomerase înainte. Un dosar subţire maro era singurul lucru de pe suprafaţa zgâriată. În încăpere erau aproape treizeci de grade şi totuşi agentul special încă purta sacoul de la costum.

— Corrie, ia loc, te rog.

Corrie se aşeză ascultătoare.

— Cum te-ai întors în oraş? Credeam că drumul a fost închis.

— Şeful şi-a trimis cu amabilitate unul dintre oameni, cu un snowcat, să mă ia din Basalt. Se pare că a fost mai degrabă nerăbdător să mă aibă înapoi. Şi, în orice caz, se vorbeşte despre redeschiderea drumului – temporar, cel puţin.

— Cum a fost călătoria?

— Fructuoasă.

Corrie se foi incomodată de flecăreală şi decise să intre imediat în subiect.

— Uite. Vreau să-mi cer scuze pentru cum m-am purtat zilele trecute. A fost imatur şi mă simt jenată. Adevărul e că-ţi sunt incredibil de recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut pentru mine. Doar că… eclipsezi cumva toate acţiunile în care te implici. Nu vreau ca profesorii mei de la John Jay să spună: „O, prietenul ei Pendergast a făcut totul în locul ei“. Se opri. Fără îndoială că exagerez, fiindcă ăsta e primul meu proiect mare de cercetare şi aşa mai departe.

Pendergast o privi o clipă. Apoi pur şi simplu dădu din cap cu înţelegere.

— Şi cum au mers lucrurile cât am fost plecat?

— Destul de bine, zise Corrie evitând să-l privească în faţă. Tocmai mi-am încheiat cercetarea.

— Sper că nu s-a întâmplat nimic nedorit.

— A mai avut loc un incendiu îngrozitor, chiar sus, pe dealul din spatele oraşului, şi o crimă în trafic, pe Autostrada 82; dar cred că şeful ţi-a spus probabil totul despre asta.

— Am vrut să spun nedorit în privinţa ta.

— A, nu, minţi Corrie. N-am făcut niciun progres în rezolvarea crimelor, aşa că m-am hotărât să renunţ la asta. M-am împiedicat de câteva lucruri interesante în cercetarea mea, dar nimic care să pună în lumină crimele.

— Cum ar fi?

— Păi, să vedem… Am aflat că doamna Kermode e rudă cu familia Stafford, care deţinea topitoria veche în timpul avântului argintului şi că aceasta e în continuare forţa din spatele proiectului Vârfurile.

O pauză scurtă.

— Altceva?

— O, da, ceva care s-ar putea să te intrige – având în vedere pasiunea ta pentru Doyle şi Wilde.

Pendergast înclină capul, încurajând-o să continue.

— În timp ce căutam prin nişte dosare vechi din Arhiva Griswell, am dat peste o scrisoare amuzantă despre un bătrân ciudat care l-a ţinut de vorbă pe Wilde după prelegerea lui şi, se pare, i-a spus o poveste care aproape l-a făcut să leşine. Aş putea să pariez orice că a fost povestea despre ursul grizzly care mânca oameni.

Pendergast rămase nemişcat pentru încă o clipă. Apoi întrebă:

— Se menţiona în scrisoare numele bătrânului?

Corrie se gândi.

— Doar un nume de familie. Swinton.

Altă tăcere, iar apoi Pendergast zise:

— Trebuie că eşti pe jantă cu banii.

— Nu, nu, e bine, minţi din nou.

La naiba, trebuia să-şi ia un job temporar undeva. Şi să găsească alt loc unde să stea. Dar n-avea de gând nici moartă să mai ia bani de la Pendergast, după tot ce făcuse deja pentru ea.

— Chiar n-ai niciun motiv să-ţi faci griji pentru mine.

Pendergast nu răspunse şi expresia lui era greu de citit. O credea? Aflase ceva de la şef despre împuşcătura din parbrizul ei sau despre câinele mort? Imposibil de spus. Şi nu se scrisese în ziarul local – totul era doar despre piromanul în serie.

— Nu mi-ai spus nimic despre călătorie, zise ea schimbând subiectul.

— Am realizat ce mi-am propus să fac, zise el bătând uşor cu degetele subţiri în dosar. Am găsit o povestire cu Sherlock Holmes pierdută, ultima scrisă vreodată de Conan Doyle şi nepublicată până azi. E cea mai interesantă. Ţi-aş recomanda-o.

— Când o să am timp, o să fiu bucuroasă s-o citesc, zise ea.

Altă pauză. Degetele lungi ale lui Pendergast împinseră dosarul spre ea.

— Eu aş citi-o acum, dacă aş fi în locul tău.

— Mulţumesc, dar de fapt am o grămadă de treabă, să termin lucrurile şi aşa mai departe.

De ce continua Pendergast să insiste în chestia asta cu Doyle? Mai întâi *Câinele din Baskerville,* iar acum asta.

Mâna palidă se întinse, apucă marginea dosarului şi-l deschise.

— Fără întârziere, Corrie.

Ridică privirea şi-i văzu ochii strălucind în felul ăla ciudat pe care ea îl ştia atât de bine. Ezită. Şi apoi, cu un oftat de acceptare, scoase colile din interior şi începu să citească.

CAPITOLUL 47

Aventura de la Aspern Hall

Printre numeroasele cazuri ale lui Sherlock Holmes în care am avut privilegiul să acţionez ca un Boswell al lui, există unul pe care am ezitat întotdeauna să-l pun pe hârtie. Nu din cauză că aventura în sine prezintă vreun singur element macabru sau bizar – nu mai mult decât alte investigaţii de-ale lui Holmes. Cred mai degrabă că din cauza aerului de rău augur, cu adevărat nefast, care se agăţa de fiecare aspect al cazului. Un aer care mi-a îngheţat şi aproape mi-a distrus sufletul. Şi chiar şi azi mai are puterea să-mi chinuiască somnul.

Există unele experienţe în viaţă pe care ţi-ai dori să nu le fi avut. Pentru mine, asta a fost una. Cu toate acestea, am să public acum povestea şi am să-i las pe alţii să judece dacă reticenţa mea a fost justificată sau nu.

A avut loc în martie ’90, la începutul unei primăveri mohorâte şi inconfortabile, care urma după una dintre cele mai reci ierni de care îşi aminteau cei în viaţă.

Pe vremea aceea, eram rezident în locuinţa lui Holmes din Baker Street. Era o seară întunecată, devenită şi mai opresivă de la o ceaţă care se lăsase pe străzile înguste şi transformase lumina de gaz în simple puncte galbene. Leneveam într-un fotoliu în faţa focului şi Holmes – care se plimba cu paşi mari, neobosit prin cameră – se plasase acum în arcul ferestrei. Îmi descria un experiment chimic pe care-l făcuse în după-amiaza aceea: cum aplicarea dioxidului de mangan drept catalizator accelerase descompunerea cloratului de potasiu în clorură de potasiu şi, mult mai important, oxigen.

În timp ce vorbea, mă bucuram în tăcere de entuziasmul lui. Vremea rea ne ţinuse foarte mult închişi în ultimele săptămâni. Nu apăruse nicio „mică problemă“ care să-i suscite atenţia. Şi începuse să dea semne de plictiseală, care-l împingeau mult prea des să-şi îngăduie obiceiul cu clorhidratul de cocaină.

În acel moment am auzit o bătaie în uşa din faţă.

— Aştepţi musafiri, Holmes? am întrebat.

Singurul lui răspuns a fost un scuturat scurt din cap. Ducându-se mai întâi la decantorul de pe bufet, apoi la sifonul victorian de lângă acesta, şi-a amestecat un coniac cu sifon, apoi s-a întins într-un fotoliu.

— Poate că se distrează doamna Hudson, am spus, întinzând mâna spre suportul de pipe.

Dar vocile joase de pe scări, urmate de zgomot de paşi în pasaj, au dezminţit această ipoteză. O clipă mai târziu, s-a auzit o bătaie uşoară în uşă.

— Intră, a strigat Holmes.

S-a deschis uşa şi a apărut doamna Hudson.

— O tânără vrea să vă vadă, domnule, a zis ea. I-am spus că e târziu şi că ar trebui să-şi facă o programare pentru mâine, dar zice că e cât se poate de urgent.

— Fireşte, pofteşte-o înăuntru, a răspuns Holmes ridicându-se din nou în picioare.

O clipă mai târziu, în camera noastră de zi a intrat o tânără. Purta o haină lungă de călătorie cu croială modernă şi o tocă cu voaletă.

— Ia loc, te rog, a zis Holmes îndrumând-o spre scaunul cel mai confortabil cu curtoazia lui obişnuită.

Femeia i-a mulţumit, şi-a desfăcut haina, şi-a îndepărtat voalul şi s-a aşezat. Avea o figură plăcută şi un aer rafinat şi hotărât. Singurul cusur de care am fost conştient era că trăsăturile ei păreau mai degrabă severe, dar asta ar fi putut să fie rezultatul neliniştii de pe faţa ei.

După obiceiul meu, am încercat să aplic metodele lui Holmes de observaţie pe această străină, dar n-am putut să văd nimic de valoare deosebită, în afară de cizmele de călătorie Wellington pe care le purta.

Am devenit conştient de faptul că Holmes mă privea cu un oarecare amuzament.

— În afară de faptul că musafira noastră vine din Northumberland, că e o amazoană pasionată, care a ajuns aici cu birja ei frumoasă mai degrabă decât cu metroul şi că e logodită, nici eu nu pot să deduc mai mult, mi-a zis el.

— Am auzit de metodele dumitale renumite, domnule Holmes, a rostit tânăra înainte ca eu să pot să răspund. Şi mă aşteptam la ceva de genul ăsta. Permiteţi-mi, vă rog, să vă deduc deducerile.

Holmes a dat uşor din cap, cu o expresie de surpriză pe faţă. Femeia a ridicat mâna.

— În primul rând, mi-aţi observat inelul de logodnă, dar n-aţi văzut nicio verighetă.

O înclinare afirmativă din cap.

Ea a ţinut mâna ridicată.

— Şi, probabil, aţi remarcat bătătura în formă de semilună de-a lungul marginii exterioare a încheieturii mâinii mele drepte, exact unde trec frâiele când sunt ţinute de cineva cu o postură bună, cu cravaşă în mână.

— O bătătură foarte frumoasă, a constatat Holmes.

— În ceea ce priveşte birja cea frumoasă, asta ar trebui să fie suficient de evident. Aţi văzut-o trăgând la bordură. De unde eram, v-am văzut la fereastră.

La asta a trebuit să râd.

— Se pare ca ţi-ai găsit naşul, Holmes.

— Cât despre Northumberland, să înţeleg că aţi observat o urmă de accent în vorbirea mea?

— Accentul dumitale nu e tocmai de Northumberland, a zis Holmes. Mai degrabă conţine o sugestie de Tyne şi Wear, probabil din zona Sunderland, cu o suprapunere de Staffordshire.

La asta, doamna a trădat surpriza.

— Familia mamei era din Sunderland şi a tatei din Staffordshire. Nu ştiam că păstrez un indiciu al originii sau un accent.

— Felul în care vorbim ne e înscris în oase, doamnă. Nu putem să scăpăm de asta, cum nu putem să scăpăm de culoarea ochilor.

— În cazul ăsta, cum de-aţi ştiut că vin din Northumberland?

Holmes a arătat la încălţămintea femeii.

— Din cauza cizmelor Wellington. Aş presupune că v-aţi început călătoria pe zăpadă. La noi nu mai plouă cam de patru zile. Northumberland e cel mai rece ţinut din Anglia. Şi în prezent e singurul cu zăpadă încă pe jos.

— Şi de unde ştii că e zăpadă în Northumberland? l-am întrebat pe Holmes.

Holmes a făcut semn spre un exemplar din *The Times,* cu o expresie îndurerată pe faţă.

— Acum, doamnă, faceţi-mi plăcerea să ne spuneţi cum vă numiţi şi cu ce vă putem fi de ajutor.

— Numele meu e Victoria Selkirk, a zis femeia. Şi motivul pentru care mă aflu aici e, în mare parte, căsătoria mea iminentă.

— Continuaţi, a zis Holmes lăsându-se din nou în scaun.

— Vă rog să mă iertaţi că am venit fără o notificare prealabilă, a zis domnişoara Selkirk. Dar de fapt nu ştiu cui altcuiva să mă adresez.

Holmes a luat o înghiţitură din coniac şi a aşteptat ca domnişoara să continue.

— Proprietatea logodnicului meu, Aspern Hall, se află la câţiva kilometri în afara Hexhamului. Eu şi mama mea ne-am luat o cabană pe terenul acela, ca să pregătim nunta. În ultimele luni, regiunea a avut probleme din cauza unui lup feroce.

— Un lup? am remarcat cu surpriză.

Domnişoara Selkirk a dat din cap.

— Până în prezent a omorât doi oameni.

— Dar lupii au dispărut din Marea Britanie, am zis.

— Nu neapărat, Watson, mi-a zis Holmes. Unii cred că încă există în locurile cele mai îndepărtate şi inaccesibile.

S-a întors spre domnişoara Selkirk.

— Povestiţi-mi despre aceste omoruri.

— Au fost sălbatice, aşa cum te-ai aştepta de la un animal sălbatic. A ezitat. Şi – în creştere – creatura pare să fi dezvoltat un gust pentru victimele sale.

— Un lup mâncător de oameni? am zis. Extraordinar!

— Poate, a răspuns Holmes. Cu toate astea, nu-i peste putinţă. Uite, de exemplu, leii mâncători de oameni din Tsavo. Când altă pradă e rară – şi îţi aminteşti de severitatea ultimei ierni – carnivorele se adaptează, ca să supravieţuiască. S-a uitat la domnişoara Selkirk. Au existat martori oculari?

— Da. Doi.

— Şi ce-au raportat că au văzut?

— Un lup imens, retrăgându-se în pădure.

— De la ce distanţă s-au făcut aceste observaţii?

— Ambele au fost făcute peste întinderea unei mlaştini… Aş spune câteva sute de metri.

Holmes a înclinat din cap.

— Ziua sau noaptea?

— Noapte. Cu lună.

— Şi au existat caracteristici speciale distinctive ale acestui lup, pe lângă dimensiunea lui mare?

— Da. Capul era acoperit cu blană albă.

— Blană albă, a repetat Holmes.

Şi-a împreunat degetele şi a rămas tăcut pentru o clipă. Apoi s-a trezit şi s-a adresat din nou tinerei:

— Şi cum putem să fim noi de ajutor, mai exact?

— Logodnicul meu, Edwin, e moştenitorul averii Aspern. Familia Aspern e cea mai de seamă din împrejurimi. Având în vedere teama care a cuprins ţara, el simte că e necesar să-şi asume misiunea de-a distruge animalul ăsta, înainte să ucidă din nou. Se duce afară, în pădure, pe timp de noapte, de multe ori singur. Chiar dacă e înarmat, sunt îngrozită pentru siguranţa lui şi mă tem să nu i se întâmple vreo nenorocire.

— Înţeleg, domnişoară Selkirk… a continuat Holmes, un pic mai sever acum. Mă tem că mă aflu în imposibilitatea de-a vă ajuta. Dumneavoastră aveţi nevoie de serviciile unui vânător, nu de ale unui detectiv de consultanţă.

Neliniştea de pe trăsăturile domnişoarei Selkirk s-a adâncit.

— Dar am auzit despre succesul pe care l-aţi repurtat în afacerea aceea îngrozitoare de la Baskerville Hall. De aceea am venit la dumneavoastră.

— Afacerea aia, doamnă dragă, a fost opera unui om, nu a unui animal.

— Dar…

Domnişoara Selkirk a ezitat. Stăpânirea ei de sine s-a evaporat.

— Logodnicul meu e cât se poate de hotărât. O consideră o obligaţie, din cauza poziţiei sale. Şi tatăl lui, Sir Percival, n-a considerat potrivit să-l împiedice. Vă rog, domnule Holmes! Nimeni altcineva nu poate să mă ajute.

Holmes a luat o înghiţitură din coniac, a oftat, s-a ridicat, a dat ocol încăperii, apoi s-a aşezat din nou.

— Aţi menţionat că lupul a fost văzut retrăgându-se într-o pădure, a zis el. Pot să presupun că vorbiţi despre pădurea Kielder?

Domnişoara Selkirk a dat din cap.

— Aspern Hall se învecinează cu aceasta.

— Ştiai, Watson, că pădurea Kielder din Northumberland e cea mai mare zonă împădurită rămasă în Anglia? a zis Holmes întorcându-se spre mine.

— Nu ştiam, i-am răspuns.

— Şi că e renumită, în parte, fiindcă adăposteşte ultima mare populaţie rămasă din ţară de veveriţe roşii eurasiatice?

Aruncând o privire la Holmes, am văzut că aerul lui dezinteresat şi rece fusese înlocuit cu unul energic şi însufleţit. Ştiam, desigur, de marele lui interes pentru *sciurus vulgaris*. Era, probabil, cel mai mare expert din lume în comportamentul şi taxonomia creaturii şi publicase mai multe monografii pe această temă. De asemenea, am simţit la el o admiraţie neobişnuită pentru această femeie.

— Într-o matcă a populaţiei atât de mare, ar putea foarte bine să apară oportunitatea de-a observa o diversitate nedescoperită până acum, a zis Holmes mai mult pentru sine decât pentru noi.

Apoi s-a uitat la musafira noastră.

— Aveţi camere închiriate în oraş? a întrebat el.

— Am aranjat să stau la rudele din Islington.

— Domnişoară Selkirk, a replicat el. Sunt înclinat să preiau ancheta asta – aproape în ciuda cazului, mai degrabă decât din cauza acestuia.

S-a uitat la mine – şi apoi, semnificativ, la cuierul pentru pălării, pe care atârna atât melonul meu, cât şi şapca lui de pânză cu clape.

— Sunt omul tău, am răspuns imediat.

— În cazul ăsta, ne întâlnim mâine-dimineaţă la gara Paddington, unde – dacă nu mă înşel prea mult – la 8.20 pleacă spre Northumberland un expres, i-a zis Holmes domnişoarei Selkirk.

Şi a condus-o pe tânără la uşă.

În dimineaţa următoare, cum planificase, ne-am întâlnit cu Victoria Selkirk în gara Paddington şi ne-am pregătit să ne îndreptăm spre Hexham. Holmes, care în mod normal se trezea târziu, a părut să-şi fi recăpătat îndoiala cu privire la caz. Era agitat şi necomunicativ, şi în timp ce trenul pufăia să plece, m-a lăsat pe mine să fac conversaţie cu

tânăra domnişoară Selkirk. Ca să treacă timpul, am întrebat-o despre Aspern Hall şi proprietarii săi, atât cel în vârstă, cât şi cel tânăr.

Hall, a explicat ea, fusese reconstruit din rămăşiţele unei vechi mănăstiri, construite iniţial în jurul anului 1450 şi parţial distruse în timpul domniei lui Henry al VIII-lea. Proprietarul actual, Sir Percival Aspern, fusese ceaprazar. În tinereţe, patentase o metodă revoluţionară de obţinere a pâslei verzi.

Holmes s-a oprit din examinarea atentă a peisajului care trecea.

— Pâslă verde ai zis?

Domnişoara Selkirk a dat din cap.

— Dincolo de utilizarea acesteia pentru mesele de joc, culoarea a fost cea mai la modă în magazinele de pălării de damă din anii 1850. Sir Percival a făcut avere cu asta.

Holmes a fluturat o mână, ca şi cum alunga o insectă şi şi-a întors atenţia spre fereastra compartimentului.

Contribuţia lui Sir Percival la confecţionarea de pălării, m-a informat domnişoara Selkirk, avea acum o chezăşie regală conferită de regina Victoria şi a stat la baza primirii de către el a gradului de cavaler. Fiul lui, Edwin – logodnicul ei – intrase în armată destul de devreme, având o funcţie în cavaleria uşoară. Era acum în reşedinţă temporară la Hall, cântărind dacă să urmeze sau nu o carieră militară. Cu toate că domnişoara Selkirk era cea mai plină de tact femeie, am simţit totuşi că, deşi tatăl lui Edwin îşi dorea ca Edwin să preia comerţul familiei, el însuşi nu se decisese în privinţa asta.

Pe măsură ce călătoria noastră se prelungea, ierburile bogate şi gardurile vii din Home Counties începură să lase loc unor privelişti mai sălbatice: bălţi, mlaştini şi copaci scheletici, punctate la intervale de decopertări şi povârnişuri stâncoase.

În cele din urmă am ajuns la Hexham, un oraş de provincie atractiv, constând dintr-un grup de cabane moderne de stuf şi piatră, care se întindeau pe o singură stradă, High Street.

O trăsură ne aştepta la gară, cu un servitor cu privire aspră ţinând frâul. Fără un cuvânt, acesta ne-a încărcat valizele şi bagajele de mână, apoi s-a întors pe capră şi şi-a îndrumat caii să plece de la gară de-a lungul unui drum desfundat de ţară, în direcţia Hall.

Drumul cobora blând, într-un peisaj tot mai umed şi mai trist. Zăpada – pe care Holmes o pomenise cu o zi înainte – încă putea fi văzută, în petice, ici-colo. Soarele, care îşi făcuse, în sfârşit, apariţia în timpul călătoriei noastre cu trenul, alunecase din nou în spatele norilor, făcând ca priveliştea din jur să trezească o senzaţie de tristeţe apăsătoare.

După ce parcurseserăm vreo opt kilometri, Holmes – care nu vorbise de când ne dăduserăm jos din tren – s-a agitat.

— Ce-i asta, rogu-te? a întrebat, arătând în depărtare cu bastonul de

plimbare.

Privind în direcţia indicată, am văzut ceea ce părea să fie o luncă joasă sau un ţinut mlăştinos, cu iarbă de mlaştină pe marginile franjurate. Dincolo de aceasta, în ceaţa după-amiezii târzii, am zărit doar o linie întunecată neîntreruptă.

— Mlaştina de care am vorbit mai devreme, a răspuns domnişoara Selkirk.

— Şi dincolo de aceasta e pădurea virgină Kielder?

— Da.

— Şi să deduc, din ce aţi menţionat, că atacurile lupului au avut loc între una şi cealaltă?

— Da, aşa e.

Holmes dădu din cap, ca şi cum era satisfăcut într-o privinţă, dar nu mai vorbi.

Drumul de ţară continua agale, făcând o curbă lungă, leneşă, ca să evite mlaştina şi în cele din urmă am zărit în depărtare Aspern Hall.

Era un conac vechi, cu o arhitectură mai neobişnuită, cu aripi asimetrice şi dependinţele aşezate aparent în cruce de fiecare parte, şi am atribuit această excentricitate arhitecturală faptului că locuinţa parohială fusese ridicată pe ruinele unei vechi abaţii.

Pe măsură ce ne apropiam, am reuşit să observ mai multe detalii. Faţada era rusticizată şi acoperită bine de licheni, şi pe coşurile de fum din cărămidă se ridicau din abundenţă fuioare de fum. Rogoz şi stejari piperniciţi înconjurau structura principală, precum şi diverse cabane şi acareturi. Poate din cauza aerului rece de primăvară sau a apropierii mlaştinii şi pădurii întunecate, n-am putut să mă abţin să-mi formez ideea distinctă că acea casă absorbise în sine mohoreala şi senzaţia de rău augur a peisajului în care se afla.

Vizitiul şi-a tras trăsura sub porticul conacului. A scos geanta de călătorie a domnişoarei Selkirk, apoi a început cu ale noastre, când Holmes l-a oprit, cerându-i, în schimb, să aştepte.

Am intrat înăuntru, urmând-o pe domnişoara Selkirk, şi ne-am trezit într-o galerie lungă, de un gust destul de auster. Un bărbat, în mod clar stăpânul însuşi, ne aştepta la intrarea în ceea ce părea a fi un salon. Era slab şi înalt, în jur de cincizeci de ani, cu păr blond şi rărit şi o faţă cu riduri adânci.

Purta o redingotă neagră şi ţinea un ziar într-o mână şi un bici pentru câini în cealaltă. În mod evident, auzise trăsura oprindu-se. Punând ziarul şi biciul deoparte, s-a apropiat.

— Sir Percival Aspern, presupun? a zis Holmes.

— Da, domnule. Dar mă tem că sunteţi în avantaj faţă de mine.

Holmes a făcut o plecăciune scurtă.

— Eu sunt Sherlock Holmes, iar el e prietenul şi asociatul meu, doctorul Watson.

— Înţeleg.

Sir Percival s-a întors spre însoţitoarea noastră.

— Deci, ăsta e motivul pentru care te-ai dus în oraş, domnişoară Selkirk?

Domnişoara Selkirk a dat din cap.

— Într-adevăr, Sir Percival. Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă duc să-mi văd mama.

A părăsit galeria destul de brusc, lăsându-ne cu stăpânul casei.

— Am auzit de dumneata, domnule Holmes, a zis Sir Percival. Dar mă tem că aţi făcut fără rost o călătorie lungă. Metodele dumneavoastră, strălucite din câte am înţeles, o să aibă prea puţină aplicabilitate pe un animal cum e cel care ne dă bătăi de cap.

— Asta rămâne de văzut, a zis Holmes scurt.

— Păi, intraţi şi beţi un coniac, nu?

Şi Sir Percival ne-a condus în salon, unde un majordom ne-a turnat un aperitiv.

— Se pare că nu împărtăşiţi îngrijorarea viitoarei nurori pentru siguranţa fiului dumneavoastră, a zis Holmes când ne-am aşezat în jurul focului.

— Nu, a răspuns Sir Percival. El s-a întors de curând din India şi ştie ce face.

— Şi totuşi, după toate mărturiile, fiara asta a omorât deja doi oameni, am zis.

— Am vânat cu fiul meu în trecut şi pot să garantez pentru calităţile lui, atât ca urmăritor, cât şi ca trăgător. De fapt – domnul Watson, nu? –, Edwin îşi ia foarte în serios responsabilităţile de moştenitor al Aspern Hall. Şi aş putea să spun că iniţiativa şi curajul lui n-au trecut neobservate în zonă.

— Putem să vorbim cu el? a întrebat Holmes.

— Cu siguranţă – când se întoarce. Acum e în pădure, vânează fiara. S-a oprit. Dacă aş fi fost mai tânăr, m-aş fi alăturat lui.

Scuza asta mi s-a părut că trădează o dâră de laşitate, şi i-am aruncat lui Holmes o privire furişă. Cu toate astea, atenţia lui a rămas fixată pe Sir Percival.

— Totuşi, temeri de femeie sau nu, trebuie să satisfacem capriciile sexului frumos, a continuat omul. Sunt dispus, fără îndoială, să vă dau acces liber în acest loc, domnule Holmes, şi să vă ofer tot ajutorul de care aveţi nevoie, inclusiv *cazare,* dacă doriţi.

Invitaţia, aşa generoasă cum era, a fost făcută oarecum în silă.

— N-o să fie nevoie, a zis Holmes. Am trecut pe lângă un han în Hexham – Carul Mare, cred – pe care o să-l facem baza noastră de operaţiuni.

În timp ce vorbea, Sir Percival şi-a vărsat coniac pe pieptul cămăşii. A pus sticla deoparte cu o înjurătură blândă.

— Înţeleg, domnule, că vă ocupaţi de ceaprăzărie, a zis Holmes.

— În trecut, da. Acum au alţii grijă de afacerile mele.

— Am fost întotdeauna fascinat de procesul de fabricaţie a pâslei. O curiozitate pur ştiinţifică, înţelegeţi: chimia e unul dintre hobby-urile mele.

— Înţeleg.

Gazda noastră îşi tampona absent pieptul cămăşii umede.

— Problema de bază, după cum am înţeles, e dedurizarea firelor rigide de păr de animal, pentru a le face suficient de flexibile ca să dea formă pâslei.

M-am uitat din nou la Holmes, întrebându-mă unde dracu' bătea cu asta.

— Îmi amintesc că am citit că turcii din vechime rezolvau problema asta prin aplicarea de urină de cămilă, a continuat Holmes.

— Am parcurs un drum lung de la aceste metode primitive, a răspuns Sir Percival.

Domnişoara Selkirk a intrat în salon. S-a uitat în direcţia noastră, a zâmbit uşor şi şi-a luat un scaun. Ea era, în mod evident, mult mai îngrijorată pentru logodnicul ei şi părea să facă eforturi dureroase să-şi păstreze stăpânirea de sine.

— Fără îndoială că procesul pe care-l folosiţi e mult mai modern, a zis Holmes. Aş fi curios să aud cum îl aplicaţi.

— Mi-ar plăcea să pot să vă satisfac curiozitatea, domnule Holmes, dar rămâne un secret comercial.

— Înţeleg.

Holmes a ridicat din umeri.

— Mă rog, n-are mare importanţă.

În acel moment s-a produs o agitaţie pe hol. O clipă mai târziu, a apărut în uşă un tânăr în ţinută completă de vânătoare. Era clar fiul lui Sir Percival, şi – cu trăsăturile hotărâte, în ţinută militară şi cu ţeava grea a puştii aruncată pe un umăr – chiar reuşea să facă o figură frumoasă. Domnişoara Selkirk s-a ridicat imediat şi, cu un strigăt de uşurare, a zburat către el.

— O, Edwin, a zis ea. Edwin, te implor – hai să fie asta ultima dată!

— Vicky, a zis tânărul cu blândeţe, dar ferm. Fiara trebuie găsită şi distrusă. Nu putem să lăsăm să apară altă atrocitate.

Sir Percival s-a ridicat şi el şi ne-a prezentat pe mine şi pe Holmes. Prietenul meu totuşi a întrerupt aceste politeţuri cu o oarecare nerăbdare de a-i pune întrebări nou-sositului.

— Să înţeleg că incursiunea din această după-amiază n-a avut succes, a zis el.

— Aşa e, a răspuns Edwin Aspern cu un zâmbet trist.

— Şi unde, dacă pot să întreb, aţi întreprins urmărirea?

— În pădurea vestică, dincolo de mlaştină.

— Şi n-aţi descoperit nimic? Urme? Fecale? Poate o vizuină?

Tânărul Aspern a clătinat din cap.

— N-am văzut niciun semn.

— Ăsta e un lup foarte viclean şi isteţ, a zis Sir Percival. Nici câinii n-au nicio şansă să-i ia urma.

— O chestiune complicată, a murmurat Holmes. O chestiune chiar complicată.

Holmes a refuzat invitaţia la cină şi, după o scurtă trecere în revistă a terenului, ne-am dus cu trăsura înapoi în Hexham, unde ne-am luat camere la Carul Mare.

În dimineaţa următoare, după micul dejun, ne-am dus la secţia locală de poliţie, care, s-a dovedit, avea un singur angajat, un anume poliţist Frazier. L-am găsit pe poliţist la birou, ocupat să scrie cu hărnicie într-o mică agendă. Din aventurile mele anterioare cu Holmes, nu-mi făcusem o părere deosebit de bună despre poliţia locală. Şi, la prima vedere, poliţistul Frazier – cu mantaua lui de un oliv întunecat şi colanţi de piele – a părut să-mi întărească suspiciunile. Totuşi, el auzise de Holmes şi, când a început să răspundă la întrebările prietenului meu, mi-am dat seama că aveam în faţă – dacă nu în mod clar un personaj cu intelect superior – cel puţin un funcţionar dedicat şi competent, cu, se părea, o stăruinţă lăudabilă în abordare.

Prima victimă a lupului, a explicat el, fusese un individ ciudat, vag sinistru, un om îmbrăcat sărăcăcios şi cu părul în dezordine, de vârstă înaintată. Apăruse brusc în Hexham cu câteva săptămâni înainte de moartea sa, furişându-se şi speriind femeile şi copiii cu deliruri fără noimă. Nu trăsese la han, din lipsă de bani, se pare, iar după o zi sau două poliţistul fusese solicitat de către cetăţenii îngrijoraţi, ca să afle care e treaba cu omul fără nume. După o cercetare, poliţistul descoperise că omul stătea în coliba abandonată a unui tăietor de lemne, în pădurea Kielder. Acesta refuzase să răspundă întrebărilor poliţistului sau să dea vreun fel de explicaţie despre sine.

— Deliruri fără noimă? repetă Holmes. Puteţi să fiţi mai exact?

— Vorbea singur o grămadă, gesticulând frenetic, de fapt bâiguia o mulţime de chestii fără sens. Ceva despre toate nedreptăţile care i se făcuseră. Printre alte porcării.

— Porcării spui. Cum ar fi?

— Doar nişte frânturi… Cum a fost trădat. Persecutat. Cât de frig îi era. Cum avea să meargă în instanţă şi să obţină o hotărâre.

— Altceva? a insistat Holmes.

— Nu, a răspuns poliţistul. O, da – altceva foarte ciudat. A pomenit de multe ori de morcovi.

— Morcovi?

Poliţistul Frazier a dat din cap.

— Îi era foame? A menţionat şi alte alimente?

— Nu. Doar morcovi.

— Şi spuneţi că a pomenit de morcovi nu o dată, ci de mai multe ori?

— Cuvântul părea să revină din nou şi din nou. Dar, aşa cum am spus, domnule Holmes, totul a fost o harababură. Niciun cuvânt nu însemna nimic.

Acest şir interogativ mi s-a părut o diversiune inutilă. Părea o nebunie să insişti asupra delirurilor unui nebun şi n-am văzut nicio legătură cu sfârşitul lui tragic în fălcile unui lup. Am simţit că poliţistul Frazier gândea la fel ca mine, fiindcă a început să se uite la Holmes cu o expresie cercetătoare.

— Spuneţi-mi mai multe despre înfăţişarea omului, a zis Holmes. Tot ce vă amintiţi. Vă rog să nu cruţaţi niciun detaliu.

— Era foarte neîngrijit, cu hainele nişte simple zdrenţe, cu părul nepieptănat. Avea ochii injectaţi şi dinţii negri.

— Negri aţi spus? a întrerupt Holmes cu nerăbdare bruscă. Vreţi să spuneţi, negri fiindcă erau stricaţi? Cariaţi?

— Nu. Erau mai mult de un cenuşiu-închis, uniform, care în lumina slabă părea aproape negru. Şi părea să fie într-o continuă stare de ebrietate, deşi n-am nici cea mai mică idee de unde lua banii pentru băutură.

— De unde ştiţi că era în stare de ebrietate?

— Simptomele obişnuite ale dipsomaniei: vorbire împleticită, mâini care tremură, mers nesigur.

— Aţi dat peste vreo sticlă de alcool în coliba tăietorului de lemne?

— Nu.

— Când aţi vorbit cu el, aţi simţit miros de alcool în respiraţia lui?

— Nu. Dar am avut de-a face cu destui beţivi în viaţa mea ca să cunosc semnele, domnule Holmes. Problema e mai presus de orice îndoială.

— Foarte bine. Continuaţi, vă rog.

Poliţistul şi-a reluat firul narativ cu uşurare evidentă.

— Ei bine, opinia publică din oraş era puternic împotriva lui, atât de puternic, încât eram pe cale să-l alung, atunci când lupul a făcut treaba pentru mine. În dimineaţa de după ce l-am chestionat, a fost găsit la liziera pădurii cu trupul îngrozitor de sfâşiat şi mutilat, cu urme de dinţi pe braţe şi picioare.

— Înţeleg, a zis Holmes. Şi a doua victimă?

În acest moment, mărturisesc că aproape am obiectat asupra modului de desfăşurare a anchetei. Holmes îl chestiona pe poliţist în detaliu despre aspecte banale, dar lăsa neatinse principalele puncte. De exemplu, cine găsise cadavrul? Dar mi-am ţinut gura şi poliţistul Frazier a continuat.

— Aia a avut loc două săptămâni mai târziu, a zis poliţistul. Victima era un naturalist venit de la Oxford să studieze vulpea roşie.

— A fost găsit în acelaşi loc ca şi primul?

— Nu departe. Cumva mai aproape de mlaştină.

— Şi de unde ştiţi că ambele omoruri au fost săvârşite de acelaşi animal?

— După aspectul rănilor, domnule. În orice caz, al doilea atac a fost chiar mai rău. De data asta, omul a fost… parţial mâncat.

— Cum a reacţionat oraşul la această a doua ucidere?

— S-a vorbit mult. Discuţii – şi teamă. Sir Percival s-a implicat în caz. Şi fiul lui, care s-a întors recent din campania indiană, a început să rătăcească prin pădure pe timp de noapte, înarmat cu o puşcă, cu intenţia de-a împuşca fiara. Şi eu am deschis o investigaţie pe cont propriu.

— După a doua ucidere, vreţi să spuneţi.

— Îmi cer iertare, domnule Holmes, dar nu părea să aibă niciun rost pentru cea dinainte. Înţelegeţi, am scăpat cu bine de vagabondul ăla bătrân. Dar de data asta, victima era un cetăţean respectabil – şi aveam în mod clar un mâncător de oameni pe mână. Dacă lupul omorâse de două ori, avea să omoare din nou… dacă putea.

— Aţi intervievat martorii oculari?

— Da.

— Şi poveştile lor s-au potrivit?

Poliţistul a dat din cap.

— După al doilea omor, au văzut fiara furişându-se înapoi în pădure, o creatură de temut.

— De la ce depărtare au văzut?

— De la distanţă, pe timp de noapte, dar cu lună. Destul de aproape ca să observe că blana de pe capul lui era albă ca zăpada.

Holmes s-a gândit o clipă.

— Ce-a spus medicul care a participat la anchetele pe care le-aţi făcut?

— Aşa cum am spus, printre altele, a remarcat faptul că, în timp ce ambele victime erau grav rănite, a doua fusese parţial mâncată.

— Cu toate astea, prima a avut câteva urme de tentativă de muşcătură.

Holmes s-a întors spre mine.

— Ştii, Watson, că ăsta e modelul obişnuit prin care fiarele ajung să mănânce oameni? Aşa a fost cu leii din Tsavo, despre care vorbeam înainte.

Am dat din cap.

— Poate că aria de vânătoare a acestui lup e adânc în pădure şi s-a apropiat de civilizaţie din cauza iernii lungi şi friguroase.

Holmes s-a întors spre poliţist.

— Şi aţi efectuat observaţii suplimentare?

— Mi-e teamă că a fost mai degrabă o lipsă de observaţii, domnule Holmes.

— Explicaţi, vă rog.

— Păi, e ciudat.

Pe faţa poliţistului Frazier a apărut nedumerirea.

— Ferma familiei mele se află la liziera pădurii şi am avut ocazia să mă duc să caut urmele animalului de vreo cinci ori, cel puţin. Ai crede că un animal atât de mare e uşor de urmărit. Dar am găsit doar câteva urme, imediat după al doilea omor. Nu sunt urmăritor, dar aş putea să jur că era ceva neobişnuit în mişcările fiarei.

— Neobişnuit? a întrebat Holmes. În ce fel?

— În numărul mic de urme. Ca şi cum fiara era o fantomă care putea să devină invizibilă. De aceea am fost într-o seară să caut urme proaspete.

La asta, Holmes s-a aplecat în faţă pe scaun.

— Daţi-mi voie să vă avertizez chiar acum, domnule poliţist, că vreau să punem imediat capăt la asta. Nu trebuie să mai aibă loc nicio hoinăreală nocturnă în pădure.

Poliţistul s-a încruntat.

— Dar am anumite obligaţii, domnule Holmes. În plus, cu adevărat în pericol e tânărul stăpân Aspern. El bate pădurea noaptea, în fiecare noapte, în căutarea creaturii.

— Ascultaţi-mă, a zis Holmes cu asprime în glas. Ăsta e un nonsens total. Aspern nu e în niciun pericol. Dar pe dumneavoastră, domnule poliţist, vă avertizez – aveţi grijă.

Această concediere bruscă şi ideea că temerile domnişoarei Selkirk pentru logodnicul ei erau nefondate m-au uimit. Dar Holmes n-a mai zis nimic şi n-a mai avut alte întrebări – cu excepţia faptului că l-a avertizat din nou pe poliţist să stea departe de pădure – şi, pentru moment, oricum, interviul nostru s-a încheiat.

Fiind duminică, am fost nevoiţi să ne limităm investigaţiile la interviurile cu diverşi locuitori din Hexham. Holmes a depistat mai întâi doi martori oculari, dar aceştia au avut puţine de adăugat la ce ne spusese deja domnul Frazier: amândoi văzuseră un lup mare, remarcabil de mare, de fapt, în direcţia mlaştinii, cu blana de pe cap de un alb strălucitor în lumina lunii. Niciunul n-a continuat să investigheze, ci au avut, în schimb, ideea bună să se întoarcă la casele lor, cu toată viteza.

Apoi ne-am întors la Carul Mare, unde Holmes s-a mulţumit să întrebe clienţii ce părere au despre lup şi crime. Toată lumea cu care am vorbit avea nervii întinşi la maximum în legătură cu situaţia. Unii şi-au ridicat halbele, au făcut declaraţii curajoase despre cum o să-l vâneze ei înşişi într-o zi. Majoritatea s-au mulţumit să-l lase pe tânărul

stăpân Aspern să urmărească fiara pe cont propriu şi şi-au exprimat admiraţia pentru curajul lui.

Au fost doar două opinii diferite. Una a unui băcan local, care era ferm convins că uciderile erau opera unei haite de câini sălbatici care trăia în pădurea Kielder. Cealaltă a cârciumarului însuşi, care ne-a spus că a doua victimă – nefericitul naturalist de la Oxford – decisese că fiara care comisese acele atrocităţi nu era un lup.

— Nu era un lup? a zis Holmes brusc. Şi cărei erudiţii, rogu-te să-mi spui, datorăm această afirmaţie fără echivoc?

— Nu pot să spun, domnule. Omul a zis pur şi simplu că, în opinia lui, lupii au dispărut din Anglia.

— Aşa ceva aş numi cu greu un argument empiric, am zis.

Holmes s-a uitat la cârciumar cu o expresie nerăbdătoare.

— Şi atunci, ce animal a avut în vedere bunul naturalist în locul lupului din pădurea Kielder?

— N-aş putea să spun, domnule. N-a mai zis nimic altceva.

Şi omul s-a întors la lustruirea sticlăriei.

Cu excepţia interviului cu poliţistul, în ansamblu s-a dovedit a fi o zi de anchetă destul de infructuoasă. Holmes a fost necomunicativ la cină şi s-a retras devreme, cu o expresie nemulţumită pe faţă.

În dimineaţa următoare însă, imediat după ivirea zorilor, am fost trezit devreme de o cacofonie de voci de sub fereastra mea. Aruncând o privire la ceas, am văzut că abia era trecut de şase. M-am îmbrăcat repede şi am coborât. Un grup de oameni se adunase pe High Street şi toţi vorbeau şi gesticulau cu însufleţire.

Holmes era deja acolo, iar când m-a văzut ieşind din han, s-a apropiat repede.

— Trebuie să ne grăbim, a zis el. A fost reperat alt lup.

— Unde?

— În acelaşi loc, între mlaştină şi liziera pădurii. Vino, Watson – e imperativ să fim primii în acel loc. Ai Webley-ul nr. 2 la tine?

Mi-am mângâiat buzunarul drept al vestei.

— Atunci să plecăm cu toată viteza. Pistolul ăla s-ar putea să nu doboare un lup, dar cel puţin o să-l alunge.

Folosind aceeaşi trăsură şi pe vizitiul irascibil pe care-l angajaserăm înainte, am părăsit Hexham la galop, Holmes grăbindu-l pe om pe un ton strident. În timp ce ne îndreptam spre mlaştinile pustii, prietenul meu a explicat că vorbise deja cu martorul ocular care provocase această tulburare proaspătă: o femeie în vârstă, soţia unui farmacist, care mergea pe jos pe drum, în căutare de plante şi flori medicinale. N-ar fi putut să adauge nimic substanţial la ce spuseseră ceilalţi doi martori oculari, în afară de-a le confirma observaţiile cu privire la dimensiunea mare a fiarei şi şocul blănii albe de pe capul acesteia.

— Te temi…? am început.

— Mă tem de ce e mai rău.

Ajungând la faţa locului, Holmes i-a poruncit vizitiului să aştepte şi – fără să piardă o secundă – a sărit din trăsură şi a pornit prin peisajul cu rogoz şi rugi. Mlaştina era în stânga noastră, liziera întunecată a pădurii Kielder în dreapta. Vegetaţia era umedă de roua dimineţii reci şi încă mai erau petice de zăpadă pe jos. Înainte să fi parcurs o sută de metri, aveam încălţările şi pantalonii uzi leoarcă.

Holmes era deja departe de mine, ţopăind ca un posedat. Chiar în timp ce priveam, s-a oprit în vârful unei coline mici, cu un strigăt de disperare, şi a îngenuncheat brusc. Când am ajuns lângă el, cu pistolul pregătit, am reuşit să discern ce descoperise. În mijlocul ierbii mlaştinii, la nici două sute de metri de liziera pădurii, zăcea un corp. Alături de acesta era o puşcă militară, aparent o Martini-Henry Mk IV. Am recunoscut prea bine mantaua şi colanţii de piele, acum rupte şi mărunţite într-un mod violent. Era poliţistul Frazier – sau, mai exact, ce mai rămăsese din bietul de el.

— Watson, a zis Holmes pe un ton imperios. Nu atinge nimic. Totuşi, aş aprecia, doar prin observaţie vizuală, părerea ta de medic cu privire la starea acestui om.

— A fost evident barbarizat, am zis examinând corpul neînsufleţit. De către o creatură mare şi rea.

— Un lup? m-a întrebat Holmes cu grijă. Vezi vreun semn specific şi identificabil? De colţi, poate, sau de gheare?

— E greu de spus. Ferocitatea atacului şi gradul de distrugere al corpului fac dificilă observaţia specifică.

— Şi lipsesc bucăţi de corp?

M-am uitat din nou. În ciuda trecutul meu medical, am găsit această întreprindere cât se poate de dezagreabilă. Am văzut, de mai multe ori, membri de trib din India răniţi de tigri, dar nimic din experienţa mea nu avusese nici pe departe sălbăticia căreia îi căzuse victimă poliţistul Frazier.

— Da, am zis în cele din urmă. Da, cred că lipsesc vreo câteva.

— În conformitate cu descrierea celei de-a doua victime? Naturalistul?

— Nu. Nu, aş spune că atacul ăsta a fost mai extins în privinţa asta.

Holmes a dat din cap încet.

— Vezi tu, Watson, e la fel cum a fost cu leii mâncători de oameni din Tsavo. Cu fiecare victimă, aceştia şi-au sporit neruşinarea… şi au devenit tot mai dezechilibraţi în legătură cu noua lor dietă.

Zicând asta, a scos o lupă din buzunar.

— Nu s-a tras cu puşca, a anunţat în timp ce examina Martini-Henry-ul. Aparent, fiara s-a furişat şi l-a atacat pe omul nostru pe la spate.

După o scurtă inspecţie a cadavrului, a început să se învârtă într-un

cerc tot mai mare, până când – cu un alt strigăt – s-a aplecat mult, apoi a pornit încet înainte, cu ochii în pământ, în direcţia unei ferme îndepărtate, înconjurat de două terenuri închise: reşedinţa nefericitului poliţist, am presupus. La un moment dat, Holmes s-a oprit, s-a întors şi apoi – încă folosind lupa – a revenit la cadavru şi s-a mişcat încet pe lângă acesta, până când a ajuns chiar la marginea mlaştinii.

— Urme de lup, a zis el. Fără dubii. Duc în pădure, într-un loc aproape de ferma aia, şi de-acolo spre locul unde a avut loc atacul. Fără îndoială că a apărut din pădure, a urmărit victima şi a omorât-o pe teren deschis.

A pus lupa încă o dată pe iarba de la marginea mlaştinii.

— Urmele duc direct în mlaştină, aici.

Apoi Holmes a dat ocol mlaştinii: o activitate laborioasă, care a implicat mai multe popasuri, întoarceri şi inspecţii foarte aproape de diferite puncte de interes. Eu am rămas lângă corp, fără să ating nimic, conform instrucţiunilor lui Holmes, privindu-l de la distanţă. Procesul a durat mai mult de-o oră, timp în care m-am udat până la piele şi am tremurat incontrolabil. Un mic grup de privitori curioşi stăteau de-acum de-a lungul marginii drumului, şi – chiar când Holmes şi-a încheiat investigaţia – au venit medicul local şi magistratul, aceasta din urmă fiind autoritatea titulară, odată cu dispariţia poliţistului Frazier. El n-a scos o vorbă despre descoperirile sale, ci pur şi simplu a stat acolo, în iarba mlaştinii, adâncit în gânduri, iar eu, medicul şi magistratul am înfăşurat corpul şi l-am dus la trăsură. În timp ce vehiculul se îndrepta spre oraş, m-am întors unde rămăsese Holmes, încă nemişcat, aparent fără să se sinchisească de pantalonii uzi şi bocancii plini de apă.

— Ai remarcat ceva de mai mare interes? l-am întrebat.

După o clipă, s-a uitat la mine. În loc să răspundă, a scos o pipă din lemn de măceş din buzunar, a aprins-o şi a răspuns cu o întrebare.

— Nu ţi se pare mai degrabă curios, Watson?

— Toată treaba e misterioasă, am răspuns. Cel puţin în ceea ce-l priveşte pe blestematul de lup.

— Nu mă refer la lup. Mă refer la relaţia afectuoasă dintre Sir Percival şi fiul lui.

Această schimbare de subiect m-a oprit de pe făgaşul meu.

— Mă tem că nu văd unde vrei să ajungi, Holmes. Din punctul meu de vedere, relaţia nu pare deloc afectuoasă – cel puţin în ceea ce priveşte nepăsarea dură a tatălui faţă de viaţa şi siguranţa fiului său.

Holmes a pufăit din pipă.

— Da, a răspuns el enigmatic. Şi ăsta e misterul.

Fiind acum mai aproape mai degrabă de Aspern Hall decât de Hexham şi după ce mijlocul de transport ne fusese rechiziţionat de

către magistrat, am pornit pe drumul spre Hall, ajungând acolo în mai puţin de-o oră. Am fost întâmpinaţi de către Sir Percival şi fiul său, care tocmai îşi terminaseră micul dejun. Vestea ultimului atac nu ajunsese încă la ei şi aproape imediat s-a declanşat zarva. Tânărul Edwin şi-a declarat intenţia de-a porni imediat să ia urma fiarei, dar Holmes l-a sfătuit să n-o facă. În urma acestui ultim atac, animalul se retrăsese, fără îndoială, în vizuina lui.

Apoi, Holmes l-a întrebat pe Sir Percival dacă ar putea să se folosească de cupeul său. Avea intenţia să plece la Hexham fără întârziere şi să prindă primul tren spre Londra.

Sir Percival şi-a exprimat uimirea, dar şi-a dat consimţământul. În timp ce era chemată trăsura, Holmes s-a uitat în direcţia mea şi a sugerat să facem o plimbare în jurul grădinii.

— Cred că ar trebui să vii la Hexham cu mine, Watson, a zis el. Îţi strângi lucrurile de la Carul Mare şi apoi te întorci aici, la Aspern Hall, pentru noapte.

— De ce naiba?! am exclamat.

— Dacă nu mă înşel prea mult, am să mă întorc de la Londra, probabil, nu mai târziu decât mâine, a zis el. Şi, când am s-o fac, o să aduc cu mine confirmarea pe care o caut ca să dezleg enigma acestei fiare malefice.

— Desigur, Holmes!

— Dar până atunci, Watson, viaţa ta rămâne într-un mare pericol. Trebuie să-mi promiţi că n-o să părăseşti reşedinţa până mă întorc – nici măcar pentru o tură pe proprietăţi.

— Eu zic, Holmes…

— Insist. N-am să cedez în privinţa asta. Nu ieşi din casa principală – mai ales după lăsarea întunericului.

Deşi această solicitare mi s-a părut în ultimul grad de excentrică – mai ales având în vedere faptul că Holmes credea că mult mai agresivul Edwin Aspern nu se afla în niciun pericol –, am cedat.

— Trebuie să spun, bătrâne, că nu văd cum poţi să fii atât de sigur de soluţionarea cazului, i-am spus. Lupul e aici, în Hexham – nu în Londra. Dacă nu plănuieşti să te întorci cu un braţ de puşti de calibru greu, mărturisesc că nu înţeleg nimic din chestiunea asta.

— Dimpotrivă – o să înţelegi totul, a replicat Holmes. Trebuie să fii mai îndrăzneţ în tragerea concluziilor, Watson.

Dar chiar în acel moment s-a auzit un zăngănit de potcoave pe aleea cu pietriş şi cupeul a tras acolo.

Am petrecut o zi mohorâtă la Aspern Hall. A început să bată vântul, urmat de ploaie: uşoară la început, apoi destul de puternică. Nu erau multe de făcut, aşa că mi-am ocupat orele citind un exemplar vechi de o zi din *The Times,* notând în jurnal şi uitându-mă prin cărţile din vasta bibliotecă a lui Sir Percival. Până la cină n-am văzut pe nimeni

în afară de servitori. La masă, Edwin şi-a exprimat intenţia de-a ieşi din nou chiar în acea seară, în căutarea lupului. Domnişoara Selkirk, care era de-acum, în mod natural, şi mai îngrijorată de bunăstarea logodnicul ei, a protestat violent. A fost o scenă urâtă. Edwin, deşi deloc nesimţitor la obiecţiile domnişoarei Selkirk, a rămas de neclintit. Sir Percival, la rândul lui, a fost în mod clar mândru de curajul fiului său şi – când a trebuit să se apere în faţa viitoarei nurori – a folosit vorbe precum „onoarea familiei“ şi „aprobarea întregului comitat“.

După ce Edwin a plecat, a picat pe mine să stau cu domnişoara Selkirk şi să încerc s-o atrag în conversaţie. A fost o treabă dificilă, având în vedere starea ei de spirit, şi m-am bucurat din toată inima când – pe la unsprezece şi jumătate – am auzit paşii lui Edwin răsunând în Hall. Fusese din nou lipsit de succes la vânătoare, dar cel puţin se întorsese în siguranţă.

Sherlock Holmes a reapărut foarte târziu în după-amiaza următoare.

A telegrafiat înainte, astfel încât cupeul lui Sir Percival să-l aştepte la gara Hexham, şi a ajuns la Hall în vervă. Holmes i-a adus cu el pe magistrat şi pe medicul oraşului, şi n-a pregetat să adune familia şi slujitorii de la Hall.

Când toate au fost soluţionate, Holmes a anunţat că a rezolvat cazul.

Asta a stârnit consternare şi un interogatoriu fără sfârşit, şi Edwin a cerut să ştie ce-a vrut să spună prin „rezolvarea“ cazului, când toată lumea ştia că vinovatul era un lup. Holmes a refuzat să mai fie descusut pe tema asta. În ciuda orei târzii, a explicat el, avea să se întoarcă la camerele sale de la Carul Mare, unde avea anumite însemnări cu privire la caz, cu scopul de a-şi pune concluziile în ordine. Se folosise de mersul cu trăsura ca să discute cu magistratul şi cu medicul, şi venise la Hall doar ca să mă ia pe mine cu el înapoi în oraş, ca să-l ajut cu ultimele detalii. A doua zi, a declarat el, avea să-şi facă publice concluziile.

Spre sfârşitul acestei mic discurs, a intrat un vizitiu, ca să anunţe că puntea din spate a trăsurii lui Sir Percival se rupsese şi nu putea fi reparată până dimineaţă. Nu exista nicio cale ca Holmes – sau magistratul, sau medicul oraşului, de altfel – să poată să ajungă la Hexham până a doua zi. Nu era nimic de făcut. Trebuia să-şi petreacă noaptea la Aspern Hall.

Holmes a fost îngrozitor de deranjat de această evoluţie. La cina care a urmat aproape n-a scos o vorbă, a stat cu o expresie arţăgoasă pe faţă, împingând morocănos mâncarea cu furculiţa pe farfurie, sprijinindu-şi alene bărbia îngustă într-un cot pe faţa de masă de damasc.

De cum a fost servit desertul, şi-a anunţat intenţia de-a pleca pe jos la Hexham.

— Dar asta iese din discuţie, a zis cu uimire Sir Percival. Sunt mai

mult de şaisprezece kilometri.

— N-o să ţin drumul, a răspuns Holmes. E mult prea ocolit. Am să fac drumul de la Aspern Hall la Hexham direct, în linie dreaptă.

— Dar asta o să te ducă direct lângă mlaştină, a zis domnişoara Selkirk. Unde…

Tăcu.

— Am să te însoţesc eu, atunci, s-a oferit Edwin Aspern.

— Nici să nu te gândeşti. Cel mai recent atac al lupului a avut loc acum doar două nopţi şi mă îndoiesc că i s-a făcut foame aşa de repede. Nu. Am să fac călătoria pe cont propriu. Watson, de îndată ce ajung la Hexham, am să las vorbă ca trăsura să vină dimineaţă după tine şi după ceilalţi.

Şi astfel problema a fost rezolvată – sau aşa credeam eu.

Cu toate astea, la scurt timp după ce oamenii au trecut în bibliotecă pentru coniac şi trabucuri, Holmes m-a luat deoparte.

— Ascultă aici, mi-a zis în şoaptă. De îndată ce eşti în stare să faci asta cu succes, te strecori afară din casă, asigurându-te că plecarea nu ţi-a fost detectată. Aspectul ăsta e cel mai important, Watson – *trebuie* să pleci neobservat. Aminteşte-ţi că deocamdată rămâi în mare pericol.

În ciuda surprinderii mele, l-am asigurat pe Holmes că eram omul lui.

— Trebuie să ajungi neobservat în vecinătatea micii coline, unde l-am găsit pe poliţistul Frazier. Găseşte un loc ascuns adecvat, unde să nu te vadă nimeni când se apropie – nici dinspre mlaştină, nici dinspre pădure, nici dinspre drum. Asigură-te că eşti acolo nu mai târziu de ora zece. Şi trebuie să mă aştepţi pe mine să trec pe-acolo.

Am dat din cap că am înţeles.

— Când mă vezi însă, în niciun caz să nu mă strigi sau să te ridici în picioare, sau să-ţi trădezi cumva prezenţa.

— Atunci ce să fac, Holmes?

— Depinde – când o să vină momentul să acţionezi, o să ştii. Acum: mai ai pistolul la tine?

M-am bătut uşor peste buzunarul vestei, unde îşi avea reşedinţa Webley-ul meu de când ajunseserăm la Hall, în ziua precedentă.

Prietenul meu a dat din cap satisfăcut.

— Excelent. Ţine-l la îndemână.

— Şi tu, Holmes?

— Eu am să mai petrec ceva timp aici înainte să plec, angajându-l pe tânărul Aspern în conversaţie, biliard sau orice se dovedeşte necesar ca să-i distrag atenţia. E vital să nu se dedea înclinaţiei lui pentru vânarea lupului, în seara asta din toate nopţile.

În consecinţă, mi-am petrecut timpul aşteptând ca domnii să fie prinşi într-un joc de whist. Apoi m-am retras în camera mea, mi-am

recuperat pălăria şi haina de călătorie, şi, asigurându-mă că n-am fost observat nici de familie, nici de slujitori, am părăsit casa prin uşile franţuzeşti ale salonului de dimineaţă, am traversat gazonul şi de acolo am ieşit pe drumul spre Hexham. Ploaia se oprise, dar luna a rămas parţial ascunsă de nori. Peste peisajul sumbru pluteau cârcei cenuşii de ceaţă.

Am urmat drumul noroios, care se curba uşor spre nord-est, anticipând în parcursul său mlaştina care se întindea înainte. Era o noapte rece şi încă puteau fi văzute ici-colo petice de zăpadă în mijlocul mărăcinilor şi ierbii de mlaştină. După mai mulţi kilometri, la cotul unde drumul atingea punctul cel mai nordic şi făcea unghi spre est, spre oraş, am luat-o spre sud, prin tufişuri scunde, în direcţia mlaştinii propriu-zise. Luna apăruse de-acum din spatele norilor şi am putut să zăresc mlaştina înainte, sclipind cu un fel de strălucire înfiorătoare. Dincolo de aceasta şi abia perceptibilă în întuneric, era liziera întunecată a pădurii Kielder.

Ajungând la colină în cele din urmă, m-am uitat în jur, apoi am început să urmez instrucţiunile lui Holmes: de a găsi o ascunzătoare în care să rămân nevăzut din toate direcţiile. A durat ceva să fac asta, dar în cele din urmă am găsit o depresiune în partea de est a măgurii, parţial înconjurată de orz sălbatic şi grozamă, cu oportunităţi excelente de ascundere, în timp ce, în acelaşi timp, oferea o vedere asupra oricui se apropia. Şi aici m-am pus să aştept.

În următoarea oră, am avut parte de cea mai sumbră veghe. Membrele mi-au înţepenit de inactivitate, iar haina de călătorie n-a prea făcut faţă umezelii şi frigului.

Din când în când, examinam diferitele căi de acces. În alte ocazii, mi-am verificat starea armei, din pură obişnuinţă.

Era ora unsprezece când am auzit, în sfârşit, sunet de paşi venind prin iarba de mlaştină din direcţia Aspern Hall. Am privit cu grijă din ascunzătoarea mea. Era Holmes, inconfundabil cu pălăria lui de pânză şi haina lungă, cu silueta subţire ieşind din neguri, cu mersul caracteristic cu paşi mari şi săltaţi. Mergea chiar pe lângă mlaştină, îndreptându-se în direcţia mea. Scoţându-mi Webley-ul din buzunarul vestei, m-am oţelit pentru orice acţiune ar fi putut să urmeze.

Am aşteptat nemişcat, în timp ce Holmes a continuat să se apropie, cu mâinile în buzunare, îndreptându-se spre Hexham cu un calm desăvârşit, ca şi cum nu ieşise pentru nimic mai mult decât o plimbare de seară. Dintr-odată, am văzut apărând o altă siluetă, din direcţia pădurii. Era mare şi întunecată, aproape neagră, şi, în timp ce eu priveam cu groază, s-a îndreptat direct spre Holmes, în patru labe. Din poziţia lui de pe partea îndepărtată a măgurii, prietenul meu încă nu putea să zărească hidoasa creatură. Am strâns şi mai tare pistolul Webley în mână, era dincolo de orice îndoială că era însuşi temutul

lup şi că intenţiona să doboare o a patra victimă.

L-am privit apropiindu-se, cu pistolul pregătit în caz că fiara se apropia prea mult de Holmes. Dar când animalul se afla la câteva sute de metri de prietenul meu, şi chiar când intra în raza vizuală a lui Holmes – s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. Fiara s-a oprit brusc, uitându-se ameninţător.

— Bună seara, Sir Percival, a zis Holmes pur şi simplu.

Fiara a salutat această replică neaşteptată cu un lătrat înfricoşător. Ieşisem de-acum din ascunzătoare şi mă apropiam de lup din spate. Lupul s-a ridicat brusc pe picioarele din spate. Trăgându-mă mai aproape şi făcând tot posibilul să nu-mi fac simţită prezenţa, spre uimirea mea am văzut că acea creatură era, de fapt, umană: Sir Percival, îmbrăcat în ceea ce părea a fi o haină din blană de urs. Tălpile bocancilor de piele erau dotate cu gheare improvizate şi de mănuşi, legate cu nasturi mari, atârnau labe de lup. Într-o mână ţinea un pistol, în cealaltă un instrument mare, ca nişte gheare, cu un mâner greu şi dinţi lungi, extraordinari. Părul lui blond şi subţire strălucea într-un alb pal, nefiresc în lumina lunii în creştere. M-am trezit aproape paralizat de această răsturnare de situaţie bizară şi întru totul neaşteptată.

Sir Percival a râs din nou – un râs de maniac.

— Bună seara, domnule Holmes, a zis el. Ai să fii un ospăţ excelent.

Şi cu un torent dement de cuvinte, pe care n-am putut să le urmăresc sau să le înţeleg, şi-a armat pistolul şi l-a aţintit spre Holmes.

Această agonie mi-a atenuat paralizia.

— Lasă-l jos, Sir Percival, am strigat, cu arma ridicată. Te am în vizor.

Prins cu garda jos, Sir Percival s-a rotit spre mine, ţintind în direcţia mea.

Când a făcut asta, am tras, împuşcându-l în braţ. Cu un strigăt de durere, omul s-a apucat de umăr, apoi a căzut în genunchi. Într-o clipă, Holmes era lângă el. L-a dezarmat pe Sir Percival şi i-a luat dispozitivul grotesc – fără îndoială, după cum mi-am dat seama, folosit pentru a simula tăieturile ghearelor unui lup – apoi s-a întors spre mine.

— Aş fi bucuros, Watson, dacă ai putea să te îndrepţi spre oraş cât de repede poţi, a zis el calm. Întoarce-te cu un docar şi cu mai mulţi oameni apţi de muncă. Eu rămân aici, cu Sir Percival.

Restul informaţiilor poate fi rezumat astfel. După ce Sir Percival a fost preluat de autorităţi, ne-am întors la Aspern Hall. Holmes a vorbit pe scurt, pe rând, cu magistratul, cu tânărul Edwin Aspern şi cu domnişoara Selkirk, apoi a insistat să ne întoarcem la Londra cu următorul tren.

— Trebuie să mărturisesc, Holmes, că, deşi am fost de multe ori în

beznă în cazuri anterioare, asta e totuşi cea mai neobişnuită surpriză pe care mi-o oferi, i-am spus în timp ce trăsura ne ducea înapoi la Hexham chiar când se crăpa de ziuă. Fără îndoială, asta o să se dovedească a fi *coup-de-maître*[26] a ta. Cum naiba ai ştiut că în spatele acestor atrocităţi era un om, nu un lup – şi, mai ales, de unde ai ştiut că era Sir Percival, dacă, de fapt, ai ştiut asta la urma urmelor?

26 Lovitură de maestru (în lb. fr. în orig.) (n. tr.)

— Dragul meu Watson, mă nedreptăţeşti, a răspuns Holmes. Bineînţeles că ştiam că era Sir Percival.

— Atunci, te rog, explică.

— Au apărut mai multe indicii, evidente pentru oricine poate discerne elementele importante de simpla coincidenţă. Pentru început, avem un nebun – prima victimă. Când trebuie să iei în calcul mai mult de un omor, Watson, trebuie să dai întotdeauna o atenţie deosebită celui dintâi. Adesea, motivul şi, prin urmare, întregul caz se bazează pe acea crimă.

— Da, dar prima victimă n-a fost decât un vagabond care îşi pierduse minţile.

— Poate că aşa a fost în ultimii ani, dar n-a fost mereu aşa. Adu-ţi aminte, Watson, că în delirurile lui tot apărea un cuvânt: morcov.

Mi-am amintit asta şi, de asemenea, fascinaţia lui Holmes pentru acest amănunt. Cum ar fi putut să aibă vreo semnificaţie părea să sfideze credibilitatea.

— Continuă, am zis.

— Carotarea, trebuie să înţelegi, era un proces în care blana animalelor era scăldată într-o soluţie de nitrat de mercur, în scopul de-a face firele de păr mai suple, producând astfel o pâslă superioară.

La acest ultim cuvânt, a aruncat o privire semnificativă în direcţia mea.

— Pâslă, am repetat. Vrei să spui, pentru fabricarea de pălării?

— Exact. Soluţia are o culoare portocalie, de unde termenul carotare. Cu toate astea, procesul a avut efecte secundare destul de severe asupra acelora care l-au folosit, motiv pentru care astăzi utilizarea sa e mult redusă. Când apar vapori de mercur – inhalaţi pentru o perioadă destul de lungă de timp – în special pentru scopul de care vorbim, într-o zonă închisă de fabricare a pălăriilor –, apar aproape inevitabil efecte toxice şi ireversibile. Unii dezvoltă un tremurat al mâinilor, dinţi înnegriţi, tulburări de vorbire. În cazurile severe, se poate produce pur şi simplu demenţă sau nebunie. De unde expresia nebun ca un pălărier.

Holmes a fluturat dintr-o mână.

— Ştiu toate astea, desigur, mulţumită interesului meu de lungă durată pentru chimie.

— Dar ce-au a face toate astea cu Sir Percival? am întrebat.

— Hai să începem cu începutul, te rog. Îţi reamintesc faptul că poliţistul Frazier credea că vagabondul nostru era un beţiv, invocând ca dovadă vorbirea neclară a omului şi mersul afectat. Şi totuşi, el n-a detectat niciun miros de alcool în respiraţia omului. Am presupus imediat că adevărata cauză a necazului lui nu era beţia, ci că mai degrabă era victima efectelor otrăvirii cu mercur. Menţionarea „morcovilor“ a explicat modul în care se produsese această intoxicaţie: ca boală profesională a celor care fabrică pâsla, lucrând pentru un pălărier. Natural, mi-am dat seama că nu putea să fie doar o coincidenţă între fosta ocupaţie a lui Sir Percival şi intrarea bruscă în scenă a acestui tip ciudat. Nu, omul ăsta lucrase în mod evident pentru Sir Percival. Adu-ţi aminte, te rog, două aspecte. În primul rând, cum delira omul ăsta despre trădare, despre obţinerea unei decizii în instanţă. În al doilea rând, cum Sir Percival a făcut avere cu un proces unic de fabricare a pâslei – un proces despre care, poate îţi aminteşti, a refuzat să discute cu mine când am abordat subiectul la Aspern Hall.

Trăsura şi-a continuat drumul, poticnindu-se, spre Hexham şi Holmes a explicat:

— Remarcând aceste fapte, am început să iau în considerare posibilitatea ca acest om, acum redus mintal din păcate, să fi fost odată partenerul de afaceri al lui Sir Percival şi, probabil, adevăratul autor al acestui proces revoluţionar de fabricare a pâslei. Acum, peste ani, s-a întors să-i ceară socoteală fostului său partener, să-l dea în vileag şi să-l ruineze. Cu alte cuvinte, toată chestia asta a început ca o simplă dispută de afaceri, una pe care Sir Percival a rezolvat-o în mod tradiţional – prin crimă. Mi s-a părut foarte probabil ca, atunci când tipul ăsta a apărut în Hexham, Sir Percival să-i fi promis că o să schimbe lucrurile şi să fi fost de acord să se întâlnească cu el într-un loc pustiu de la marginea mlaştinii. Acolo, Sir Percival şi-a omorât fostul partener, şi – ca să elimine orice suspiciune care ar fi căzut vreodată asupra sa – a sfârtecat corpul cu cruzime, chiar mergând atât de departe încât să lase nişte urme de tentative de muşcături, pentru a face să pară lucrarea unui animal mare şi sălbatic, cel mai probabil un lup.

— Şi în sensul ăsta a părut să fi avut succes total, am zis. Atunci de ce a ucis din nou?

— A doua persoană omorâtă, dacă îţi aminteşti, a fost un naturalist de la Oxford. Acesta a auzit la hanul local zvonurile despre un lup, ridiculizându-le, declarând că în Anglia nu mai există lupi. Prin uciderea acest om, Sir Percival a atins mai multe obiective. A redus la tăcere insistenţa omului cu privire la dispariţia lupului englezesc – ultimul lucru pe care-l voia Sir Percival era revenirea atenţiei la omorul iniţial. De asemenea, între timp auzise, desigur, zvonurile din

Hexham, că de uciderea partenerului său ar fi fost acuzat un lup. În caz că era reperat, acum avusese ocazia să poarte o haină mare de urs, completată cu mănuşi cu labă de lup şi bocanci pe care el – cu îndemânarea lui de pălărier – a putut să le facă întru totul convingătoare. A folosit această deghizare ca să se ducă şi să se întoarcă în patru labe de la locul celei de-a doua crime. Eu cred, Watson, că, de fapt, spera ca în acel moment să existe un martor care să inflameze zvonurile despre un lup care mănâncă oameni. În privinţa asta, cel puţin a avut noroc.

— Da, înţeleg logica crudă a unei astfel de acţiuni, am zis. Dar ce e, atunci, cu poliţistul?

— Poliţistul Frazier a fost, dacă nu cel mai mare investigator din lume, un om de mare stăruinţă şi perseverenţă. Fără îndoială, Sir Percival l-a perceput ca pe o ameninţare. Aminteşte-ţi cum poliţistul a făcut aluzie la anumite suspiciuni cu privire la comportamentul lupului. Aceste suspiciuni, m-aş hazarda să spun, se refereau la faptul că urmele lupului duceau în mlaştină, *dar nu mai ieşeau din nou.* Poliţistul a remarcat asta după a doua crimă, dacă nu înainte. Şi eu am găsit curios acest fenomen, după moartea poliţistului, când am făcut un ocol al mlaştinii. Urmele lupului apăreau dinspre est, în timp ce dinspre vest apăreau numai urme umane. Sir Percival, înţelegi, a intrat în mlaştină în patru labe, ca un lup, a folosit vegetaţia pentru a-şi camufla ieşirea din mlaştină ca el însuşi, fără să se lovească de cineva. Poliţistul pesemne că a vorbit despre suspiciunile sale cu privire la Sir Percival – adu-ţi aminte, Watson, că a spus că a fost la Hall cu doar o zi înainte, ca să-l avertizeze pe tânărul Aspern să înceteze vânătoarea lupului – şi în acest fel şi-a semnat propria condamnare la moarte.

A fost pur şi simplu uluitor să aud aceste revelaţii prezentate de Holmes pe un ton satisfăcut. N-am putut decât să dau din cap.

— Atitudinea cavalerească, cu adevărat încurajatoare a lui Sir Percival faţă de vânarea fiarei de către fiul său, m-a ajutat să rezolv cazul. Părea să manifeste o nepăsare totală pentru bunăstarea tânărului Edwin. De ce? În acest moment al jocului, răspunsul a fost evident pentru mine: ştia că fiul lui nu era în niciun pericol în privinţa lupului, pentru că lupul era el însuşi. Apoi, desigur, a fost modul în care Sir Percival şi-a vărsat coniacul.

— Ce-i cu asta?

— Făcea mari eforturi ca să-şi ascundă mâinile tremurânde. Acea paralizie incipientă demonstra, spre satisfacţia mea, că el însuşi era bine pe drumul spre nebunia produsă de otrăvirea cu mercur şi că avea să fie redus în curând la aceeaşi stare jalnică precum fostul lui partener.

Între timp am ajuns în gara din Hexham. Ne-am coborât valizele şi

am ajuns pe peron tocmai la timp pentru trenul de 8.20 spre Paddington.

— Înarmat cu aceste suspiciuni, m-am dus la Londra, a continuat Holmes. N-a durat mult să descopăr ceea ce căutam: faptul că Sir Percival avusese, cu mulţi ani în urmă, într-adevăr, un partener de afaceri. La acea vreme, acesta îl acuzase pe Sir Percival că i-a furat un brevet valoros, susţinând că e al lui. Cu toate astea, fusese considerat nebun şi încredinţat unui azil… prin birourile lui Sir Percival însuşi. Acest biet nefericit fusese eliberat cu doar câteva zile înainte de apariţia iniţială a nebunului delirant în pădurea Kielder. M-am întors de la Londra ştiind sigur nu numai că nu exista niciun lup care mânca oameni, ci şi că Sir Percival însuşi îi omorâse pe cei trei. Singura întrebare rămasă era cum să-l prind. Nu puteam pur şi simplu să dezvălui adevărul – că nu exista niciun lup. Nu. A trebuit să găsesc un motiv ca să-l fac pe Sir Percival să mă transforme în următoarea lui ţintă şi să aranjez asta, ca să zic aşa, pe teren propriu. Prin urmare, am făcut anunţul dramatic că am rezolvat cazul… şi al scurtăturii mele nocturne pe teren deschis, între mlaştină şi liziera pădurii, locul crimelor anterioare. Dacă nu calculasem greşit, eram sigur că Sir Percival avea să profite de ocazie ca să mă transforme în a patra lui victimă.

— Dar ai ales să pleci pe jos doar fiindcă s-a rupt o osie la trăsura lui Sir Percival, am zis. Cum ai putut să anticipezi o asemenea eventualitate?

— N-am anticipat-o, Watson. Am precipitat-o.

— Vrei să spui…? l-am întrerupt.

— Da. Mă tem că am comis un act de sabotaj împotriva cupeului lui Sir Percival. Poate că ar trebui să trimit un cec pentru repararea lui.

Pe cerul dimineţii a răsunat un fluierat slab. O clipă mai târziu, expresul a apărut la vedere. În câteva minute eram îmbarcaţi.

— Îmi mărturisesc uimirea, am zis când am intrat în compartimentul nostru. Eşti ca un artist care îşi întrece cea mai bună performanţă. Rămâne un singur aspect pe care nu-l înţeleg.

— În acest caz, dragul mea Watson, te rog să te destăinui.

— Există ceva, Holmes, care face ca omorul să pară opera unui animal. Cu totul alta decât devorarea unor porţiuni ale corpului. De ce a continuat Sir Percival s-o facă – şi, de fapt, într-o măsură tot mai mare?

— Răspunsul e destul de simplu, a răspuns Holmes. S-ar părea că Sir Percival, în nebunia lui în creştere, a început să capete un gust pentru, hm, *prada* lui.

Lupul din Hexham nu a revenit în discuţie până când, o jumătate de an mai târziu, am dat peste un articol în *The Times,* care anunţa că noul proprietar de la Aspern Hall şi logodnica lui aveau să se

căsătorească în St. Paul luna următoare. Se părea că – măcar pentru opinia publică – atrocităţile tatălui erau mai mult decât compensate de succesul militar al fiului şi de curajul pe care-l demonstrase la vânarea aşa-zisului lup.

În ceea ce mă priveşte pe mine, mi-aş fi dorit să-mi fi petrecut mai mult timp, să fi avut parte de împrejurări mai plăcute, în compania uneia dintre cele mai chipeşe tinere pe care le cunoşteam: domnişoara Victoria Selkirk. În singura ocazie în care s-a referit mai târziu la caz, Holmes şi-a exprimat doar un regret trecător că plimbarea nu-i lăsase posibilitatea de a-şi continua studierea veveriţei eurasiatice – *sciurus vulgaris*.

CAPITOLUL 48

Corrie termină povestea şi îşi ridică privirea, descoperind ochii argintii ai lui Pendergast aţintiţi asupra ei. Îşi dădu seama că-şi ţinuse respiraţia şi expiră.

— La naiba, zise ea.

— Se poate spune şi aşa.

— Povestea asta… Nu pot să înţeleg. Apoi întrebă brusc: Dar de unde ai ştiut că era cheia?

— N-am ştiut. Nu de la început. Dar m-am gândit: Doyle era medic. Înainte să-şi înceapă practica privată, a fost medic pe o navă de vânătoare de balene şi chirurgul navei într-un voiaj de-a lungul coastei vest-africane. Astea sunt printre posturile cele mai dificile pe care un medic le poate ocupa. Cu siguranţă a văzut o mulţime de chestii neplăcute, ca s-o spunem blând, în cursele astea. O poveste care să-l facă să plece de la masă ar fi mult mai respingătoare decât un simplu grizzly mâncător de oameni.

— Dar povestea pierdută? Ce te-a dus la asta anume?

— Doyle a fost atât de tulburat de povestea auzită de la Wilde, că a făcut ce fac mulţi scriitori ca să-şi exorcizeze demonii: a încorporat-o în ficţiunea lui. Aproape imediat după întâlnirea de la hotelul Langham, a scris *Câinele din Baskerville,* care are, desigur, câteva paralele cu povestea reală a lui Wilde. Dar *Câinele,* deşi o poveste minunată în sine, era o simplă fantomă a adevărului. N-a fost prea mult exorcism acolo. Cineva poate să presupună că povestea lui Wilde a continuat să-l obsedeze o lungă perioadă. Am început să mă întreb dacă, ani mai târziu, Doyle nu s-a simţit în cele din urmă obligat să scrie ceva mai aproape de realitate, care să conţină mult mai mult adevăr, ca un fel de catharsis. Am făcut nişte investigaţii. O cunoştinţă de-a mea, un englez expert în sherlockianism, mi-a confirmat un zvon despre o povestire dispărută cu Holmes, care se presupunea a se numi „Aventura de la Aspern Hall“. Am adunat doi cu doi – şi m-am dus la Londra.

— Dar de unde ai ştiut că era povestirea *aia?*

— Conform tuturor descrierilor, povestirea Aspern Hall a fost respinsă în mod clar. Niciodată publicată. Gândeşte-te: o povestire proaspătă cu Sherlock Holmes, de la maestrul însuşi, prima după mult timp – şi e respinsă? S-ar putea spune că era posibil să fi conţinut ceva neobişnuit de inacceptabil pentru gustul victorian.

Corrie îşi încreţi nasul cu întristare.

— Tu faci să sune aşa de simplu!

— Cele mai multe descoperiri sunt simple. Şi dacă nu te învăţ nimic altceva, sper că ai să înveţi măcar atât.

Ea roşi.

— Şi eu am desconsiderat asta atât de mult timp! Ce idioată sunt! Îmi pare rău, serios.

Pendergast flutură dintr-o mână.

— Hai să ne concentrăm pe aspectul pe care-l avem în faţă. Celebrul *Câine din Baskerville* abia dacă a atins povestea ursului grizzly. Dar povestirea asta include mult mai mult decât a auzit Doyle de la Wilde, care, la rândul lui, a auzit-o de la tipul ăsta descoperit de tine, Swinton. O descoperire lăudabilă.

— Un accident.

— Un accident e doar o piesă de puzzle care nu şi-a găsit încă locul în imagine. Un detectiv bun colectează toate „accidentele", indiferent cât de nesemnificative.

— Dar trebuie să ne dăm seama ce legătură are povestea cu crimele reale, zise Corrie. OK, ai o grămadă de criminali canibali, care se comportă oarecum ca tipul ăsta, Percival. Omoară şi mănâncă mineri sus pe munte, încercând să mascheze ce fac prin omorurile unui grizzly.

— Nu. Dacă-mi dai voie să te întrerup. Identificarea ucigaşilor cu un grizzly mâncător de oameni a fost făcută iniţial printr-un noroc, aşa cum ai aflat, probabil, singură. Un urs grizzly a trecut pe-acolo şi a ros rămăşiţele uneia dintre primele victime, şi asta a rezolvat lucrurile spre satisfacţia oraşului. Vederea mai târziu, din întâmplare, a unui grizzly pare să confirme conexiunea. E vorba numai despre cum oamenii construiesc o naraţiune din evenimente întâmplătoare, ipoteze nefondate şi din prejudecăţi ale minţilor simple. După părerea mea, banda de criminali pe care ai menţionat-o *nu* a avut de gând să-şi deghizeze faptele în opera unui grizzly mâncător de oameni.

— Bine, deci banda n-a încercat să-şi ascundă crimele. Totuşi, povestirea nu explică *de ce* omoară. Care e motivaţia lor? Sir Percival are o motivaţie: îşi ucide partenerul ca să acopere faptul că l-a înşelat şi l-a închis într-un azil de nebuni. Nu văd cum are asta ceva de-a face cu ce i-a instigat pe criminalii din munţii din Colorado.

— Nu are.

Pendergast se uită lung la Corrie.

— Nu direct, în orice caz. Nu te concentrezi pe punctele importante. Ar trebui întrebat, în primul rând: de ce a mâncat Sir Percival porţiuni din victimele lui?

Corrie se gândi din nou la poveste.

— La început ca să facă să arate a lup. Şi apoi, mai târziu, fiindcă înnebunea şi credea că dezvoltă un gust pentru asta.

— Hm! Şi *de ce* înnebunea?

— Fiindcă suferea de intoxicaţie cu mercur, ca urmare a fabricării pâslei. Corrie ezită. Dar ce are fabricarea de pălării cu exploatarea argintului? Nu înţeleg.

— Dimpotrivă, Corrie – înţelegi totul. *Trebuie să fii mai îndrăzneaţă în tragerea concluziilor.*

Ochii lui Pendergast străluciră în timp ce spuse asta.

Corrie se încruntă. Ce legătură posibilă ar putea să fie acolo? Şi-ar fi dorit ca Pendergast să-i spună pur şi simplu, mai degrabă decât să aplice pe ea metoda socratică.

— Putem să renunţăm la momentul de dăscăleală? Dacă e evident, de ce nu-mi spui pur şi simplu?

— Nu jucăm un joc intelectual aici. Asta e ceva foarte serios – mai ales pentru tine. Sunt surprins că n-ai fost deja ameninţată.

Se opri.

În tăcere, Corrie se gândi la faptul că s-a tras în maşina ei, la câinele mort, la bilet. Ar fi trebuit să-i spună – în mod evident, el avea să afle mai devreme sau mai târziu. Şi dacă îi mărturisea lui Pendergast? Dar asta avea să ducă numai la mai multe presiuni asupra ei ca să plece din Roaring Fork.

— Primul meu instinct a fost să te strecor imediat afară din oraş, chiar dacă asta însemna să confisc unul dintre snowcat-urile şefului, continuă Pendergast aproape ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Dar te cunosc suficient de bine ca să-mi dau seama că ar fi fost inutil.

— Mulţumesc.

— Al doilea cel mai bun lucru, prin urmare, e să te fac să gândeşti cum trebuie cazul ăsta – ce înseamnă, de ce te afli în pericol extrem şi din ce direcţie. Asta nu e, cum zici tu, un *moment de dăscăleală.*

Gravitatea tonului lui o lovi tare. Înghiţi.

— OK. Scuze. Mi-ai atras atenţia.

— Hai să ne întoarcem la întrebarea pe care tocmai ai pus-o, pe care am s-o reformulez în termeni mai exacţi: ce au în comun un pălărier englez din secolul al XIX-lea cu purificarea argintului din secolul al XIX-lea?

Îi veni fulgerător. Era evident.

— Ambele procese folosesc mercur.

— *Exact.*

Dintr-odată, totul începu să se aşeze la locul lui.

— Conform poveştii, azotatul de mercur a fost folosit pentru înmuierea blănii din care se făcea pâslă pentru pălării. Carotare au numit-o.

— Continuă.

— Şi mercurul a fost folosit, de asemenea, în topitorie, pentru separarea argintului şi aurului din minereul zdrobit.

— Excelent.

Acum, mintea lui Corrie alerga.

— Deci, banda de criminali a fost un grup de mineri care lucrau probabil în topitorie. Şi au înnebunit, în rândul lor, de la otrăvirea cu mercur.

Pendergast dădu din cap.

— Topitoria i-a concediat pe muncitorii nebuni şi a angajat unii proaspeţi. Poate că unii dintre cei concediaţi s-au unit într-o bandă. Fără muncă, total săriţi de pe fix, şomeri, au luat-o la goană, furioşi şi răzbunători, şi au devenit din ce în ce mai nebuni. Şi, desigur… trebuiau să mănânce.

Altă aprobare lentă din cap de la Pendergast.

— Aşa că i-au atacat pe minerii izolaţi la posturile lor de lucru, ucigându-i şi mâncându-i. Şi, asemenea leilor mâncători de oameni de la Tsavo – şi Sir Percival – au început să dezvolte un gust pentru asta.

Remarca asta fu urmată de o tăcere lungă.

„Ce altceva?“ se întrebat Corrie. De unde vine pericolul din prezent?

— Toate astea s-au întâmplat acum o sută cincizeci de ani, zise în cele din urmă. Nu văd cum ne afectează acum. De ce sunt în pericol?

— N-ai pus ultima piesă crucială la loc. Gândeşte-te la informaţia „accidentală“ pe care mi-ai spus că ai descoperit-o recent.

— Dă-mi un indiciu.

— Foarte bine, atunci. Cine deţinea topitoria?

— Familia Stafford.

— Continuă.

— Dar istoria abuzurilor de muncă şi utilizarea mercurului la topitorie sunt deja bine cunoscute. E un fapt istoric. Ar fi stupid să ia acum măsuri să le acopere.

— Corrie.

Pendergast clătină din cap.

— Unde a fost topitoria?

— Mm, păi, a fost undeva în zona unde se află acum Vârfurile. Adică aşa a ajuns familia să deţină toate terenurile astea ca să pornească proiectul.

— Şi…?

— Şi ce? Topitoria a dispărut de mult. A fost închisă în anii 1890 şi au dărâmat ruinele cu zeci de ani în urmă. N-a mai rămas nimic…

„O, Doamne!“

Se bătu cu o mână peste gură. Pendergast rămase tăcut, aşteptând. Corrie se uită la el. Acum înţelegea.

— Mercurul. Asta a mai rămas din ea. *Pământul de sub proiect era contaminat cu mercur.*

Pendergast îşi încrucişă braţele şi se lăsă pe spate în scaun.

— Acum începi să gândeşti ca un detectiv adevărat. Şi sper să trăieşti suficient de mult ca să devii acel detectiv. Mă tem pentru tine.

Ai fost întotdeauna, şi încă rămâi, mult prea impetuoasă. Dar, în ciuda acestui neajuns, chiar şi tu trebuie că vezi ce e în joc aici – şi pericolul de moarte în care te-ai pus continuând investigaţiile astea cât se poate de nechibzuite. Nu ţi-aş fi dezvăluit nimic din toate astea – nici povestirea pierdută cu Holmes, nici legătura cu familia Stafford, nici otrăvirea apelor subterane – dacă n-ar fi fost necesar, dată fiind, hm, firea ta impetuoasă, ca să te conving să pleci din locul ăsta urât cât de repede pot să aranjez asta.

CAPITOLUL 49

A.X.L. Pendergast privi oraşul Leadville cu buzele strânse. Un semn anunţa altitudinea, trei mii de metri, şi spunea că era ORAŞUL ÎNCORPORAT SITUAT LA CEA MAI MARE ALTITUDINE DIN STATELE UNITE. Era în contrast puternic cu Roaring Fork, de dincolo de Cumpăna Apelor. Banda centrală a oraşului era o stradă unică, mărginită de clădiri victoriene în diferite stări de dărăpănare şi degradare, cu grămezi de zăpadă îngheţată de-a lungul acostamentelor. În depărtare, în aproape toate direcţiile, spre vârfuri uriaşe de munte, se întindeau păduri de brazi.

Decoraţiunile excesive de Crăciun drapate peste fiecare cornişă, lampă, felinar şi parapet împrumutau un fel de aer dezolant oraşului, mai ales cu două zile înainte de Naşterea Domnului. Şi totuşi, în ciuda orei matinale şi frigului amarnic, Pendergast era conştient de o anumită uşurare, pur şi simplu fiindcă se îndepărta de bogăţia opresivă, de pretenţiile şi îngâmfarea care atârnau ca o miasmă peste Roaring Fork. Leadville, deşi mai sărac, era un loc real, cu oameni reali – cu toate că era, totuşi, de neconceput să vrea cineva să trăiască în Gheena asta albă, în pustietatea asta siberiană înfrigurată, în deşertul ăsta îngheţat îngropat în munţi, departe de deliciile civilizaţiei.

Trecuse prin momente dificile căutând un descendent de-al bătrânului Swinton, cu prenume necunoscut, care îl trăsese deoparte pe Oscar Wilde la Roaring Fork după prelegere şi-i spusese povestea fatidică. Cu ajutorul lui Mime, identificase în cele din urmă un descendent rămas: un anume Kyle Swinton, născut în Leadville cu treizeci şi unu de ani înainte. Era singurul copil al unor părinţi morţi într-un accident de maşină cam în vremea când el se stabilise la Leadville High. După aceea, traseul lui digital dispăruse. Chiar şi Mime, geniul ursuz şi singuratic al computerelor, şi culegătorul de informaţii al lui Pendergast, se văzuse în imposibilitatea de-a urmări omul dincolo de stabilirea faptului crucial că nu exista nicio înregistrare a morţii sale. Kyle Swinton era, se părea, încă în viaţă, undeva între frontierele Statelor Unite. Asta era tot ce ştia Pendergast.

De îndată ce încetase ninsoarea în Roaring Fork – sau mai degrabă făcuse o pauză, căci cea mare încă era aşteptată – drumul fusese curăţat, şi Pendergast plecase la Leadville, să vadă dacă putea să dea de urma omului. Încotoşmănat într-o vestă tricotată, costum negru greu, jachetă fără mâneci, palton, două fulare, mănuşi şi bocanci groşi şi o căciulă de lână pe sub pălăria moale de fetru, ieşi din maşină şi se

îndreptă spre ceea ce părea a fi singura farmacie din oraş. Se uită prin magazin şi-l alese pe cel mai vechi angajat: farmacistul de la tejgheaua pentru reţete.

Desfăcându-şi fularul ca să poată să vorbească, Pendergast zise:

— Încerc să dau de urma unui om pe nume Kyle Swinton, care a terminat liceul din Leadville la sfârşitul anilor 1990.

Farmacistul îl măsură pe Pendergast din cap până-n picioare.

— Kyle Swinton? Ce treabă ai cu el?

— Sunt avocat şi e vorba despre o moştenire.

— Moştenire? Familia lui n-a avut nici două monede să le frece una de alta.

— E vorba de un unchi de bunic.

— O, păi, bravo lui, cred. Kyle nu vine prea des în oraş. Poate că nu vine până la primăvară.

Asta era excelent.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă ai putea să mă îndrumi spre casa lui.

— Sigur, dar e înzăpezit. Locuieşte în afara localităţii. Nu poţi să urci acolo decât cu un snowmobil. Şi…

Omul ezită.

— Da?

— E unul dintre tipii ăia supravieţuitori. S-a ascuns în canionul Elbert în aşteptarea a, nu ştiu, sfârşitului civilizaţiei poate.

— Serios?

— Are un buncăr acolo, stocuri de alimente… şi un arsenal de zile mari, cel puţin aşa se spune. Deci, dacă te duci acolo, ai face bine să fii al naibii de atent, altfel e în stare să te găurească.

Pendergast rămase tăcut pentru o clipă.

— Spune-mi, te rog, de unde pot să închiriez un snowmobil?

— Există mai multe locuri. E un sport căutat în părţile astea.

Îl privi din nou pe Pendergast din cap până-n picioare, cu îndoială.

— Ştii cum să-l manevrezi?

— Fireşte.

Farmacistul îi dădu informaţia lui Pendergast şi desenă o hartă, arătându-i cum să ajungă acasă la Kyle Swinton, în canionul Elbert.

Pendergast ieşi din farmacie şi se plimbă pe bulevardul Harrison ca şi cum era la cumpărături, în ciuda celor minus cincisprezece grade de-afară, a nămeţilor şi a trotuarelor atât de pline de gheaţă, încât chiar şi sarea îngheţase pe ele. În cele din urmă intră într-un magazin de arme şi muniţii, care era şi casă de amanet.

Un bărbat cu un tatuaj caracatiţă pe scăfârlia rasă veni cu paşi mari spre el.

— Cu ce pot să te ajut?

— Aş dori să cumpăr o cutiuţă de Cor-Bon. 45 ACP.

Omul puse cutia pe tejghea.

— Un domn Kyle Swinton cumpără de-aici?

— Sigur că da, e un client bun. Al naibii de nebun, totuşi.

Pendergast se gândi pentru o clipă la genul de persoană despre care un om ca ăsta putea să creadă că e nebun.

— Am înţeles că are o colecţie frumoasă de arme de foc.

— Cheltuieşte şi ultimul bănuţ pe arme şi muniţie.

— În cazul ăsta, pesemne că are o varietate de muniţie cumpărată de-aici.

— O, da. De-asta am adus toate gloanţele astea de aici. Are o colecţie de arme de calibru greu de nu-ţi vine să crezi.

— Revolvere?

— O, da. Revolvere, pistoale, toată gama. Are acolo, probabil, arme de foc în valoare de o sută de mii.

Pendergast strânse din buze.

— Dacă stau să mă gândesc, aş vrea să cumpăr şi o cutie de 0,44 S&W Special, una de 0,44 Remington Magnum şi alta de 0,357 S&W Magnum.

Omul puse cutiile pe tejghea.

— Altceva?

— Atât, mulţumesc foarte mult.

Omul înregistră cumpărăturile.

— Nu e nevoie de pungă, le pun în buzunare.

Totul dispăru în paltonul lui.

La cel mai apropiat centru de închiriere snowmobile treaba nu merse tocmai bine. Pendergast reuşi să-i convingă să-i închirieze un vehicul pentru acea zi, în ciuda ţinutei lui întru totul nepotrivite, a accentului sudic şi a lipsei minimului de familiaritate cu manevrarea acestuia. Îi puseră o cască şi un vizor pe cap şi-i ţinură o lecţie rapidă cum să-l conducă, îl duseră să exerseze cinci minute de mers în cerc, îl puseră să semneze pentru mai multe renunţări la drepturi şi-i urară noroc. În timp ce făcea asta, Pendergast mai află câte ceva despre Kyle Swinton. Se părea că era cunoscut de toată lumea din Leadville drept al naibii de nebun. Părinţii lui fuseseră alcoolici şi sfârşiseră trecând printr-un parapet la Stockton Creek, beţi ca nişte sconcşi, şi se rostogoliseră trei sute de metri în râpă. Kyle părăsise atunci locul, vânând, pescuind şi spălând nisip aurifer când avea nevoie de bani ca să cumpere muniţie.

Când Pendergast fu pe picior de plecare, administratorul centrului de închiriere adăugă:

— Să nu te duci în viteză la colibă acum. Kyle ar putea să fie surescitat. Apropie-te frumos şi încet, ţine-ţi mâinile la vedere şi un zâmbet prietenos pe faţă.

CAPITOLUL 50

Călătoria spre coliba lui Swinton fu extrem de neplăcută. Snowmobilul era o invenţie grosolană, asurzitoare, rău mirositoare, predispusă la porniri zvâcnite şi opriri bruşte, cu nimic din rafinamentul unei motociclete de înaltă performanţă şi, în timp ce-l manevră în sus, pe drumul şerpuitor şi alb, Pendergast se trezi aruncat constant în zăpada care-i tencui în straturi paltonul scump. Pendergast arăta curând ca un om de zăpadă cu cască.

Urmă sfatul primit şi încetini de îndată ce văzu coliba pe jumătate îngropată în zăpadă, cu un firicel de fum cârlionţându-se dintr-un burlan din vârf. Cum era de aşteptat, când se apropie la o sută de metri, apăru pe verandă un bărbat mic şi arătând ca un dihor, cu o gaură vizibilă chiar şi de la acea distanţă între cei doi dinţi din faţă. Ţinea în mână o puşcă cu repetiţie.

Pendergast opri snowmobilul cu o hurducătură. Plăcile de zăpadă se rupseră şi-i căzură de pe palton. Zgâlţâi casca cu putere şi, în cele din urmă, reuşi să ridice vizorul cu mănuşile lui voluminoase.

— Salutare, Kyle!

Răspunsul fu o rafală remarcabilă a puştii cu repetiţie.

— Vezi-ţi de treabă, domnule!

— Am venit să te văd. Am auzit multe despre înzestrarea ta de-aici. Şi eu sunt un supravieţuitor şi fac turul ţării ca să văd ce fac alţii, pentru un articol în revista *Survivalist.*

— Unde ai auzit despre mine?

— Umblă vorba. Ştii cum e.

O ezitare.

— Deci, eşti jurnalist?

— Sunt un supravieţuitor în primul rând. În al doilea rând jurnalist.

O rafală rece de vânt învârti zăpada de la picioarele lui Pendergast.

— Domnule Swinton, crezi că ai putea să-ţi prelungeşti bunăvoinţa ospitalităţii, astfel încât să ne putem continua conversaţia în limitele casei tale?

Swinton oscilă. Cuvântul *ospitalitate* nu trecuse neobservat.

Pendergast insistă pe fondul avantajului pe care-l avea.

— Mă întreb dacă să ţii un om îngheţat în frig, sub ameninţarea armei, e genul de ospitalitate care ar trebui oferit unui spirit înrudit.

Swinton miji ochii la el.

— Cel puţin eşti alb, zise el lăsând arma jos. Bine, intră. Dar vezi de te scutură la uşă. Nu vreau urme de zăpadă în casă.

Aşteptă până când Pendergast se luptă prin zăpada adâncă până în

pridvor. Lângă uşă era o măturătă ruptă şi Pendergast se curăţă cât de bine putu, în timp ce Swinton privea încruntându-se.

Îl urmă pe Swinton în colibă. Era surprinzător de mare, extinsă în spate într-un furnicar de camere. Pretutindeni puteau fi văzute sclipiri de bronz: rafturi cu puşti de asalt AK-47 şi M16 modificate ilegal ca să tragă la foc complet automat, un set de puşti de asalt bullpup Uzis şi TAR-21, un alt set de puşti şi carabine chinezeşti Norinco QBZ-97, modificate din nou pentru o acţiune complet automat. O valiză din apropiere conţinea o gamă uriaşă de revolvere şi pistoale, cum zisese omul din Leadville. În depărtare, într-una din camere, Pendergast zări o colecţie de RPG-uri, inclusiv o pereche de RPG-29 ruseşti – toate ilegale.

În afară de faptul că pereţii erau acoperiţi complet cu armament, coliba era surprinzător de confortabilă, cu un foc ce ardea într-o sobă cu uşa deschisă. Tot mobilierul era confecţionat manual, din buşteni decojiţi şi ramuri, şi acoperit cu piei de vacă. Şi totul era curat lună.

— Scoate paltonul ăla şi ia loc. Eu aduc cafeaua.

Pendergast îşi dezbrăcă paltonul şi-l drapă peste un scaun, îndreptându-şi costumul, şi se aşeză. Swinton aduse nişte căni şi o cafetieră de pe sobă şi turnă două Ceşti. Fără să întrebe, înainte să i-o dea lui Pendergast puse înăuntru o lingură de Cremora şi două de zahăr.

Agentul luă cana şi bău cu afectare. Avea un gust de parcă fiersese zile întregi pe sobă.

Descoperi că Swinton se uita curios la el.

— Ce-i cu costumul ăsta negru? A murit cineva? Ai venit până aici cu snowmobilul în ţinuta asta?

— A fost funcţional.

— Să dea dracu' dacă tu arăţi a supravieţuitor.

— A ce arăt?

— A profesor fătălău din Jew York City[27] [27] Joc de cuvinte, din New York City; Jew (engl.) – evreu (n. tr.). Sau cu accentul ăsta, poate din Jew Orleans. Deci, cu ce eşti înarmat?

Pendergast îşi scoase Colt-ul 0.45 şi-l puse pe masă. Swinton îl luă, impresionat pe loc.

— Les Baer, nu? Frumos. Ştii să tragi cu ăsta?

— Încerc, zise Pendergast. Ai o adevărată colecţie aici. Ştii să tragi cu toate armele astea?

Swinton se simţi ofensat, aşa cum Pendergast ştia că avea să fie.

— Crezi că-mi atârn rahaturi de genul ăsta pe perete dacă nu aş şti să trag cu ele?

— Oricine poate să apese pe trăgaciul unei arme, zise Pendergast sorbind din cafea.

— Trag cel puţin o dată pe săptămână cu aproape fiecare armă pe

care o am.

Pendergast arătă spre dulapul cu pistoale.

— Şi Super Blackhawk ăsta?

— E o armă bună. Bătrânul Vest modernizat.

Se ridică şi o luă de pe raft.

— Pot s-o văd?

I-o înmână lui Pendergast. Acesta o cântări, o măsură din ochi, apoi deschise butoiul şi scoase muniţia.

— Ce faci?

Pendergast luă un glonţ, îl introduse înapoi în butoi, îl roti, apoi puse arma jos.

— Te crezi tare, nu? Hai să jucăm un mic joc.

— Ce naiba? Ce joc?

— Pui arma la cap şi apeşi pe trăgaci. Şi-ţi dau o mie de dolari.

Swinton se uită la el.

— Eşti prost sau ce? Se vede că blestematul de glonţ nici măcar nu e în poziţie de tragere.

— Atunci tocmai ai câştigat o mie de dolari. Dacă iei arma şi apeşi pe trăgaci.

Swinton luă arma, o puse la cap şi apăsă pe trăgaci.

Se auzi un clic. O puse jos.

Fără o vorbă, Pendergast băgă mâna în buzunarul hainei de la costum, scoase o cărămidă de bancnote de o sută de dolari şi desprinse zece dintre ele. Swinton luă banii.

— Eşti nebun, ştii?

— Da, sunt nebun.

— Acum e afurisitul tău de rând.

Swinton luă revolverul, răsuci butoiul, şi-l puse jos.

— Ce-mi dai?

— N-am niciun ban şi n-am să-ţi dau mia înapoi.

— Atunci poate vrei să-mi răspunzi la o întrebare în schimb. Orice întrebare îţi pun. Adevărul absolut.

Swinton ridică din umeri.

— Sigur.

Pendergast scoase altă mie şi o puse pe masă.

Apoi luă arma, şi-o puse la tâmplă şi apăsă pe trăgaci.

Un alt clic.

— Şi acum întrebarea.

— Zi.

— Stră-străbunicul tău a fost un miner în Roaring Fork în zilele avântului argintului. Ştia destul de multe despre o serie de omoruri ale, chipurile, unui urs grizzly mâncător de oameni, dar săvârşite, de fapt, de un grup de mineri nebuni.

Se opri. Swinton se ridică de pe scaun.

— Nu eşti niciun blestemat de reporter de la revistă! Cine eşti?

— Sunt cel care te-a întrebat ceva. Presupunând că eşti un om de onoare, am să primesc un răspuns. Dacă vrei să ştii cine sunt cu adevărat, asta trebuie să aştepte următoarea rundă a jocului. Presupunând, desigur, că ai tăria să continui.

Swinton nu zise nimic.

— StrăMoşul tău ştia mai multe decât majoritatea oamenilor despre omorurile astea. De fapt, cred că ştia adevărul – tot adevărul. Pendergast se opri. Întrebarea mea e: Care e adevărul?

Swinton se foi pe scaun. Expresia de pe faţa lui trecu prin mai multe schimbări rapide. Îşi expuse de mai multe ori dinţii de dihor, cu buzele tremurânde. Asta continuă pentru o vreme, apoi, în cele din urmă, îşi drese vocea:

— De ce vrei să ştii?

— Pură curiozitate.

— Cui o să-i spui?

— Nimănui.

Swinton se uită cu poftă la mia de dolari de pe masă.

— Juri? A fost un secret în familia mea de mult, mult timp.

Pendergast dădu din cap.

Altă pauză.

— Totul a început cu Comitetul celor Şapte, zise Swinton în cele din urmă. Stră-străbunicul, August Swinton, a fost unul dintre ei. Cel puţin asta s-a transmis posterităţii.

În voce se simţea mândria.

— După cum ai spus, n-au fost omorurile unui grizzly. Au fost făcute de patru ticăloşi nebuni, foşti lucrători în topitorie, care locuiau în sălbăticie, în munţi, şi au devenit canibali. Un bărbat pe nume Shadrach Cropsey a urcat să dea de urma ursului şi a descoperit că nu era urs deloc, ci tipii ăştia care trăiau într-o mină abandonată. Şi-a dat seama unde stăteau ascunşi şi apoi a întrunit acest Comitet al celor Şapte.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— Asta e a doua întrebare.

— Aşa e.

Pendergast zâmbi.

— E timpul pentru alt glonţ?

Luă revolverul, răsuci cilindrul şi-l lăsă jos.

Swinton scutură din cap.

— Văd şi acum glonţul, şi nu e în camera de ardere. Altă mie de dolari?

Pendergast aprobă din cap.

Swinton luă arma şi apăsă din nou pe trăgaci, o puse jos, întinse mâna.

— Ăsta e cel mai prostesc joc pe care l-am văzut vreodată.

Pendergast îi înmână o mie de dolari. Apoi luă arma, răsuci butoiul şi, fără să se uite la el, îl puse la cap şi apăsă pe trăgaci.

Clic.

— Chiar că eşti un tâmpit nebun.

— Se pare că sunt mai mulţi ca mine în zona asta, răspunse Pendergast. Şi acum, pentru întrebarea mea: Ce a făcut apoi Shadrach Cropsey şi acest Comitet al celor Şapte?

— Pe vremea aia se rezolvau problemele cum trebuie – o făceau ei înşişi. La naiba cu legea şi toate rahaturile. S-au dus acolo sus şi i-au afumat pe canibali. După cum am auzit, bătrânul Shadrach a murit în luptă. După asta, n-au mai existat omoruri făcute de „grizzly".

— Şi unde i-au omorât pe mineri?

— Altă întrebare, prietene.

Pendergast răsuci butoiul şi-l puse pe masă. Swinton se uită la el agitat.

— Nu văd glonţul.

— Atunci fie e în camera de ardere, fie în camera opusă, ascunsă de ramă. Ceea ce înseamnă că ai fifty-fifty şanse să trăieşti.

— Nu mai joc.

— Tocmai ai spus că vrei. Nu mi-am imaginat că eşti laş, domnule Swinton.

Băgă mâna în buzunar şi scoase cărămida de sute. De data asta număra douăzeci.

— Dublăm miza. Ai să primeşti două mii – dacă apeşi pe trăgaci.

Swinton transpira puternic.

— N-am să joc.

— Vrei să spui că laşi să-ţi treacă rândul? N-am să insist.

— Asta vreau să spun. Las.

— Dar eu nu las să-mi treacă rândul.

— Dă-i drumul. Fii blestematul meu de oaspete.

Pendergast răsuci butoiul, ridică arma şi apăsă pe trăgaci.

Clic.

Îl puse jos.

— Ultima mea întrebare: Unde i-au omorât pe mineri?

— Nu ştiu. Dar am scrisoarea.

— Ce scrisoare?

— Cea care mi-a fost transmisă. Explică întru câtva lucrurile.

Se ridică de pe scaunul care scârţâia şi plecă în adâncurile întunecate ale colibei. Reveni o clipă mai târziu cu o bucată veche şi plină de praf de hârtie galbenă făcută sandvici între două bucăţi de poliester. Se aşeză înapoi şi-i înmână scrisoarea lui Pendergast.

Era un bilet scris de mână, nedatat, fără niciun salut sau semnătură.

Se citea:

întâln la Ideal 11 noaptea Exact di seară ei sunt Ascunşi în Mina Crăciunului închisă pe zidul contrabandistului sunt 4 dintre ei aduceţi cele mai bune Arme şi felinar arde Scrisoarea asta înainte să pleci

Pendergast lăsă scrisoarea în jos. Swinton întinse mâna şi Pendergast i-o returnă.

Fruntea lui Swinton era încă îmbrobonată de sudoare, dar expresia de pe faţa lui era de uşurare pură.

— Nu pot să cred că ai jucat jocul fără să te uiţi la cilindru. Asta e pur şi simplu al naibii de nebunesc şi periculos.

Pendergast îşi îmbrăcă din nou paltonul, îşi puse fularele şi căciula, şi apoi ridică revolverul. Deschise cilindrul şi lăsă glonţul 0.44 magnum să-i cadă în mână.

— N-a existat niciun pericol, nicio clipă. Am adus glonţul ăsta cu mine şi l-am înlocuit cu unul de-al tău după ce am descărcat arma.

Îl ridică.

— A fost măsluit.

Swinton se ridică.

— Nenorocitule!

Veni la Pendergast, trăgându-şi arma, dar într-o clipă Pendergast băgă glonţul înapoi şi-l roti în poziţie de tragere, arătându-i Blackhawkul lui Swinton.

— Sau poate că nu l-am măsluit.

Swinton îngheţă.

— N-ai să ştii niciodată.

Pendergast îşi luă Les Baerul, şi – în timp ce-l ţinea îndreptat spre Swinton – scoase glonţul din Blackhawk şi-l puse în buzunarul hainei.

— Şi acum am să răspund întrebării tale anterioare: nu sunt redactor la revistă. Sunt agent federal. Şi-ţi promit un lucru: dacă m-ai minţit, am să ştiu, mai devreme mai degrabă decât mai târziu – şi, în acest caz, niciuna dintre armele tale n-o să te salveze.

CAPITOLUL 51

În aceeaşi zi, la ora trei după-amiază, Corrie lenevea în camera pe care şi-o luase la hotelul Sebastian, purtând un halat de baie de prosop furnizat de hotel, mai întâi admirând priveliştea şi apoi verificând minibarul (pe care nu şi-l permitea, dar se bucura oricum să scotocească prin el), înainte să se ducă în baia de marmură.

Porni duşul, potrivi apa şi se strecură afară din halatul de baie, păşind înăuntru. În timp ce huzurea în duşul fierbinte, se gândi că lucrurile mergeau din ce în ce mai bine. Se simţea prost pentru ce se întâmplase la micul dejun cu o zi înainte, dar chiar şi asta păli în comparaţie cu revelaţiile lui Pendergast. Povestea lui Doyle, minerii care înnebuniseră din cauza mercurului – şi legătura cu familia Stafford – asta era cu adevărat remarcabil. Şi cu adevărat înfricoşător. Pendergast avea dreptate: se pusese în pericol de moarte.

Roaring Fork îşi reluase acum destul de mult statutul de oraş-fantomă de odinioară, exceptând faptul că era tot împodobit pentru Crăciun, dar n-aveai unde să te duci. Total ireal.

Chiar şi presa părea să-şi fi ambalat camerele şi microfoanele. Hotelul Sebastian îşi pierduse cei mai mulţi dintre oaspeţi şi membri ai personalului, dar restaurantul încă mergea din plin – mai bine ca niciodată, căci toţi cei rămaşi în oraş, se pare, voiau să mănânce afară. Corrie reuşise să încheie o afacere tare cu managerul hotelului, punând mâna pe o cameră şi mic dejun gratuit în schimbul a şase ore de muncă la bucătărie, în fiecare zi. Şi, deşi acordul cu hotelul însemna doar o masă pe zi, Corrie avea o grămadă de experienţă cu ofertele tot-ce-poţi-să-mănânci şi era încrezătoare că putea să ia suficientă mâncare odată, care s-o ţină douăzeci şi patru de ore.

Ieşi de la duş, se şterse şi-şi pieptănă părul. În timp ce se usca, auzi o bătaie în uşă. Îmbrăcă rapid la loc halatul de baie, se duse la uşă şi trase cu ochiul prin vizor. Pendergast.

Deschise uşa, dar agentul ezită.

— Mă întorc bucuros mai târziu…

— Nu fi prostuţ. Stai jos, sunt gata într-o clipă. Se duse înapoi în baie, îşi termină de uscat părul, îşi înfăşură halatul de baie un pic mai strâns, apoi reveni şi se aşeză pe canapea.

Pendergast nu arăta bine. Faţa lui obişnuită de alabastru era împestriţată cu roşu şi părul arăta ca şi cum fusese într-un tunel cu vânt.

— Cum a fost? întrebă Corrie.

Ştia că fusese la Leadville, să vadă dacă putea să dea de urma unui

descendent Swinton.

— În loc să răspund la întrebare, sunt încântat să aflu că te-ai aranjat în siguranţă la hotel, zise el. În ce priveşte costurile, aş fi fericit să ajut…

— Nu e nevoie, mulţumesc, zise Corrie repede. Am reuşit să mă învârt de o cameră gratis şi mâncare, în schimbul a câteva ore de muncă la bucătărie.

— Ce întreprinzătoare eşti! Se opri, cu o expresie gravă pe chip. Regret că ai simţit nevoia să mă tragi pe sfoară. Am înţeles de la şef că s-a tras în maşina ta şi că ţi-a fost omorât câinele.

Corrie roşi profund.

— N-am vrut să-ţi faci griji. Îmi pare rău. Aveam să-ţi spun în cele din urmă.

— N-ai vrut să pleci din Roaring Fork.

— Şi asta. Şi am vrut să-l găsesc pe nemernicul care mi-a omorât câinele.

— Nu trebuie să încerci să afli cine ţi-a omorât câinele. Sper că ai înţeles acum că ai de-a face cu oameni periculoşi şi foarte motivaţi. Asta e ceva mult mai serios decât un câine mort – şi tu eşti destul de inteligentă să înţelegi asta.

— Desigur. Am înţeles asta clar.

— E în joc un proiect în valoare de două sute de milioane de dolari – dar nu e vorba doar despre bani. Asta o să ducă la punerea sub acuzare a celor implicaţi şi se întâmplă ca unii dintre aceştia să aparţină unuia dintre cele mai bogate şi mai puternice clanuri în ţara asta, începând cu doamna ta Kermode şi, destul de probabil, terminând, de asemenea, cu membrii familiei Stafford. Poate că acum ai înţeles de ce n-o să ezite să te omoare.

— Dar vreau să fie deferiţi justiţiei…

— Şi o să fie. Dar nu de către tine şi nu cât timp eşti aici. Când ai să fii în siguranţă la New York, am să aduc Biroul şi totul o să fie dat în vileag. Deci, vezi tu, pentru tine n-a mai rămas nimic de făcut aici, în afară de a-ţi face bagajele şi a te întoarce la New York – de îndată ce permite vremea.

Corrie se gândi la viscolul care avea să vină. Drumul avea să fie închis din nou. Presupunea că putea să înceapă să scrie, ca să obţină o schiţă a disertaţiei înainte să plece.

— Bine, zise ea.

— Între timp, vreau să rămâi în hotel. Am vorbit cu şefa securităţii, o femeie excelentă, şi ai să fii în siguranţă. Totuşi, s-ar putea să fii blocată aici câteva zile. Prognoza meteo e groaznică.

— N-am nimic împotrivă. Şi… ai de gând să-mi spui despre călătoria la Leadville?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că informaţiile te-ar pune în şi mai mare pericol inutil. Te rog să-mi permiţi să mă ocup eu de asta de-acum.

În ciuda tonului amabil, Corrie se simţi iritată. Ar fi fost de acord cu ce cerea el. S-ar fi întors la New York de îndată ce vremea permitea. De ce nu putea să-i destăinuiască?

— Dacă insişti, zise ea.

Pendergast se ridică.

— Aş fi vrut să te invit să iei masa cu mine, dar trebuie să discut cu şeful. Au făcut puţine progrese în cazul incendiatorului.

Plecă.

Corrie se gândi pentru un moment şi apoi se duse la minibar. Îi era foame şi n-avea niciun ban pentru mâncare. Înţelegerea ei cu micul dejun nu începea până în dimineaţa următoare. Cutia de Pringles era opt dolari.

„S-o ia dracu' de treabă“, se gândi ea în timp ce desfăcea capacul.

CAPITOLUL 52

Ora trei dimineaţa, douăzeci şi patru decembrie. După ce zburase ca o fantomă pe lângă vitrinele şi ferestrele întunecate ale Oraşului Vechi, Pendergast îşi permise doar câteva secunde de pauză în Ideal Saloon, spărgând pitoreasca, dar ineficienta încuietoare din secolul al XIX-lea.

Păşi în spaţiul întunecat al muzeului cu bar, luminat doar de câteva benzi fluorescente de iluminat de urgenţă, care aruncau umbre prin încăpere. Salonul consta dintr-o încăpere mare, centrală, cu mese circulare, scaune şi o podea de duşumea. Pe toată lungimea din capătul îndepărtat se întindea un bar lung. Pereţii constau dintr-un lambriu de panouri verticale, strălucind de lac şi întunecate de timp, sub un tapet de catifea cu model floral victorian. Peretele era decorat cu aplice de aramă şi sticlă tăiată.

În spatele barului şi la dreapta, o scară ducea spre ceea ce fusese un mic bordel. Şi mai departe, spre dreapta, într-o nişă aflată parţial sub scară, existau nişte mese de joc. Frânghiile de catifea dintre două uşi batante creau o zonă de vizibilitate, împiedicând vizitatorii să intre în salonul restaurat.

Mişcându-se fără zgomot, Pendergast se aplecă pe sub frânghii şi făcu un ocol lung, atent prin încăpere. Pe bar erau o sticlă de whisky şi nişte păhăruţe, iar câteva mese erau, de asemenea, aranjate cu sticle şi pahare. În spatele barului se afla un dulap mare cu oglindă, cu sticle vechi de lichior umplute cu apă colorată.

Se plimbă prin bar şi în zona de jocuri. Într-un colţ era o masă de poker, acoperită cu pâslă verde, cu mâini de cinci cărţi pe ea: patru aşi contra chintă de culoare. O masă de blackjack, amenajată de asemenea artistic, cu cărţi, se învecina cu o splendidă ruletă veche din fildeş şi jasp roşu cu incrustaţii de abanos.

Pendergast trecu pe lângă zona de joc, îndreptându-se spre o uşă de sub scări. Încercă s-o deschidă, descoperi că e încuiată şi sparse rapid încuietoarea.

Aceasta dădea într-o cămăruţă plină de praf, care rămăsese nerestaurată, cu pereţi de ipsos crăpaţi şi tapet cojit, nişte scaune vechi şi o masă ruptă. Pe perete erau mâzgăleli, datând de pe la 1930, când Roaring Fork încă era un oraş-fantomă. Într-un colţ zăcea o grămadă de sticle de whisky sparte. În partea din spate a acestui încăperi era o uşă care dădea, ştia Pendergast, afară.

Îşi scoase haina şi fularul şi le drapă atent peste unul dintre scaune, şi se uită în jur, încet şi cu atenţie, ca şi cum încerca să memoreze

totul. Rămase liniştit o vreme şi în cele din urmă se mişcă. Alegând un loc gol de pe podea, se întinse pe jos, pe scândurile murdare şi-şi încrucişă mâinile pe piept, ca un cadavru într-un sicriu. Încet, foarte încet, închise ochii. În tăcere, se concentră pe sunetele viscolului: vântul înăbuşit zgâlţâind şi gemând în pereţii exteriori, scârţâitul lemnului, zăngănitul tablei de pe acoperiş. Aerul mirosea a praf, putregai uscat şi mucegai. Îşi lăsă respiraţia şi pulsul să încetinească şi mintea să se relaxeze.

În camera aceasta, simţea cu certitudine, se întâlnise Comitetul celor Şapte. Dar, înainte să profite de posibilitatea aia, mai întâi dorea să vadă un alt loc – o vizită care urma să aibă loc în întregime în mintea lui.

Pendergast petrecuse odinioară timp într-o mănăstire tibetană îndepărtată, studiind o disciplină meditativă ezoterică, cunoscută sub numele de Chongg Ran. Era una dintre cele mai puţin cunoscute tehnici mentale tibetane. Învăţăturile nu erau niciodată scrise, ci puteau fi transmise doar direct, de la învăţător la învăţăcel.

Pendergast luase esenţa Chongg Ran şi o combinase cu multe alte discipline mentale, inclusiv cu conceptul de palat al memoriei, aşa cum fusese descris într-un manuscris italian din secolul al XVI-lea, intitulat *Ars Memoria,* Arta memoriei, de către Giordano Bruno. Rezultatul era o formă unică şi extrem de complexă de vizualizare mentală. Cu antrenament, pregătire atentă şi un grad fanatic de disciplină intelectuală, exerciţiul îi permitea să ia o problemă complexă, cu multe mii de fapte şi bănuieli, şi să le coasă mental laolaltă, într-o naraţiune coerentă, care putea să fie apoi prelucrată, analizată – şi, mai ales, *experimentată.* Pendergast folosea tehnica pentru a ajuta la rezolvarea problemelor evazive, pentru a vizualiza, prin forţa intelectului său, locuri la care nu se putea ajunge fizic – locuri foarte îndepărtate sau chiar locuri din trecut. Tehnica era însă extrem de epuizantă şi o folosea cu moderaţie.

Rămase întins mai multe minute, nemişcat ca un cadavru, aranjând mai întâi un set uriaş şi complex de fapte într-o ordine atentă, apoi amplificându-şi simţurile peste medie, în timp ce, simultan, îşi făcea să tacă vocea din minte, oprind acele comentarii care rulează neîncetat în mintea tuturor oamenilor. Vocea fusese deosebit de volubilă în ultima vreme şi trebui să facă un mare efort ca s-o reducă la tăcere. Pendergast fu nevoit să-şi mute atitudinea meditativă de la Nivelul al Treilea la al Patrulea, rezolvând ecuaţii complexe în cap, jucând simultan patru mâini de bridge. În cele din urmă, vocea fu redusă la tăcere şi el începu atunci vechii paşi ai tehnicii Chongg Ran. Mai întâi blocă fiecare sunet, fiecare senzaţie, una după alta: scârţâitul clădirii, foşnetul vântului, mirosul de praf, podeaua tare de dedesubt, infinitul aparent al propriei conştientizări corporale… până ajunse, în sfârşit, la

starea de *stong pa nyid:* starea de Vid Pur. Pentru o clipă, fu doar nonexistenţă. Chiar şi timpul în sine părea să se comprime.

Dar apoi – încet, foarte încet – ceva începu să se materializeze din nimic. La început era miniatural, la fel de delicat, la fel de frumos ca un ou Fabergé. Cu aceeaşi lipsă de grabă, deveni mai mare şi mai clar. Cu ochii încă închişi, Pendergast îi permise să prindă formă şi claritate în jurul lui. Şi apoi, în cele din urmă, deschise ochii şi se trezi într-un spaţiu luminat sclipitor: o sală de mese splendidă şi elegantă, strălucind de lumină şi cristal, ciocnit de pahare şi murmur de conversaţie jovială.

Acompaniat de miros de fum de trabuc şi de muzica unui cvartet de coarde, Pendergast măsură cu privirea sala opulentă. Ochii îi rătăciră peste mese, oprindu-se în cele din urmă la una dintr-un colţ îndepărtat. La aceasta stăteau patru domni. Doi dintre bărbaţi râdeau împreună pe tema unei butade sau alteia – unul purta o redingotă de postav negru subţire, celălalt era în ţinută de seară. Pendergast era mai interesat totuşi de ceilalţi doi meseni. Unul era îmbrăcat flamboaiant: mănuşi albe din piele de ied, o vestă şi frac de catifea neagră şi o legătură la gât mare şi cu volane, pantaloni scurţi de mătase până la genunchi şi ciorapi, papuci decoraţi cu funde de rejansă. Din butonieră îi atârna o orhidee. Era adâncit în discuţie, vorbind cu însufleţire, cu o mână presată pe piept, cu cealaltă arătând spre cer, cu degetul arătător întins într-o parodie a lui Ioan Botezătorul. Bărbatul de lângă el, care părea să se agaţe de fiecare cuvânt al companionului său, avea un aspect cu totul diferit, un contrast atât de puternic, încât era aproape comic. Era un tip îndesat, într-un costum englezesc sumbru, cuminte, cu mustăţi mari şi un aer ciudat.

Erau Oscar Wilde şi Arthur Conan Doyle.

Încet, în mintea lui, Pendergast se apropie de masă, ascultă cu atenţie, până când conversaţia – sau mai curând monologul – deveni audibilă.

— Serios? spunea Wilde cu o voce remarcabil de profundă şi de sonoră. Te-ai gândit că eu – ca unul care s-ar sacrifica bucuros pe rugul estetismului – nu recunosc faţa groazei nici când mă holbez la ea?

Nu era niciun loc gol. Pendergast se întoarse, îi făcu semn unui chelner şi indică masa. Imediat, omul aduse un al cincilea scaun, plasându-l între Conan Doyle şi cel care era Joseph Stoddart, după cum îşi putu da seama Pendergast.

— Mi s-a spus odată o poveste atât de îngrozitoare, atât de dureroasă în detaliile sale şi în întinderea răului, că acum cred cu adevărat că nimic din ce aud nu poate să mă mai sperie vreodată.

— Ce interesant!

— Vrei s-o auzi? Nu e pentru cei slabi de inimă.

În timp ce asculta conversaţia care avea loc lângă el, Pendergast se aplecă înainte şi îşi turnă un pahar de vin, găsindu-l excelent.

— Mi-a fost spusă în timpul turneului pe care l-am avut în America acum câţiva ani. Pe drumul spre San Francisco m-am oprit într-o colonie minieră destul de jegoasă, însă pitorească, cunoscută sub numele de Roaring Fork.

Wilde îşi apăsă mâna pe genunchiul lui Doyle, ca să accentueze.

— După ce am încheiat prelegerea, m-a abordat unul dintre mineri, un cetăţean mai în vârstă, cumva cel mai rău – sau, poate, cel mai bun – la beţie. M-a luat deoparte, mi-a spus că i-a plăcut atât de mult povestea mea, că vrea să-mi împărtăşească una de-a lui.

Se opri pentru o înghiţitură de vin de Burgundia.

— Uite, apleacă-te un pic mai aproape, ca un băiat bun, şi o să ţi-o spun exact aşa cum mi-a fost spusă…

Doyle se aplecă, aşa cum i se ceruse. Se aplecă şi Pendergast.

— Am încercat să scap de el, dar el nici n-a vrut să audă, apropiindu-se de mine într-un mod mai familiar, respirând vapori de *ubriacant* local. Primul meu impuls a fost să-l împing deoparte, dar ceva din privirea lui m-a împiedicat. Mărturisesc că am fost şi intrigat – într-o manieră antropologică, Doyle, ştii – de acest specimen pielos, acest bard necioplit, acest miner absorbant de alcool, şi m-am trezit curios să văd ce considera el o „poveste bună“. Şi aşa am ascultat, mai degrabă atent, căci accentul lui american tărăgănat era aproape de neînţeles. A vorbit despre evenimente care avuseseră loc cu câţiva ani înainte, nu mult timp după ce se dăduse de argint în acea bine cunoscută localitate Roaring Fork.

În cursul unei veri, un urs grizzly – sau aşa se credea – începuse să rătăcească prin munţii de deasupra oraşului, atacând, omorând… şi mâncând… mineri izolaţi la punctele lor de lucru.

Doyle dădu viguros din cap, cu faţa concentrată de interes maxim.

— Desigur, oraşul a fost cuprins de o perfectă teroare. Dar omorurile au continuat, căci erau mulţi oameni singuri pe munte. Ursul era nemilos, ambuscând minerii în afara colibei lor, omorând şi dezmembrând cu sălbăticie – şi apoi ospătându-se din carnea lor. Wilde se opri. Mi-ar fi plăcut să ştiu, hm, dacă *consumul* începe cât timp conştiinţa e încă prezentă. Îţi imaginezi cum ar fi să fii devorat de viu de o fiară sălbatică? Să vezi cum îţi rupe carnea, apoi o mestecă şi o înghite, cu satisfacţie evidentă? Asta e o contemplare pe care nici chiar Huysmans n-a luat-o în considerare în *În răspăr* a lui. Ce păcat că au lipsit esteţii în retrospectivă!

Wilde se uită să vadă ce efect au cuvintele lui asupra medicului de ţară. Doyle îşi apucase paharul de bordo şi luase o înghiţitură mare. Ascultând, Pendergast luă şi el o înghiţitură din propriul pahar, apoi îi

făcu semn unui chelner să-i aducă un meniu.

— Mulţi au încercat să dea de urma ursului cărunt, continuă Wilde, dar niciunul n-a avut succes – cu excepţia unui singur miner, un om care învăţase arta luării urmei trăind printre indieni. El a venit cu ideea că omorurile nu erau opera unui urs.

— Nu erau opera unui urs, domnule?

— Nu erau opera unui urs, domnule. Şi astfel, aşteptând următorul omor, tipul ăsta – numele lui era Cropsey – a pornit o urmărire şi curând a descoperit că autorii acestor crime odioase erau nişte oameni.

La asta, Doyle se lăsă pe spate destul de brusc.

— Îmi cer iertare, domnule Wilde. Vreţi să spuneţi că oamenii ăştia erau… canibali?

— Chiar aşa. Canibali americani.

Doyle clătină din cap.

— Monstruos. Monstruos.

— Cam aşa ceva, zise Wilde. Ei n-au niciuna dintre bunele maniere ale canibalilor dumneavoastră englezi.

Doyle se holbă la comeseanul lui în stare de şoc.

— Asta nu e o chestiune de frivolitate, Wilde.

— Poate că nu. Mai vedem. În orice caz, Cropsey al nostru i-a urmărit pe canibalii ăştia în vizuina lor, o galerie de mină abandonată de undeva de pe munte, într-un loc numit Zidul Contrabandistului. În oraş nu era poliţie, desigur, aşa că tipul ăsta a organizat un mic grup de justiţiari locali. S-au autointitulat Comitetul celor Şapte. Aveau să escaladeze muntele în întunericul nopţii, să-i surprindă pe canibali şi să le administreze dreptatea dură a Vestului american. Wilde se jucă zâmbind cu butoniera. Seara următoare, la miezul nopţii, grupul s-a adunat la salonul local, ca să discute strategia şi, fără îndoială, să se fortifice pentru calvarul care îi aştepta. Au plecat apoi pe o uşă din spate, înarmaţi până-n dinţi şi echipaţi cu felinare, frânghii şi o torţă. Ăsta, dragă Doyle, e momentul când povestea s-a transformat… ei bine, ca să nu insist prea mult pe asta, a devenit mai degrabă înfiorătoare. Stai liniştit, există şi un tip bun.

Chelnerul aduse un meniu, iar Pendergast îşi îndreptă atenţia spre acesta. Trei sau patru minute mai târziu, fu întrerupt din lectură de ridicarea bruscă şi violentă a lui Doyle de la masă – răsturnând scaunul în agitaţia lui – şi de fuga din sala de mese care a urmat, având pe faţă un amestec de şoc şi dezgust.

— Ce s-a întâmplat? zise Stoddart încruntându-se, în timp ce Doyle dispăru în direcţia toaletei pentru domni.

— Bănuiesc că de vină sunt creveţii, răspunse Wilde şi-şi tamponă afectat gura cu un şerveţel…

… La fel de încet cum venise, vocea începu să se estompeze în

mintea lui Pendergast. Somptuosul interior al hotelului Langham începu să se clatine, în timp ce se dizolva în ceaţă şi întuneric. Încet-încet, o nouă scenă se materializă – o scenă foarte diferită. Era o încăpere plină de fum, mirosind a whisky, din spatele unui salon aglomerat, cu sunete de jocuri de noroc, băut şi ceartă penetrând pereţii subţiri de lemn. O încăpere din spate, de fapt uimitor de asemănătoare cu cea în care se afla Pendergast – în Roaring Fork din prezent. După o scurtă conversaţie de voci hotărâte, un grup de şapte bărbaţi se ridică de la o masă mare: oamenii cărau felinare şi arme de foc. Urmându-şi liderul, un anume Shadrach Cropsey, ieşiră în noapte pe uşa din spate a cămăruţei.

Pendergast îi urmă, prezenţa lui necorporală plutind ca o fantomă în aerul rece al nopţii.

CAPITOLUL 53

Grupul de mineri o luă în jos pe strada principală a oraşului, firesc şi fără grabă, până ajunse în celălalt capăt, unde se termina aşezarea şi pădurile se căţărau în munţi.

Era o noapte fără lună. În aer se simţea miros de focuri de lemn, iar în ţarcurile din apropiere, caii se agitau neîncetat. Tăcut, grupul aprinse felinarele şi porni de-a lungul unui drum minier accidentat, care şerpuia şi apoi continua în sus, trecând pe sub brazii întunecaţi.

Noaptea era rece şi cerul era spuzit cu stele. Un lup singuratic urlă undeva pe văile munţilor şi i se răspunse rapid de către un altul. În timp ce oamenii câştigau altitudine, brazii erau mai mici, mai scunzi, răsuciţi în forme groteşti de vânturile neîncetate şi zăpezile mari. Treptat, copacii se subţiau în desişuri pipernicite şi apoi poteca pentru căruciorul de transport căzu pe linia copacilor.

Pendergast urmă grupul în mintea lui.

Linia de felinare galbene urcă pe pârtiile sterpe, stâncoase din apropiere de Cercul Contrabandistului. Intrau acum în zona minieră abandonată recent şi în jurul oamenilor apăru sterilul fantomatic, în formă de piramidă, deversându-se pe versanţii crestei, găurile căscate ale minelor de deasupra, punctate de jgheaburi şubrede de minereu, capre, guri de stăvilare şi canale.

În dreapta, prefigurându-se în întuneric, în declivitatea plată de la baza Cercului Contrabandistului, era o structură imensă de lemn: intrarea principală a faimoasei mine Sally Goodin, încă în funcţiune în prezent, în toamna timpurie a anului 1876. Clădirea adăpostea maşinile şi scripeţii utilizaţi la ridicarea şi coborârea cuştilor şi găleţilor. Conţinea şi motorul de pompă Irlanda, de două sute de tone, capabil să pompeze peste o mie de litri pe minut, utilizat să dreneze apa din complexul minier.

Apoi se stinseră toate felinarele, în afară de unul: un lămpaş roşu de sticlă, care arunca o sclipire sângeroasă în noaptea tulbure. Poteca pentru căruciorul de transport se împărţi în mai multe cărări şerpuite tăiate în dealurile care se ridicau deasupra cercului. Obiectivul lor era deasupra, cel mai mare dintre tunelurile abandonate ridicate pe versantul cunoscut ca Zidul Contrabandistului, situat la o altitudine de aproape patru mii de metri. O singură cărare, cu gheaţă, ducea în acea direcţie, cioplită cu mâna în grohotiş, schimbându-şi direcţia brusc, pe măsură ce urca. Dădea spre o creastă şi ocolea un mic iezer glaciar, cu apă întunecată şi liniştită, cu ţărmul presărat cu maşinării de pompare ruginite şi vechi porţi de canal.

Grupul de şapte bărbaţi încă urca. Apoi gaura întunecată şi pătrată a Minei Crăciunului deveni vizibilă în lumina slabă a stelelor, pe fundalul pantei superioare a grohotişului. Din gaură ieşea un postament şi sub acesta se afla un morman de steril de culoare mai deschisă. Pe panta de mai jos era presărat un talmeş-balmeş de maşinării stricate.

Grupul se opri şi Pendergast auzi un murmur scăzut de voci.

Şi apoi se împărţiră în tăcere. Un om se duse în sus, ascunzându-se printre bolovanii de deasupra intrării. Un al doilea ocupă o poziţie ascunsă prin grohotiş, chiar sub intrare.

Paznicii rămaseră pe loc, restul – patru oameni conduşi de Cropsey, care acum ţinea chiar el felinarul – intrară în tunelul abandonat. Pendergast îi urmă. Obturatorul lămpii roşii fusese ajustat să producă doar cea mai mică strălucire. Cu armele pregătite, oamenii merseră într-un singur şir de-a lungul şinelor de fier care duceau în tunel, fără să facă niciun zgomot. Unul purta o torţă de gudron, pregătită să fie aprinsă.

În timp ce înaintau, spre ei veni o duhoare, o duhoare ce deveni tot mai îngrozitoare în atmosfera fierbinte, umedă, sufocantă.

Tunelul Minei Crăciunului dădea într-o galerie principală: un tunel orizontal care ducea în unghiuri drepte spre cel principal. Grupul se opri în faţa scurtăturii şi-şi pregăti armele. Torţa fu coborâtă, se aprinse un chibrit, iar gudronul luă foc. În acel moment, oamenii dădură colţul, cu armele îndreptate spre tunel. Mirosul era acum aproape copleşitor.

Linişte. Flăcările pâlpâitoare dezvăluiră ceva în întuneric, la capătul tunelului. Grupul înaintă cu precauţie. Era o formă neregulată, vălurită. Când se apropiară, oamenii văzură că era o grămadă de lucruri moi: pânză groasă de sac putrezită, saci de iută, frunze şi ace de pin, bucăţi de muşchi. În material erau amestecate bucăţi de os ros, cranii sparte şi benzi din ceea ce semăna a piele crudă uscată. Piele. Piele fără păr.

Pretutindeni în jurul mormanului era un cerc larg de fecale umane.

Unul dintre bărbaţi vorbi răguşit:

— Ce… e asta?

Iniţial, i se răspunse prin tăcere. În cele din urmă, unul dintre ceilalţi replică:

— E o vizuină de animal.

— Nu e animal, zise Cropsey.

— Dumnezeule atotputernic!

— Unde sunt?

Acum, vocile lor se ridicară cu ecou, pe măsură ce începură să se instaleze teama şi nesiguranţa.

— Ticăloşii pesemne că sunt plecaţi. Să omoare.

Torţa sfârâi şi arse în timp ce vocile lor se ridicară, discutând ce să facă. Armele fură lăsate deoparte. Era dezacord, conflict.

Dintr-odată, Cropsey ridică mâna. Ceilalţi tăcură, ascultând.

Se auziră sunete de târşâit de picioare, împreună cu respiraţie guturală, animalică. Zgomotele încetară. Rapid, omul care purta torţa o udă într-o baltă de apă, în timp ce Cropsey stinse felinarul.

Dar acum se lăsase o tăcere de mormânt: era probabil ca ucigaşii să fi văzut lumina sau să fi auzit vocile – şi ştiau că ei se aflau aici.

— Dă-ne nişte lumină, pentru numele lui Dumnezeu, şopti unul dintre bărbaţi, cu vocea încordată de nelinişte.

Cropsey aprinse doar foarte puţin felinarul. Ceilalţi stăteau chirciţi, cu puştile şi pistoalele pregătite. Strălucirea slabă abia penetră întunericul.

— *Mai multă* lumină, zise cineva.

Felinarul răspândea acum lumină la marginea răscrucii tunelului. Toţi erau tăcuţi.

Aşteptară, dar de după colţ nu veni nimic. Nici nu se auziră sunete de luptă.

— Mergem să punem mâna pe ei, anunţă Cropsey. Înainte să scape.

Nimeni nu se mişcă. În cele din urmă, Cropsey însuşi începu să înainteze. Ceilalţi îl urmară. El se strecură spre galeria principală. Restul aşteptară în spate.

Ţinând felinarul sus, se opri, se ghemui, apoi dădu brusc colţul, ţinând puşca aşa cum ar ţine un pistol, într-o mână, cu felinarul în cealaltă.

— *Acum!*

Se întâmplă cu o viteză incredibilă. Un fulger de ceva se repezi înainte. Un ţipăt gâlgâit. Şi apoi Cropsey se răsuci, scăpând puşca şi zbătându-se în agonie. Un bărbat gol şi murdar era călare pe spatele lui, sfâşiindu-i gâtul mai mult ca un animal decât ca o fiinţă umană.

Niciunul dintre ceilalţi patru nu putu să tragă. Combatanţii erau prea aproape unul de altul. Cropsey ţipă din nou, clătinându-se, încercând să se scuture de omul care rupea din el cu unghiile şi dinţii, smulgând orice la care putea să ajungă: urechi, buze, nas. Brusc, sângele arterial de la gât ţâşni şi Cropsey se prăbuşi, cu monstrul încă peste el, cu felinarul căzând pe jos şi spărgându-se.

Cei patru începură să tragă nebuneşte în întuneric, simultan, toţi ca unul. În sclipirea din gura puştilor putură fi văzute mai multe siluete, mugind ca taurii, alergând spre ei de după colţul galeriei principale, o busculadă sălbatică prin erupţia nebunească de focuri de armă. Cei doi paznici veniră în fugă prin tunel, stârniţi de larmă, şi se alăturară cu propriile arme. Puştile bubuiră din nou şi din nou, sclipirile de lumină înflorind în nori de fum cenuşiu şi urât mirositor – şi apoi totul deveni tăcut. Pentru un moment, nu fu decât întuneric. Apoi se auzi sunetul

unui chibrit aprins de stâncă. Alt felinar fu aprins – şi licărul lui slab ilumină o întindere de cadavre, cei patru canibali, acum doar corpuri distruse, împrăştiate prin tunel, făcuţi bucăţi de gloanţele de calibru greu, zăcând ca nişte deşeuri alterate peste carcasa despicată a lui Shadrach Cropsey.

Se sfârşise.

Cincisprezece minute mai târziu, Pendergast deschise ochii. Încăperea era rece şi tăcută. Se ridică, îşi perie costumul negru, se înfofoli şi ieşi pe uşa din spate a salonului. Viscolul era în plină desfăşurare, furia acestuia vuind asurzitor pe High Street şi agitând decoraţiunile de Crăciun ca pe nişte pânze de păianjen. Adunându-şi haina în jurul trupului, strângându-şi fularul mai bine şi lăsându-şi capul în jos ca să se ferească de vânt, porni spre oraşul zgâlţâit de viscol, înapoi la hotelul lui.

CAPITOLUL 54

La ora unsprezece în acea dimineaţă – Ajunul Crăciunului –, după ce unsese cu unt două sute de bucăţi de pâine prăjită, spălase de două ori mai multe vase şi curăţase bucătăria cu mopul din perete în perete, Corrie se întoarse în camera ei, se încotoşmănă în haină şi se aventură afară, în viscol. Ideea că doamna Kermode sau huliganii ei ar putea să fie afară pe o aşa vreme părea exagerată. Cu toate astea, ea simţi un fior de teamă. Se consolă cu gândul că era în drum spre cel mai sigur loc din oraş – secţia de poliţie.

Decisese să se confrunte cu Pendergast. Nu atât să se confrunte cu el, cât mai degrabă să mai facă un pas în privinţa motivului pentru care el ar trebui să-i împărtăşească informaţiile obţinute în călătoria la Leadville. În felul în care vedea ea lucrurile, era nedrept din partea lui să le ţină numai pentru el.

Ea descoperise, la urma urmelor, conexiunea Swinton şi-i împărtăşise şi lui numele. Dacă el găsea informaţii despre vechile omoruri, cel puţin putea s-o lase să le includă în disertaţia ei.

Vântul şi zăpada împrăştiată de vânt o loveau din plin când coti pe High Street. Se aplecă, ţinându-şi căciula. Zona de afaceri din Roaring Fork era relativ compactă, dar chiar şi aşa se dovedi o călătorie al naibii de lungă în viscol.

Secţia de poliţie se ivi prin zăpadă spulberată, cu ferestrele strălucind cu lumină galbenă, pervers de primitoare. Toţi erau aparent la muncă, în ciuda viscolului.

Urcă treptele, se curăţă de zăpadă în vestibul, îşi scutură căciula şi fularul de lână şi intră.

— Agentul special Pendergast este? o întrebă ea pe Iris, doamna de la recepţie cu care ajunsese să se împrietenească în ultimele zile.

— O, Doamne, suspină aceasta. Nu semnează de venire şi de plecare, şi lucrează la ore ciudate. Pur şi simplu nu pot să ţin evidenţa. Clătină din cap. Poţi să verifici în biroul lui.

Corrie coborî la subsol, încă o dată recunoscătoare pentru căldură. Uşa lui era închisă. Bătu. Niciun răspuns.

Unde ar putea să fie pe un viscol ca ăsta? Nu la hotelul Sebastian, unde nu răspunsese la telefon.

Răsuci mânerul, dar era încuiat.

Se opri pentru o clipă, gânditoare.

Apoi urcă înapoi la etaj.

— L-ai găsit? întrebă Iris.

— N-am avut noroc, zise Corrie. Ezită. Ascultă, cred că am uitat

ceva important în biroul lui. Ai o cheie?

Iris se gândi la asta.

— Păi, am, dar nu cred că pot să te las înăuntru. Ce-ai uitat?

— Telefonul mobil.

Iris se gândi ceva mai mult.

— Cred că aş putea să te las să intri, dacă stau cu tine.

— Ar fi grozav.

O urmă pe Iris înapoi în jos pe scări. Într-o clipă, femeia deschise uşa şi aprinse lumina. Încăperea era fierbinte şi înăbuşitoare. Corrie privi în jur. Biroul era acoperit de hârtii care fuseseră aranjate cu grijă. Scană suprafaţa cu privirea, dar totul era prea curat, prea ordonat, ca să ofere multe informaţii.

— Eu nu-l văd, zise Iris uitându-se în jur.

— S-ar putea să-l fi pus el deoparte în vreun sertar.

— Nu cred că ar trebui să deschidem niciun sertar, Corrie.

— Corect. Sigur că nu.

Se uită frenetic prin birou, încolo şi-ncoace.

— Trebuie să fie pe-aici pe undeva, zise ea.

Şi apoi Corrie zări ceva interesant. O pagină ruptă dintr-o agendă mică, acoperită cu scrisul de mână distinctiv, de clişeu tipografic, al lui Pendergast, cu partea superioară ieşită dintr-un teanc de documente. Ieşeau în evidenţă trei cuvinte subliniate: *Swinton* şi *Mina Crăciunului.*

— E aici?

Corrie se aplecă peste birou, ca şi cum căuta în spatele unei lămpi, în timp ce – accidental – împingând agenda cu cotul, expuse alte câteva rânduri din pagina ruptă, pe care Pendergast notase:

> *întâln la Ideal 11 noaptea Exact di seară ei sunt Ascunşi în Mina Crăciunului închisă pe zidul contrabandistului sunt 4 dintre ei aduceţi cele mai bune Arme şi felinar arde Scrisoarea asta înainte să pleci*

— Zău, Corrie, e timpul să mergem, zise Iris ferm, cu o încruntare pe buze când o văzu pe Corrie citind ceva de pe birou.

— OK. Îmi pare rău. Dar unde *am lăsat* blestematul ăla de telefon?

Întoarsă la hotel, Corrie scrise rapid rândurile din memorie, apoi se uită gânditoare la ele. Părea evident că Pendergast copiase un bilet sau un document vechi care menţiona locul în care urma să aibă loc atacul asupra canibalilor: Mina Crăciunului. În conacul Griswell văzuse o serie de hărţi ale districtului minier, cu fiecare mină şi tunel marcate şi identificate. Ar fi fost simplu să găsească locul şi poate chiar structura acestei Mine a Crăciunului.

Era interesant. Asta schimba totul. Suspectase că minerii nebuni se ascunseseră în vreo mină abandonată. Dacă fuseseră ucişi într-un tunel

sau puţ, rămăşiţele lor ar fi putut să fie încă undeva pe acolo.

Mina Crăciunului… Dacă recupera câteva mostre de os şi de păr din rămăşiţe, ar fi putut să le testeze pentru otrăvirea cu mercur. Un astfel de test era ieftin şi uşor. Puteai chiar să trimiţi de-acasă un set. Şi dacă testele erau pozitive, avea să fie ultima pană de la pălăria ei. Ar fi rezolvat definitiv crimele vechi şi ar fi stabilit o motivaţie mai neobişnuită.

Se gândi la ce-i promisese lui Pendergast – să rămână la hotel, să renunţe la orice încercare de a-l găsi pe cel care trăsese în ea şi-i decapitase câinele. Ei bine, *abandonase* încercarea. Pendergast n-ar fi trebuit să ascundă informaţii de ea – mai ales informaţii de o aşa importanţă crucială pentru teza ei.

Se uită pe fereastră. Viscolul încă era puternic.

Cu cât se apropia Ajunul Crăciunului, totul se închidea şi oraşul devenea aproape complet pustiu. Acum chiar ar fi fost un moment perfect pentru o vizită la arhivele din Conacul Griswell.

Corrie se opri o clipă, apoi îşi puse în buzunar micul set de unelte de spărgător. Griswell avea să fie, probabil, o vreme închis – nicio provocare, deloc.

Încă o dată se înfofoli şi se aventură în viscol. Încurajator, cu excepţia plugurilor de zăpadă, afară nu era nimeni. Străzile erau pustii. Unele dintre decoraţiunile de Crăciun, ghirlande din crengi de brad şi panglici fuseseră desprinse de vânt şi fluturau şi se legănau abandonate de corpurile de iluminat şi bannerele stradale.

Şiragurile de beculeţe se slăbiseră şi ele şi fuseseră împrăştiate haotic. Nu putea să vadă conturul munţilor, dar încă auzea, înăbuşit de zăpadă, zumzetul şi huruiala teleschiurilor, care continuau să meargă, în ciuda tuturor celor întâmplate şi absenţei aproape totale a schiorilor. Poate că schiul era o parte atât de înrădăcinată a culturii din Roaring Fork, că teleschiurile şi echipamentele de deszăpezire pur şi simplu nu se opreau niciodată din funcţionare.

Când dădu colţul la East Haddam, avu dintr-odată impresia că era cineva în spatele ei. Se răsuci şi privi în semiîntuneric, dar nu văzu nimic altceva decât vârtejul de zăpadă. Ezită.

Poate că fusese un trecător sau poate îşi imaginase. Totuşi, avertismentul lui Pendergast încă îi răsuna în minte. Exista o modalitate să verifice. Îşi reconstitui paşii – încă destul vizibili în zăpadă. Şi într-adevăr, existau şi alte urme. Se pare că fusese urmărită, dar persoana virase brusc şi dispăruse pe o alee privată – cam în punctul unde se răsucise ea.

Deodată, Corrie îşi simţi inima bătându-i cu putere. OK, cineva o urmărea. Poate. Era asasinul care încercase s-o alunge din oraş? Desigur, ar putea fi şi o coincidenţă, asociată cu senzaţia justificată de paranoia.

— La naiba cu asta! zise ea cu voce tare, se întoarse şi o luă grăbită din loc.

Încă o cotitură şi ajunse în faţa Conacului Griswell. Încuietoarea, îşi dădu ea seama, era veche. Ar fi fost simplu să intre înăuntru. Dar avea oare alarmă?

În timp ce se uita în interior pe ochiurile de geam ale uşii după semne de sistem de alarmă, o lovi o rafală de vânt. Nu văzu nimic clar, bunăoară senzori în infraroşu sau detectoare de mişcare montate în colţuri. Şi, de asemenea, pe clădire nu era postat niciun avertisment de alarmă. Locul părea neglijat. Poate că nimeni nu credea că mormanele de hârtii din interior aveau vreo valoare sau că era necesar să fie protejate.

Şi dacă exista sistem de alarmă şi ea îl declanşa, chiar avea poliţia de gând să răspundă? În clipa aia ei aveau un peşte mai mare de prins. Şi pe un viscol ca ăsta, cu vânturi puternice, crengi care cad şi gheţuş, porneau alarme probabil în tot oraşul.

Privind în jur, îşi scoase iute mănuşile şi sparse încuietoarea. Pătrunse în interior, închise uşa, inspiră adânc. Nicio alarmă, nicio lumină sclipitoare, nimic. Doar un fior de vânt şi de zăpadă de afară.

Îşi frecă mâinile una de alta ca să le încălzească. Avea să fie o nimica toată.

CAPITOLUL 55

O jumătate de oră mai târziu, aplecată peste un morman de hârtii într-o cameră întunecoasă din spate, Corrie găsi ce căuta. O hartă veche care arăta amplasarea şi structura Minei Crăciunului. Conform informaţiilor descoperite de ea, mina fusese un eşec, una dintre primele epuizate şi abandonate, în 1875, şi, din câte putea ea să spună, niciodată redeschisă. Ăsta era, probabil, motivul pentru care minerii nebuni o folosiseră ca locuinţă.

Se mai uită o dată, cu mai mare atenţie, pe hărţi. Cum mina era sus, pe Zidul Contrabandistului, la aproape patru mii de metri altitudine, era uşor accesibilă pe reţeaua de drumuri miniere vechi de pe munte, folosite în prezent vara de ATV-uri şi iarna de snowmobile. Mina era deasupra unui complex al vechii structuri, situat într-o depresiune naturală, cunoscută drept Cercul Contrabandistului, care era o destinaţie turistică populară în timpul verii.

Una dintre clădiri, de departe cea mai înaltă, era renumită întrucât conţinea rămăşiţele motorului de pompă Irlanda, presupusă a fi cea mai mare pompă din lume, atunci când fusese construită, care era utilizată să dreneze apa din mine, având puţuri îngropate sub pânza freatică.

Mina Crăciunului avea să fie sigur sigilată – toate minele şi tunelurile vechi din Roaring Fork, aflase Corrie, fuseseră zidite sau, în unele cazuri, blindate cu fier. Ar fi putut să fie dificil sau chiar imposibil de pătruns în mină, având în vedere zăpada. Dar merita o încercare. Avea toate motivele să creadă că rămăşiţele canibalilor erau încă acolo, poate ascunse undeva de către justiţiarii care-i omorâseră.

În timp ce se uita peste documente, hărţi şi diagrame, îşi dădu seama că – în subconştient – avea deja un plan format. Avea să urce la mină, să localizeze cadavrele şi să ia probe. Şi avea s-o facă acum – cât timp drumurile din oraş erau încă impracticabile şi înainte ca Pendergast s-o silească să se întoarcă la New York. Dar cum să ajungă acolo, să urce pe coasta unui munte pe viscol? Chiar în timp ce îşi punea întrebarea, ştiu răspunsul. În şopronul de schi erau snowmobile. Avea să se ducă pur şi simplu la Vârfurile, să împrumute un snowmobil… şi să facă o scurtă vizită la vechea Mină a Crăciunului.

Şi acum chiar era momentul perfect: Ajunul Crăciunului, când nouăzeci la sută din oraş plecase şi toţi ceilalţi stăteau speriaţi acasă. Chiar dacă o urmărea cineva, n-ar fi venit la mină – nu pe o vreme ca asta. Doar o scurtă recunoaştere sus, pe munte, şi înapoi… după care s-ar ascunde în hotel până ar putea să aranjeze să părăsească oraşul.

Îşi dădu seama că ar trebui să se ferească nu doar de huliganii lui Kermode, ci şi de vreme. Dacă trebuia să fii nebun să ieşi pe viscolul ăsta, atunci nu acţiona şi ea un pic nebuneşte? Îşi spuse că avea să facă totul pas cu pas. Dacă viscolul se înrăutăţea prea mult sau dacă simţea că era într-o situaţie pe care nu putea s-o gestioneze, avea să renunţe şi să se înapoieze.

Cu hărţile vechi ale minei şi o altă hartă a întregului district minier, care arăta toate tunelurile de legătură, în buzunar, se întoarse la hotelul Sebastian, cu ochii-n patru după urmăritorul suspectat, dar nu văzu pe nimeni. În camera ei începu să se pregătească pentru misiunea care o aştepta. Împachetă în rucsac o sticluţă cu apă, pungi pentru prelevarea de probe, lanternă de cap cu baterii de schimb, mănuşi şi şosete de schimb, chibrituri, sufertaş, batoane Mars şi Reese's Pieces, uneltele de spărgător, un cuţit, spray-ul paralizant (pe care-l lua peste tot) şi telefonul celular.

Se mai uită o dată pe harta Minei Crăciunului pe care o luase din arhivă, observând cu satisfacţie că traseele subterane ale tunelurilor erau clar delimitate.

Administratorul hotelului fu în măsură să furnizeze – cea mai utilă dintre toate – o hartă a traseelor de snowmobil din munţii din jur. De asemenea, reuşi să „împrumute" de la mentenanţa hotelului un ciocan cu vârf spintecat, un cleşte gură de lup şi o rangă.

Se înfofoli, îşi încărcă maşina şi conduse în viscol pe High Street, cu ştergătoarele de parbriz mergând. Ninsoarea se liniştise un pic, iar vântul scăzuse. Plugurile de zăpadă lucrau încă în forţă – deszăpezirea era uimitor de eficientă în oraşul ăsta –, dar chiar şi aşa, viscolul o lua înaintea curăţării şi pe majoritatea străzilor erau opt până la zece centimetri de zăpadă. Cu toate astea, Ford Explorerul făcea faţă cu bine.

În timp ce se apropia de Vârfurile, îşi repetă ce avea să-i spună gardianului de serviciu. Dar când ajunse propriu-zis la poartă, o găsi deschisă, iar ghereta gardianului era goală. Şi de ce nu? Muncitorii voiau să fie acasă în Ajunul Crăciunului – şi cine în toate minţile ar fi ieşit pe viscolul ăsta, oricum?

Drumul încălzit din partea cealaltă nu era rău, chiar dacă zăpada copleşea capacitatea sistemului de încălzire. Aproape se împotmoli de câteva ori. Dar schimbă în 4X4 şi reuşi să meargă mai departe. Cel puţin la plecare avea să fie mai mult la vale.

Prin zăpada spulberată se vedea clubul, cu luminile aprinse, cu ochiurile mari de sticlă turnată ale ferestrelor strălucind într-un galben primitor.

Dar parcarea era goală şi Corrie trase aproape de clădire şi coborî din maşină. Se îndoia că era cineva înăuntru pe un astfel de viscol. Cu toate astea, nu voia ca vreun ochi indiscret s-o vadă luând unul dintre

snowmobilele din şopronul de schi. După ce-şi scutură şi-şi perie zăpada de pe ea, ocoli să ajungă în partea din faţă şi încercă uşa. Încuiată.

Se uită prin micul rând de geamuri din dreapta uşii. Înăuntru, locul era luminat şi împodobit cu decoraţiuni. Un foc de gaze ardea voios într-un şemineu. Dar nu se vedea nimeni.

Doar ca să fie sigură, înconjură restul clădirii, uitându-se pe ferestre, cu vântul, deşi atenuat, încă vuindu-i în urechi. Îi luă cinci minute lungi, grijulii, să se asigure că nu era nimeni acasă.

Se duse înapoi în partea laterală a clădirii, gata să continue spre şopronul de schi. În timp ce traversa parcarea, observă că ninsoarea aproape încetase. Drumul neasfaltat care ducea la magazie avea să fie mai acceptabil. Se urcă în Explorer şi porni motorul. Totul mergea strună. Trebuia să-şi aleagă snowmobilul… şi încă avea cheia de la lacătul şopronului.

Dar apoi, în timp ce mergea pe aleea circulară a clubului şi înapoi spre drumul principal, încălzit, observă un al doilea set de urme de cauciucuri în zăpadă, peste ale ei.

CAPITOLUL 56

Coincidenţă? Era, cu siguranţă, posibil. Corrie îşi spuse că urmele ar fi putut să fie de la cineva din zonă – în definitiv, erau zeci de case acolo. Poate că era doar un rezident, grăbindu-se să ajungă acasă înainte ca viscolul să se înteţească. Pe de altă parte, fusese urmărită mai devreme, în oraş. Şi de ce să tragă maşina în parcare? Simţi un val de îngrijorare şi se uită în jur, dar nu era niciun alt vehicul la vedere. Se uită la ceas: două. Trei ore de lumină rămase.

Partea din spate a Explorerului derapă pe drum, Corrie ambalându-i motorul. Alunecă din nou când luă ultima curbă şi trase maşina lângă gardul care împrejmuia şopronul. Aproape încetase să ningă, dar, când se uită în sus, văzu norii cenuşii groşi care promiteau că va reîncepe în curând.

Lăsând maşina în funcţiune, verifică de două ori rucsacul – toate erau acolo, în stare bună. N-avea costum de snowmobil, dar practic se îmbrăcase cu toate hainele ei de iarnă, împreună cu două perechi de mănuşi, o cagulă şi bocanci grei de zăpadă Sorel.

Coborî din maşină şi ridică rucsacul greu, atârnându-şi-l pe un umăr.

Era ciudat de linişte. Totul era scăldat într-o lumină rece, cenuşie. Aerul era îngheţat, făcându-i respiraţia să se condenseze. Mirosea a conifere. Crengile copacilor erau încărcate de zăpadă şi moleşite, linia acoperişului şopronului plină de rândurile de ţurţuri grei şi reci în lumina slabă.

Descuie lacătul cu propria cheie şi intră în şopron, aprinzând lumina. Snowmobilele erau toate acolo, frumos aliniate, cu cheile în contact, cu căştile atârnate de un cuier din apropiere. Merse de-a lungul liniei, uitându-se la ele, verificând indicatoarele de combustibil. Deşi nu condusese niciodată un snowmobil, pe când era adolescentă, în Kansas, mersese mult cu bicicleta şi snowmobilele păreau să funcţioneze în acelaşi mod, cu acceleraţia pe ghidonul drept şi frâna pe stângul. Părea destul de simplu. Îl alese pe cel care arăta cel mai curat, se asigură că are rezervorul plin, luă o cască şi-şi aranjă rucsacul în compartimentul de depozitare de sub scaun.

Ducându-se la uşa principală a şopronului, o descuie din interior şi se opinti ca s-o deschidă. Zăpada îngrămădită pe uşă se revărsă înăuntru. Pornind snow-mobilul, se aşeză pe scaun şi se uită peste comenzi, acceleraţie, frână şi schimbător de viteze, apoi aprinse şi stinse luminile de câteva ori.

În ciuda fricii, era emoţionată. Ar trebui să privească totul ca pe o

aventură. Dacă o urmărea cineva, avea s-o urmărească şi pe munte? Părea puţin probabil.

Îşi puse casca şi porni uşor motorul şi ieşi cu precauţie pe uşă. Odată ajunsă afară, încercă să închidă uşa şopronului, dar zăpada căzută în interior o împiedică să alunece.

Îşi dădu seama că, de fapt, fura un snowmobil, ceea ce era, probabil, o infracţiune. Dar cu vacanţa, viscolul şi poliţia ocupată cu piromanul, şansele de-a fi prinsă păreau zero.

Conform hărţii, intrarea în Mina Crăciunului se afla la circa cinci kilometri distanţă, mai sus de drumurile miniere vechi care acum erau folosite ca trasee de snowmobil. Dacă proceda cu precauţie, ar fi putut să ajungă acolo în, să zicem, cincisprezece minute. Desigur, o grămadă de lucruri ar fi putut să meargă prost. Poate că n-avea să reuşească să pătrundă în tunel sau avea să-l găsească surpat. Poate că rămăşiţele fuseseră îngropate sau ascunse. Sau – Doamne fereşte – ar fi putut să-l găsească pe Pendergast acolo înaintea ei. La urma urmelor, ea aflase indirect despre loc, de la el. Dar cel puţin avea să simtă că făcuse tot posibilul. Indiferent cum, putea să fie sus şi înapoi în mai puţin de-o oră.

Se uită îndelung la hărţi, încercând să memoreze traseul, apoi le împinse în torpedoul de sub micul parbriz.

Conduse mai departe în zăpadă, dar începu să se scufunde alarmant. Tură însă puţin motorul şi se mişcă mai în siguranţă. Revigorând prudent acceleraţia, acceleră până la drumul de serviciu, conform hărţii, intrând în reţeaua de trasee de snowmobil din munţi, care dădea într-un final în vechiul drum minier care avea s-o ducă la Cercul Contrabandistului şi la intrarea în mina de deasupra.

Destul de curând, avu senzaţia de control şi se mişcă la o viteză bună, cu circa treizeci de kilometri pe oră, vehiculul aruncând în spate un jet de zăpadă. Era neaşteptat de antrenant să zbori printre molizi, cu aerul rece alergând pe lângă tine, cu magnificele vârfuri muntoase pretutindeni în jur. Îi era suficient de cald în numeroasele ei rânduri suprapuse de haine.

Când atinse creasta, ajunse la traseul principal de snowmobil, marcat în mod convenabil cu un semn. Zăpada grea ştersese orice urmă de snowmobil care ar fi fost acolo, dar drumul în sine era vizibil clar în sus spre Maroon Ridge, marcat cu semne portocalii fosforescente.

Continuă. Pe măsură ce altitudinea creştea, copacii deveniră mai mici şi mai piperniciţi, unii abia simple grămezi de zăpadă – şi apoi, brusc, ajunse deasupra şirului de copaci. Se opri să verifice harta – toate bune. Vederea era remarcabilă: Roaring Fork se întindea în valea de dedesubt, un sat în miniatură, ca o păpuşă, învăluit în alb. În stânga ei, zona de schi se ridica spre munţi în panglici de trasee albe.

Instalaţiile pe cablu mergeau în continuare, dar părea că erau afară numai schiorii extremi. În spatele ei erau vârfurile copleşitoare din Cumpăna Apelor, înalte de patru mii trei sute de metri.

În conformitate cu harta, era deja la jumătatea drumului spre zona vechilor clădiri miniere din cerc.

Deodată, auzi un zumzet îndepărtat venind de mai jos şi se opri să asculte mai bine. Era un motor de snowmobil. Privind înapoi pe drumul pe care venise, zări o bucăţică dintr-un punct negru într-una dintre curbele în ac de păr ale traseului, iar apoi acesta dispăru între copaci.

Simţi un val de panică. Cineva *o urmărea.* Sau putea să fie doar altcineva cu snowmobilul? Nu – coincidenţa era una, dar era a treia oară în acea zi în care avea sentimentul că e urmărită. *Cu siguranţă* era urmăritorul – asasinul angajat de Kermode, cel care o ameninţase, îi omorâse câinele. La acest gând, trecu peste ea un val proaspăt de frică. Asta nu era o aventură. Asta era temeritate pură: se pusese singură într-o poziţie vulnerabilă, singură pe munte, departe de ajutor.

Scoase de îndată telefonul mobil. Nici urmă de semnal.

Sunetul motorului crescu rapid. N-avea prea mult timp.

Mintea îi lucra cu febrilitate. Nu putea să întoarcă – exista un singur traseu în jos, dacă nu cobora direct creasta aproape verticală. Nu putea să iasă de pe traseu şi să se ascundă – vehiculul lăsa urme atât de evidente! Şi zăpada era prea mare ca să renunţe la snowmobil şi să meargă pe jos.

Începu să-şi dea seama în ce necaz se băgase. Cel mai bine era să continue până la mină, să intre, dacă putea, şi să scape acolo de urmăritor. Avea o hartă a Minei Crăciunului, iar el nu avea.

Chiar când porni din nou, văzu snowmobilul luând ultima curbă dinainte de linia de copaci, accelerând spre ea.

Revigorând acceleraţia, dislocă pista, făcând şanţuri cu snowmobilul, până la cincizeci de kilometri pe oră, apoi cincizeci şi cinci, apoi şaizeci şi cinci. Vehiculul zbură, practic, cu o stâncă aproape perpendiculară într-o parte a traseului şi un zid abrupt de zăpadă în cealaltă. După cinci minute, traseul continua peste buza unei văi înclinate şi ea se trezi în vechiul complex minier, cuibărit în golul larg marcat pe hartă ca fiind Cercul Contrabandistului: înconjurat de culmi înalte, cu clădiri miniere abandonate împrăştiate în jur, cu acoperişurile căzute pline de zăpadă, unele simple grămezi de scânduri sparte.

Se opri scurt să se orienteze pe hartă. Mina Crăciunului era însă cea mai de sus, pe o pantă abruptă de la jumătatea coastei muntelui, chiar deasupra vechilor clădiri.

Zidul Contrabandistului. Cu harta în mână, aruncă o ocheadă în sus, în lumina cenuşie, localizând intrarea. Traseul oficial pentru

snowmobile se încheia aici, dar harta arăta un drum minier vechi, încă existent, care ducea la mină.

În timp ce se uita la peretele abrupt al cercului, o luă printr-un defileu îngust, schimbând direcţia printr-o serie de viraje terifiante în ac de păr.

Auzi din nou snowmobilul apropiindu-se în spatele ei.

Lăsând harta deoparte, ambală motorul, trecând pe lângă vechile clădiri şi îndreptându-se spre cealaltă parte a depresiunii, unde panta urca din nou. Fu surprinsă să vadă urme proaspete de snowmobil făcute în aceeaşi zi printre clădiri, peste care ninsese destul de mult.

Ajunse la baza defileului. Avea să fie înfricoşător. Dar chiar când contempla peretele aproape vertical de deasupra, sunetul snowmobilului urmăritor se auzi şi mai tare şi ea se întoarse şi-l văzu venind pe marginea cercului, la mai puţin de un kilometru distanţă.

Turând acceleraţia, porni la drum, păstrându-se cât de mult putu în interiorul marginii, accelerând prin zăpadă.

Prima curbă în ac de păr fu atât de abruptă şi de îngustă, că aproape îi făcu inima să stea în loc. În timp ce o lua, încetinind brusc, fu cât pe ce să se împotmolească într-un troian şi făcu eforturi să se elibereze stârnind o cascadă de zăpadă, şi snowmobilul se bascula. Tură puternic, împrăştiind zăpada, şi reuşi să ajungă din nou pe drum. Se opri, respirând greu, îngrozită de spaţiul alb căscat sub ea. Îşi dădu seama că pericolul de avalanşă de pe acel versant abrupt trebuie să fie ridicat. Vedea că urmăritorul ei trecea acum prin vechiul complex de minerit, pe urmele ei. Era destul de aproape cât să-i vadă puşca de pe umăr.

Îşi dădu seama că se lăsase încolţită pe munte. Drumul se încheia la mină şi deasupra nu era nimic altceva decât stânci verticale. Iar dedesubt, un asasin.

Luă încă o jumătate de duzină de viraje terifiante, conducând imprudent prin zăpada mare, nelăsând vehiculul să se oprească şi să se domolească. În cele din urmă, ajunse la intrarea în Mina Crăciunului, marcată de un postament şubred şi o deschidere pătrată din scândură masivă, putredă.

Trase snowmobilul până lângă deschidere, îşi smulse casca, ridică scaunul şi-şi luă rucsacul. De îndată ce motorul se opri, auzi zgomotul celuilalt snowmobil, mult mai aproape.

Uşa se afla cam la trei metri înăuntrul tunelului, ceea ce însemna că nu era acoperită de zăpadă. Intrarea avea o uşă ruginită fixată într-o placă nituită din oţel, profund corodată de vreme, fixată cu un lacăt greu, vechi.

Sunetul motorului se amplifică. Corrie începu să intre în panică. Îşi scoase mănuşile, luă trusa de spărgător şi încercă să introducă o cheie convexă, dar încuietoarea era îngheţată, ruginită şi de nedeschis.

Chiar când orbecăia pe-acolo, auzi urletul snowmobilului care se apropia.

Scoase cleştele gură de lup din bagaj, dar nu era suficient de mare ca fălcile să i se potrivească peste bara groasă a încuietorii. O făcură totuşi, potrivite parţial peste încuietoare. Blocă fălcile cleştelui peste încuietoare şi trase puternic în jos, fălcile închizându-se cu mare efort. Luând ciocanul, lovi încuietoarea parţial tăiată cu o lovitură spectaculoasă, apoi cu alta, îndoind-o suficient cât să taie restul complet. Chiar şi aşa, totul era atât de solid, ruginit, că trebui să lovească piesele cu ciocanul ca să le slăbească.

Se împinse în uşa de fier, dar abia se clinti, lăsând să se audă un scrâşnet de metal.

Motorul snowmobilului care se apropia scoase un vuiet brusc. Ea văzu o rafală de zăpadă şi apoi acesta apăru la gura minei, condus de un bărbat cu o cască neagră şi în costum de schi. Acesta se ridică de pe aparat, îşi descheie casca şi-şi desfăcu în acelaşi timp puşca.

Cu un strigăt involuntar, ea se aruncă în uşă, aproape dislocându-şi umărul şi, cu un *scâârţ* puternic, aceasta se clinti, deschizându-se suficient ca să se strecoare prin crăpătură. Apucând rucsacul, intră prin deschidere, apoi se întoarse şi se aruncă din nou asupra fierului, împingând uşa s-o închidă la loc – chiar când se auzi un bubuit asurzitor de puşcă şi un glonţ zăngăni în uşă şi ricoşă în mină, scoţând scântei în timp ce smulse ţăndări din rocile din spatele ei.

O a doua împingere închise uşa complet. Sprijinindu-se de aceasta, Corrie orbecăi după lanterna de cap, o trase peste cagulă şi o aprinse. O pereche de gloanţe loviră uşa cu un zgomot asurzitor, dar aceasta era făcută din fier gros şi doar lăsară urme.

Apoi simţi că cineva loveşte în uşă din partea cealaltă, împingând s-o deschidă câţiva centimetri. Se aruncă încă o dată asupra acesteia, trântind-o s-o închidă la loc, apoi smulse ranga din bagaj şi o prinse sub marginea uşii, dându-i o lovitură de ciocan, apoi altă lovitură, în timp ce pe cealaltă parte bărbatul se izbea cu umărul în uşă, încercând s-o forţeze.

Bătu furios în uşă, dar ranga alunecă doar puţin în spate. Avea să ţină, dar nu pe vecie.

Îşi făcu planuri. Pretutindeni erau pietre sparte, împreună cu obiecte din fier şi echipamente vechi.

Vum! Omul se arunca acum asupra uşii, făcând ranga să vibreze, slăbind-o.

Ea o bătu la loc şi începu să adune în uşă un morman de pietre şi fiare. În josul şinelor se vedea un cărucior vechi de transportat minereu şi, cu mare dificultate, îl puse în mişcare, aşezându-l în aşa fel încât să se basculeze peste uşă. Rostogoli acolo nişte pietre mai mari.

Acum uşa avea să reziste – cel puţin pentru o vreme. Se rezemă de peretele de stâncă, gâfâind din greu, încercând să-şi recapete respiraţia şi să-şi dea seama ce să facă în continuare.

În uşă fură trase mai multe împuşcături, producând o serie de zăngănituri asurzitoare în spaţiul închis şi făcând-o să tresară.

Apucând bagajul, Corrie se întoarse şi se retrase în tunel.

Vedea pentru prima dată spaţiul unde se afla. Aerul era rece, dar nu atât de rece ca afară şi mirosea a mucegai şi a fier. Tunelul se desfăşura drept înainte, prin stâncă solidă, susţinut la fiecare trei metri de scânduri grele din lemn. Un set de şine de mină ducea în întuneric.

Începu să alerge prin tunel. Sunetele urmăritorului care încerca să pătrundă înăuntru răsunară pe coridor. Corrie ajunse la o încrucişare de galerii în tunel, se întoarse către aceasta, iar apoi, într-o fundătură, trebui în cele din urmă să se oprească şi să se odihnească. Şi să se gândească.

Câştigase ceva timp, dar omul avea să reuşească în cele din urmă să deschidă uşa.

Vechea hartă pe care o avea ea indica faptul că o secţiune a Minei Crăciunului era conectată cu alte mine mai mici, formând un labirint de tuneluri şi puţuri – presupunând că încă se putea trece prin ele. Dacă ar fi putut să ajungă la acesta, să găsească o cale de ieşire… dar cu asta ce făcea? *Zăpada* de afară avea mai mulţi metri adâncime, era imposibil să coboare pe picioarele ei. Exista un singur mod de-a pleca de pe munte – cu snowmobilul.

Şi nimeni nu ştia că era aici. Nu spusese nimănui.

„Doamne, se gândi ea. În ce porcărie m-am băgat.“

În acel moment se auzi un scrâşnet metalic, apoi altul. Se uită după colţul pasajului, în spate, la uşa de la distanţă, şi zări o rază de lumină. Alt scrâşnet şi raza se extinse.

Bărbatul ridica uşa cu o pârghie, s-o deschidă. Ea zări un umăr, o faţă cu aspect crud – şi un braţ cu un pistol.

Fugi, în timp ce se trase.

CAPITOLUL 57

Alicele trecură ţiuind de ea, producând scântei pe podeaua de piatră a tunelului principal din faţă, fragmentele ricoşate bâzâind ca albinele. Ea alergă terorizată, sărind peste şinele vechilor vagoneţi, aşteptând în orice moment să simtă o lovitură de glonţ în spate şi să fie doborâtă la pământ. Tunelul se încheia în altă încrucişare de galerii, un zid de piatră. Încă o rafală de împuşcături bubui prin tunel, lovind lemnul de deasupra ei într-o explozie de aşchii şi praf, sclipind pe faţa stâncii din faţa ei.

Se trase după colţ şi continuă să alerge. Încercă disperată să-şi amintească aspectul tunelurilor pe care le văzuse pe hartă, dar mintea i se blocă de panică. Împuşcăturile încetară temporar, după ce dădu colţul, şi acum văzu un alt tunel, mult mai îngust, mergând spre dreapta şi abrupt în jos, pe o serie de trepte brute, ca o scară de piatră gigantică. Zbură pe ele în jos, câte două deodată, şi se trezi într-un tunel scund, pe fundul căruia curgea un firicel de apă. Era mai cald aici, poate chiar peste limita îngheţului, şi asuda în hainele ei voluminoase de iarnă.

— N-ai scăpare, se auzi un strigăt din spate. Aici se înfundă totul!

„Prostii, îşi zise ea cu o bravadă pe care n-o simţea. Am o hartă.“

Omul trase din nou, dar nimeri în spate şi ea simţi cum e împroşcată pe jachetă cu aşchii de piatră. Se uită în jur. Un alt tunel se desprindea spre stânga – mergea tot în jos, într-un unghi chiar mai abrupt, cu trepte lunecoase de apă şi cu o frânghie în putrefacţie înşirată de-a lungul acestora, ca un fel de balustradă.

O luă într-acolo, alergând cu o viteză temerară. După ce străbătu o parte din drum în jos, alunecă şi se apucă frenetic de frânghie, care i se rupse ca praful în mâini. Se prăvăli înainte, căzând şi rostogolindu-se la vale, prăbuşindu-se în cele din urmă la bază şi întinzându-se pe piatra umedă. Hainele ei voluminoase de iarnă şi căciula de lână amortizară căderea – dar nu cu mult.

Se ridică în picioare cu greu, cu dureri în membre şi cu o tăietură care o ardea pe frunte. Era într-un filon larg şi scund, de nici un metru jumate înălţime, cu tavanul susţinut de stâlpi de piatră. Se extindea în două dimensiuni, din câte putea să vadă. Alergă ghemuită, trecând în zigzag de stâlpi, aprinzând scurt lumina în faţă, ca să vadă pe unde merge, iar apoi stingând-o din nou şi fugind înainte în întuneric. Făcu asta de încă două ori, iar apoi, a treia oară, în timp ce lumina era stinsă, se mişcă în unghi drept, încetinind şi deplasându-se cât de silenţios putu.

Fasciculul lanternei urmăritorului ei ţâşni prin întunericul din spate, mişcându-se în timp ce el alerga verificând în stânga şi-n dreapta. Se mută în spatele unui stâlp şi se lipi de acesta aşteptând. Apoi el se abătu din drum şi se îndreptă spre ea. Îl văzu o clipă încetinind şi uitându-se în jur, cu un pistol în mâna dreaptă. În mod evident, îşi dădea seama că o pierduse.

Ea alunecă din spatele stâlpului şi se întoarse pe unde veniseră, apoi vira într-un nou pasaj, furişându-se înainte în întuneric, neîndrăznind să aprindă lanterna de cap, ci pipăindu-şi mai degrabă drumul cu mâinile. Clipi, ştergându-se la ochi – îi curgea sânge din tăietura de pe frunte. După un timp, văzu un licăr de lumină în spate şi-şi dădu seama că se întorcea şi el. Se grăbi şi mai tare acum, scoţându-şi lanterna de pe cap şi ţinând-o mult în jos, aprinzând fasciculul doar pentru o secundă, ca să vadă înainte, ca să poată să se mişte mai repede.

Proastă idee. O pereche de împuşcături explodă şi apoi îl auzi alergând, cu fasciculul de lumină strălucind intermitent, luminând-o. Altă împuşcătură. Dar idiotul trăgea în timp ce alerga, ceea ce funcţionează doar la televizor, iar ea profită de ocazie ca să sprinteze ca o nebună.

Aproape nu-l văzu la timp – un puţ vertical căscat direct în faţă. Se opri atât de repede, că alunecă într-o parte, ca un alergător de bază.

Chiar şi aşa, un picior îi trecu peste margine. Se agăţă şi se apucă cu mâinile să se tragă înapoi din prăpastia căscată, cu un scheunat involuntar de frică. O pasarelă de fier traversa prăpastia, dar părea putredă ca dracul Din întuneric apăru o scară de fier – de asemenea corodată. Trebuia să aleagă una din două.

Alese scara, se prinse de treaptă şi se răsuci, piciorul găsind o treaptă de mai jos, apoi alta. Chestia gemu şi se zgudui sub greutatea ei. De jos veni un curent cu miros rânced de aer cald. Nu mai putea să dea înapoi: începu să coboare cât de repede putu, cu toată scara legănându-se şi tremurând. Se auzi un sunet puternic de ruptură, apoi un al doilea şi şuruburile care ţineau scara de zidul de piatră se desprinseră, iar scara se smuci violent. Ea se agăţă de aceasta, pregătindu-se pentru o cădere oribilă, fatală – dar, cu un scrâşnet metalic, scara se opri instabil.

Deasupra străluci o lumină, împreună cu licărul unui pistol.

Prinzându-se de marginile scării cu mănuşile şi luându-şi picioarele de pe trepte şi apăsându-şi-le de laturile verticale ale scării, alunecă în jos – mai repede, mai repede, cu rugina venind asupra ei într-un torent, până când atinse dur fundul, rostogolindu-se, chiar când veniră focurile de armă, săpând găuri în podeaua de piatră unde fusese ea.

La naiba, păţise ceva la gleznă.

Avea el curaj să coboare scara precară? Chiar la baza acesteia era o

grămadă de pânză în putrefacţie şi un teanc de scânduri vechi. Şchiopătând, pe jumătate târî, pe jumătate trase pânza sub scară.

Materialul era uscat ca praful şi practic îi cădea din mâini.

Scara tremura acum, gemând – urmăritorul ei cobora. Ceea ce însemna că nu putea să tragă cu arma.

Împinse grămada de pânză la baza scării şi o îngrămădi pe scânduri, îşi scoase bricheta şi dădu foc rugului improvizat. Era atât de deshidratat, că explodă ca o bombă.

— Arzi în iad! ţipă, în timp ce se retrăgea în tunel, încercând să ignore durerea din gleznă.

Doamne, o simţea de parcă era ruptă. Şchiopătând din cauza durerii chinuitoare, continuă de-a lungul altui tunel şi apoi al altuia, cotind la întâmplare, acum complet rătăcită. În mod evident, totuşi, era în Mina Crăciunului şi adânc în labirinturile Sally Goodin sau ale uneia dintre celelalte mine mai mici care erau ca un fagure în munte.

Auzi sunete în spate, care păreau să indice că urmăritorul ei trecuse cumva de foc sau poate aşteptase până arsese complet.

În faţă, lanterna de cap dezvălui o peşteră, cu o grămadă de bolovani zimţaţi aruncaţi pe podeaua tunelului şi cu nişte grinzi încrucişate deasupra. Totuşi, prin moloz se vedea şerpuind o potecă îngustă. De sus venea aer rece.

Se urcă dureros pe grămezile de pietre şi scânduri rupte, apoi se uită în sus. O fisură dezvăluia o bucată de cer întunecat, cenuşiu – dar asta era tot. Nu exista nicio ieşire, nicio modalitate să ajungă la aceasta.

Continuă să-şi facă drum prin moloz şi ajunse, în sfârşit, într-o zonă plană, din capătul celălalt.

Dintr-odată, auzi un zumzet. Se opri, îndreptând lumina în faţă, apoi scoase un mic strigăt şi se dădu înapoi. Printre bolovanii căzuţi care-i blocau drumul era o masă mare, încolăcită, de şerpi-cu-clopoţei în hibernare. Erau pe jumătate adormiţi în aerul rece, dar grupul încolăcit tot avea un fel de mişcare cu încetinitorul oribilă, pulsând, rotindu-se, aproape ca o singură entitate. Unii erau suficient de treji ca să zornăie a avertisment.

Îndreptă lumina în jur şi văzu alţi şerpi-cu-clopoţei încolăciţi în diferite spaţii mici dintre pietre. Erau peste tot – aparent sute. Chiar şi în spatele ei – îşi dădu ea seama cu o senzaţie de greaţă.

Dintr-odată, se auzi explozia unui pistol şi-şi simţi o mână zvâcnind ca răspuns la un impact. Instinctiv, sări peste masa de şerpi, cătărându-se printre bolovani, cu durerea din gleznă chiar mai chinuitoare. Urmă altă împuşcătură, apoi alta şi ea se refugie în spatele unui bolovan imens – chiar lângă un şarpe-cu-clopoţei mare, adormit.

În apropiere erau nişte pietre – asta era o oportunitate pe care nu putea s-o scape. Luă o piatră grea în mâna dreaptă – cu stânga era

ceva în neregulă, dar avea să-şi facă griji mai târziu pentru asta – şi sări pe un bolovan mare, lăsând piatra să cadă peste cuibul de şerpi. Piatra lovi în reptilele încolăcite şi reacţia fu imediată şi înfricoşătoare – o erupţie de zumzet, care umplu tunelul cu un sunet ca o mie de albine, însoţită de o zvârcolire explozivă. Masa leneşă de şerpi se transformă subit într-un vârtej de vânt, încolăcindu-se, izbind, alunecând în toate direcţiile – câţiva venind direct spre ea.

Se împletici înapoi. O altă împuşcătură lovi stâncile din jur, ricoşând, şi ea căzu între doi bolovani. Zumzetul umplu peştera ca un bâzâit amplu de dinam. Se ridică şi fugi, târând glezna vătămată. O jumătate de duzină de şerpi veniră spre Corrie şi ea sări deoparte. Doi îşi înfipseră colţii în materialul gros al pantalonilor de zăpadă. Cu un ţipăt se eliberă dansând de-a dreptul printre şerpii care se apropiau, când o altă pereche de împuşcături răsună printre stânci. Câteva clipe mai târziu trecuse de masa furioasă, şchiopătând, până când nu mai putu să suporte şi în cele din urmă se prăbuşi de durere. Zăcu acolo, gâfâind, cu lacrimile scurgându-i-se pe faţă. Glezna era, cu siguranţă, ruptă. Şi apoi era mâna. Chiar şi în întuneric, văzu că mănuşa îi era îmbibată într-un lichid cald. O îndepărtă prudent, ţinând mâna în lumină, şi rămase uimită de ce vedea: degetul mic era suspendat de un simplu fir de piele şi sângele izvora.

— La dracu'!

Scutură degetul inutil, aproape trecând printr-o combinaţie de ameţeală şi dezgust. Îşi scoase fularul, tăie o fâşie din el cu un cuţit şi-l înfăşură în jurul mâinii şi a ciotului degetului, strângând ca să oprească fluxul de sânge.

— Degetul. Isuse!

Ca într-un vis, aproape în stare de şoc, îşi trase cât de bine putu mănuşa înapoi peste fularul vătuit, ca să-l ţină în loc. Când făcu asta, auzi un strigăt din spate, apoi un ţipăt şi tras nebunesc cu arma. Dar de data asta împuşcăturile nu-i erau adresate. Un zumzet umplu tunelul cu un sunet de furie reptiliană. Mai multe focuri de armă şi urlete.

Trebuia să continue – el avea să treacă de şerpi în cele din urmă, dacă, printr-un mare noroc, nu era muşcat. Se ridică în picioare, luptându-se cu ameţeala şi acum cu o greaţă în creştere. Cristoase, avea nevoie de o cârjă, dar n-avea nimic la îndemână.

Şchiopătând rău, continuă să meargă de-a lungul tunelului, care cobora în mod constant pe o anumită distanţă, trecând prin mai multe scurtături. La un moment dat ajunse la o mică firidă laterală, blocată cu pietre care formau un zid improvizat, acum pe jumătate prăbuşit. O ascunzătoare? Se târî spre aceasta, mai scoase nişte pietre şi se uită înăuntru.

Fasciculul de lumină căzu peste o hoardă de şobolani, care erupse

fremătând şi se agită în toate părţile într-un cor de chiţăituri – expunând rămăşiţele a mai multe corpuri.

Se holbă cu un gen de stupoare. Erau patru în total, întinse într-un rând de schelete – sau, mai degrabă, mumii parţiale, căci încă aveau carne uscată pe oase, cu haine putrezite, bocanci vechi şi păr. Capetele uscate erau înclinate pe spate, cu fălcile larg deschise, ca şi cum ţipau, expunând guri mumificate pline de dinţi negri, putrezi.

În timp ce se târa să se uite mai îndeaproape, văzu toate semnele.

Fuseseră împuşcaţi – în craniile lor se vedeau numeroase găuri, multe alte oase fiind rupte de ceea ce semăna cu impactul unui glonţ. Un atac al unui pluton de execuţie, excesiv faţă de ce ar fi fost necesar să-i omoare – o manifestare criminală violentă, furioasă.

Cei patru mineri care au înnebunit din cauza mercurului.

Fuseseră ucişi undeva în acest sistem de tunele, probabil în Mina Crăciunului, iar corpurile le fuseseră târâte şi ascunse aici.

Lângă cadavre era un băţ lung şi greu – o măciucă, într-adevăr, poate purtată de unul dintre criminali. Avea să improvizeze o cârjă din ea.

Cât de repede putu, fără să compromită integritatea probelor, Corrie îşi dădu jos rucsacul, scoase pungile de probe şi le întinse. Scoase mănuşa de pe mâna bună şi, lăsându-se în genunchi, se târî de la un corp la altul, luă de la fiecare câte o probă de păr, un fragment de carne uscată subţire ca hârtia şi câte un oscior. Le închise în pungi şi le puse din nou în rucsac. Fotografie corpurile cu telefonul mobil, apoi îşi puse bagajul în spinare.

Reuşi să ajungă în picioare, cu un icnet de durere, sprijinindu-se pe măciucă. Acum trebuia să-şi dea seama unde era şi să găsească drumul spre ieşire – fără să fie împuşcată în timpul ăsta.

Ca la un semn, auzi în spate alte focuri de armă. Îşi imagină că aproape putea să audă zumzetul şerpilor-cu-clopoţei, un şuierat moale în depărtare, plăcut precum oceanul.

Îşi continuă drumul prin tunel, icnind de durere, încercând să găsească vreun reper distinctiv pe care să poată să-l localizeze pe hartă şi să se orienteze spre o ieşire. Şi, spre marea ei uşurare, zece minute de pribegie lentă o aduseră la o joncţiune de tuneluri – trei orizontale şi un puţ vertical care se întâlneau. Se prăbuşi, scoase harta şi o verifică. Asta era.

Slavă Domnului. O deschizătură, în sfârşit.

Conform hărţii, era acum în mina Sally Goodin, nu departe de o ieşire scundă. La câteva sute de metri de unde era acum, exista un tunel de drenare a apei, care conţinea o ţeavă mare şi ducea direct la motorul de pompă Irlanda, în cercul de sub Mina Crăciunului.

Strângând harta, o puse bine şi o luă spre tunelul indicat. Cum era de aşteptat, după câteva minute de mers chinuitor, ajunse în cele din

urmă la un mic curent de apă, care acoperea pardoseala de piatră, şi apoi se îndrepta spre deschiderea unei conducte vechi, cu diametrul de aproape un metru, care se întindea pe o latură a tunelului. Se aplecă şi se târî în gura ei, bucuroasă că nu mai stătea în picioare, şi începu să coboare pe aceasta.

Era întuneric şi strâmt, şi costumul ei voluminos se tot prindea şi se rupea de zonele ruginite ale conductei. Dar drumul era relativ liber, fără prăbuşiri sau îngustări. În zece minute simţi fluxul de aer devenind mai rece şi mai proaspăt, şi i se păru că simte miros de zăpadă.

În alte câteva minute zări în faţă o extrem de mică strălucire de lumină şi, în curând, trecu mai întâi printr-o derivaţie, iar apoi prin uşi din lemn parţial deschise, într-un spaţiu întunecat şi ponosit, plin de conducte ruginite şi supape gigantice. Acum era foarte frig şi prin golurile şi fisurile din tavanul de lemn se filtra o lumină slabă, cenuşie. Îşi dădu seama că trebuie să fie undeva în adâncurile clădirii vechii pompe Irlanda.

Cu un oftat de uşurare, se uită în jur şi văzu o scară veche care ducea sus. În timp ce şchiopăta spre aceasta, zări cu coada ochiului o siluetă întunecată mişcându-se. O siluetă umană – care se apropia repede de ea.

A trecut de şerpi. Cumva a trecut de şerpi şi m-a flancat…

Un braţ i se înfăşură în jurul taliei, altul în jurul gâtului, acoperindu-i gura, înăbuşindu-i strigătul şi trăgându-i capul pe spate.

Apoi, în lumina slabă apăru un chip – o faţă bine cunoscută.

… Ted.

— Tu! ţipă Ted, slăbindu-şi dintr-odată prinderea şi dându-i drumul la gură. *Tu* erai! Ce naiba cauţi aici?

— Of, Doamne, icni ea. Ted! E un bărbat. Acolo… a încercat să mă omoare…

Icni, incapabilă să continue, în timp ce el o susţinea.

— Sângerezi! exclamă el.

Ea începu să suspine.

— Slavă Domnului, Ted, slavă Domnului că eşti aici! Are o armă…

Ted o strânse din nou, în timp ce o susţinea.

— E terminat dacă vine încoace, zise el liniştit, cu o voce întunecată.

Ea suspina, icnea.

— Cât mă bucur să te văd… M-a împuşcat în deget… Trebuie să ajung la un spital…

El continuă să o susţină.

— O să am eu grijă de tine.

CAPITOLUL 58

La două şi jumătate după-amiaza, un bărbat purtând un palton enorm, mănuşi, fular de mătase şi o pălărie moale de fetru, cu o sticlă de şampanie în mână, sună la uşa unui conac mare Italianate de la Mountain Road Trail, nr. 16. O servitoare îmbrăcată într-o uniformă neagră apretată, cu şorţ şi bonetă albe, răspunse la uşă.

— Cu ce pot să…? începu ea, dar bărbatul intră cu paşi mari, cu o urare veselă de Crăciun, acoperindu-i vocea.

Îi predă pălăria, fularul şi haina, prezentându-se îmbrăcat într-un costum sever negru.

— Viscolul pare să se potolească! zise fără să se adreseze cuiva anume, vocea lui tare răsunând în foaierul de marmură. Dumnezeule, ce frig e!

— Familia e la cina din Ajunul Crăciunului… începu din nou servitoarea, dar omul în negru nu părea să audă, în timp ce traversă holul cu paşi mari şi trecu pe lângă scara mare în spirală în holul lung care ducea spre sufragerie, cu servitoarea alergând după el, împovărată cu paltonul lui.

— Numele dumneavoastră, vă rog, domnule?

Dar omul nu-i dădu nicio atenţie.

— Trebuie să vă anunţ…

Abia dacă putea să ţină pasul cu el.

Ajunse la uşile mari şi duble ale sufrageriei, apucă mânerele şi le deschise brusc, descoperind toată familia, o duzină sau mai mulţi, aşezată în jurul unei mese elegante, strălucind de argint şi cristal, cu rămăşiţele unui purcel de lapte pe un platou uriaş în mijloc. Purcelul fusese redus la o carcasă de coaste, înconjurată de părţi grase şi de oase, singurul intact fiind capul, cu urechile crocante şi ondulate şi cu nelipsitul măr copt în gură.

Toată lumea de la masă se uită surprinsă la bărbat.

— Am încercat… începu servitoarea, dar domnul în negru o întrerupse, ridicând sticla de şampanie.

— O sticlă de Perrier-Jouët Fleur-de-Champagne şi un Crăciun fericit pentru toată lumea de-aici! anunţă el.

O tăcere şocată. Şi apoi Henry Montebello, care stătea în capul mesei, se ridică.

— Care e motivul acestei întreruperi? Îşi miji ochii. Dumneata – dumneata eşti agentul FBI.

— Chiar aşa. Aloysius Pendergast, la dispoziţia Domniilor Voastre! Fac un tur pe la toţi prietenii mei, aducând salutări şi cadouri de

sezon!

Se aşeză pe singurul scaun gol de la masă.

— Scuzaţi-mă, zise Montebello cu răceală. Scaunul ăla e rezervat pentru doamna Kermode, care ar trebui să fie aici din clipă în clipă.

— Păi, doamna Kermode nu e aici încă, şi eu sunt. Trânti şampania pe masă. O deschidem?

Trăsăturile de patrician ale lui Montebello se aspriră.

— Nu ştiu cine vă credeţi, domnule, să daţi buzna la o cină privată de familie ca asta. Dar trebuie să vă cer să părăsiţi imediat casa.

Agentul se opri, balansându-se uşor în scaun, cu o expresie jignită adunându-i-se pe faţă.

— Dacă nu vreţi să deschideţi şampania, bine, dar nu mă daţi afară fără un păhărel de ceva. Se întinse peste masă şi luă o sticlă pe jumătate plină cu vin, examinând eticheta. Hmmm. Cabernet 2000 Castles Leap.

— Ce faceţi? zise Montebello repede. Puneţi-o jos şi plecaţi imediat, altfel chem poliţia!

Ignorând asta, omul luă un pahar de pe masă, turnă un deget de vin şi făcu mare caz învârtindu-l, vârându-şi nasul în pahar, sorbind, agitându-l zgomotos în aer, umflându-şi obrajii, sorbind din nou. Puse paharul jos.

— Unele note bune de fructe de pădure, dar necorporal şi cu finisaj scurt. Prost, mă tem. Foarte prost. Ce fel de vin e ăsta de servit la o cină de Ajun? Suntem barbari, stăpâne Montebello? Filisteni?

— Lottie, sună la nouă-unu-unu. Raportează o violare de domiciliu.

— Hm, dar am fost invitat, zise Pendergast.

Se întoarse spre servitoare.

— Nu-i aşa, dragă?

— Dar eu doar am deschis uşa…

— Şi mai mult, zise Montebello cu vocea uscată de furie în timp ce restul familiei privea cu consternare totală, sunteţi beat!

În acel moment, ca la un semn, veni din bucătărie o bucătăreasă flancată de însoţitorii ei, care cărau ceva mare flambat, cu flăcările săltând pe tava de argint.

— *Cherries jubilee!* strigă Pendergast sărind în picioare. Ce minunat!

Se grăbi în întâmpinarea lor.

— E prea greu pentru voi – daţi-mi voie să vă ajut. Focul ăla ar putea să fie periculos – mai ales aici, în Roaring Fork!

Bucătăreasa, alarmată că bărbatul beat vine spre ea, făcu un pas înapoi, dar fu prea lentă. Agentul FBI ridică platoul în flăcări. Apăru un moment brusc de dezechilibru şi apoi totul, platou, cireşe, îngheţată şi coniac în flăcări, se prăbuşi pe masă şi se împrăştie peste rămăşiţele porcului.

— Foc! Foc! strigă Pendergast îngrozit, în timp ce flăcările săltau, cu

un amestec de spaimă şi panică pe faţă. E îngrozitor! Fugiţi! Toată lumea afară!

În jurul mesei se ridică un cor de strigăte şi ţipete, şi toată lumea se trase înapoi, răsturnând scaunele, vărsând vinul.

— Afară, repede! strigă Pendergast. Sună alarma! Arde casa! O să ardem de vii precum ceilalţi!

Sunetul de teroare din glasul lui fu contagios. Instantaneu, se produse un iad. Porni o alarmă de fum, care doar crescu panica absurdă de a ieşi afară, de a scăpa cu orice preţ de foc. În doar câteva secunde, mesenii, bucătăreasa şi personalul de servire părăsiră toţi încăperea, împingându-se unii pe alţii în panica lor. Ieşiră unul după altul pe uşa din faţă, în noapte. Bărbatul în negru rămase singur în casă.

Cu un calm subit, întinse mâna, luă un vas enorm cu sos şi-l turnă peste alcoolul în flăcări, care se stinsese oricum în mare parte, din cauza îngheţatei topite şi sucurilor din carcasa prăjită. Un strop de vin din sticla de Cabernet inferior completă stingerea focului. Şi apoi, cu mare aplomb şi eficienţă rapidă în mişcări, traversă sufrageria, apoi salonul şi de acolo o luă spre cele câteva camere din spate decorate formal, unde Henry Montebello îşi avea biroul oficial de acasă. Acolo, Pendergast se duse direct la un grup de fişiere.

Trecând în revistă etichetele de pe faţa fiecăruia, alese unul, îl deschise forţat cu o mişcare rapidă şi sigură, răsfoi prin hârtii, scoase un dosar acordeon gros, închise dulapul şi se duse cu dosarul înapoi prin casă, în holul din faţă, înşfăcând sticla lui de şampanie de pe masa din sufragerie în timpul acestui proces. În holul din faţă, îşi luă paltonul, fularul, pălăria şi mănuşile de pe jos, unde le lăsase servitoarea să cadă în panica ei, ascunse dosarul în corpul masiv al paltonului şi ieşi afară.

— Doamnelor şi domnilor, anunţă el. Focul s-a stins. Puteţi să vă întoarceţi în siguranţă acum.

Merse cu paşi mari în după-amiaza cu ninsoare spre maşina care îl aştepta şi plecă la volan.

CAPITOLUL 59

Corrie simţi braţele puternice ale lui Ted în jurul ei. Strânsoarea acestora o făcu să se simtă în siguranţă. Fu inundată de uşurare. Se relaxă şi-şi luă presiunea de pe glezna ruptă, în timp ce el continua s-o susţină.

— O să am grijă de tine, zise el din nou, un pic mai tare.

— Nu pot să cred că eşti aici, suspină ea. Tipul ăla din mină – e un terorist angajat de Kermode să mă alunge din oraş. El mi-a omorât câinele, a tras în maşina mea… şi acum a încercat să mă omoare.

— Kermode, zise Ted cu o voce care deveni uşor tăioasă. Îmi imaginez. Căţeaua aia. O să am grijă şi de ea. Of, Doamne, o să am grijă de căţeaua aia.

Vehemenţa lui o luă puţin prin surprindere.

— E OK, zise. Doamne, sunt atât de ameţită! Cred că am nevoie să mă întind.

El nu păru să fi auzit. Braţele i se strânseră şi mai mult.

— Ted, ajută-mă să stau jos…

Se răsuci un pic fiindcă o ţinea atât de strâns, că începuse s-o doară.

— Căţea nenorocită, zise el mai tare.

— Las-o pe Kermode… Te rog, Ted… Mă doare.

— Nu vorbesc despre Kermode, zise el. Vorbesc despre tine.

Corrie era sigură că nu auzise bine. Era atât de ameţită! Braţele lui se strânseră chiar mai mult, până la punctul în care ea abia mai putea să respire.

— Ted… Doare. Te rog!

— Asta-i tot ce ai de spus, *căţea?*

Vocea lui era diferită acum. Aspră, răguşită.

— Ted… *ce?*

— *Ce, Ted, ce?* O imită cu o voce ascuţită, piţigăiată. Ce mândreţe mi-eşti.

— Ce vrei să spui?

O strânse atât de tare, că ea ţipă.

— Îţi place asta? Fiindcă ştii despre ce vorbesc. Nu face pe fetiţa nevinovată.

Ea se zbătu, dar nu-i mai rămăsese aproape nicio putere. Era ca într-un coşmar. Poate că *era* un coşmar – poate că toate astea erau un coşmar.

— Ce tot spui?

— Ce tot *spui?* o imită el.

Ea se răsuci, încercând să se elibereze, şi el o întoarse brutal, faţa lui

aproape atingând-o pe-a ei. Aspectul roşu, transpirat, diform, furios, care-l desfigura teribil, o sperie. Avea ambii ochii injectaţi şi lăcrimoşi.

— Uită-te la tine, zise el coborând vocea, cu buzele deformate de furie. Mă duci de nas, mă tachinezi mereu, întâi promiţi şi pe urmă zici nu, îţi baţi joc de mine.

O strânse brusc, violent cu braţele lui puternice, şi ea îşi simţi o coastă rupându-se sub presiune, durerea răspândindu-i-se prin piept. Ţipă, icni, încercă să vorbească, dar el o strânse din nou, scoţându-i aerul din plămâni.

— Prefăcătoria încetează aici, *chiar acum.*

Saliva i se împrăştie pe faţa ei. Buzele lui, acoperite cu o peliculă albă, le periau acum pe-ale ei, respiraţia lui ciudat de scârboasă trecând peste a ei ca vaporii de la o carcasă în putrefacţie.

Ea încercă să respire, dar nu putu. Durerea combinată de la gleznă, de la mână şi acum de la coastă era atât de chinuitoare, că-i era imposibil să gândească aşa cum trebuie. Frica şi şocul îi împinseră la extrem inima, care deja bătea nebuneşte de la urmărirea prin mine. Nu mai văzuse niciodată un chip atât de contorsionat şi atât de înspăimântător. Era complet nebun.

Nebun. Nebun…

Nu voia să se gândească la consecinţele a aşa ceva – n-avea, nu putea să ducă acel gând la concluzia firească.

— Te rog… reuşi ea să icnească.

— Nu-i perfect? Mi-ai alergat pur şi simplu în braţe. E karma. M-a scutit de toate tipurile obişnuite de pregătire. Universul vrea să-ţi dea o lecţie şi eu am să fiu profesorul.

Cu asta, o împinse. Ea se prăbuşi la pământ cu un strigăt de durere. El îi trase o lovitură de picior în coastele vătămate. Durerea fu de nesuportat şi ea ţipă din nou, icnind după aer. Simţi că lumea se învârte, cu o senzaţie ciudată, eterică, de plutire, cu durerea, frica şi neîncrederea copleşindu-i toată gândirea raţională. Prin faţa ochilor îi trecu o ceaţă şi-şi pierdu cunoştinţa.

Părea să fi trecut o perioadă lungă, neagră, înainte ca un alt junghi de durere mistuitoare s-o readucă în simţiri. Încă era în aceeaşi încăpere prăfuită.

Pesemne trecuseră doar câteva momente. Ted stătea peste ea, cu faţa lui încă grotesc distorsionată, ochii lăcrimoşi, buzele acoperite cu o eflorescenţă lipicioasă de culoare albă. Se aplecă, o apucă de picior, o învârti şi începu s-o tragă pe podeaua brută. Ea încercă să ţipe, dar nu putu. Capul i se lovea de podea şi odată se simţi pe punctul de-a leşina.

O târî din camera din spate în secţiunea principală a structurii. Marea pompă se ridica deasupra ei, un colos ameninţător şi monstruos

de conducte şi cilindri gigantici. Clădirea înaltă scârţâi în vânt. O trase lângă o conductă orizontală, îi smulse mănuşile, luă cunoştinţă de mâna ei deteriorată – buzele i se curbară într-un zâmbet răutăcios când văzu –, apoi ridică celălalt braţ şi-i încătuşă brutal încheietura mâinii de conductă.

Ea zăcu acolo, icnind, ameţind şi fără cunoştinţă.

— Uită-te la tine acum, zise el şi scuipă pe ea.

În timp ce se zbătea slab să stea în sus, icnind de durere, o parte din mintea ei păru să simtă că asta nu i se întâmpla ei, ci altcuiva, iar ea privea de undeva de departe, de foarte departe. Dar exista o altă parte a minţii ei – rece şi neobosită – care susţinea exact opusul. Era adevărat. Nu numai asta – Ted avea s-o omoare.

După ce o încătuşă de conductă, Ted se trase înapoi, îşi încrucişă braţele şi îşi admiră lucrarea.

Ceaţa întunecată care plutea în jurul ei părea să se ridice uşor şi deveni mai conştientă de împrejurimi. Bucăţi vechi de scândură aşternute pe jos. În apropiere erau atârnate câteva felinare cu kerosen, aruncând o lumină galbenă slabă. Într-un colţ era un pat cu un sac de dormit pe el, o cutie de cătuşe, o pereche de cagule, precum şi mai multe canistre mari cu kerosen. Pe o masă erau mai multe cuţite de vânătoare, colaci de frânghie, bandă adezivă, un flacon de sticlă cu dop cu un lichid limpede înăuntru, mormane de şosete din lână şi pulovere groase, toate negre. Era şi un pistol, care lui Corrie i se păru a fi un Beretta de 9 mm. De ce să aibă Ted un pistol? În cuierele de pe pereţi erau o haină de piele de culoare închisă şi – pervers – măşti de clovn asortate.

Asta părea o ascunzătoare de un anumit fel. Un bârlog – bârlogul lui *Ted.* Dar de ce ar fi avut el nevoie de unul? Şi la ce-i trebuiau toate astea?

Într-o parte ardea o sobă veche, cu lumina strălucind în fisurile din fontă, scoţând căldură. Şi acum ea observă un miros în aer – un miros dezgustător.

Ted trase un scaun, îl întoarse şi se aşeză călare pe el, echilibrându-şi braţele pe spătar.

— Aşa, zise el.

Ceva era teribil de în neregulă cu el. Şi totuşi, furiosul, violentul, pe jumătate dementul Ted din ultimele câteva minute se schimbase. Acum era calm, batjocoritor. Corrie înghiţi, incapabilă să înţeleagă toate astea.

Poate că, dacă vorbea cu el, ar fi aflat ce-l frământă, l-ar fi adus înapoi din locul întunecat în care era. Dar când încercă, nu ieşi decât un sunet deformat jalnic.

— Când ai ajuns în oraş, m-am gândit că poate erai diferită de cei de-aici, zise el.

Vocea i se schimbase din nou, ca şi cum furia i se îngropase adânc în gheaţă. Era distant, rece, detaşat, ca un om care vorbeşte singur – sau poate cu un cadavru.

— Roaring Fork. Când eram eu mic, era un oraş adevărat. Acum, ticăloşii de bogătani au preluat controlul, nemernici parveniţi cu piţipoancele lor, stele de cinema, directori executivi şi stăpâni ai Universului. Violând munţii, tăind masiv pădurile. O, ce frumos vorbesc despre mediul înconjurător! Despre hrană organică, despre reducerea amprentei de carbon prin cumpărarea de filtre pentru avioanele lor Gulfstream, despre cât de „verzi“ sunt conacele lor de o mie de metri pătraţi. *Nenorociţii!* Nu e decât o porcărie. Ei sunt paraziţii societăţii noastre. Roaring Fork e locul unde se adună toţi, măgulindu-se unul pe altul, curăţindu-se reciproc de păduchi ca blestemaţii de cimpanzei. Şi pe noi, restul – oamenii reali, locuitorii născuţi aici –, ne tratează ca pe nişte gunoaie bune doar să le mături palatele şi să le gâdile egourile. Pentru toate astea există un singur remediu: focul. Locul ăsta ar trebui să ardă. Trebuie să ardă. Şi arde.

Zâmbi, cu altă distorsiune senzuală, demonică, înspăimântător de apropiată de faţa pe care i-o arătase înainte.

Kerosen. Cătuşe. Frânghii. *Trebuie să ardă.*

Acum, prin ceaţa din capul ei, Corrie înţelese: Ted era incendiatorul. O străbătu un fior imens de frică şi se zbătu în cătuşe, în ciuda durerii înfiorătoare care îi chinuia trupul.

Dar apoi, de îndată ce începu să se zbată, se opri din nou. El ţinea la ea – ştia asta. Cumva, trebuia să ajungă la el.

— Ted, murmură ea, reuşind să vorbească. Ted. Ştii că eu nu sunt una dintre ei.

— O, ba da, eşti! strigă el înclinându-se spre ea, cu o scursură de gunoi alb zburându-i de pe buze în picături.

Pe cât de repede venise, poleiala îngheţată, metodică dispăru, înlocuită de o furie nebunească, animalică.

— Te-ai prefăcut pentru o vreme, dar nu – şi tu eşti exact la fel ca ei! Eşti aici pentru aceleaşi motive ca ei: banii.

Avea ochii atât de injectaţi, că erau aproape roşii. Mâinile îi tremurau de furie. Tot corpul îi tremura. Şi vocea lui era atât de ciudată, atât de diferită! Să te uiţi la el era ca şi cum te-ai fi uitat în burta iadului. Era atât de groaznic, atât de inuman în expresie, încât Corrie îşi feri ochii.

— Dar eu n-am niciun ban, zise ea.

— Exact! De ce eşti aici? Ca să găseşti un nemernic bogat. Eu n-am fost destul de bogat pentru tine! De-asta te-ai jucat cu mine. M-ai dus de nas cum ai vrut.

— Nu, nu, nu e deloc aşa…

— *Taci dracului din gură!* strigă el la un volum care-i sfâşie laringele,

aşa de tare, încât Corrie îşi simţi timpanele tremurând de presiune.

Şi apoi, la fel de brusc cum îl părăsise, îşi recăpătă stăpânirea de sine.

Fluctuaţia – de la criminal, brută, declamaţii abia controlate, la o detaşare rece şi calculată – era de nesuportat.

— Ar trebui să fii recunoscătoare, zise el întorcându-se, părând pentru un moment vechiul Ted. Ţi-am dat înţelepciune. Acum înţelegi. Ceilalţi – ceilalţi pe care i-am învăţat – n-au învăţat nimic.

Apoi, dintr-odată, se suci la loc, holbându-se la ea cu un rânjet hidos, meditativ.

— Ai citit vreodată Robert Frost?

Corrie nu reuşi să vorbească.

El începu să recite:

Spun unii că lumea va sfârşi în foc,
Alţii spun că în gheaţă:
Din dorinţa pe care-am gustat-o
Eu ţin cu adepţii focului.

Se întinse, apucă un băţ lung, uscat de cherestea veche din cele multe aşternute pe jos, şi-i folosi capătul ca să deschidă dispozitivul de închidere a uşii sobei. Flăcările dinăuntru aruncau o pâlpâire gălbuie prin încăpere. Vârî băţul în foc şi aşteptă.

— Ted, *te rog.*

Corrie inspiră adânc.

— Nu face asta.

El începu să fluiere fals o melodie.

— Suntem prieteni. Nu te-am respins.

Suspină o clipă, adunându-şi gândurile cât de bine putu.

— Pur şi simplu n-am vrut să grăbesc lucrurile, atâta tot…

— Bine. Asta e foarte bine. Nici eu nu te resping. Şi… eu nu grăbesc lucrurile. O să lăsăm natura să-şi urmeze cursul.

Retrase băţul cu capul arzând viu acum, aruncând scântei. Ochii lui, reflectând lumina jucăuşă a focului, se îndreptară încet spre ea, cu albul lor injectat şocant de mare. Şi Corrie, mutându-şi privirea de la el la ramura care ardea şi înapoi la el, îşi dădu seama ce era pe cale să se întâmple.

— O, Doamne! zise ea cu vocea crescându-i într-un ţipăt. Te rog, nu face asta! *Ted!*

El făcu un pas spre ea, fluturând băţul arzând înaintea feţei ei. Încă un pas mai aproape. Corrie simţi căldura ramurii aprinse.

— Nu, fu tot ce reuşi să spună.

Pentru o clipă, el doar se uită la ea, cu băţul scoţând scântei şi strălucindu-i în mână. Şi când vorbi, vocea lui fu atât de liniştită, atât de controlată, făcând-o aproape să-şi piardă minţile.

— E timpul să arzi, zise el simplu.

CAPITOLUL 60

Pendergast ajunse în biroul lui din subsolul secţiei de poliţie şi puse dosarul pe birou. Acesta conţinea documentele solicitate de el mai devreme, la biroul evidenţelor publice ale oraşului, dar care, conform arhivarului, dispăruseră misterios cu câţiva ani în urmă. După cum se aşteptase, le găsise – pe acestea sau copii ale acestora – în fişierul din biroul de acasă al lui Henry Montebello, arhitectul care le pregătise din capul locului. Dosarul conţinea toate înregistrările referitoare la dezvoltarea iniţială a Vârfurilor – documente care, prin lege, ar fi trebuit să fie înregistrări publice: planuri, expertize, autorizaţii, hărţi de compartimentare şi planuri de gestionare a terenului.

Studiind amănunţit dosarul, Pendergast scoase mai multe dosare Manila şi le dispuse în rânduri, cu cotoarele aliniate. Ştia exact ce caută. Primele documente studiate conţineau expertiza iniţială a terenului, încheiată la mijlocul anilor 1970, cu fotografiile aferente. Acestea includeau o expertiză topografică detaliată a terenului, împreună cu un teanc de fotografii în care se vedea exact cum arătaseră valea şi crestele înainte să înceapă proiectul.

Era cât se poate de revelator.

Iniţial, valea fusese mult mai îngustă şi mai strâmtă, aproape o râpă. Pe lungimea acesteia, sculptate într-un banc de nisip la treizeci de metri deasupra pârâului cunoscut sub numele de Silver Queen Creek, se aflau rămăşiţele unui complex de prelucrare extensivă a minereurilor, construit de familia Stafford în anii 1870 – izvorul celei mai mari părţi a averii lor.

Prima clădire ridicată găzduia operaţiunea de „testare“, pentru a verifica bogăţia minereului care venea de la mină. Urmase una mult mai mare, clădirea „concentrator“, care conţinea trei instalaţii de şteampuri acţionate de abur, care zdrobeau minereul şi concentrau de zece ori argintul. Şi, în cele din urmă, topitoria în sine.

Toate cele trei operaţii generau steril sau grămezi de deşeuri de rocă. Sterilul de la toate operaţiile conţinea minerale toxice şi compuşi care se dizolvau în pânza freatică. Dar cu adevărat mortal era ultimul gen de steril – cel de la topitorie.

Topitoria Stafford din Roaring Fork folosea procesul Washoe de amalgamare. În topitorie, minereul zdrobit, concentrat era încorporat în continuare într-o pastă şi se adăugau diverse substanţe chimice… Inclusiv douăzeci şi şapte de kilograme de mercur pentru fiecare tonă de minereu concentrat procesat. Mercurul dizolva argintul – se amalgama cu acesta – şi rezulta pasta grea de pe fundul cuvei, cu

deşeuri mâloase deasupra, care erau aruncate. Argintul era recuperat prin încălzirea amalgamului într-o retortă şi prin îndepărtarea mercurului, care era recuperat prin condensare, lăsând în urmă argint brut.

Procesul nu era eficient. În fiecare ciclu, se pierdeau cam două procente de mercur. Acest mercur sfârşea undeva, iar acest undeva era sterilul aruncat în vale.

Pendergast făcu un calcul mental rapid: o pierdere de două procente însemna circa o jumătate de kilogram de mercur la fiecare tonă de concentrat prelucrat. Topitoria prelucra o sută de tone de concentrat pe zi. Prin deducţie, însemna că patruzeci şi cinci de kilograme de mercur fuseseră aruncate zilnic în mediul înconjurător – aproape două decenii, timpul în care a operat topitoria. Mercurul era o substanţă extrem de toxică, dăunătoare, care în timp putea să provoace leziuni severe şi permanente ale creierului persoanelor expuse – mai ales la copii şi, într-o măsură şi mai mare, celor nenăscuţi.

Totul adăugat unui singur aspect: Vârfurile – sau cel puţin porţiunea de proiect ridicată în vale – stătea în esenţă deasupra unui loc larg, obiect al unui Superfund[28] [28] Lege federală în Statele Unite, concepută în vederea curăţării locurilor contaminate cu substanţe periculoase, precum şi a definirii în sens larg a „poluanţilor sau contaminanţilor“ (n. tr.), cu un acvifer toxic dedesubt.

Când puse la loc documentele iniţiale, faptele se ordonară în mintea lui Pendergast. Înţelese totul cu mare claritate – totul – inclusiv atacurile incendiatoare.

Mişcându-se mult mai rapid acum, Pendergast aruncă o privire peste documentele referitoare la proiectul iniţial. Planul de management topografic vorbea despre utilizarea vastei grămezi de steril pentru umplerea râpei înguste şi crearea văii largi, atractive care exista azi. Clubul fusese construit chiar în aval de locul unde fusese topitoria veche şi în vale erau situate o duzină de case mari. Henry Montebello, arhitectul-şef, fusese responsabil de toate: demolarea ruinelor topitoriei, modificările terenului, împrăştierea sterilului într-o zonă largă, zona nivelată pentru proiectul de mai jos şi pentru club.

Şi cumnata lui, doamna Kermode, fusese un jucător important.

Interesant, se gândi Pendergast. Conacul Montebello e în cealaltă parte a oraşului şi propria casă a lui Kermode e construită sus, pe creastă, departe de zona de contaminare. Ei şi ceilalţi membri ai familiei Stafford care se aflau în spatele proiectului Vârfurile ştiuseră cu certitudine despre mercur. Îşi dădu seama că adevăratul motiv pentru care construiau un nou club şi centrul de spa – care se aflau absolut inutile – şi le situau pe locul vechiului cimitir de pe Boot Hill era, de fapt, ca să iasă din zona de contaminare.

Pendergast se mută de la un dosar Manila la altul, răsfoind documentele legate de subdiviziunile originale şi planificarea

asocierii. Loturile erau mari – minimum de zonare de opt mii de metri pătraţi –, şi, prin urmare, nu exista un sistem de apă comunitar. Fiecare avea propria fântână. Aceste case situate în vale, precum şi clubul iniţial, ar fi trebuit să ia apă din fântâni săpate direct în acviferul contaminat cu mercur. Şi, într-adevăr, exista un dosar cu permise pentru fântâni.

Pendergast se uită prin acesta. Pentru fiecare fântână era nevoie de un certificat de calitate a apei – procedura standard. Şi fiecare fântână trecuse testul: nicio contaminare cu mercur înregistrată. Fără îndoială, rezultate falsificate.

Acum veneau contractele de vânzare pentru primele case construite în Vârfurile.

Pendergast selectă acele zeci de proprietăţi din zona contaminată din vale, pentru un control special. Studie numele cumpărătorilor. Cei mai mulţi păreau să fie pensionari bogaţi. Aceste case îşi schimbaseră proprietarii de mai multe ori, mai ales că valoarea imobiliară crescuse foarte mult în anii 1990. Dar Pendergast recunoscu numele unui cuplu de cumpărători: Sarah şi Arthur Roman, soţ şi soţie. Fără îndoială, viitorii părinţi ai lui Ted Roman. Data achiziţiei: 1982.

Casa Roman fusese construită direct pe locul topitoriei, în zona cu cel mai mare grad de contaminare. Pendergast se gândi la ce zisese Corrie despre Ted. Presupunând că el era de vârsta ei, sau chiar cu câţiva ani mai în vârstă, nu exista nicio îndoială că Ted Roman fusese expus la mercur toxic în pântecele mamei sale şi crescuse într-o casă toxică, cu apă potabilă toxică, făcând duşuri toxice…

Pendergast puse înregistrările deoparte, cu o expresie îngrijorată pe chip. După o clipă, luă telefonul şi o sună pe Corrie pe telefonul celular. Îi intră direct mesageria vocală.

Sună apoi la hotelul Sebastian şi, după ce vorbi cu mai multe persoane, află că ea părăsise hotelul la scurt timp după ce i se încheiase schimbul, la unsprezece. Cu maşina, destinaţie necunoscută. Oricum, îi ceruse administratorului o hartă pentru snowmobile cu munţii din jurul Roaring Fork.

Cu ceva mai mult zel, Pendergast sună la biblioteca oraşului. Niciun răspuns. Căută numărul de-acasă al şefei bibliotecii. Când aceasta răspunse, îi explică faptul că pe douăzeci şi patru decembrie era, în mod normal, o jumătate de zi la bibliotecă, dar decisese să nu deschidă deloc, din cauza viscolului. Ca răspuns la următoarea lui întrebare, ea răspunse că Ted îi spusese, de fapt, că avea de gând să profite de ziua liberă ca să se angajeze într-una din activităţile lui favorite: să meargă cu snowmobilul în munţi.

Pendergast închise din nou telefonul. Sună pe celularul lui Stacy Bowdree, şi-i intră, de asemenea, mesageria vocală.

Pe fruntea palidă îi apăru o cută. Când închise, observă ceva ce în

mod normal ar fi văzut imediat dacă n-ar fi fost preocupat: hârtiile de pe birou îi erau în dezordine. Se uită la hârtii, mintea lui aproape fotografică reconstruind cum le lăsase. O foaie – foaia pe care copiase mesajul Comitetului celor Şapte – fusese trasă parţial afară şi hârtiile din apropiere se mişcaseră:

întâln la Ideal 11 noaptea Exact di seară ei sunt Ascunşi în Mina Crăciunului închisă pe zidul contrabandistului

Pendergast plecă rapid de la birou şi se duse la etaj, unde Iris era încă la datorie la birou.

— A fost cineva în biroul meu? întrebă el plăcut.

— O, da, zise secretara. Am dus-o pe Corrie acolo timp de câteva minute, mai devreme în după-amiaza asta. Îşi căuta telefonul mobil.

CAPITOLUL 61

Mirosul dezgustător, de putreziciune din aer păru să se intensifice când Ted flutură în jur băţul aprins. Flăcările care îi lingeau capătul începură să-l transforme în cărbuni şi el îl împinse înapoi în sobă.

— Dragostea e Focul Vieţii. Fie consumă, fie purifică, cită el încet, în timp ce răsucea băţul printre flăcări, ca şi cum cocea o bezea.

Era ceva îngrozitor – după emfaza aprinsă şi pasionată – în calmul deliberat cu care se mişca acum.

— Să ne pregătim de purificare.

Trase băţul din sobă şi-l trecu din nou dinaintea feţei lui Corrie, cu un gest ciudat de delicat, prudent, experimental acum – şi totuşi plutea atât de aproape că, deşi ea se sucise într-o parte, îi pârli părul.

Corrie încercă să-şi controleze panica galopantă. Trebuia să ajungă la el, să vorbească cu el ca să-l facă să renunţe la asta. Avea gura uscată şi-i era greu să articuleze cuvintele prin ceaţa de durere şi teamă.

— Ted, te-am plăcut. Vreau să spun că te plac. Serios. Înghiţi. Uite, lasă-mă să plec şi am să uit totul despre asta. O să ieşim împreună. Bem o bere. La fel ca înainte.

— Cum să nu?! Sigur. Ai spune orice acum.

Ted începu să râdă, un râs de nebun, imperturbabil.

Ea trase de cătuşe, dar erau strânse în jurul încheieturii mâinii, fixate bine de conductă.

— N-o să ai probleme. N-o să spun nimănui. O să uităm totul despre asta.

Ted nu răspunse. Trase ramura aprinsă deoparte, a inspectat-o îndeaproape, aşa cum cineva ar face cu un instrument înainte să-l utilizeze.

— Ne-am simţit bine împreună, Ted, şi putem să repetăm asta. Nu trebuie să faci aşa ceva. Eu nu sunt ca aceia, eu sunt doar o studentă săracă, trebuie să spăl vase la hotelul Sebastian doar ca să-mi plătesc camera! Suspină. Te rog, nu-mi face rău!

— Trebuie să te calmezi, Corrie, şi să-ţi accepţi soarta. O să fie prin foc – foc purificator. O să-ţi cureţe păcatele. Ar trebui să-mi mulţumeşti, Corrie! Îţi dau o şansă să te căieşti pentru ce-ai făcut. O să suferi şi îmi pare rău de asta, dar aşa e cel mai bine.

Oroarea a aşa ceva, certitudinea că Ted spunea adevărul îi puseră un nod în gât.

El se trase înapoi şi se uită în jur.

— Mă jucam în toate tunelurile astea când eram mic.

Vocea lui era diferită acum – era îndurerată, ca a cuiva care făcea o treabă necesară, dar neplăcută.

— Ştiam fiecare centimetru al clădirii minei de aici. Ştiu toate astea ca pe propria palmă. Asta e copilăria mea, chiar aici. Aici a început şi aici o să se încheie. Pe uşa aia ai venit? Aia era intrarea spre locul meu de joacă. Minele astea – erau un loc de joacă *magic*.

Tonul lui devenise încărcat de nostalgie şi Corrie avu un moment de speranţă. Dar apoi, cu o rapiditate cumplită, atitudinea lui se schimbă complet.

— Şi *uite ce-au făcut!*

Asta ieşi ca un ţipăt.

— Uite! Ăsta a fost un oraş frumos odată. Prietenos. Toată lumea socializa. Acum e o blestemată de capcană pentru turişti miliardari… miliardarii şi toţi linguşitorii, lingăii, lacheii lor. Oameni ca tine! Ca tine…!

Vocea lui răsuna în spaţiul întunecos, înecat temporar de sunetul viscolului, vântului, lemnului gemând.

Corrie începu să-şi dea seama, cu un fel de finalitate îngrozitoare, că nimic din ce ar fi putut să spună n-avea niciun efect.

Pe cât de repede venise, izbucnirea trecu din nou. Ted deveni brusc tăcut. O lacrimă îi umplu un ochi, prelingându-i-se încet pe obraz.

Luă arma de pe masă şi şi-o îndesă la betelie.

Fără să se uite la ea, se întoarse brusc pe călcâie şi se îndepărtă cu paşi mari în afara razei ei vizuale, într-o zonă întunecată în spatele motorului pompei. Apoi nu mai văzu decât capătul băţului său arzând, dansând şi plutind în întuneric, slăbind încet, până când dispăru.

Aşteptă. Totul era tăcut. Dacă plecase? Asta era greu de crezut. Speranţa reveni în grabă. Unde plecase? Se uită în jur, încordându-se să vadă în întuneric. Nimic. Ba nu – ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat. Nu plecase cu adevărat. Probabil că era undeva în jur. Şi apoi simţi un damf slab de fum. Dintr-o sobă? Nu. Se tensionă, uitându-se încolo şi-ncoace în întuneric, cu durerea din mână, coaste şi gleznă uitată dintr-odată. Veni mai mult fum – şi apoi, brusc, cu mult mai mult. Şi acum văzu o strălucire roşiatică în cealaltă parte a motorului pompei.

— Ted!

Din beznă apăru brusc o pată de flăcări şi apoi alta, şerpuind în sus pe peretele îndepărtat, răspândindu-se cu sălbăticie.

Ted dăduse foc vechii clădiri.

Corrie strigă, zbătându-se din nou în cătuşe. Flăcările se înteţiră cu o viteză teribilă, ridicând nori mari de fum înţepător. Un vuiet crescu în intensitate, până când fu atât de feroce că deveni o vibraţie în aer. Ea simţi brusc căldura pe faţă.

Totul se întâmplase în doar câteva secunde.

— Nu! Nu! ţipă ea.

Şi apoi, în strigătele ei înnebunite, văzu silueta înaltă a lui Ted încadrată în uşa încăperii ponosite pe care venise ea. Vedea uşa deschisă spre mina Sally Goodin, cu tunelul de drenare a apei întinzându-se în întuneric. Stătea perfect nemişcat, cu ochii la foc, aşteptând. Şi pe măsură ce acesta devenea mai luminos şi mai puternic, ea îi vedea expresia de pe faţă: una de încântare pură, necruţătoare.

Corrie strânse ochii pentru o clipă, se rugă – se ruga pentru prima dată în viaţa ei – pentru un sfârşit rapid şi îndurător.

Şi apoi, când flăcările începură să lingă totul în jur, consumând clădirea de lemn pe toate laturile, aducând cu ele o căldură insuportabilă, Ted se întoarse şi dispăru în munte.

Flăcările explodară peste tot în jurul lui Corrie, atât de tare, că nu putu să-şi audă nici chiar propriile ţipete.

CAPITOLUL 62

La ora trei după-amiază, Mike Kloster îşi trase snowcat-ul VMC 1500 cu opt lame hidraulice de frezare în şopronul de echipament, pregătindu-l pentru noaptea care urma. În ultimele patruzeci şi opt de ore căzuseră cincizeci de centimetri de zăpadă, şi cel puţin încă douăzeci erau pe drum. Avea să fie o noapte lungă – şi era pur şi simplu Ajunul Crăciunului.

Pornind căldura din cabină, lăsă maşina să se încălzească în timp ce el trase cadrul de remorcare şi începu să-l fixeze în spate. Când se aplecă peste cârlig, simţi o prezenţă în spatele lui. Se îndreptă din nou, se întoarse şi văzu o siluetă bizară apropiindu-se, încotoşmănată într-un palton negru şi cu pălărie moale de fetru, purtând bocanci grei. Arăta aproape ca un clovn.

Tocmai voia să facă o glumă, când privirea îi căzu pe faţa bărbatului. Era la fel de rece şi de palidă ca peisajul înconjurător, cu ochi ca nişte bucăţi de gheaţă, şi vorbele se stinseră în gâtul lui Kloster.

— Hei, asta e o zonă restricţionată… începu el, dar bărbatul deja scotea ceva din palton, un portofel uzat din piele de aligator, care se deschise scoţând la iveală o insignă.

— Agent Pendergast. FBI.

Kloster se uită la insignă.

— FBI? Pe bune?

Dar înainte chiar să răspundă, bărbatul continuă:

— Numele, te rog.

— Kloster. Mike Kloster.

— Domnule Kloster, desfă dispozitivul imediat şi urcă în cabină. O să mă duci pe munte.

— Păi, ştiţi, trebuie să primesc un soi de autorizaţie înainte…

— Ai să faci cum îţi spun, altfel o să fii acuzat de obstrucţionarea unui ofiţer federal.

Tonul vocii lui era atât de categoric şi atât de convingător, că Mike Kloster decise să facă exact ce zicea omul.

— Da, domnule.

Decupla cadrul de remorcare şi se urcă în cabină, alunecând în spatele volanului. Bărbatul se sui pe locul pasagerului din dreapta, cu mişcări remarcabil de agile dată fiind ţinuta greoaie.

— Mm, unde mergem?

— La Mina Crăciunului.

— Unde-i asta?

— E deasupra vechiului complex de mine Cercul Contrabandistului, unde se află clădirea pompei Irlanda.

— A, sigur. Ştiu unde e.

— Atunci dă-i drumul, te rog. Repede.

Kloster băgă în viteză, ridică lama frezei din faţă şi începu să urce pantele. Se gândi să-l cheme prin radio pe şeful lui, să-i spun ce se întâmplă, dar decise să n-o facă. Tipul era ca o durere în fund şi ar fi putut doar să facă mare tam-tam. Era mai bine să-i spună după. Pasagerul lui era de la FBI, la urma urmelor, şi ce scuză mai bună voia?

În timp ce urcau, curiozitatea începu să pună stăpânire pe Kloster.

— Şi, despre ce e vorba? întrebă el pe un ton prietenos.

Bărbatul palid nu răspunse. Nu părea să fi auzit.

VMC-ul avea un sistem de sunet minunat şi iPod-ul lui Kloster era conectat şi gata de funcţionare. Întinse mâna să-l pornească.

— Nu, zise bărbatul.

Kloster îşi trase mâna ca şi cum fusese muşcat.

— Fă chestia asta să meargă mai repede, te rog.

— Păi, nu e făcut să ajungă la peste trei mii de rotaţii pe minut…

— Ţi-aş mulţumi să faci cum am zis.

— Da, domnule.

Acceleră, mişcând freza un pic mai repede în sus pe munte.

Începuse din nou să ningă şi acum bătea şi vântul. Fulgii erau dintre cei mici, de soiul pelete BB – în urma experienţei îndelungate, Kloster ştia toată varietatea de fulgi de zăpadă – şi loveau şi ciocăneau zgomotos în parbriz. Kloster porni ştergătoarele şi puse luminile pe faza lungă. Mănunchiul de raze străpungeau aerul cenuşiu, cu pelete de zăpadă sclipind printre ele. La trei şi jumătate deja începea să se întunece.

— Cât timp? întrebă bărbatul.

— Cincisprezece minute, poate douăzeci, până la clădirile miniere. Nu cred că pot să ajung mai sus cu maşina asta – pârtiile sunt prea abrupte deasupra Cercului Contrabandistului. Şi pericolul de avalanşă e destul de mare. Pun pariu că o să fie avertizare de avalanşă pentru toată ziua de Crăciun, cu zăpada asta nouă.

Îşi dădu seama că bombănea – omul ăsta sigur îi dădea emoţii –, dar, din nou, agentul nu păru nici măcar să fi auzit.

În vârful pârtiei de schi, Kloster o luă pe drumul de serviciu, care ducea în vârful crestei, unde se alătură reţelei de trasee de snowmobil. Ajungând la trasee, fu surprins să vadă urme proaspete de snowmobil. Oricine ar fi fost era cu adevărat pasionat, dacă se aventurase într-o zi ca asta. Continuă, întrebându-se doar ce naiba căuta pasagerul lui…

Şi apoi văzu ceva deasupra molizilor întunecaţi. O strălucire sus, pe munte. Încetini instinctiv, uitându-se. Agentul FBI văzu şi el.

— Ce-i asta? întrebă el brusc.

— Nu ştiu.

Kloster îşi miji ochii. Zări dincolo şi deasupra copacilor, partea superioară a Cercului Contrabandistului. Pantele abrupte şi vârfurile erau scăldate într-o pâlpâire galbenă strălucitoare.

— Se pare că e un foc.

Omul palid se aplecă, prinzându-se de tabloul de bord, cu ochii atât de strălucitori şi de severi, că-l speriară pe Kloster.

— Unde e?

— La naiba, aş zice că în complexul ăla minier vechi.

Chiar în timp ce priveau, lumina crescu în intensitate, iar acum Kloster văzu fumul întunecat ridicându-se în viscol.

— Repede. *Acum.*

— Da, sigur.

Kloster chiar se grăbi de data asta, VMC-ul agitându-se peste zăpadă la viteză maximă – doar treizeci de kilometri pe oră, dar extrem de rapid pentru o freză greoaie.

— Mai repede.

— E limitat, îmi pare rău.

Chiar când luă ultima curbă înainte de linia copacilor, el văzu că focul din cerc era mare. Imens, de fapt. Flăcările se înălţau cel puţin trei metri, trimiţând în sus coloane înalte de scântei şi fum negru, groase ca o erupţie vulcanică. Probabil că era clădirea motorului de pompă Irlanda însăşi – nimic altceva de-acolo nu era suficient de mare ca să producă un aşa infern. Chiar şi aşa, nu putea să fie un incendiu natural – nimic natural nu s-ar fi răspândit atât de repede şi de violent. Kloster îşi dădu seama că asta era pesemne lucrarea piromanului şi simţi o împunsătură de teamă, care nu fu calmată de concentrarea ciudată a omului de lângă el. Ţinu pedala la podea.

Ultimii copacii butucănoşi alunecară pe lângă ei şi ajunseră acum pe creasta goală. Zăpada era mai puţin adâncă aici, din cauza vântului care o răscolea, şi Kloster reuşi să mai adauge câţiva kilometri pe oră. Dumnezeule, era ca un pârjol acolo, cu nori de fum în formă de ciupercă şi flăcări pârjolind cerul, şi el îşi închipui că îi aude chiar şi sunetul peste urletul motoarelor diesel.

Trecură de ultima parte a crestei şi se îndreptară pe buză spre valea care se ridica deasupra. Zăpada deveni mare din nou şi VMC-ul se zbătu făcându-şi drum înainte. Se îndepărtară de buză şi Kloster opri instinctiv. Era, într-adevăr, clădirea Irlanda şi ardea atât de repede, atât de furios, că nu mai rămăsese decât un schelet de lemn în flăcări – care, chiar în timp ce ei se uitau, se prăbuşi cu un zgomot furtunos de fisurare, ridicând o cascadă colosală de scântei. Pompa Irlanda rămase singură, goală, cu vopseaua cojită şi scoţând fum.

Incendiul începu să se stingă la fel de rapid cum izbucnise: când

clădirea se prăbuşi, în molozul arzând căzură grămezi uriaşe de zăpadă de pe acoperiş, ridicând dâre de abur volatil.

Kloster privi total neaşteptata incendiere a clădirii, uimit de violenţa scenei.

— Mergem mai aproape, ordonă bărbatul.

Acesta mişcă freza înainte. Cadrul de lemn ardea cu o viteză remarcabilă, iar cascada de zăpadă de la acoperiş şi viscolul continuu atenuau ce mai rămăsese din foc. Niciuna dintre celelalte clădiri nu arse – acoperişurile lor încărcate de zăpadă le protejau de incredibila ploaie de scântei care cădea în jurul lor ca rămăşiţele a nenumărate focuri de artificii.

Kloster duse cat-ul între vechile structuri miniere.

— Numai până aici pot să merg, zise el.

Dar, în loc să înceapă discuţia în contradictoriu pe care o aştepta el, omul palid deschise pur şi simplu uşa şi coborî. Kloster privi, mai întâi uimit şi apoi îngrozit, cum bărbatul se îndreaptă spre rămăşiţele fumegânde, linse de foc ale structurii şi le dă ocol încet, ca o panteră, aproape – mult prea aproape.

Pendergast privi scena infernală. Aerul din jurul lui era încărcat de scânteile care cădeau amestecate cu fulgi de zăpadă, pudrându-i pălăria şi paltonul, şuierând în umezeală. Motorul şi toate conductele acestuia scăpaseră intacte, dar clădirea era complet distrusă. Din sute de cuiburi mici de căldură se ridicau nori de fum şi aburi, şi scândurile zăceau împrăştiate în jur, şuierând şi fumegând, cu limbi de foc pâlpâitoare ici-colo. Era o duhoare usturătoare, împreună cu adiere de altceva: păr pârlit şi carne arsă. Acum nu se auzea decât şuieratul uşor al aburului, trosnetul şi pocnetul focurilor izolate şi sunetul vântului gemând printre ruine.

Făcu un circuit în jurul perimetrului focului. Era îndeajuns de multă lumină pentru a vedea totul, de la numeroasele focuri pe cale să se stingă.

La un moment dat se opri brusc. Apoi, mişcându-se foarte încet, păşi mai adânc în zona de incendiu, ridicându-şi fularul ca să-şi acopere gura împotriva fumului usturător. Strecurându-se printre conducte şi supape, păşind pe podeaua crăpată de ciment, plină de cuie şi sticlă, se apropie de ceea ce-l oprise din mers. Semăna cu un buştean lung, negru şi, de asemenea, şuiera şi fumega. Pe măsură ce se apropie, i se confirmă că erau rămăşiţele unui trup uman, care fusese încătuşat de un set de conducte. Chiar dacă braţul arsese, iar corpul căzuse pe podea, în cătuşe rămăsese o mână carbonizată, cu degetele încârligate ca picioarele unui păianjen mort, cu oasele înnegrite dezlipite de unde ar fi fost să fie încheietura mâinii.

Pendergast se lăsă în genunchi. Cu o mişcare involuntară, ca şi cum

toată forţa îi secase dintr-odată din corp, se lăsă în jos împotriva propriei voinţe. Capul îi căzu în faţă şi mâinile i se împreunară. Din gură îi ieşi un sunet – mic, abia audibil, dar, de netăgăduit, produsul unei dureri mai presus de cuvinte.

CAPITOLUL 63

Pendergast nu zăbovi mult peste corpul carbonizat. Se ridică, o siluetă înaltă printre ruinele fumegânde, privirea lui rece trecând în revistă rămăşiţele arse ale clădirii pompei. Pentru o clipă, rămase imobil ca o statuie, doar cu cei doi ochi palizi explorând scena, oprindu-se ici-colo ca să descopere vreun detaliu invizibil.

Trecu un minut. Şi apoi ochii lui se întoarseră spre cadavru. Se căută în palton, îşi luă Coltul Les Baer 1911, îi scoase magazia, o verifică, o împinse la loc şi îndesă un glonţ în cameră. Arma îi rămase în mâna dreaptă. Apoi începu să înainteze, cu o lanternă mică apărându-i în mâna cealaltă.

Căldura focului topise o mare parte din zăpada din imediata vecinătate a zonei, lăsând bălţi de apă şi, ici-colo, chiar expusese iarba maronie, care acum era reacoperită rapid cu zăpadă.

Făcu un circuit al clădirii ruinate, privind prin zăpada care cădea, păşind peste nenumăratele grămezi de moloz carbonizat şi fumegând. Se lăsa întunericul şi zăpada îi cădea groasă pe umeri şi pe pălărie, făcându-l să pară o fantomă rătăcitoare.

În partea opusă a zonei devastate, unde începeau să se ridice flancurile muntelui, se opri să examineze o uşiţă arsă din lemn, care acoperea ceea ce părea a fi o intrare în tunel.

După o clipă, îngenunche şi examină mânerul, terenul din apropiere şi apoi uşa în sine. Apucă de mâner şi încercă uşa, descoperind că era încuiată din interior – blocată, se părea.

Pendergast se ridică şi – luându-şi avânt –, trase un şut puternic în uşă. Apucă bucăţile sparte şi le smulse cu forţa mâinilor sale, aruncându-le deoparte. Pe cât de repede veni violenţa furioasă, tot aşa şi trecu. Îngenunche, luminând în interior. Fasciculul dezvălui un tunel de drenare a apei gol, dând direct în munte.

Întoarse lumina spre pământ. Existau târşâieli proaspete de picioare şi diferite urme confuze în ţărână, atât venind, cât şi plecând. Un moment de pauză… şi apoi se puse brusc în mişcare, furişându-se de-a lungul conductei lin ca o felină, cu paltonul fluturându-i în spate, cu Coltul din mână strălucind slab în întuneric.

Conducta se încheia într-un mic flux de apă care întrerupea urmele. Mergând înainte, Pendergast ajunse la o intersecţie. Continuă. Ajunse la alta, iar apoi – încercând să gândească la fel ca prada sa – o luă drept, unde tunelul îşi schimba brusc panta şi urca abrupt la un nivel superior. Tunelul continuă patru sute de metri adânc în munte, până când dădea în ce fusese odată un filon mineral complex, lat de poate

trei metri. Acest filon împărţea aproape imediat tunelul într-un furnicar de puţuri, spaţii strâmte şi firide, spaţii rămase după ce vechile operaţii miniere scoseseră fiecare vână şi cuib al unei mase de minereu complex ce fuseseră înşirate ici şi colo, prin inima muntelui.

Pendergast se opri. Înţelese că prada lui anticipase urmărirea şi îl condusese chiar în acest loc: acest labirint de tuneluri, unde el, dispunând de cunoaşterea superioară a complexului, era, fără îndoială, în avantaj.

Pendergast simţi că era foarte probabil ca prezenţa să-i fi fost deja remarcată. Cursul prudent al acţiunii ar fi fost să se retragă şi să se întoarcă cu ajutoare. Dar n-avea să facă asta. Deloc. Prada lui ar fi putut să se folosească de o asemenea întârziere ca să scape. Şi, în plus, l-ar fi privat pe Pendergast de ce voia atât de tare să facă, încât putea să-i simtă gustul de fiere în gură.

Reduse lumina şi ascultă. Simţul nefiresc de acut al auzului sesiză mai multe sunete – picurare constantă a apei, circulaţie slabă a aerului, tic-tic ocazional al tasării stâncii şi scâncet uşor al lemnului.

Dar nu era nicio lumină, niciun sunet sau parfum indicator. Şi totuşi, simţea, ştia, că prada lui – Ted Roman – era aproape şi foarte conştient de prezenţa lui.

Aprinse lumina din nou şi cercetă zona înconjurătoare.

O mare parte a stâncii din secţiunea asta a minei era putredă, plină de crăpături şi brazde şi proptită cu lemne, ca s-o susţină. Păşi peste un element vertical, scoase un cuţit din buzunar şi-l înfipse în lemn. Acesta se scufundă în proptea ca în unt, până-n plăsele. Îl scoase şi-l folosi drept pârghie în lemn, scoţând bucăţi mari, transformate în praf. Lemnul era slăbit temeinic de putregai uscat. N-ar fi fost greu să-l pună jos, dar asta ar fi dus la consecinţe imprevizibile.

Încetă să se mişte şi încremeni, ascultând. Auzi un sunet slab, căderea unei pietricele. Era imposibil, în spaţiile cu ecou, să spună dincotro venea. I se părea aproape deliberat, o şicană. Aşteptă. Un alt sunet de piatră pe piatră. Şi acum ştiu cu siguranţă că Ted Roman se juca fără teamă cu el.

O greşeală fatală.

Cu lumina aprinsă, purtându-se de parcă n-ar fi auzit nimic, nu suspecta nimic, Pendergast alese un tunel la întâmplare şi porni pe acesta. După câţiva paşi se opri să se debaraseze de paltonul voluminos, de mănuşi, pălărie şi de alte lucruri într-un firidă retrasă. Era mult mai cald aici, adânc în mină – şi paltonul era prea incomod pentru treaba care îl aştepta.

Tunelul se răsucea şi se întorcea, cobora şi se ridica, se împărţea şi se reîmpărţea. Mai multe tuneluri mici, opriri şi puţuri se bifurcau în direcţii ciudate. Vechiul echipament de exploatare minieră, scripeţi, cuşti, cabluri, găleţi, cărucioare şi frânghii putrede, era împrăştiat, în

diferite stadii de degradare. În mai multe puncte, puţurile verticale erau prăbuşite în întuneric.

Pendergast cercetă toate astea cu atenţie, luminând pereţii descendenţi şi testând adâncimile prin lăsarea unei pietricele să cadă.

La un puţ zăbovi ceva mai mult. Fu nevoie de două secunde ca pietricica să lovească fundul. Un calcul mental rapid indică faptul că distanţa ar fi fost de douăzeci de metri sau circa şaizeci de picioare. Suficient. Examină stânca din care era alcătuit peretele puţului şi constată că era dură, solidă, cu destule puncte de sprijin adecvate: potrivită pentru scopul pe care-l avea în minte.

Apoi, făcând un ocol al puţului, se împiedică şi căzu, lanterna se rostogoli pe jos cu un zăngănit şi se stinse. Cu o înjurătură, Pendergast aprinse un chibrit şi încercă să înconjoare marginea puţului, dar chibritul se stinse, arzându-i degetele, şi îl scăpă cu altă înjurătură murmurată. Se ridică şi încercă să aprindă alt chibrit. Acesta sfârâi şi el mai făcu câţiva paşi, dar se mişcă prea repede acum, şi lumina se stinse din nou, chiar la marginea gropii adânci. Alunecă, dar se prinse de o stâncă slăbită de pe margine, scoţând un strigăt în timp ce cădea peste. Degetele lui puternice se apucară de o fisură chiar de sub marginea puţului şi îşi legănă corpul în aşa fel încât rămase suspendat în golul întunecat, în afara vederii din tunelul de deasupra. Îşi întrerupse brusc strigătul când piatra dislocată se prăbuşi pe fund.

Linişte. Balansându-se, găsi un sprijin pentru degetele de la picioare, cu genunchi bine flexaţi, oferindu-i efectul de pârghie de care avea nevoie. Aşteptă, agăţat de marginea puţului, ascultând cu atenţie. Curând, îl auzi pe Roman venind cu grijă prin tunel. Fasciculul unei lanterne sclipi peste buza puţului, în timp ce sunetul paşilor se opri. Apoi, foarte încet, îl auzi avansând spre groapă. Când îl simţi insinuându-se spre marginea sub care era el ascuns, muşchii lui Pendergast se încordară. O clipă mai târziu, apăru faţa lui Roman, cu ochii sălbatici injectaţi, cu lanterna într-o mână şi pistolul în cealaltă.

Descolăcindu-se ca un şarpe, Pendergast se săltă în sus şi-l apucă pe Roman de încheietura mâinii, îmbrâncindu-l înainte şi trăgându-l spre hău. Cu un ţipăt de surpriză şi consternare, Roman se trase în spate, arma şi lanterna alunecându-i pe solul pietros, în timp ce îşi folosea ambele mâini ca să pareze atacul şi să contracareze trasul. Era extrem de puternic şi de rapid, în mod surprinzător, şi reuşi să corecteze dezechilibrul brusc şi să-şi consolideze poziţia, lovindu-l pe Pendergast în antebraţ cu un răcnet furios ca de urs. Dar agentul ajunse fulgerător sus şi peste margine, şi Roman se poticni înapoi. Pendergast ridică propria armă să tragă, însă acum era întuneric şi Roman, anticipând împuşcătura, se aruncă într-o parte. Glonţul ricoşă inofensiv pe podeaua de piatră, dar fulgerul descărcării trădă poziţia lui Roman. Pendergast trase din nou, dar acum bliţul din gura armei nu relevă

nimic. Roman dispăruse.

Pendergast se căută în costum şi scoase lumina de rezervă: un LED portabil. Roman părea să se fi lansat într-un filon îngust, cu tavan jos, care se înclina abrupt din tunelul principal. Căzând în genunchi, Pendergast se târî în filon şi-l urmări. Îl auzea pe Roman în faţă, alergând panicat, poticnindu-se de-a lungul pasajului scund, gâfâind de frică. Se părea că şi el avea o a doua lumină. Pendergast zărea o strălucire intermitentă în întunericul filonului din faţă.

Necruţător, Pendergast îşi urmări prada. Dar, oricât de tare se străduia, Roman rămânea cu mult înainte. Tânărul era în formă fizică foarte bună şi avea avantajul că ştia tunelurile, complexitatea lor fantastică doar adăugându-se la agilitatea lui. Pendergast făcea ceva mai mult decât să se mişte orbeşte, urmând sunetul, lumina, şi – uneori – urmele.

Apoi, Pendergast intră într-o zonă de tuneluri mari, fisuri şi coşuri de fum verticale, căscate. Totuşi, îl urmări cu intensitate obsesivă.

Pendergast ştia că Roman îşi pierduse arma şi era în stare de panică. Agentul îşi păstrase arma şi minţile. Ca să-i sporească teroarea lui Roman şi să-l ţină agitat, agentul trăgea când şi când câte un glonţ în direcţia fugarului, glonţul pocnind şi şuierând când ţâşnea prin tunelurile din faţă. Erau puţine şanse să-l lovească pe Roman, dar nu asta era intenţia lui: zgomotul asurzitor al armei şi ricoşeul terifiant al glonţului produceau efectul psihologic dorit.

Roman părea că merge undeva şi curând deveni clar – pe măsură ce aerul din tuneluri deveni tot mai proaspăt şi mai rece – că voia să iasă afară. În viscol… unde Pendergast, după ce-şi lepădase paltonul, ar fi fost într-un dezavantaj suplimentar. Poate că Ted Roman era cuprins frică – dar reuşea să gândească şi să facă strategii.

Câteva minute mai târziu, suspiciunile lui Pendergast se confirmară: dădu un colţ şi drept în faţă văzu un perete de oţel ruginit cu o uşă deschisă în el, legănându-se în vânt, iar sunetul viscolului umplu calea spre intrare. Grăbindu-se spre uşă, Pendergast îşi camuflă lumina. Totul era întunecat. Se aşternuse noaptea. Lumina slabă dezvălui o intrare în mină, cu postament spart, şi panta povârnită a cercului, coborând într-un unghi de cincizeci de grade. Fasciculul nu bătea departe, cu toate astea zări urmele lui Roman în zăpada adâncă, mişcându-se greoi în viscol. Mai departe dedesubt, prin întuneric, desluşi un grup de repere incandescente – rămăşiţele arzând mocnit ale clădirii pompei – şi luminile snowcat-ului care mergea la ralanti din apropiere.

Stinse lumina. Vedea doar slab strălucirea săltată a lanternei lui Roman coborând panta abruptă, la circa o sută de metri într-o parte. Omul se mişca încet. Pendergast ridică arma. Avea să fie o împuşcătură extrem de dificilă, din cauza vânturilor puternice şi

complicaţiei date de altitudine. Cu toate astea, Pendergast ţinti atent lumina ezitantă, ca să compenseze mental gradul de deviere datorat vântului şi panta. Foarte încet, apăsă pe trăgaci. Trase spre versantul muntelui, sunetul ecourilor rostogolindu-se înapoi din mai multe direcţii.

O ratare.

Silueta se menţinea în mişcare, mai repede acum, coborând cu greu, ieşind tot mai mult în afara bătăii armei. Pendergast, fără îmbrăcăminte de iarnă, n-avea nicio speranţă să recupereze decalajul.

Ignorând zăpada care-i înţepa faţa şi vântul nesănătos care-i pătrundea prin costum, Pendergast ochi din nou şi trase, ratând din nou. Şansa de-a lovi devenise zero.

Dar apoi – în timp ce ţintea pentru a treia oară – auzi ceva. O fisurare înăbuşită, urmată de un huruit de joasă frecvenţă.

Deasupra şi în faţa lui Pendergast, suprafaţa de zăpadă grea se fractura în plăci mari, plăcile se detaşau şi alunecau la vale, încet la început, apoi tot mai repede şi mai repede, rupându-se şi rostogolindu-se în haos. Era o avalanşă, declanşată de zgomotul împuşcăturilor sale şi, fără îndoială, de mişcările lui Roman însuşi. Cu un vuiet în creştere, frontul turbulent de zăpadă trecu vijelios pe lângă intrarea în mină. Aerul deveni dintr-odată opac, plin de zăpadă spulberată, violent şi rafala acestuia îl aruncă pe Pendergast înapoi când trecu bubuind pe lângă el.

În treizeci de secunde, vuietul se diminuă. Fusese o mică alunecare. Panta dinaintea lui Pendergast era acum un cuprins curat de zăpadă adâncă, reziduală, fluxuri din aceasta alunecând de pe munte în mici râuri.

Totul era tăcut, cu excepţia urletului vântului.

Pendergast se uită în jos după lanterna săltăreaţă a lui Roman. Nu era nimic acum, decât o întindere de zăpadă sfărâmată. Nu existau semne de mişcare. Niciun strigăt de ajutor – nimic.

Pentru o clipă, Pendergast doar se uită în jos, în întuneric. Pentru scurte momente – cât furia sângelui care pusese stăpânire pe el încă îi pulsa prin vine –, se încruntă contemplând dreptatea făcută. Dar chiar în timp ce privea, furia i se atenuă. Era ca şi cum avalanşa îi degresase mintea, limpezind-o. Se opri să se gândească la ceva ce, în subconştient, deja înţelesese, până când vederea cadavrului ars al lui Corrie îi ştersese toată logica din minte: Ted Roman era şi el o victimă la fel de mult ca şi Corrie însăşi. Adevăratul rău era în altă parte.

Cu un strigăt înăbuşit, sări de la intrarea în mină în zăpadă şi se zbătu în jos pe pantă, fără palton, alunecând şi mergând greu spre locul unde avalanşa se îngrămădise de-a lungul părţii de sus a cercului. Îi luă câteva minute până acolo şi, în momentul în care ajunse la faţa locului, era pe jumătate îngheţat.

— Roman! ţipă el. Ted Roman!

Niciun răspuns, doar vântul.

Apoi, Pendergast îşi puse o ureche în zăpadă ca să asculte. Abia puţin, auzi un sunet ciudat, înăbuşit, înfricoşător, aproape ca o vacă zbierând: *Muuuuuuuu muuuuuu, muuuu muuuu.*

Părea să vină de la marginea zăpezii sfărâmate. Mişcându-se într-acolo în frigul amarnic, Pendergast începu să sape frenetic, cu mâinile goale. Dar zăpada era compactată de presiunea avalanşei, mâinile lui fiind inadecvate sarcinii. Fără jachetă sau căciulă, cu frigul pătrunzându-i în piele, slăbi şi mâinile îi amorţiră, devenind inutile.

Unde era Roman? Ascultă din nou, plasându-şi urechea de zăpada tare, încercând să-şi încălzească mâinile.

Muuu… muuu…

Devenea rapid tot mai slab. Omul se sufoca.

Săpă şi săpă, şi apoi se opri să asculte din nou. Nimic. Şi apoi văzu cu coada ochiului o lumină urcând pe pantă. Ignorând-o, continuă să sape. O clipă mai târziu, o pereche de mâini puternice le luă pe ale lui şi le trase uşor deoparte. Era Kloster, operatorul de pe snowcat, cu o lopată şi o tijă lungă în mâini.

— Hei, zise el. Hei, uşor. O să vă sinucideţi.

— E un om acolo jos, icni Pendergast. Îngropat.

— L-am văzut. Du-te jos, la cat, înainte să mori îngheţat. Nu poţi să faci nimic. O să am eu grijă de asta.

Omul începu să sondeze cu tija prin sfărâmăturile avalanşei, vârând-o în zăpadă, lucrând rapid şi expert. Mai făcuse aşa ceva înainte. Pendergast nu se duse la cat, ci rămase în apropiere, uitându-se şi tremurând.

După câteva momente, Kloster se opri, palpă mai prudent într-o zonă mai restrânsă, apoi începu să sape cu lopata. Lucra cu energie şi eficienţă, şi în câteva minute expuse o parte din trupul lui Roman. Câteva minute de muncă extrem de rapidă descoperiră faţa.

Pendergast se apropie, în timp ce lumina omului trecea peste asta. Zăpada era îmbibată de sânge peste tot în jurul capului, craniul era parţial strivit, gura deschisă ca într-un ţipăt, dar complet astupată cu zăpadă, ochii larg deschişi şi înnebuniţi.

— S-a dus, zise Kloster.

Puse un braţ pe Pendergast să-l echilibreze.

— Ascultaţi, am să vă duc înapoi la cat acum, ca să vă încălziţi – altfel, vă duceţi după el.

Pendergast dădu din cap fără cuvinte şi-şi permise să fie ajutat să ajungă prin zăpada adâncă la cabina maşinii care mergea la ralanti.

CAPITOLUL 64

La aproape un kilometru distanţă, pe versantul estic, mai puţin înalt, al cercului, se deschise o uşă de metal de la intrarea într-un tunel al minei. Câteva clipe mai târziu, o siluetă ieşi clătinându-se, trăgând un picior, sprijinindu-se într-un băţ şi tuşind violent. Silueta se opri în deschiderea minei, se clătină, se aplecă pe o proptea de lemn, apoi se îndoi scuturată de alt acces de tuse.

Silueta alunecă încet, incapabilă să se menţină pe picioare, şi sfârşi în zăpadă, sprijinită de lemnul vertical.

Era ea. Aşa cum se aşteptase el. Ştia că avea să iasă la un moment dat – şi ce ţintă perfectă era. Nu se ducea nicăieri, iar el avea tot timpul din lume să-şi pregătească împuşcătura.

Lunetistul, ghemuit în uşa unei vechi colibe de minerit, îşi luă Winchesterul 94 de pe umăr, manevrând pârghia ca să introducă un glonţ în cameră, apoi fixându-şi arma în umăr, ţintind prin cătare. Deşi se lăsase întunericul, era încă suficientă lumină ambientală pe cer ca să plaseze cursorul pe forma ei întunecată, prăbuşită. Fata părea deja într-o stare destul de proastă: cu părul pârlit, cu faţa şi hainele negre de fum. Se gândi că măcar una dintre împuşcăturile lui anterioare îşi atinsese ţinta. În timp ce-o urmărise prin tuneluri, văzuse picături mari de sânge. Nu era sigur unde o lovise, dar un glonţ dum-dum de 0.30-30 nu era o glumă, oriunde ar fi lovit.

Lunetistul nu înţelegea de ce era ea aici, de ce snowcat-ul urcase pe munte sau de ce arsese clădirea pompei. Nici n-avea nevoie să ştie. Nu era treaba lui în ce rahat nebun era ea implicată. Montebello îi dăduse o misiune şi-l plătise bine s-o îndeplinească – extrem de bine, de fapt. Instrucţiunile lui fuseseră, de fapt, simple: sperie fata pe nume Corrie Swanson, ca să plece din oraş. Dacă nu pleacă, omoar-o. Arhitectul nu-i zisese nimic mai mult, iar el nu voia să ştie nimic mai mult.

Împuşcătura prin geamul maşinii nu dăduse roade. Decapitarea javrei nu dăduse roade – deşi el îşi reamintea scena cu o anumită duioşie. Fusese mândru de tabloul pe care-l amenajase, de biletul din gura câinelui mort – şi era dezamăgit şi surprins că acesta n-o speriase. Se dovedise a fi o căţea curajoasă. Dar nu mai părea atât de curajoasă acum, căzută peste scândură, pe jumătate moartă.

Venise momentul. O urmărise aproape încontinuu de treizeci şi şase de ore, aşteptând o oportunitate. Ca vânător expert, ştia valoarea răbdării. Nu mersese prea bine în oraş sau la hotel. Dar când plecase la Vârfurile, furase un snowmobil şi o luase în sus, pe munte, spre cine ştie ce misiune nebunească, el pusese mâna pe oportunitate ca pe un

cadou. Împrumutase şi el un snowmobil şi o urmase. Adevărat, se dovedise neobişnuit de plină de resurse – chestia aia cu şerpii-cu-clopoţei din tunel îl încurcase serios. Dar găsise altă cale de ieşire din mină şi – când descoperise că snowmobilul ei era încă acolo – hotărâse să rămână în preajmă. Se poziţionase un pic mai jos pe munte, în întunericul unei barăci de minerit, o fundătură care oferea o vedere excelentă a celor mai multe dintre vechile galerii şi intrări în tunel de deasupra cercului. Dacă ea era încă în interiorul muntelui, raţionă el, avea să iasă în cele din urmă din acelea. Sau, poate, din Mina Crăciunului, unde lăsase snowmobilul. În orice caz, ar fi trebuit să treacă pe lângă el pe drumul în jos.

Şi acum, iat-o. Şi într-un loc bun, departe de activitatea din jur şi de deasupra, unde ardea clădirea pompei şi era parcat snowcat-ul. Cineva trăsese cu arma, ceea ce, se părea, declanşase, în schimb, o avalanşă. Din locul lui ascuns, prin lupa cătării, urmări săpatul frenetic şi descoperirea corpului. Era ceva extrem de nebunesc la mijloc – droguri, presupunea el. Dar n-avea nimic de-a face cu el şi, cu cât mai repede omora ţinta şi îşi muta fundul de-acolo, cu atât era mai bine.

Expiră, cu degetul pe trăgaci, ţintind fata căzută. Cursorul se stabiliză, degetul i se încordă. Sosise, în sfârşit, momentul. O omora, se urca pe snowmobilul parcat în spatele barăcii şi se ducea să-şi ridice plata. O împuşcătură, o crimă…

Dintr-odată, puşca fu lovită brutal din spate şi se descărcă în zăpadă.

— Ce…?

Lunetistul prinse puşca, încercă să se ridice şi atunci simţi ceva rece şi foarte greu la tâmplă. Gura unui pistol.

— Numai să clipeşti, nenorocitule, şi fac un înger de zăpadă din creierul tău.

O voce de femeie – plină de autoritate şi seriozitate.

O mână se întinse, apucând puşca de ţeavă.

— Hai să mergem.

El dădu drumul puştii şi ea o aruncă în zăpada adâncă.

— Aruncă în zăpadă toate celelalte arme pe care le ai. Acum.

El ezită. Încă mai avea un pistol şi un cuţit, şi dacă o obliga să-l percheziţioneze, ar fi putut să fie o oportunitate…

Lovitura în lateralul capului fu atât de dură, că-l trimise la pământ. Pentru o clipă, zăcu ameţit pe podeaua de lemn, întrebându-se de ce naiba era culcat aici şi cine era femeia asta de deasupra lui. Apoi începu să-şi reamintească, în timp ce ea se aplecă peste el, percheziţionându-l brutal, luându-i cuţitul şi pistolul şi aruncându-le şi pe acestea departe, în zăpadă.

— Cine… Cine dracu’ eşti? întrebă el.

Răspunsul veni cu altă lovitură uimitoare în faţă, cu patul armei ei,

care-i rupse şi-i făcu să sângereze interiorul buzelor şi-i umplu gura de fragmente de dinţi sparţi.

— Numele meu e căpitan Stacy Bowdree, USAF, şi sunt cea mai rea chestie care ţi s-a întâmplat în toată viaţa ta de rahat, zise ea cu însufleţire.

CAPITOLUL 65

Corrie Swanson văzu silueta înaltă şi frumoasă a lui Stacy Bowdree apărând din vârtejul de zăpadă, îndrumând un bărbat cu mâinile legate laolaltă şi capul ciufulit plecat. Se întrebă vag dacă nu cumva totul era un vis. Sigur că era un vis. Stacy n-avea ce să caute aici.

Când Stacy se opri înaintea ei, Corrie reuşi să spună:

— Salut, visule.

Stacy o privi îngrozită.

— Dumnezeule, ce-ai păţit?

Corrie încercă să se gândească la tot ce se întâmplase şi nu prea reuşi. Cu cât încerca mai mult să-şi aducă aminte, cu atât mai ciudat devenea totul.

— Chiar eşti tu?

— Ai dreptate, fir-ar să fie!

Stacy se aplecă, studiind-o îndeaproape pe Corrie, cu ochii albaştri plini de îngrijorare.

— Ce faci cu cătuşele astea la încheietura mâinii? Şi ai părul ars. Isuse, ai fost în focul ăla?

Corrie încercă să articuleze cuvintele:

— Un bărbat… a încercat să mă omoare în tuneluri… dar şerpii-cu-clopoţei…

— Da. El a fost.

Stacy îl împinse pe bărbat cu faţa în jos în *zăpadă* dinaintea lui Corrie şi-i puse piciorul încălţat în bocanc pe gât. Corrie observă arma de 0.45 în mâna lui Stacy. Încercă să se concentreze asupra omului întins pe jos, dar ochii îi alunecară.

— Ăsta e tipul angajat să te omoare, continuă Stacy. L-am prins tocmai când voia să apese pe trăgaci. Nu mi-a spus cum îl cheamă, aşa că l-am botezat Netrebnicul.

— Cum? Cum…?

Totul părea atât de confuz!

— Ascultă. Tu trebuie să ajungi la un spital şi Netrebnicul la şeful poliţiei. Cam la un kilometru de-aici, lângă clădirea arsă a pompei, e un snowcat.

Clădirea pompei.

— Arsă… A încercat să mă ardă de vie.

— Cine? Netrebnicul ăsta?

— Nu… Ted. Mi-am scos cheia de spărgător… mi-am desfăcut cătuşele… exact la timp…

— Nu eşti prea coerentă, zise Stacy. Dă-mi voie să te ajut. Poţi să

mergi?

— Am glezna ruptă. Mi-am pierdut… un deget.

— La naiba. Lasă-mă să arunc o privire.

Simţea cum Stacy o examinează, atingându-i uşor glezna, punându-i întrebări şi căutând leziuni. Se simţea alinată.

Câteva minute mai târziu, faţa lui Stacy reveni în centrul atenţiei, în apropiere alei sale.

— OK, ai câteva arsuri de gradul doi. Şi ai dreptate: glezna e ruptă şi ai pierdut un deget mic. E destul de rău, dar, din fericire, se pare că asta e tot. Slavă Domnului că ai purtat haine de iarnă, altfel ai fi fost mult mai arsă.

Corrie dădu din cap. Nu prea înţelegea ce zicea Stacy. Dar chiar era Stacy şi nu vreo viziune?

— Ai dispărut…

— Îmi pare rău pentru asta. Când m-am răcorit, mi-am dat seama că găozarii ăia au angajat un asasin să te alunge din oraş, aşa că te-am urmărit o vreme şi destul de curând l-am văzut pe Netrebnicul ăsta furişându-se după tine ca un câine care adulmecă rahatul. Aşa că l-am urmărit. În cele din urmă, am furat un snowmobil din şopronul de echipament – la fel ca voi doi – şi am venit pe urmele voastre până aici, sus, exact la timp ca să-l văd pe Netrebnic dispărând pe intrarea în mină. Ţi-am pierdut urma în mine, dar mi-a imaginat că şi el la fel, şi am reuşit să fac cale întoarsă la timp.

Corrie dădu din cap. Nu înţelegea nimic. Încercaseră s-o omoare – atât ştia. Dar Stacy, o salvase. Asta era tot ce avea nevoie să ştie. I se învârtea capul şi nu putea nici măcar să-l ţină în sus. În faţa ochilor i se adunau nori negri.

— OK, tu stai aici, continuă Stacy. Eu îl iau pe Netrebnic în cat şi apoi ne întoarcem după tine.

Simţi mâna lui Stacy strângând-o de umăr.

— Mai aşteaptă doar un minut, fată. Eşti rănită, dar o să fii OK. Crede-mă, ştiu. Am văzut…

Se opri.

— Mult mai rău.

Se întoarse.

— Nu.

Corrie suspină, întinzând mâna spre Stacy.

— Nu pleca.

— Trebuie.

Dădu uşor mâna lui Corrie la o parte.

— Nu pot să-l ţin sub control pe Netrebnic şi să te ajut şi pe tine. E mai bine să nu mergi. Dă-mi zece minute, cel mult.

Păru mult mai puţin de zece minute. Corrie auzi vuiet de motor diesel, apoi văzu un grup de lanterne de cap mişcându-se prin

obscuritate, apropiindu-se rapid, trăgând la intrarea în mină într-un vârtej de zăpadă. Apăru o siluetă ciudată, palidă – Pendergast? – şi dintr-odată se simţi luată în braţele lui, ridicată ca şi cum era copil din nou, cu capul legănându-i-se pe pieptul lui. Îi simţi umerii începând să se convulsioneze slab, regulat, aproape ca şi cum plângea. Dar asta era, desigur, imposibil, căci Pendergast n-ar fi plâns niciodată.

EPILOG

Soarele strălucitor de iarnă trecea prin fereastră şi se întindea în dungi peste patul lui Corrie din spitalul din Roaring Fork. I se dăduse cel mai bun salon, unul de pe colţ, cu un singur pat, la un etaj superior, cu fereastră mare cu vedere spre cea mai mare parte a oraşului şi munţilor din depărtare, totul decorat cu o pătură magică de alb.

Asta fusese imaginea pe care o văzuse Corrie când se trezise după operaţia la mână, iar vederea o înveselise considerabil. Asta fusese cu trei zile în urmă şi se aştepta să fie externată în alte două. Fractura de la picior nu fusese gravă, dar îşi pierduse degetul mic de la mână. Unele dintre arsurile pe care le suferise era posibil să lase cicatrice, dar numai mici şi numai pe bărbie, după cum i se spusese.

Pendergast stătea pe un scaun de lângă pat şi Stacy pe altul.

La piciorul patului era plin de cadouri. Şeful Morris fusese acolo să-şi arate recunoştinţa – fusese un vizitator regulat după operaţia ei – şi, după ce întrebase cum se simte Corrie şi după ce-i mulţumise din abundenţă lui Pendergast pentru ajutorul în investigaţie, acesta adăugase în grămadă propriul cadou (un CD cu cele mai mari hituri ale lui John Denver).

— Ei, zise Stacy. Le deschidem sau ce?

— Corrie trebuie să înceapă, zise Pendergast înmânându-i un plic subţire.

— Pentru a marca finalizarea cercetării.

Corrie îl deschise nedumerită. Scoase o foaie imprimată la calculator, acoperită cu coloane de cifre, grafice şi tabele greu de înţeles. O desfăşură. Era un raport de la un laborator criminalistic al FBI din Quantico – o analiză a contaminării cu mercur a douăsprezece probe de rămăşiţe umane – minerii nebuni găsiţi de ea în tuneluri.

— Doamne, zise Corrie. Cifrele sunt de vârf.

— Detaliul final de care ai nevoie pentru disertaţia ta. N-am nici cea mai mică îndoială că o să fii primul junior din istoria John Jay care câştigă premiul Rosewell.

— Mulţumesc, zise Corrie, iar apoi ezită. Mm, îţi datorez scuze. Alte scuze. Unele foarte mari de data asta. Am dat-o-n bară, cu desăvârşire. M-ai ajutat atât de mult, iar eu pur şi simplu n-am apreciat cum ar fi trebuit. Am fost o nerecunoscătoare de… – aproape rosti un cuvânt urât, dar îl schimbă din zbor – fată. Ar fi trebuit să te fi ascultat şi să nu fi urcat acolo singură. Ce chestie stupidă am făcut!

Pendergast înclină din cap.

— Putem să discutăm altă dată despre asta.

Corrie se întoarse spre Stacy.

— Şi ţie îţi datorez multe scuze. Mă simt foarte ruşinată că te-am suspectat cu Ted. Mi-ai salvat viaţa. Chiar n-am cuvinte să-ţi mulţumesc…

Se simţi gâtuită de emoţie.

Stacy zâmbi, strângând-o de mână.

— Nu fi dură cu tine, Corrie! Eşti o prietenă adevărată. Şi Ted… Isuse, nu-mi vine să cred că el era piromanul. Am coşmaruri cu asta.

— Pe de o parte, Roman n-a fost responsabil pentru ce-a făcut, zise Pendergast. A fost mercurul din creierul lui, care i-a otrăvit neuronii de când era în pântecele mamei sale. El n-a fost mai criminal decât au fost minerii nebuni care au lucrat în topitorie şi, în cele din urmă, au devenit canibali. Ei toţi sunt victime. Adevăraţii criminali sunt, cu siguranţă, alţii, o familie ale cărei fapte malefice au început cu un secol şi jumătate în urmă. Şi acum, că FBI-ul a intrat pe fir, familia o să plătească. Poate nu aşa de brutal ca doamna Kermode, totuşi o să plătească.

Corrie se înfioră. Până nu-i spusese Pendergast, ea n-avusese nicio idee că, în tot acel timp în care ea fusese încătuşată la pompă, doamna Kermode fusese şi ea în clădire, în afara vederii, încătuşată de cealaltă parte a motorului – probabil inconştientă după ce fusese bătută de Ted.

„O, Doamne, o să am grijă de căţeaua aia“, zisese el…

— M-am grăbit atât de tare să scap din flăcări, că nici măcar n-am văzut-o, zise Corrie. Nu cred că merită cineva să fie ars aşa, de viu.

Expresia de pe faţa lui Pendergast indică faptul că era posibil ca el să nu fie de acord.

— Dar Ted n-avea de unde să ştie că doamna Kermode şi familia Stafford erau responsabili pentru propria nebunie – nu? întrebă Corrie.

Pendergast clătină din cap.

— Nu. Faptul că a sfârşit ucisă de mâinile lui a fost dreptate poetică, nimic mai mult.

— Sper că restul o să putrezească în închisoare, zise Stacy.

După o tăcere, Corrie întrebă:

— Şi chiar ai crezut că trupul ars al lui Kermode era al meu?

— N-am avut nicio îndoială, răspunse Pendergast. Dacă aş fi gândit mai clar, mi-aş fi dat seama că ea era potenţiala viitoare victimă a lui Ted. Kermode reprezenta tot ce dispreţuia el.

Tot acel foc de pe munte a fost pregătit pentru ea, nu pentru tine. Tu doar i-ai căzut în poală, ca să spunem aşa. Dar am o întrebare, Corrie. Cum ţi-ai desfăcut cătuşele?

— Hm, erau cătuşe vechi, de proastă calitate. Şi când am încercat să sparg încuietoarea de la intrarea în mină, mi-am ascuns uneltele de

spărgător în spaţiul dintre mănuşa interioară şi cea exterioară – fiindcă, după cum ştii mai bine ca oricine, trebuie folosite mai multe instrumente simultan.

Pendergast dădu din cap.

— Impresionant.

— Mi-a luat ceva să-mi amintesc de instrumente, atât am fost de îngrozită. Ted era… N-am mai văzut aşa ceva în viaţa mea. Felul în care trecea de la ţipete de furie la precizie rece, calculată… Doamne, era mai înspăimântător aproape decât focul în sine.

— Un efect comun al nebuniei induse de mercur. Şi asta explică, probabil, misterul conductelor îndoite în al doilea incendiu…

Stacy zise în grabă:

— Mm, hai să deschidem restul cadourilor şi terminaţi discuţia despre asta.

— Îmi pare rău că eu n-am nimic pentru nimeni, zise Corrie.

— Tu ai fost prinsă cu altele, zise Pendergast. Şi dacă tot am ajuns la asta, având în vedere ce s-a întâmplat cu tine în Cavernele lui Kraus pe vremea când erai în Medicine Creek, te-aş sfătui să eviţi pe viitor labirinturile subterane, mai ales când locatarii sunt criminali maniaci. Se opri. Apropo, îmi pare foarte rău pentru degetul tău.

— Cred că am să mă obişnuiesc fără el. E aproape pitoresc, ca şi cum aş purta un plasture la ochi sau ceva.

Pendergast luă un pacheţel şi-l examină. Nu era nicio carte de vizită, doar numele lui scris pe ea.

— Ăsta e de la tine, doamnă căpitan?

— Sigur că da.

Pendergast îndepărtă hârtia, dezvăluind o cutie de catifea. O deschise. În interior, se odihnea, pe satin, o Purple Heart[29] [29] Decoraţie militară acordată în numele preşedintelui SUA pentru cei răniţi sau ucişi în serviciul militar (n. tr.).

O privi îndelung. În cele din urmă, zise:

— Cum să accept aşa ceva?

— Pentru că eu mai am trei şi pe asta vreau să ţi-o dau ţie. Meriţi o medalie – mi-ai salvat viaţa.

— Doamnă căpitan Bowdree…

— Vorbesc serios. Eram pierdută, confuză, bându-mi minţile în fiecare seară, ca să uit, până când, din senin, m-ai sunat tu. M-ai adus aici, mi-ai explicat despre strămoşul meu, mi-ai dat un scop. Şi mai presus de toate… m-ai respectat.

Pendergast ezită. Ridică medalia.

— Am s-o preţuiesc.

— Crăciun fericit – cu trei zile întârziere.

— Şi acum trebuie să-l deschizi pe-al tău.

Stacy luă un plic mic. Îl deschise şi extrase un document care părea

oficial. Îl citi încruntându-se.

— O, Dumnezeule!

— Nu e nimic, serios, zise Pendergast. Doar o programare pentru un interviu. Restul depinde de tine. Dar, cu recomandarea mea şi cu trecutul tău militar, nădăjduiesc că o să treci de verificare. FBI-ul are nevoie de agenţi ca tine, doamnă căpitan. Rareori am văzut un candidat mai bun. Corrie aici de faţă ar mai putea să rivalizeze cu tine într-o zi – nu-i lipseşte decât o anumită asezonare cu judecata.

— Mulţumesc.

Pentru o clipă păru că Bowdree ar putea să-l îmbrăţişeze pe Pendergast, dar apoi se gândi că poate gestul n-ar fi bine-venit.

Corrie zâmbi în sinea ei. Toată ceremonia asta, cu afişarea de afecţiune şi emoţie, părea s-o stingherească un pic.

Mai existau încă două cadouri pentru Corrie. Îl deschise pe primul şi în ambalaj găsi un manual uzat bine: *Tehnici de analiză şi investigaţie a locului crimei,* ediţia a treia.

— Ştiu cartea asta, zise ea. Dar am deja un exemplar – o ediţie de mult mai târziu, pe care o folosim la John Jay.

— Sunt conştient de asta, zise Pendergast.

Ea o deschise, înţelegând dintr-odată. În interior, textul era plin de note marginale: comentarii, glose, întrebări, observaţii cu privire la subiectul discutat. Scrisul era precis şi ea îl recunoscu imediat.

— Ăsta… ăsta a fost exemplarul tău?

Pendergast confirmă cu o mişcare din cap.

— Doamne!

Atinse coperta, mângâind-o aproape respectuos.

— Ce comoară! Poate că citind asta, într-o zi am să fiu în măsură să gândesc la fel ca tine.

— M-am gândit la alte daruri, mai frivole, dar ăsta a părut – având în vedere interesul evident într-o carieră de aplicare a legii – poate cel mai util.

Mai rămăsese un cadou. Corrie întinse mâna spre acesta, îndepărtă atent hârtia de împachetat cu aspect scump.

— E de la Constance, explică Pendergast. Tocmai s-a întors din India cu câteva zile în urmă şi m-a rugat să-ţi dau asta.

În interior era un stilou antic Waterman, cu o suprapunere de filigranat de aur, şi un mic volum din piele cu nervuri, cu pagini crem, cu foile netăiate. Era frumos lucrat manual. Căzu un bileţel, pe care ea îl ridică şi-l citi.

Dragă domnişoară Swanson,

Am citit cu interes câteva dintre „blogurile“ (urât cuvânt) dumitale online. M-am gândit că s-ar putea să consideri o ocupaţie utilă să-ţi dedici timpul unei exprimări permanente şi private a observaţiilor dumitale. Eu însămi am ţinut un jurnal mai mulţi ani. Pentru mine a fost întotdeauna o sursă de interes, de consolare şi revelaţie personală. Am speranţa că acest volum o să aibă aceleaşi beneficii pentru dumneata.

Corrie se uită la cadourile împrăştiate în jurul ei. Apoi se uită la Stacy, care stătea pe marginea patului, şi la Pendergast, care se relaxa pe scaunul lui, cu un picior aruncat lejer peste celălalt. Dintr-odată, spre propria mare surpriză, izbucni în lacrimi.

— Corrie! zise Stacy sărind în picioare. Ce s-a întâmplat? Te doare ceva?

— Nu, zise Corrie printre lacrimi. Nu mă doare nimic. Sunt fericită – atât de fericită! N-am avut niciodată un Crăciun mai fericit.

— Cu trei zile întârziere, murmură Pendergast cu o contracţie a trăsăturilor feţei care era posibil să indice un zâmbet.

— Şi nu vreau să împărtăşesc asta cu nimeni altcineva de pe pământ decât cu voi doi.

Corrie îşi şterse furioasă lacrimile şi, jenată, se întoarse să se uite pe fereastră, unde soarele de dimineaţă aurea Roaring Fork, versanţii joşi ai munţilor şi – mai departe – forma de căldare a Cercului Contrabandistului şi pata mică, întunecată de pe zăpadă, unde un incendiu aproape îi pusese capăt vieţii.

Bătu uşor jurnalul.

— Deja ştiu despre ce o să scriu prima dată, zise ea.

MULŢUMIRI

Am dori să mulţumim următorilor pentru sprijinul şi asistenţa oferite: Mitch Hoffman, Eric Simonoff, Jamie Raab, Lindsey Rose, Claudia Rülke, Nadine Waddell, Jon Lellenberg, Saul Cohen şi Proprietăţii lui Sir Arthur Conan Doyle.

Salutăm excelenta activitate a Ştrengarilor de pe Baker Street.

Şi ne cerem scuze anticipat pentru orice libertăţi luate cu Pădurea Kielder, *Cvorumul lui Queen,* Hampstead Heath şi alte locuri sau entităţi menţionate în *Focul alb*.

Editura RAO vă recomandă
de aceeaşi autori

DANSUL MORŢII

Al şaselea roman la seriei „Pendergast“ readuce acţiunea în locul său de început, Muzeul de Istorie Naturală din New York, şi reuneşte câteva dintre personajele principale ale romanelor precedente: Bill Smithback, Nora Kelly, Margo Green, Laura Hayward, Vincent D'Agosta şi, bineînţeles, agentul special FBI Aloysius Pendergast. Cititorii află cum a scăpat acesta din urmă de moartea la care îl condamnase contele Fosco şi văd apoi cum ajunge să fie din ce în ce mai prins în vârtejul unui dans al morţii, în care îl târăşte fratele său mai mic, Diogenes, un adevărat geniu al răului, punându-i în pericol pe toţi cei care îi sunt dragi sau cât de cât apropiaţi agentului FBI.

Dansul morţii, un regal al suspansului, un thriller scris cu măiestria cuplului Preston-Child, pe care fiecare roman al seriei pare s-o fi adus cu o treaptă mai aproape de perfecţiune, îl introduce pe cititor, încă din primul capitol, într-o lume a groazei, lumea demenţială a lui Diogenes, care pare să fie tot timpul cu un pas înaintea lui Pendergast. Va reuşi agentul FBI să riposteze şi să salveze ce mai poate fi salvat?

Cuprins

- Copyright
- Dedicaţie
- Prolog
- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23
- 24
- 25
- 26
- 27
- 28
- 29
- 30
- 31
- 32
- 33
- 34
- 35
- 36
- 37
- 38
- 39
- 40
- 41
- 42
- 43
- 44
- 45
- 46
- 47
- 48
- 49
- 50
- 51

- 52
- 53
- 54
- 55
- 56
- 57
- 58
- 59
- 60
- 61
- 62
- 63
- 64
- 65
- Epilog
- Mulţumiri

Table of Contents

Copyright
Dedicaţie
Prolog
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38

39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
Epilog
Mulţumiri